

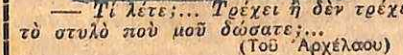
ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ἀρα μας, τὰ «πρῶτα»
κουκιά καὶ τὰ καρότα.
τυριά καὶ τὰ σαλάμια.
τὰ παλούκια, τὰ καλά-
(μια...
μου-κι' ἐξ αἰτίας τῶν...
(σεισμῶν
κατάρρευσιν ἡμῶν!
Γ. 6-ς

— Ὡλλ ράϊτ! Γουῆρι! Γουῆ-
ρι! φωνάζουν. Αὐτὸ μιὰ φο-
ρὰ θὰ πῇ ὑποδοχή!

Εὐτυχῶς ὁ νέος κολυμπᾷ
καὶ ἀνασύρεται ἀμέσως κι

Το δράμα των ανθρώπων που η ηλικία δεν είναι συντονισμένη με τις εσωτερικές διαθέσεις τους. "Όρμα βροφηκή, φάρσες που σκαρώ. Καταστάσεις δύσκολες, με τα πλάσια της

ΣΥΝ

Ἐρχονται ὁμῶς ὥρες ποῦ τὸ θιατρινάκι
μας αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη ν' ἀφαιρέσῃ τὴν

Με τοὺς μεγάλους γεύεται καὶ τοὺς γλυκοὺς καὶ τοὺς πικροὺς χυμοὺς τῆς ζωῆς.

100

Τα δρώματα της καρδιάς

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΗ ΘΥΣΙΑ

Λίγες ηθοποιοί του Χόλλυγουντ κατέκτησαν την έπισημοτητα τόσο εύκολα και γρήγορα, όσο η Ρόζα Στόκελ!

Περισσότερο ίσως απ' το ταλέντο της, τη βοήθησε η καλή της τύχη κι η ύπαιθρος ριζί ενός ρεζισέρ, που την είχε συμπαθήσει απ' την πρώτη στιγμή.

«Επειτα απ' το πρώτο της φιλμ, που άρεσε πολύ στο κοινό, το άστρο της ανέθηκε ολοταχώς στο κινηματογραφικό στερέωμα κι έγινε περφόρμανς».

Το τελευταίο φιλμ που πρωταγωνίστησε, είχε τίτλο «Η Ίνδιαν». Οι κριτικοί είπαν πως ήταν το καλύτερό της, και δεν τη συχώρεσαν ποτέ που άφησε το κινηματογραφικό στάδιο. Επειτα από ένα τέτοιο βριαμβό.

Δεν ξέρουν, όμως, δεν μάθανε ποτέ το λόγο που την έσπρωξε σ' αυτή την απόφαση...

Το έπεισόδιο που την έκανε ν' αλλάξει ζωή έτσι ξαφνικά, συνέβη όταν γυρίζονταν οι τελευταίες σκηνές του έργου.

Υπήρχαν σ' αυτό το φιλμ έπεισόδια αληθινά επικίνδυνα, μέσα στη ζούγκλα. Για τις τέτοιες ειδήσεις σκηνές, λοιπόν, που απαιτούσαν θάρρος κι ακροβατική ευκινησία, είχε προσληφθεί ως αντικαταστάτρια της Ρόζας μια κοπέλλα που της έμοιαζε καταπληκτικά, η Τζίντζερ Άλαν.

Η Ρόζα είχε αγαπήσει το κορίτσι εκείνο, που ριψοκινδύνευε τη ζωή του για να προφυλάξει τη δική της, και που άμειβότανε μονάχα με

λίγα δολάρια, χωρίς ν' αποκτήσει καμιά φήμη. Μα κι η Τζίντζερ συμπαθούσε τη Ρόζα και της διηγείτονε συχνά διάφορα πράγματα απ' την απλή και φτωχική ζωή της.

Ήταν άραβωνιασμένη μ' ένα νέο, που τη λάτρευε κι ήθελε να την παντρευτεί γρήγορα.

Η Ρόζα τον γνώρισε μια μέρα. Κι' ένοιωσε τότε μέσ' στην καρδιά της μια πρωτογνωρίστη ευτυχία.

Κατάλαβε αμέσως πως ήταν ο μόνος άνθρωπος που θα μπορούσε ν' αγαπήσει! Μα σάπασε κι' έσφιξε την καρδιά της, για να μη χαλάσει την ευτυχία της Τζίντζερ.

Υστερα, ξέσπασε η τραγωδία...

Ο βοηθός του ρεζισέρ τηλεφώνησε μια μέρα στη Ρόζα, στο σπίτι της:

«Η Τζίντζερ Άλαν έπεσε απόνα δέντρο και σκοτώθηκε, ενώ γύριζε την τελευταία σκηνή του φιλμ στη ζούγκλα! της είπε.

Η ηθοποιός νόμισε πως θα τρελλαθί! Έτρεξε στο μέρος του δυστυχήματος κι είδε την κοπέλλα που της έμοιαζε τόσο, νάχη πάρει πια την παγωμένη ακινησία του θανάτου.

Της φάνηκε πως ήταν η ίδια νεκρή, κι' όχι η Τζίντζερ, η σωσία της...

Ο ρεζισέρ τη ρώτησε πως τυχόν ήξερε τους συγγενείς της Άλαν. Μα η δυστυχ κοπέλλα δεν είχε κανένα στον κόσμο.

Ο μόνος που την αγαπούσε, ήταν ο άραβωνιαστής της, ο Τόμμι Μπλέκ.

Μεσα σε μία στιγμή, η Ρόζα θυμήθηκε όσα της είχε πει η Τζίντζερ για τον άνθρωπό που λάτρευε. Φαντάστηκε το απαγορευτικό του, όταν θα μάθαινε την τραγική είδηση...

Μια τρελλή ιδέα άρχισε να σχηματίζεται σιγά-σιγά μέσ' στο νου της.

Όσο σκεπτότανε περισσότερο, εύρισκε πως η ζωή της ήταν άχρηστη. Έκτος απ' τη μητέρα της, δεν την αγαπούσε κανείς στον κόσμο... ούτε κι' αυτή αγαπούσε κανένα...

Της φάνηκε πως διάβασε μια διαταγή στην άκίνητη έκφραση της Τζίντζερ. Άλλαξε αμέσως φόρεμα κι' έτρεξε κατ' ευθείαν στο σπίτι του Τόμμι.

Ο νέος ήταν σαν τρελός.

Είχε πληροφόρησι πριν από λίγα λεπτά το δυστύχημα.

Βλέποντας να μπαίνει η ηθοποιός, χλώμιασε σαν πεθαμένος.

Σηκώθηκε και την πλησίασε τρέμοντας.

— Τζίντζερ... τραύλισε μ' αβέβαια φωνή.

Τότε η Ρόζα κάθισε στο χαλί, δίπλα στα πόδια του, και τον βεβαίωσε πως ήταν πραγματικά η Τζίντζερ και πως η είδηση του θανάτου της ήταν ψεύτικη.

— Η Ρόζα Στόκελ σκοτώθηκε... όχι εγώ! του είπε. Άλλα η εταιρεία θέλησε να κρύψει προσωρινά την αλήθεια, για εμπορικούς λόγους...

Μπροστά στον άντρα εκείνον, που την κίτταζε σαν νεκραναστημένη, της φάνηκε αληθινή πως είχε πεθάνει η ξεκουστή «στον»...

Είχε κριθεί πια η ζωή της. Είχε πάρει οριστικά την απόφαση της.

Είπε στον Τόμμι να φύγουν αμέσως απ' το Χόλλυγουντ, με την πρόφασι πως είχαν κλονισθεί πολύ τα νεύρα της απ' το τραγικό δυστύχημα.

Καταφύγανε σ' ένα μακρινό κτήμα του Ουέστ, όπου δεν έφτανε ποτέ καμιά είδηση απ' τον κινηματογραφικό κόσμο.

Παντρεύτηκαν εκεί και ζήσανε ευτυχισμένοι, δέκα ολόκληρα χρόνια. Υστερα ο Τόμμι αρρώστησε βαριά και πέθανε.

Έσβυσε ήσυχα, δίχως να υποφέρει, μια ήλιόλουστη μέρα.

Πριν ξεψυχήσει όμως, πήρε το χέρι της Ρόζας, την κίτταξε γλυκά μέσ' στα μάτια και της είπε με τρυφερή φωνή:

— Ήξερα πάντα την αλήθεια, αγάπη μου. Μου τη φανερώσανε κάποιες μικρές διαφορές της φυσιολογίας σου απ' το πρόσωπο της Τζίντζερ... Καμιά θυσία στον κόσμο δεν μπορεί να συγκριθεί με τη δική σου! Έγκατέλειψες την καριέρα σου, τη φήμη, τα πλούτη, για μένα μονάχα! Σ' αγαπώ τόσο πολύ!... τόσο πολύ!...

Αυτά ήταν τα τελευταία του λόγια...

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Συνεχίζονται έντατικά οι προετοιμασίες για την καλοκαιρινή σεζόν, τόσο στα μουσικά θέατρα, όσο και στα θέατρα πρόζας.

Η επιθεώρηση του «Περροκέ» «Βρέ που πάμε», θα παρουσιάσει ένα πρωτότυπο φινάλε στο οποίο η Ντιριντάουθα θα εμφανίζεται ως Φρόνι, ο Στράλινγκ ως Διργένις και ο Χατζηκρήτος ως Ηρφακλής!

Σε μια άλλη σατυρική σκηνή της ίδιας επιθεώρησης θα ζωντανεύει το γνωστό κινηματογραφικό τραγούδι «Ω, μωίν παπιά», που θα... τραγουδούν ο Στράλινγκ και ο Δούκας στους πολιτικούς μας.

Το «Ακροπόλ» εξ' άλλου θα παρουσιάσει ένα φαντασμαγορικό φινάλε με ομοιομορφα κορτούμια και φτερά, στα οποία θα κυριαρχούν το χρυσό και το μωβ χρώμα.

Στο «Μεντιτεράνεαν» (πρώην Ντορέ) η Αμερικανίδα Βεντέττα του τραγουδιού, Νάνσυ Ντόνοβαν, θα λανσάρει για πρώτη φορά ένα νέο λαϊκό τραγούδι του μαέστρου Μιχ. Σουγιουλ, με ελληνικούς φυσικά στίχους.

Στο ίδιο θέατρο θα εμφανισθεί επίσης και μια νέα αποκάλυψις του τραγουδιού που έφθασε τελευταίως από την Πατρίδα.

Ένα καινούργιο επίσης ταλέντο του τραγουδιού ετοιμάζει για το καλοκαίρι ο συνθέτης και συγγραφέας κ. Χρήστος Χαϊρόπουλος.

Πρόκειται για την βίβα Μουλοπούλου, η οποία εκτός από την φωνή έχει και ωραιότητα εμφάνισι, αφού ήταν επί μακρό χρονικό διάστημα μαννεκέν σ' ένα από τους μεγαλύτερους οίκους μόδας.

Με την νέα του αυτή αποκάλυψις ο Χαϊρόπουλος θα εγκαταστήσει μια σειρά εκπομπών στο Στάδιο Αθηνών.

Ο δημοφιλής κωμικός Β. Λογοθετίδης που θα παίξει εφέτος στο θέατρο «Ριάλτο» της Κυψέλης, θα αρχίσει με ελληνικό έργο. Πρόκειται για μια κωμωδία με τον τίτλο «Ο Κέρβερος», που έγραψε αυτή τη φορά μόνος του ο Χρήστος Γιαννακόπουλος.

Το θέμα του έργου περιστρέφεται γύρω από την ιστορία ενός ζηλιάρη σκυριού του, που όσο προπαθεί να περιορίσει τη γυναίκα του, τόσο την παθαίνει άσχημα.

Η νέα ταινία παραγωγής Κακογιάννη «Περίπετεια στον Άκεανό», θα γυριστεί μέσα στο υπερκαύσιμο «Ολυμπιακό» κατά τη διάρκεια του ταξιδιού του προσηκούς Ιουλιού.

Στην πρωτότυπη αυτή ταινία που θα είναι μια σπαρταριστή φάρσα, θα λάβουν μέρος 22 εν όλω πρόσωπα, με πρωταγωνιστές την Έλλη Λαμπέτη και τον Τάκη Χόρν.

Το μοναδικό στο είδος του ελληνικό χορευτικό ζευγάρι Χριστιάνα - Μπίουτυ μετά την εμφάνισι του στην τηλεόραση του Μιλάνου, για την οποία έλαβε αμοιβή 200.000 λιρών, έγινε περιζήτητο από όλα τα κέντρα της Ευρώπης.

Ο Έλληνοαμερικανός χορογράφος Γιώλας, που βρίσκεται τις τελευταίες μέρες στην Αθήνα για την προετοιμασία κληρο στο θέατρο «Κοτοπούλη» είναι πολυχρόνιος και χορευτής, έχει δε παίξει πολυτάραχος και χορευτής, στο λές φορές τον ρόλο του πρίγκιπα, στο ίδιο έργο με τα μπαλέτα του μαρκησιού Ντε Καυέας.

Σε μια από τις παραστάσεις, που θα δοθούν εδώ, υπάρχει πιθανότητα να τον δούμε αντί του Μηνά Γιώτη.

Μια γνωστή συμπρέττα του ελληνικού θεάτρου, η Καλή Καλό, κατέληξε στην απόφασι να μεταπηδήσει προσεχώς τραγούδι. Θα την ακούσουμε με διεθνές ο' ένα από τα κοσμικά κέντρα με διεθνές ρεπερτόριο.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΜΙΣΗ ΠΗΧΥ ΨΑΣΜΑ της έλειψε απ' το καλοκαιρινό ταγίερ της κι' ήταν ανάγκη να το συμπληρώσει η κ. Ξανθίππη. Με τη διαφορά ότι το ψάσμα είχε αγοραστεί πέρσι και ραβδώναν φέτος, γι' αυτό και ήταν δύσκολο να βρεθεί το ψάσμα.

Περιπετειώδες ήταν άλλωστε, το ταγίερ αυτό και η τόσο μεγάλη καθυστέρησι στο ράψιμο ώφειλόταν σ' έναν δραματικό καυγά με τη μοδίστρα, που της είχε δηλώσει πέρσι ότι το ψάσμα δεν φτάνει.

— Πέντε πήχες ψάσμα δεν φτάνει για ταγίερ! Μη χειρότερα, Παναγιά μου! Εί-σαι με τα καλά σου!

— Είστε λιγάκι παχουλούτσικια κ. Ξανθίππη, της είχε παρηγορήσει η μοδίστρα.

— Μπα: Δεν σ' άρεσώ;

— Δεν πρόκειται αν μ' άρεσετε ή όχι κ. Ξανθίππη. Έγώ σας λέω για το ψάσμα. Δεν θα μάς φτάσει.

— Θα φτάσι! Άκου που σου λέω! επιμένει η κ. Ξανθίππη. Κόφτο και θα δής.

Και πρόσθεσε μισοσοβαρά μισοαστειά:

— Έκτος αν θές να οικονομήσης τίποτα κι' εσύ! Δεν πειράζει, οικονομία απ' τις άλλες σου πελάτισσες. Άσε το δικό μου ψάσμα.

Η μοδίστρα έβγαλε βαθύτατα κοκκίνισε, πρασίνισε, ξεροκατάπιε και της είπε:

— Μα φαντάζεσθε ότι κάνω αυτή τη δου-λειά κ. Ξανθίππη;

— Τα φαντάζομαι και το καλοφантаζο-μαι! δήλωσε η κ. Ξανθίππη σοβαρά. Ό-λες σας το ίδιο είσατε. Πρώτα κόβετε και βγάζετε το δικό σας κι' ύστερα προσπα-θείτε να βολέψετε τα φορέματά μας. Έ-τσι μάς τα τσουρουτεύετε πάντα!

Η μοδίστρα φαίνεται πως την έκανε αυ-τή τη δουλειά, γι' αυτό κι' έγινε μαρτυρί-α:

— Εν τούτοις περιπτώσεις, αφού νομίζετε ότι σας κλέ-βουμε, κ. Ξανθίππη, να μη ορά-δετε σε μένα.

— Μπα: έγινε ξαφνικά έξω φρενών η κ. Ξανθίππη. Και νομίζει πως θα με φοβερήσης, Δώσε μου το!

— Έτσι πήρε το ψάσμα, έφυγε και πή-γε σ' άλλη μοδίστρα. Άλλα η δεύτερη, που το είδε της είπε επίσης ότι δεν έφτανε κι' ότι γοσιάζονταν ακόμα μια πήχη.

— Μια πήχη τώκανε εσύ: Μωρέ μπρά-βο! Καλή είσαι...

— Γιατί, κυρία μου:

— Άστο, άστο!

Το άρπαξε η Ξανθίππη, πεισιμάτωσε, πήγε σε τρίτη, σε τέταρτη, σε πέμπτη αλ-λά όλες της λέγαν ότι το ψάσμα είναι λειψό κι' άλλες ζητούσαν μια πήχη, άλλες μισή.

— Κλέφτρες, παιδί μου! Φοβερό προΐ-μα μ' αυτές τις μοδίστρες. Νομίζει και είναι συνεννοημένες όλες μεταξύ τους. Πά, πά, πά συνέφ!

Στο μεταξύ, από μοδίστρα σε μοδ-ίστρα, κι' από καυγά σε καυγά, βγήκε το καλοκαίρι, μπήκε το φθινόπωρο και το τα-γίερ έμεινε άραφο. Έτσι αποφάσισε να το ράψι φέτος, έκανε ένα δειγμάκι και βγήκε στα μαγαζιά για να βολή τη μισή πήχη, που της έλειπε.

Νάτην, λοιπόν, που περπατά φουρτου-νιασμένη στην οδόν Έρμου. Χαρά στο μα-γαζί που πρόκειται να δεχτεί την έπισκε-ψη της! Και το πρώτο, βέβαια, μαγαζί που ψή της! Και το πρώτο, βέβαια, μαγαζί που ψή της! Και το πρώτο, βέβαια, μαγαζί που ψή της!

— Άστα αυτά! του είπε η Ξανθίππη. Μη τεμπελιάσεις, Ρίξε μια ματιά. Μπορεί κά-που, σε κανένα ράφι, να έμεινε λιγάκι.

Από τα βάθη της καρδιάς του αναστέ-νασε ο υπάλληλος:

— Όχι μαντάμ, Σας λέω ότι δεν υπάρ-χει. Ψέμματα θα σας πώ:

— Ψέμματα, μου λέε!

— Μα γιατί να σας πώ ψέμματα;

— Γιατί είσαι γρουσουζίκης και τζαναμπέ-της.

Για τρίτη και τέταρτη φορά αναστέναξε ο υπάλληλος:

— Μα δεν έχω αυτό το ψάσμα, μαντάμ.

Μισή πήχυ ψάσμα

γιατί μόλις αντίκρισε την Ξανθίππη, θυμήθηκε την περιπετειώδη αγορά του ψά-σματος αυτού, που χρειάστηκε δηλαδή, να κατεβάσει όλα τα τόπια, ν' αναστατώσει το μαγαζί, να βάλει τον υπάλληλο να της κουβαλήσει όλα τα ψάσματα στον δρόμο για να τα δει στο φως, να τα ξαναπάρει μέ-σα, να κατεβάσει άλλα, ν' αδειάσει τα ρά-φια, να σιτίβει σωρούς τα τόπια για να καταλήξω σ' αυτό που διάλεξε:

— Κόψε μου πέντε πήχες.

Κουρασμένος, εξαντλημένος, μπαλντι-σμένος ο υπάλληλος την ωπτήσε:

— Για ταγίερ το θέλετε μαντάμ: Δεν θα σας φτάσουν πέντε πήχες! είχε προβλέψει ο δούστηκος.

— Άλλα η Ξανθίππη τον κάθοωσε:

— Δεν θα μου πής εσύ, πόσο θα μου

«Η Ξανθίππη έλεγε, φώναζε, έβριζε, καταρι-όταν!...

φτάση και πόσο δε θα μου φτάσι. Κόψε, σου είπα πέντε πήχες...

Τώρα, λοιπόν, που ξαναμπαινε στο κα-τάστημα, ύστερα από ένα χρόνο, ήταν φουρτουνιασμένη, γιατί είχε δικαιωθεί ο ύ-πάλληλος. Γι' αυτό και απ' την πρώτη στι-γμή προσπάθησε να του πάρει τον άερα:

— Γρουσουζίστομος είσαι καμμένε! γού-λισε. Τώπες κι' έγινε.

— Τι πρόσωπα, μαντάμ:

— Α, κανείς πως δεν θυμάσαι; Δεν πή-ρα πέρσι από δω αυτό το ψάσμα;

— Μάλιστα, της είπε ο υπάλληλος.

— Είπες την κακή σου την κουβέντα κι' έπιασε. Δεν μου έφτασε το ψάσμα.

— Έγώ φταίω, μαντάμ:

— Άν ποιος φταίει: Έγώ; Άντε για κά-τι, κίτταξε, υπάρχει εκείνο το τόπι; Θέλω να πάρω μισή πήχη ακόμα.

— Δυστυχώς μαντάμ, Έξαντλήθηκε.

— Άστα αυτά! του είπε η Ξανθίππη. Μη τεμπελιάσεις, Ρίξε μια ματιά. Μπορεί κά-που, σε κανένα ράφι, να έμεινε λιγάκι.

Από τα βάθη της καρδιάς του αναστέ-νασε ο υπάλληλος:

— Όχι μαντάμ, Σας λέω ότι δεν υπάρ-χει. Ψέμματα θα σας πώ:

— Ψέμματα, μου λέε!

— Μα γιατί να σας πώ ψέμματα;

— Γιατί είσαι γρουσουζίκης και τζαναμπέ-της.

Για τρίτη και τέταρτη φορά αναστέναξε ο υπάλληλος:

— Μα δεν έχω αυτό το ψάσμα, μαντάμ.

— Όστε στα σοβαρά μου λες ότι δεν τώχεις; Και τί θα κάνω εγώ τώρα το κουτσουρεμένο ψάσμα που μουδώνεις!

— Έδω δε μπόρεσε πια να κρατηθεί ο ύ-πάλληλος:

— Α, μα δεν τρώγεστε, μαντάμ! Έ-γώ σας τώδωσα κουτσουρεμένο ή έσείς το πήρατε: Δεν έπεμένα, εγώ, να πάρετε μι-ση πήχη ακόμα κι' έσείς με βρίζατε:

— Καλά σοκάνα! Γιατί και τότε έκα-νες τη γρουσουζιά σου και τώρα τα κά-νεις χειρότερο ακόμα.

Κι' έβαλε δυνατές φωνές:

— Μα που είναι, επί τέλους, ο καταστι-ματάρχης; Δεν υπάρχει διευθυντής σ' αυτό το μαγαζί;

Τρέξαν οι άλλοι υπάλληλοι, τρέξαν οι πελάτισσες, έτρεξε κι' ο καταστηματοάρχης:

— Τι συμβαίνει μαντάμ; Γιατί φωνάζετε;

— Γιατί φωνάζω: ούρλιαζε η Ξανθίππη, καταγανακτισμένη. Μούδωσε το ψάσμα κουτσουρεμένο και τώρα μου λείει ότι δεν υπάρχει άλλο να μου το συμπληρώσι.

Προσπάθησε ο υπάλληλος να πη τό τί συνέβη, αλλά που ν' άκουσθ! Είχε ανοί-ξει τον καταροάκη της γλώσσας της η Ξανθίππη, έλεγε, φώναζε, έβριζε, καταριό-ταν, όρκιόταν — έτσι που κινδυνεύαν να πνιγούν δλοι μέσα σ' αυτό το ακατάσχε-το ρεύμα της ακατανίκητης ευφορείας που της έχρισε ο Ύψιστος. Σε μία στι-γμή, όμως, κάποιος άλλος υπάλληλος, συ-τάζοντας το δειγμάκι, είπε:

— Με συγχωρήσε, Μου φαίνεται πως ύ-πάρχει ένα ρεταλάκι, καμιά πήχυ απ' αυτό.

— Έτρεξε, έψαξε, βρήκε το ρετάλι και της τώφερε.

Το παράβαλε η Ξανθίππη, το πήρε έξω

στο φως, το ξανακίτταξε, κι' εν τέλει ά-πευθύνθηκε στον καταστηματοάρχη:

— Ευτυχώς αυτό είναι, Κόφτε μου μισή πήχη!

Ξεροκατάπιε ο καταστηματοάρχης:

— Μα είναι ρετάλι, μαντάμ. Μια πήχη.

Πώς να σας κόψω την μισή;

— Ξαναφουρτουνιασε η Ξανθίππη.

— Και τί με νοιάζει εμένα; Έσείς κάνα-τε το λάθος, θα το πληρώσω εγώ:

Είδε κι' άποείδε ο καταστηματοάρχης, κατάλαβε ότι δεν θα είχε γλυτώμ μ' αυ-τή την γυναίκα.

— Δεν πειράζει, μαντάμ. Αφού το λά-θος είναι δικό μας, πάρτε το. Σας το κά-νει δώρο το κατάστημα!

— Ευχαριστώ πολύ!

Είπε η Ξανθίππη, πήρε το πακετάκι της, έψαξε να βρη τον υπάλληλο της, τον ανάκαλυψε που περιποιότανε μια άλλη πε-λάτισσα, τον ζύγωσε και τούπτε:

— Είδες που βρήκες, γρουσουζή;

Κι' έβγαλε ένα ο υπάλληλος έκανε το σταυρό του και μουρμουρίζε:

— Ούτε το διάβολο να δής μπροστά σου ούτε να κάνης το σταυρό σου!

Δ. ΨΑΡΑΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Προικοθήρας

Τους φλογερώδεις έρωτας έμβούκτιον ο τάλας και εβάρυνθην ταιγάρουν τας πολλαπλάς κραιπάλας, έφ' ω και απεφάσισον εις νύμφευσιν να σπεύσω ίνα και προικα και γυνήν νεπονηρώς αγρεύσω. Κι' ω παιδες δεν άπώλεσον ουδόςας τον καιρον και χρώμενος της αίγλης μου και της μεγίστης πείρας, νεάνιδα εξέλεξαν με οίκημα λαμβρόν και συναφώς λαμβάνουσιν και τρισχιλιάς λίρας.

Ηγουν σφοδρώς επιθυμών νυμφεύσεως «κουλούραν» πρό ημερών έποίησαν την οχετικην την ζουραν και στήριψαν ουν τον μυστακα άρειμανίως μάλλον λαβών προόετι εν ταις χερσίν μπουκέτον γαρυφαλλων έκιδον περιχαρής και σφοδρά πομπηδώς ίνα, με ζευ, ατπαισμαι την χείραν της Διδός.

Και μετ' όλγων ευκλεής μετά σαφούς σαηνής υπεκλινώντων ευθαρώς πρό του πατρός εκείνης και έξιμνων τας χαρίτας της Διδός τας άρρώας εξήττησιν εκτός αυτής, τας λίρας τας προίκας, Τούτέστιον άνεφώνησαν εις ύψος ζυψ.

— Την Δίδα θέλω ούζυγον μεθ' όλων (των λιρών!) Κι' ο «φάδερ» με ήτένισεν άφ' ύψηλός (εγκύρως) κι' ενώ ενώ άνέμενον να συμφωνήσι (πληρώς):

— Λίρες ζητάς, έθόπσεν, μωρέ, μ' αυτά (τα καλά) άμ δεν τις τρώω, γέρο μου, καλύτερα (...στραγάλα).

Κι' άντι να λάβω ούζυγον διά να πέση (πρώε) εκείθεν άνεχώρησον, ω παιδες, λαζ (και... πύε!)

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

P. ΣΚΟΥΡΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Στην αρχή του περασμένου αιώνα, η Καχουμάνα, η βασίλισσα της Χαβάνης, που ήταν πιά σανταπέντε χρόνων και που είχε περάσει τη νεανική ηλικία της με άπειρες ερωτικές περιπέτειες, είχε ερωτευθεί ένα νεαρό κι όμορφο φάρ, τον Ζάμπα, που εκείνος αγαπούσε την πιο όμορφη απ' όλες τις κοπέλλες, τη μικρή Λιλιουβάνα. Η ερωτευμένη βασίλισσα προσπάθησε με κάθε τρόπο να κάνει το Ζάμπα να την αγαπήσει. Στο τέλος τον φρόνιζε ότι θα τον έκλεινε στη φυλακή, αν δεν διέκοπτε τις σχέσεις του με τη Λιλιουβάνα. Ο φάρος φάρος άρνηθηκε πάλι και παρουσιάστηκε μόνος του για να φυλακιστεί στο παλάτι. "Υστερ" από δυο ημέρες η Καχουμάνα υμολόγησε πως είχε νικήσει κι άφησε ελεύθερο το Ζάμπα. Εκείνος έτρεξε κοντά στην αγαπημένη του Λιλιουβάνα. Οι δυο νέοι, καθώς κολυμπούσαν στη θάλασσα κινδύνεψαν από ένα καρχαρία. Σώθηκαν όμως από ένα καράβι, που μ' αυτό έφταναν στη Χαβάη μερικοί Άγγλοι ιεραπόστολοι μ' επικεφαλής τον αυστηρό πάστορα Ρίτσαρντ.

Πίσω του στεκόντουσαν τρεις νέοι ιεραπόστολοι, που κατέβαζαν τα μάτια τους και κοκκινίζουν, ως τ' ατύα μπροστά στη θέα της κοπέλλας.

Καί, γύρω, οι λίγοι ναύτες του καραβιού, που κούταζαν χωρίς ντροπή και με ορθάνοιχτα μάτια την πεντάμορφη νεράιδα, που είχε ξεπηδήσει έτσι ξαφνικά μέσα από τη θάλασσα.

Οι ιεραπόστολοι ήξεραν τη γλώσσα του τόπου. Είχαν μάθει τις κυριότερες λέξεις, για να μπορούν να συνηνοούνται. Κι' έτσι ο πάστορ Ρίτσαρντ δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να κάνει το πρώτο του κήρυγμα στους δυο νέους αυτούς ιθαγενείς, που η τύχη του είχε στείλει τόσο άπρόοπτα.

Σήκωσε τα χέρια του με αποτροπιασμό, κι' οι πρώτες λέξεις που τους είπε, ήταν αυστηρές:

— Δεν ντρεπόσαστε; Δεν είσατε άνθρωποι έσεις; "Η προτιμάτε να μοιάζετε με τα ζώα" που δεν αισθάνονται καμμία ντροπή;

— Ο Ζάμπα κι' η Λιλιουβάνα κυττάχτηκαν σάν να μην καταλαβαίνουν.

— Δεν καταλαβαίνετε; φώναξε αυτός. Πώς στέκεστε έτσι γυμνοί;...

Ξαφνικά, ο Ζάμπα γέλασε. Καί, σάν ήχω στο δικό του γέλιο, αποκρίθηκε το γέλιο της Λιλιουβάνας, κρυστάλλινο, τρελλό.

— Κύριέ μου, είπε το παλληκάρι, δεν σε καταλαβαίνουμε τί θέλεις να πής... Όταν κάναμε μπάνιο στη θάλασσα, παρουσιάστηκε ο καρχαρία και μολίς γλυτώσαμε από τα δόντια του. Είδες πως αναποδούρισε τη βάρκα. Έκει μέσα ήταν τα ρούχα μας. Τι θέλεις να κάνουμε; Τα ρούχα να κυττάζουμε, ή τη ζωή μας να σώσουμε; Ο πάστορ σήκωσε πάλι το χέρι του αυστηρά και, μιλώντας τώρα στη Λιλιουβάνα, της είπε:

— Μιά γυναίκα αληθινά αγνή, προτιμάει χίλιες φορές το θάνατο, παρά μια τέτοια ντροπή!...

Ο Ζάμπα κι' η Λιλιουβάνα κυττάχτηκαν ξανά και πάλι το γέλιο τους άνηχε εύθυμα από κατάρωμο.

Τότε, ένας από τους ιεραπόστολους, που στεκόταν πιο πίσω, ένας ξανθός και λεπτός νέος, με αγγελικό πρόσωπο, προχώρησε, με χαμηλωμένα μάτια, έβγαλε το μανδύα του, και τον έριξε απάνω στους ώμους της Λιλιουβάνας.

Ασυναίσθητα αυτή, τυλίχτηκε με το μανδύα.

ρο ρούχο, ενώ συγχρόνως κούταζε με μάτια περίεργα τον όμορφο νέο.

Ο πάστορ Ρίτσαρντ κούταζε αυστηρά το νεαρό κληρικό.

— Αδελφέ Ντούγκλας, είπε με φωνή κοφτή, μου φαίνεται πως εγώ έπρεπε να σου δώσω την άδεια γι' αυτό που έκανες...

Ο νέος σήκωσε τα γαλανά του μάτια στον πάστορα και ψιθύρισε:

— Πάτερ Ρίτσαρντ... νόμισα...

— Ω, πόσους δρόμους μεταχειρίζεται ο διάβολος, για να κολάζει τις ψυχές των ανθρώπων... αναστέναξε εκείνος, κουνώντας το κεφάλι. Κι' εσύ, αδελφέ Ντούγκλας, πιστεύεις πως έκανες από ανθρώπινη συμπόνια αυτή την καλή πράξη;... Κατά βάθος, η σκέψη σου ήταν αμαρτωλή. Η αγάπη σου πράξη δεν ήταν τίποτα άλλο παρά μία επιθυμία ν' αγγίξεις αυτό το γυναικείο κορμί!...

Το αίμα πλημμύρισε το άδρδ πρόσωπο του νέου, που στεκόταν σάν να είχε κάνει κανένα μεγάλο έγκλημα.

Ο Ζάμπα τον κούταζε με μάτια ερωτικά, κι' η Λιλιουβάνα με κόπο κρατούσε τα γέλια της.

— Δώστε κάτι να φορέση και ο άντρας! πρόστασε ο πάστορ.

Ένας ναύτης έδωσε ένα πανταλόνι και μία φανέλλα στο Ζάμπα. Κι' αυτός τα φορεσε γελώντας.

Επειτα, συλλογίστηκε πως έπρεπε να ευχαριστήσει γι' τη σωτηρία τους. Και, με αξιοπρέπεια, πρότεινε σοβαρά τον πάστορα: — Εσύ, ξένη, είσαι ο αρχηγός; — Αρχηγός στο καράβι είσαι ο καπετάνιος, αποκρίθηκε ο κληρικός. Έγώ όμως διευθύνω... — Τότε έσένα πρέπει να ευχαριστήσουμε γι' τη σωτηρία μας;

Ενδοκρινάει... Πόσο του μοιάζει!...

Η κυρία Αφελίδου έχει έναν και μόνο γιού, το Ντιντή. Ο κανακάρης αυτός είναι άσωτος υιός. Όσα χρήματα του δίνουν οι γονείς του, τα ματαίωσα μέσα σε λίγες ώρες. Έτσι σπαταλά μέσα σε ζητάν δανεικά από αναγκάζεται να ζητάει δανεικά από τους λίγους φίλους που του μείναν. Οι γονείς του Ντιντή, που μπαίνουν, ότι ο γιός τους έχει πάρει τον κατήφορο, αποφασίζουν να τον στείλουν στην Ιταλία, κοντά σ' ένα θείο του, πολύ αυστηρό, με την έλπιδα μήπως διορθωθεί ο χαρακτήρας του. Ο Ντιντής, προκειμένου να φύγει, παραγγέλνει το πορτραίτο του για να το χαρίσει στη μητέρα του, που ήθελε πολύ να έχει στο σπίτι της το ενθύμιο αυτό του υιού της.

Ο ζωγράφος λοιπόν βάζει τα δυνατά του, για να ευχαριστήσει τον Ντιντή.

Περνούν λίγες μέρες και ο ζωγράφος πηγαίνει το πορτραίτο τελειωμένο στη μητέρα του πελάτη του. — Πώς του μοιάζει! λέει κατάπληκτη η μητέρα του Ντιντή, μόλις το βλέπει.

Κι' ενώ βάζει τα γυαλιά της για να το εξετάσει καλύτερα ο ζωγράφος της ψιθυρίζει με τρόπο:

— Ξέρετε; Δεν μου το πλήρωσε ο Ντιντής. Μου είπε πως θα το πληρώσετε οίς. Και μάλιστα μου πήρε κι' ένα χιλιάριο δανεικό...

— Ίδιος κι' απαράλλαχτος ο γιός μου! επαναλαμβάνει χαμογελώντας η κ. Αφελίδου.

Ο ΘΑΙΟΣ

— Πρώτος σ' είδε ο αδελφός Ντούγκλας, είπε ο πάστορ.

Κι' ο νέος ιεραπόστολος χαμογέλασε ανεπαίσθητα, καθώς τούρρινε μία ματιά η Λιλιουβάνα.

— Ο Χίτο, ο πατέρας μου, είπε ο Ζάμπα, δεν θα ξέρη τί να κάνει για να σας ευχαριστήσει! Αν θελήσετε να τιμήσετε την καλύδα μας...

— Μπορεί ναρθούμε, είπε σοβαρά ο πάστορ. Γιατί όχι; Έμεις δεν κάνουμε διακρίση μεταξύ φτωχών και πλουσίων. Έμεις ήρθαμε για να σώσουμε τις ψυχές σας, που είναι βουτηγμένες στην αμαρτία...

— Ποιά αμαρτία; ρώτησε με άπορία ο Ζάμπα.

— Ποιά αμαρτία;... φώναξε ο πάστορ. Μα τόσο, λοιπόν, δεν έχετε ιδέα του καλού και του κακού;

— Δεν καταλαβαίνω τί θέλεις να πής, κύριέ μου, είπε το παλληκάρι, με ειλικρίνεια.

— Η κοπέλλα αυτή είναι αδελφή σου; ρώτησε ο κληρικός.

— Όχι!...

— Γυναίκα σου;...

— Όχι, κύριέ μου!

— Τότε, λοιπόν, πως βρεθήκατε έτσι οι δυο σας μαζί, στη θάλασσα;

— Είναι η κοπέλλα που αγαπώ! αποκρίθηκε ο Ζάμπα.

Και κυττάχτηκαν κι' οι δυο, χαμογελώντας εύχυστοι.

Ο πάστορ Ρίτσαρντ τον κατακεραυνώσε με τη ματιά του.

— Το λες έτσι απλά, χωρίς να κοκκινίσεις αυτό, παλληκάρι μου;...

— Γιατί να κοκκινίζω; Είπα κανένα κακό; Είναι, είπα, η κοπέλλα που αγαπώ.

Γύρισε τότε ο Ρίτσαρντ στους νεαρούς ιεραποστόλους.

— Βλέπετε; τους φώναξε σε δραματικό τόνο. Βλέπετε με τι πλάσματα έχουμε να κάνουμε; Οι άνθρωποι εδώ ζούνε σάν τα ζώα... Δεν έχουν ιδέα ήθικης! Πρέπει να έχουμε μεγάλη υπομονή για να κατορθώσουμε να τους κάνουμε να μάς ακούσουν, να μάς πιστέψουν...

— Κύριέ μου, είπε ο Ζάμπα με θάρρος, ήθελα κι' εγώ να σε ρωτήσω κάτι. Γιατί νομίζεις πως εσύ ξέρεις καλύτερα ποιο είναι το κακό και ποιο το καλό; Ποιός σου το είπε;...

— Κάποιος τόσο μεγάλος, που δεν τον φαντάζεσαι εσύ, παλληκάρι μου!

— Έμένα όμως μ' έμαθε ο πατέρας μου ποιο είναι το καλό και το κακό...

— Και τί σου χίει πη για την ήθικη ο πατέρας σου;

— Πώς δεν κάνω κανένα κακό... Ο πατέρας μου ωστόσο δεν θέλει να παντρευτώ τη Λιλιουβάνα...

— Ποιά είπες;

— Τη Λιλιουβάνα, έτσι τη λένε αυτή την κοπέλλα, είπε ο νέος. Είναι φτωχιά κι' ο πατέρας μου δεν θέλει να την παντρευτώ. Άλλα δεν μπορεί, βέβαια, να μάς έμποδισή να χαιρόμαστε την αγάπη μας...

— Έτσι, παράνομα;...

— Τί θέλεις να πής, κύριέ μου;... Παράνομο είναι κάτι κακό... Παράνομο είναι να μη πληρώσουμε τους φόρους, να κλέβουμε, να σκοτώνουμε. Πώς λες όμως πως είναι παράνομο ν' αγαπάω;...

— Αφού δεν είναι γυναίκα σου;...

Ο Ζάμπα κούταζε τη Λιλιουβάνα. Κι' αυτή ξεκαρδίστηκε πάλι στα γέλια.

Καθόταν τυλιγμένη στο μαύρο μανδύα, και τα μάτια της, καθώς γελοῦσαν, άστράφταν. Τα δόντια της φαίνονταν σάν μαργαρίτα και δίπλα στα κόκκινα χείλη της σχηματίζονταν λακκάκια, που την έδειχναν ακόμη πιο όμορφη.

Ο αδελφός Ντούγκλας της έριχνε ματιές κλεφτά, και το πρόσωπό του, που είχε μια παρβενική αβρότητα, κοκκινίζε. — Έτσι, μ' αυτή τη συζήτηση, έφτασαν στην ακρογιαλιά.

Επισκεψι στο παλάτι

Πριν αρχή το καράβι, το τριγύρισαν ό- πως πάντα οι ιθαγενείς με τα τραγούδια τους, και με τις κολυμβητικές τους επιδείξεις.

— Αγόρια και κορίτσια γυμνά, βουτούσαν σάν δελφίνια στο νερό.

Οι ξένοι αυτοί φαίνονταν παράξενοι. Τίποτε δεν έκανε τα χείλη τους να χαμογελάσουν.

Όταν αποβιβάστηκαν στη στερήα οι ιεραπόστολοι, τους τριγύρισε το πλήθος.

— Άντρες με μισόγυμνα κορμιά, ήλιοκαμμένα, γυναίκες με ξέπλεκα μαλλιά, με γυμνά μπράτσα, με λουλούδια στο κεφάλι, παιδιά όλογυμνα, όλοι σχημάτισαν γύρω τους έναν κύκλο.

Κι' όλοι κούταζαν με περιέργεια το Ζάμπα και τη Λιλιουβάνα, που ήταν τόσο παράξενα ντυμένοι.

Αυτοί, με λίγα λόγια, τους εξήγησαν τί είχε συμβεί.

Ο πάστορ Ρίτσαρντ, στο μεταξύ, ρωτούσε:

— Έχετε, μάς είπαν, μία βασίλισσα εδώ;...

— Ναί, του αποκρίθηκαν πρόθυμα, τη βασίλισσα Καχουμάνα...

— Είναι εύκολο να μάς οδηγήσετε σ' αυτήν;

— Ναί, ναί! αποκρίθηκαν όλοι πρόθυμα, κι' έκαναν να τους συνοδεύσουν στο παλάτι.

— Σταθήτε! είπε με φωνή επιβλητική ο πάστορ. Όχι όλοι! Δεν υπάρχει λόγος να φαίνεται πως ξεσηκώσαμε επανάσταση. Ένας φτάνει για να μάς οδηγήσει στη βασίλισσα...

Και, γυρίζοντας στο Ζάμπα, του είπε:

— Εσύ, παλληκάρι μου, χρώσας να μάς κάνεις αυτή τη μικρή χάρη.

— Εγώ να πάω στο παλάτι; φώναξε, με ξαφνικό φόβο, ο νέος.

— Σου κάνει κόπο;...

— Με κανένα τρόπο δεν μπορώ να κά- νω τη χάρη που μου ζητάς. Γιατί δεν θέλω, ποτέ στη ζωή μου, να ξαναπατήσω το πόδι μου στο παλάτι!...

Τον κούταζε παραξενεμένος ο Ρίτσαρντ.

— Τι συμβαίνει; Μήπως είναι τρομερή η βασίλισσα σας; Μήπως κόβει κεφάλια για το τίποτα;

— Όχι, κύριέ μου, η βασίλισσα Κα- χουμάνα, δεν κόβει εύκολα κεφάλια. Άλλα εγώ έχω λόγους να μη ξαναπατήσω ποτέ στο παλάτι!...

— Τότε κάποιος άλλος! είπε ανυπόμο- να ο Ρίτσαρντ.

Πρόθυμα παρουσιάστηκε άλλος οδηγός και ξεκίνησαν οι τρεις νέοι ιεραπόστολοι με τον Ρίτσαρντ επί κεφαλής, για το παλάτι.

Η βασίλισσα Καχουμάνα δεν έφερε δυσκολίες για να τους δεχθή. Σε λίγες στιγ- μές, βρέθηκαν μπροστά στην παράξενη γυ- ναίκα.

Τους δέχθηκε στο ωραιότερο διαμέρισμα του παλατιού της, ανάμεσα στα λουλούδια και στις ευωδίες. Τα μάτια της έπεσαν μιά στιγμή στον Ρίτσαρντ, που τη χαιρε- τούσε με επισημότητα σάν αρχηγός κι' έ- πειτα καρφώθηκαν άστραφτερά στον Ντούγκλας και δεν χαμήλωσαν, ούτε όταν είδαν το πρόσωπο του νέου να γίνεται κόκ- κινο από τη ντροπή.

Τους πρόσφερε καθίσματα και γλυκά φρούτα. Κι' έπειτα, με το πιο γλυκό της χαμόγελο, τους ρώτησε:

— Είσατε απλοί ταξιδιώτες, ή ήρθατε στη χώρα μου με ώρισμένο σκοπό;

— Δεν θέλουμε να σε γελάσουμε, βα- σίλισσα, αποκρίθηκε ο πάστορ. — Ήρθαμε για κάποιο σκοπό, και πολύ σπουδαίο μά- λιστα!...

— Είσατε πολεμιστές; ρώτησε η γυ- ναίκα με κάποια ανησυχία.

— Καί ναί και όχι... Ήρθαμε πάντως για να πολεμήσουμε.

— Η ανησυχία φάνηκε πιο έντονη στα χα- ρακτηριστικά της Καχουμάνα.

— Για ποιά λόγο; Ποιάς σ'ας στέλνει;

— Μην ανησυχείς, βασίλισσα. Ο δικός

μας ο πόλεμος γίνεται μονάχα με τα λό- για. Ούτε αίματα χρειάζονται, ούτε όπλα. Μονάχα η καρδιά κι' η γλώσσα.

Κι' έπειδή η Καχουμάνα τους κούταζε ερωτηματικά, ο Ρίτσαρντ συνέχισε:

— Θάχης ακούσει, βασίλισσα, για τη θρησκεία του Χριστού;

— Ναί, κάτι έχω ακούσει. Δηλαδή, δεν ξέρω τίποτ' άλλο παρά τ' όνομά του μόνο...

— Ήρθαμε, λοιπόν, να σας μάθουμε να τον αγαπάτε κι' εσείς...

— Η Καχουμάνα ανασηκώθηκε.

— Αυτό, κύριέ μου, να μη τ'ο φαντα- στής! Έγώ είμαι εδώ η βασίλισσα, και εί- μαι υποχρεωμένη να φυλάω τη θρησκεία των προγόνων μας...

— Είσαι υποχρεωμένη να κάνεις ό,τι μπορείς για το καλό του τόπου σου, είπε αυστηρά ο ιεραπόστολος. — Ξεχνάς πως το μεγαλύτερο καθήκον σου είναι να φροντί- ζεις για όλους, σάν μητέρα; Λένε, λοιπόν, ότι μία μητέρα δεν πρέπει ν' αφήνι τα παι- δια της να καταστρέφονται.

— Δεν βλέπω να καταστρέφονται οι υ- πηκοί μου...

Κούνησε ο ιεραπόστολος το κεφάλι του. Κι' έπειτα είπε:

— Ω γυναίκα, γυναίκα! Κι' εσύ είσαι ίσως αμαρτωλή! Δεν αισθάνεσαι τα μάγου- λά σου να φλογίζονται από ντροπή, όταν σκέπτεσαι πως το νησί αυτό δεν είναι τί- ποτ' άλλο παρά μία απέραντη ερωτική φω- λιά;

— Δεν σε καταλαβαίνω!... του απάντη- σε η Καχουμάνα με ειλικρίνεια, όπως του είχε πη πριν λίγη ώρα κι' ο Ζάμπα.

Τότε ο ιεραπόστολος της εξήγησε:

— Υπάρχουν ήθικοι κανόνες, που πρέ- πει κάθε λαός να τους ξέρη...

— Άκουγε η Καχουμάνα και τα μάτια της κάθε τόσο γλιστρούσαν από την αυστηρή μορφή του Ρίτσαρντ στην αγνή αγγελική μορφή του νεαρού Ντούγκλας.

Τα λόγια του Ρίτσαρντ έφθαναν σάν μα- κρινή ήχω στ' αυτιά της. Μόνη της σκέψη ήταν να συναντήσει τη ματιά του νέου.

Σε μία στιγμή, επί τέλους, που σήκω- σε ο Ντούγκλας τα μάτια του, τα βλέμ- ματά τους συναντήθηκαν. Κι' ο νέος κο- κκίνισε ως τ' αυτιά, γιατί διάβασε στη μα- τιά της βασίλισσας τό φλογερό έρωτα...

Τόσο είχε απορροφηθή η βασίλισσα από την όμορφη του νεαρού κληρικού, που στο τέλος είπε θερμά, καθώς την αποχαιρετού- σαν.

— Τα λόγια σου με έθελξαν, ξένη. Θά- βελα να τα ξανακούσω...

Χαρούμενος και υπερήφανος, που κατώρ- θωσε να συνκινήσει τη βασίλισσα, ο πα-

υστωρ Ρίτσαρντ αποκρίθηκε μ' ένθουσια- σμό:

— Είμαι στις προσταγές σου! Όποτε θέλεις, πές μου να ξαναρθώ...

Τότε η Καχουμάνα γύρισε και κούταζε το Ντούγκλας.

— Δεν μου λες, τον ρώτησε γρήγορα, ξέρεις κι' εσύ αυτά τα ωραία λόγια;...

— Ναί, αποκρίθηκε ο Ρίτσαρντ, πριν ά- νοίξη το στόμα του ο νέος. Τα ίδια λόγια τα ξέρουμε όλοι μας...

— Τότε, αύριο την ίδια ώρα, θέλω να- ρθής αυτός ο νέος να μου πη, είτε η βα- σίλισσα.

Οι ιεραπόστολοι κυττάχτηκαν με τρόπο. Στο τέλος, ο Ρίτσαρντ αποκρίθηκε σο- βαρά:

— Καλά, βασίλισσα, θα γίνη το θέλη- μά σου. Αύριο τέτοια ώρα θαρθή ο αδελ- φός Ντούγκλας να σου μιλήσει για τη δι- δασκαλία του Χριστού.

Ο πειρασμός

— Αδελφέ Ντούγκλας, ο Θεός θέλει να σε δοκιμάσει, του είπε σε λίγο ο πάστορ Ρίτσαρντ. Γι' αυτό έβαλε στην καρδιά της βασίλισσας την επιθυμία να καλέση έσένα κοντά της. Ασφαλώς είναι μία επιθυμία α- μαρτωλή. Πρόσεξε!...

Ο νέος κούταζε τον πάστορα ίκετευ- τικά.

— Σε παρακαλώ, πάτερ, μη με στείλεις έμένα, είπε. Δεν είμαι κατάλληλος για να διδάξω τη βασίλισσα. Αυτό είναι δικό σου έργο...

— Τό ξέρω, παιδί μου, αποκρίθηκε μα- λακά ο πάστορ. Άλλά, αν άρνηθώ, χανω τη μάχη από την αρχή. Δεν τό καταλαβαί- νεις; Η όμορφιά σου της έκανε έντύπωσι. Θά είναι κι' αυτή χωρίς ήθικους φραγμούς, όπως ο λαός της. Έσύ πρέπει να πάς και να όπλιστής με θάρρος!...

— Αθελά του χαμογέλασε ο νέος.

— Όσο γι' αυτό, δεν θάχω σκληρό ά- γώνα, πάτερ. Είναι τόσο άσχημη η βασι- λισσα, που μάλλον θα ήταν ήρωϊσμός εκ μέρους μου τό αντίθετο...

Για μία στιγμή, γέλασε κι' ο πάστορ.

— Έχεις δίκην, Ντούγκλας! παραδέ- χτηκε.

Επειτα, πήρε πάλι τό αυστηρό του ύ- φος.

— Ένας αληθινός ιεραπόστολος, όμως, ποτέ δεν κρίνει μία γυναίκα από την ό- μορφιά της. Η ψυχή της σ' ενδιαφέρει. Κι' η ψυχή της, φαντάζομαι πως είναι διεφθα- ρμένη. Γι' αυτό, πρόσεξε. Πρέπει να ξέρεις ν' άμυνθής χωρίς να άπογοητεύσης.

Χρειάζεται μεγάλη τέχνη.

— Σε παρακαλώ, πάτερ, να μη στείλεις έμένα, στή βασίλισσα... είπε ο Ντούγκλας στον πάστορα Ρίτσαρντ.

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΣΚΗΝΗ 1η
(Στὸ καφενεῖο)

ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Ἐχεις δί-
κη.

ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Ἐτσι σοῦ

ΧΡΗΣΤΑΚΗΣ: Κάθε αρ-
χή δύσκολη. Ἀλλὰ τὸ κέρ-
δος εἶναι σίγουρο. Εἵμαστε
χρηματοδότης τῆς «κομπί-
νας».

ΧΡΗΣΤΑΚΗΣ: Δὲ θὰ τὴν
ξύση ὅσο κι' ἂν τὸν τρῶν, μὴ
φοβάσαι. Νά! Νά! Εἶδες
ἔξυσε τὸ ἄριστέρῳ τοῦ αὐ-
τοῦ!... Ἀμολήσου γρήγορα!
Ὅπως εἶπαμε! Ὅλα τὰ λε-

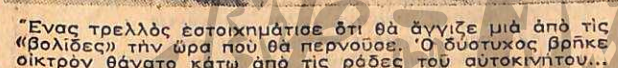
ΠΑΥΛΑΚΗΣ: "Ε, αἱ στὸ
διάολο!
(Αὐλαία)
ΕΨΙΛΟΝ

Πῶς ἀπηγορεύθη ὁ πρῶτος αὐτοκίνητιστικὸς ἀγώνας Παρισίων - Μαδρίτης

παράμενος»
 «ΟΙ περιερχόμενοι δὲν ἔχουν ἀντιλήψη ἀκομὴ τὸν κίνδυνον, ποὺ δια-
 τρέχουν, συνεχίζει ὁ Ροζέ Φρανκέρ, στὴν περιγραφοῦ του.
 «Στοιχηματίζω πὺς θα ἀγγίξω με τὸ χέρι μου τὸ ἐπόμενο
 αὐτοκίνητο, ποὺ θὰ περάσῃ» λέει κάποιος.
 «Ὁ πρελλὸς αὐτὸς βρίσκει ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ, ἓνα οἰκτρὸ
 θάνατον, κάτω ἀπὸ τὴν ρόδες τοῦ αὐτοκινήτου...
 «Ἐξω ἀπὸ τὸ Κουέ - Βερὰκ ὁ Μαρσέλ Ρενὺ προσπερνᾷ τὸν
 Μωρίς Φορμὰν καὶ τὸν Τερύ καὶ καταλαβαίνει τὴν τρίτη θέσι.
 Τώρα τρέχει με ταχύτητα μεγαλύτερη ἀπὸ 100 χλμ. τὴν ὥρα. Πρό-
 τι νὰ «κόμῃ» ὁμως γιὰτὶ ἡ ἐπόμενη στρόφι εἶναι τρομερὰ ἐπι-
 κίνδυνη. Ὅπου νὰ τὸ ἀντιλήφῃ αὐτὸ, ὁ Μαρσέλ Ρενὺ μπαίνει
 ἐν ῥῆμα στὴ στρόφι. Ὁ Ρενὺ ἀγωνίζεται γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὸ

Ποιος όμως μπορεί να παραγνωρίσει την τεραστία συμβολή τους στην καταπληκτική πρόοδο, που σημείωσε το αυτοκίνητο, στα τελευταία 50 χρόνια; ..

T. MIX.

Βαδίζουν προς τα εμπρός, να πηγαίνουν αντίθετως. Προς τα πίσω — μ' έννοείτε;

—Οχι.
—Ας πούμε, τώρα το ρολόι μου δείχνει έντεκα και είκοσι. Σε δέκα λεπτά τι θα δείχνει;

—Έντεκα και μισή!
—Λοιπόν, έγω θέλω να δείχνει έντεκα και δέκα. Και ούτω καθ' εξής.

—Για ποιά λόγο;
—Νά σάς τόν φανερώσω έμπιστευτικά. Θέλω να ξαναζήσω τη ζωή μου. Ν' άρχισω από τόν σημερα, να πάω στό χτές και να πηγαίνα όλο πρós τή πίσω.

—Ο ρολογάς κάνει δυό βήματα όπισθεν, σάν να θέλλ να προφυλαχτή από έναν άστυακτό κίνδυνο.

—Δέν μπορώ, μου λέει. Δέν γίνεται.

—Πώς δέν γίνεται; Μηχάνημα είναι, μπορεί ν' αλλάξει ό ρυθμός της ρόδας άναποδα; —Αν βάλουμε τις ρόδες άναποδα;
—Σας δέν, κύριε δέν γίνεται. Νά πάτε σέ άλλο ρολογά. Έξ άλλου έγω έχω πολλές δουλειές και δέν προφταίνω.

—Έτσι πές μου. —Οχι ύπεκφυγές και δικαιολογίες.
—Αναπτύσσω τήν έπιθυμία μου σέ όγτώ ρολογάδες και παίρνω τήν ίδια περίπου άπάντησι. Άλλά ό τελευταίος δείχνει κατανόησι.

—Ναι, μου λέει, ό άρες θά πηγαίνουν πίσω, αλλά υπάρχει και τόν ημερολόγιο. Τι θά κάνης μέ δαύτο;

—Ό,τι και μέ τόν ρολόι μου. Θά τόν ξεφυλλίζω από τόν τέλος.

—Ναι, αλλά είναι κι' άλλο ζήτημα στή μέση. —Ας υποθέσουμε ότι τόν δικό σου ρολόι τόν κανονίζουμε νά τραβά πρós τή πίσω και νά σβύνη τις άρες, τις μέρες και τή χρόνια. —Όταν φτάσης στήν ηλικία τού ένος λεπτού, τι θά κάνης τότε; Θά έξαφανισθής;
—Οχι. Θά βάλω πάλι τόν ρολόι μπροστά. Θά τραβήξω έτσι τριάντα - σαράντα χρόνια κι' έπειτα τήν παλιά μας τέχνη.

—Όρασα. Έσύ, τή κανόνισες έτσι μία χαρά. Άλλά τή θά γίνη μέ τόν άλλον κόσμο; Αύτός θά προχωρή;

—Όταν θά μάθω τόν μυστικό, θά ρυθμίσουν όλοι άναποδα τή ρολόγια τους. Δέν πιστεύω νά νομίσης ότι είναι κοινόδω ό κόσμος ν' άφήση τέτοια εύκαιρία να πάη χαμένη.

Έχουν μαζευτή και οι ύπάλληλοι και οι τεχνίτες τού ρολογά, άκόμα και μερικοί από τή γύρω κατάσταση — δέν ξέρω πώς είδοποιήσαν — καί παρακολουθούν τούς συλλογισμούς μου.

—Θά καθιερώσω νέον παγκόσμιο όρολόγιον. Τά γραφεία θά έχουν νέες άρες: «Ώραι έργασίας 2 μετά μεσημέριαν μέχρι 9 πρós μεσημέριαν». —Οι έφημερίδες θά βγαίνουν πρῶτα οι βραδυνές κι' έπειτα οι πρωινές. Τό φαί μας θά τόν τρώμε μέ τόν νέο άράριο: Πρῶτα τόν βραδυόν, έπειτα τόν μεσημεριανόν και κατόπιν τόν πρωινόν. —Και έλ' σάς και πολλά άλλα, μόνο άν κανονίσουμε τή ρολόγια μας νά πηγαίνουν πίσω. Λοιπόν, γίνεται;

—Ο ρολογάς μέ κυττάζει, χαμογελά πολύ συμπαθητικά και μου λέει:

—Ζήτημα βίδας!
Και φέρνει τόν χέρι του κοντά στόν κρόταφο και κάνει μία χειρονομία στρίβοντας τή δάχτυλα, φανερό πώς ύπονοεί τή βίδα. Οι άλλοι πού έχουν συγκεντρωθή γέλανε — λές κι' άκούσανε κανένα τρανταχτό άστέριο. —Ο ρολογάς άπειθύνεται πρός τόν άρχιτεχνίτη του.

—Τι λές κι' έσύ, Μάρκο;
—Όπωςόποτε, συμφωνεί κι' εκείνος. —Άμα στρίψω ή βίδα, όλα γίνονται!

—Λοιπόν, νά σάς άφήσω τόν ρολόι μου;

—Οχι. Θά σάς στείλω σ' έναν ειδικό, πού ξέρει καλύτερα από κάτι τέτοια. Δέν έχει σημασία πώς

δέν είναι ρολογάς. Άλλά ή δουλειά σας θά γίνη άμέσως.

—Μου είναι άδιάφορο, άν είναι ρολογάς ή όχι. —Η δουλειά μου νά γίνη.

Μου δίνει μία κάρτα, τήν κλείνει σ' ένα φακέλλο. «Κύριον Σάβωνα Ψήτον, Σόλωνος 287». —Όταν φτάνω εκεί, βλέπω τήν ταμπέλλα του πού γράφει πός τόν έπαγγέλμα του είναι ελάτρός - νευρολόγος - ψυχίατρος. Κι' έπειτα; Μου άρκει πού πηγαίνω συστημένος κι' έχω βεβαίωσι πώς θά φτιαχτή τόν ρολόι μου σύμφωνα μέ τις άπαιτήσεις μου. —Ο γιατρός μέ δέχεται μέ μεγάλη ευγένεια κι' εύπροσδεξία, διαβάζει τόν γράμμα και μέ κυττάζει στή μάτια.

—Όστε, τόν ρολόι πρós τή πίσω! μου λέει.

—Μάλιστα, γιατρέ μου.
—Πώς τόν έννοεις, δηλαδή; Ττού έκδétω τήν έμπνευσί μου.

—...Κι' έτσι γιατρέ μου, τόν σημερα θά είναι χτές! τόν χτές προχτές, μετά τήν Κυριακή τόν Σάββατο, μετά τόν Άπριλη ό Μάρτη, μετά τόν χειμώνα τόν φθινόπωρο, μετά τόν φθινόπωρο τόν καλοκαίρι και ούτω καθεξής. Σαράντα χρόνια τή ρολόγια και τή ημερολόγια πίσω, σαράντα χρόνια μπροστά! Και πάλι πίσω και πάλι μπροστά... Ζούμε και ξαναζούμε, σβύνουμε και γράφουμε, μετράμε και ξεμετράμε, προχωρούμε κι' επιστρέφουμε, άνεβαίνουμε και κατεβαίνουμε. —Η ζωή μας θά είναι όπως τόν άσανσέρ. Μία άπάνω μία κάτω. Μία στό όνδρω, μία στό ισόγειο. Εύρηκα τόν μυστικό της αιώνας ζωής και της αιώνιας νεότητος. Και ποιά είναι τόν μυστικό; Αύτό έδω... (τού δείχνω τόν ρολόι μου). Αύτός ό δείχτης έδω... Άντι νά πηγαίνω δεξιά, θ' αλλάξω κατεύθυνσι και θά στρέφεται άριστερά... —Ο ρολογάς πού είχε τήν καλωσύνη νά μέ στείλη σέ σάς, μου είπε πώς είναι ζήτημα βίδας. —Έσείς τι λέτε;

—Σωστά σας είπα.

—Κι' ό κάλφας τού πρόσθεσε:

«Άμα στρίψω ή βίδα, όλα γίνονται». Λοιπόν, θά τή στρίψουμε;

—Ο γιατρός έκανε μία χειρονομία σάν ν' άνοκάττει τόν άέρα και είπε μέ πεποίθησι:

—Είναι στριμμένη πρό πολλού!

—Όμως, θά σάς παραπέμνω στό άσπιδείο έργαστήριον γιά νά μελετηθή καλύτερα τόν ζήτημά σας. —Έχετε συγγενείς;
—Ναι, κι' οι συγγενείς μου μαζι όταν μέ άδήγησαν στό άσπιδείο έργαστήριον, όπου και βόσκωμαι από κάμποσες μέρες. (Μάλιστα ή βίδα μου ή Εύερίτη έκλαψε κι' όλας, καθώς μ' άποχαίρετο). —Έχουμε καλό φαί, καθαρό άέρα και άκρα περιποίηση. —Και τόν πόν σπουδαίο είναι ότι έδώ υπάρχουν και άλλοι σοφοί πού έχουν κι' αυτοί ό καθένας και τή δική του άφεύρεσι. Μέ άκουσε κάθε μέρα πού προσεχτικά πού τούς κάνουν διάλειψα γιά τόν σύστημα μετρήσεως τού χόονου και τούς βλέπω όλους πού έχουν βγάλει τόν ρολόι τους και πασχίζουν νά τόν κάνουν νά πηγαίνω άναποδα. Μόνο πού ή βίδα δέν έστριψε ακόμα και δέν μπορώ νά καταλάβω γιατί ό γιατρός είπε πώς είναι στριμμένη πρό πολλού. —Από πού βγάξει τόν συμπέρασμα, δηλαδή;

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Είχε συνέλθει

—Τάχατες; Μόλις ό Νίκος βρέθηκε άξφνα μπρός στόν παπά, μέ τή νύφη πλάι του, έτοιμος νά δειχθί τις εύλογίες του, έκανε μιάν άπότομη κίνησι, δίσχισε τόν πληθος τών καλεσμένων φίλων και συγγενών κι' έξαφανιστηκε!...

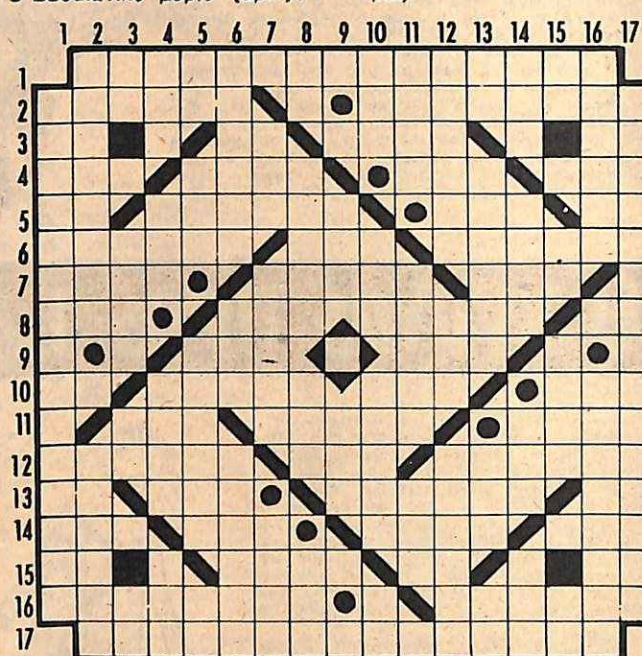
—Μήπως είχε χάσει τήν ψυχραιμία του, γιατί δέν μπορούσε νά υποφέρει τούς τύπους της γαμπλιάς τελετής;

—Οχι, δέν είχε χάσει καθόλου τήν ψυχραιμία του. —Ίσα - ίσα τήν είχε... βοή!...

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 535

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Λυπάται τούς δυστυχείς.
- 2 Σύμβολον αγαθότητος. — Προηγούνται τού φαγητού.
- 3 Ξενική άρνσις. — Γαλλικό σύμφωνον (όπως προφέρεται). — Γυιός τού 'Ισαάκ.
- 4 'Ανεστραμμένο σύμφωνο.
- 5 'Οδηγώ. — Σημείον της άριθμητικής. — Τού ίδιου μεγέθους. — Θεά.
- 6 Βεβαιωτικό μόριο (άρχ.).

Παραβάτης τού νόμου. — Τελικός σύνδεσμος. — Μονάς της ηλεκτρολογίας.

6 Φαίνονται άτέλειωτες σέ όσους ύποφέρουν. — Λέξις άπό περίφημο σπαρτιατικό ρητό. — Ούράνιο σώμα.

7 Μέρος τού σώματός μας. — Όπλο τών άρχαίων. — 'Η ολαδιούπολις τών Βυζαντινών.

8 Όνομα προσφίλης στούς 'Αμερικανούς. — Περιφραγμένος 'Αγγλος θαλασσοπόρος. — Συχαμερό παράδειο. — Άρχή άπαγορεύσεως.

9 'Ελαττωματικός σύνδεσμος. — Ταπικό επίρρημα (μπρόστα σέ Α).

10 Προτρέπει. — Μας κάνει νά ζοδεύουμε λεφτά σέ φάρμακα. — Θεός τών άρχαίων. — Πότε είναι ευχάριστα και πότε δυσάρεστα.

11 Νότα. — Νησί τού Αιγαίου. — Πλοίο τών άρχαίων.

12 Κινητήριος δύναμις. — 'Ιδρυτής φυλής τού έλληνικού γένους. — Βιβλικό βουνό.

13 Νότα. — Τό καλύτερο κομμάτι της ζωής τού ανθρώπου. — Κατάρτρεφουν και σκοτώνουν. — Νόμισμα της Κίνας.

14 'Ανεστραμμένος Γάλλος φίλος. — Χρονικό επίρρημα (όπμ.). — 'Η σύζυγος τού 'Αβραάμ. — Καύσιμο πού... τρώγεται.

15 Γιά τούς Γάλλους είνε χρυσός. — Τέλος προσευχής. — Δείκνει. — Άρθρο.

16 Μυελός της σπονδυλικής στήλης. — Κάτι πού δέν θά έπρεπε νά συμβή.

17 Όπαδός τού δόγματός τού Λουθήρου.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Σχολικό βιβλίο.

2 Καταπράυνει τήν πείνα μας.

- Βασιλεύς της Βαβυλώνας, περίφημος κυνηγός.
- 3 'Υπαρξίς. —Οι γυναίκες τήν περιποιούνται ιδιαίτερως. — Προσωπική άντωνυμία. — Άρχή έρωτησεως.
- 4 ...Παντοβάνι: σάβρ τού ιταλικού κινηματογράφου. — 'Υπερήφανο ζω. — Τροφή ζώων. — Άγνωστη στις πραγματικά δημοκρατικές χώρες.

—Βασιλεύς της Βαβυλώνας, περίφημος κυνηγός.

3 'Υπαρξίς. —Οι γυναίκες τήν περιποιούνται ιδιαίτερως. — Προσωπική άντωνυμία. — Άρχή έρωτησεως.

4 ...Παντοβάνι: σάβρ τού ιταλικού κινηματογράφου. — 'Υπερήφανο ζω. — Τροφή ζώων. — Άγνωστη στις πραγματικά δημοκρατικές χώρες.

—Βασιλεύς της Βαβυλώνας, περίφημος κυνηγός.

3 'Υπαρξίς. —Οι γυναίκες τήν περιποιούνται ιδιαίτερως. — Προσωπική άντωνυμία. — Άρχή έρωτησεως.

4 ...Παντοβάνι: σάβρ τού ιταλικού κινηματογράφου. — 'Υπερήφανο ζω. — Τροφή ζώων. — Άγνωστη στις πραγματικά δημοκρατικές χώρες.

—Βασιλεύς της Βαβυλώνας, περίφημος κυνηγός.

3 'Υπαρξίς. —Οι γυναίκες τήν περιποιούνται ιδιαίτερως. — Προσωπική άντωνυμία. — Άρχή έρωτησεως.

4 ...Παντοβάνι: σάβρ τού ιταλικού κινηματογράφου. — 'Υπερήφανο ζω. — Τροφή ζώων. — Άγνωστη στις πραγματικά δημοκρατικές χώρες.

—Βασιλεύς της Βαβυλώνας, περίφημος κυνηγός.

3 'Υπαρξίς. —Οι γυναίκες τήν περιποιούνται ιδιαίτερως. — Προσωπική άντωνυμία. — Άρχή έρωτησεως.

4 ...Παντοβάνι: σάβρ τού ιταλικού κινηματογράφου. — 'Υπερήφανο ζω. — Τροφή ζώων. — Άγνωστη στις πραγματικά δημοκρατικές χώρες.

—Βασιλεύς της Βαβυλώνας, περίφημος κυνηγός.

3 'Υπαρξίς. —Οι γυναίκες τήν περιποιούνται ιδιαίτερως. — Προσωπική άντωνυμία. — Άρχή έρωτησεως.

4 ...Παντοβάνι: σάβρ τού ιταλικού κινηματογράφου. — 'Υπερήφανο ζω. — Τροφή ζώων. — Άγνωστη στις πραγματικά δημοκρατικές χώρες.

—Βασιλεύς της Βαβυλώνας, περίφημος κυνηγός.

3 'Υπαρξίς. —Οι γυναίκες τήν περιποιούνται ιδιαίτερως. — Προσωπική άντωνυμία. — Άρχή έρωτησεως.

4 ...Παντοβάνι: σάβρ τού ιταλικού κινηματογράφου. — 'Υπερήφανο ζω. — Τροφή ζώων. — Άγνωστη στις πραγματικά δημοκρατικές χώρες.

—Βασιλεύς της Βαβυλώνας, περίφημος κυνηγός.

3 'Υπαρξίς. —Οι γυναίκες τήν περιποιούνται ιδιαίτερως. — Προσωπική άντωνυμία. — Άρχή έρωτησεως.

4 ...Παντοβάνι: σάβρ τού ιταλικού κινηματογράφου. — 'Υπερήφανο ζω. — Τροφή ζώων. — Άγνωστη στις πραγματικά δημοκρατικές χώρες.

—Βασιλεύς της Βαβυλώνας, περίφημος κυνηγός.

3 'Υπαρξίς. —Οι γυναίκες τήν περιποιούνται ιδιαίτερως. — Προσωπική άντωνυμία. — Άρχή έρωτησεως.

4 ...Παντοβάνι: σάβρ τού ιταλικού κινηματογράφου. — 'Υπερήφανο ζω. — Τροφή ζώων. — Άγνωστη στις πραγματικά δημοκρατικές χώρες.

—Βασιλεύς της Βαβυλώνας, περίφημος κυνηγός.

3 'Υπαρξίς. —Οι γυναίκες τήν περιποιούνται ιδιαίτερως. — Προσωπική άντωνυμία. — Άρχή έρωτησεως.

4 ...Παντοβάνι: σάβρ τού ιταλικού κινηματογράφου. — 'Υπερήφανο ζω. — Τροφή ζώων. — Άγνωστη στις πραγματικά δημοκρατικές χώρες.

—Βασιλεύς της Βαβυλώνας, περίφημος κυνηγός.

3 'Υπαρξίς. —Οι γυναίκες τήν περιποιούνται ιδιαίτερως. — Προσωπική άντωνυμία. — Άρχή έρωτησεως.

4 ...Παντοβάνι: σάβρ τού ιταλικού κινηματογράφου. — 'Υπερήφανο ζω. — Τροφή ζώων. — Άγνωστη στις πραγματικά δημοκρατικές χώρες.

—Βασιλεύς της Βαβυλώνας, περίφημος κυνηγός.

3 'Υπαρξίς. —Οι γυναίκες τήν περιποιούνται ιδιαίτερως. — Προσωπική άντωνυμία. — Άρχή έρωτησεως.

4 ...Παντοβάνι: σάβρ τού ιταλικού κινηματογράφου. — 'Υπερήφανο ζω. — Τροφή ζώων. — Άγνωστη στις πραγματικά δημοκρατικές χώρες.

—Βασιλεύς της Βαβυλώνας, περίφημος κυνηγός.

3 'Υπαρξίς. —Οι γυναίκες τήν περιποιούνται ιδιαίτερως. — Προσωπική άντωνυμία. — Άρχή έρωτησεως.

4 ...Παντοβάνι: σάβρ τού ιταλικού κινηματογράφου. — 'Υπερήφανο ζω. — Τροφή ζώων. — Άγνωστη στις πραγματικά δημοκρατικές χώρες.

—Βασιλεύς της Βαβυλώνας, περίφημος κυνηγός.

3 'Υπαρξίς. —Οι γυναίκες τήν περιποιούνται ιδιαίτερως. — Προσωπική άντωνυμία. — Άρχή έρωτησεως.

4 ...Παντοβάνι: σάβρ τού ιταλικού κινηματογράφου. — 'Υπερήφανο ζω. — Τροφή ζώων. — Άγνωστη στις πραγματικά δημοκρατικές χώρες.

—Βασιλεύς της Βαβυλώνας, περίφημος κυνηγός.

3 'Υπαρξίς. —Οι γυναίκες τήν περιποιούνται ιδιαίτερως. — Προσωπική άντωνυμία. — Άρχή έρωτησεως.

4 ...Παντοβάνι: σάβρ τού ιταλικού κινηματογράφου. — 'Υπερήφανο ζω. — Τροφή ζώων. — Άγνωστη στις πραγματικά δημοκρατικές χώρες.

—Βασιλεύς της Βαβυλώνας, περίφημος κυνηγός.

3 'Υπαρξίς. —Οι γυναίκες τήν περιποιούνται ιδιαίτερως. — Προσωπική άντωνυμία. — Άρχή έρωτησεως.

4 ...Παντοβάνι: σάβρ τού ιταλικού κινηματογράφου. — 'Υπερήφανο ζω. — Τροφή ζώων. — Άγνωστη στις πραγματικά δημοκρατικές χώρες.

—Βασιλεύς της Βαβυλώνας, περίφημος κυνηγός.

3 'Υπαρξίς. —Οι γυναίκες τήν περιποιούνται ιδιαίτερως. — Προσωπική άντωνυμία. — Άρχή έρωτησεως.

4 ...Παντοβάνι: σάβρ τού ιταλικού κινηματογράφου. — 'Υπερήφανο ζω. — Τροφή ζώων. — Άγνωστη στις πραγματικά δημοκρατικές χώρες.

—Βασιλεύς της Βαβυλώνας, περίφημος κυνηγός.

3 'Υπαρξίς. —Οι γυναίκες τήν περιποιούνται ιδιαίτερως. — Προσωπική άντωνυμία. — Άρχή έρωτησεως.

4 ...Παντοβάνι: σάβρ τού ιταλικού κινηματογράφου. — 'Υπερήφανο ζω. — Τροφή ζώων. — Άγνωστη στις πραγματικά δημοκρατικές χώρες.

—Βασιλεύς της Βαβυλώνας, περίφημος κυνηγός.

3 'Υπαρξίς. —Οι γυναίκες τήν περιποιούνται ιδιαίτερως. — Προσωπική άντωνυμία. — Άρχή έρωτησεως.

4 ...Παντοβάνι: σάβρ τού ιταλικού κινηματογράφου. — 'Υπερήφανο ζω. — Τροφή ζώων. — Άγνωστη στις πραγματικά δημοκρατικές χώρες.

—Βασιλεύς της Βαβυλώνας, περίφημος κυνηγός.

3 'Υπαρξίς. —Οι γυναίκες τήν περιποιούνται ιδιαίτερως. — Προσωπική άντωνυμία. — Άρχή έρωτησεως.

4 ...Παντοβάνι: σάβρ τού ιταλικού κινηματογράφου. — 'Υπερήφανο ζω. — Τροφή ζώων. — Άγνωστη στις πραγματικά δημοκρατικές χώρες.

—Βασιλεύς της Βαβυλώνας, περίφημος κυνηγός.

3 'Υπαρξίς. —Οι γυναίκες τήν περιποιούνται ιδιαίτερως. — Προσωπική άντωνυμία. — Άρχή έρωτησεως.

4 ...Παντοβάνι: σάβρ τού ιταλικού κινηματογράφου. — 'Υπερήφανο ζω. — Τροφή ζώων. — Άγνωστη στις πραγματικά δημοκρατικές χώρες.

—Βασιλεύς της Βαβυλώνας, περίφημος κυνηγός.

3 'Υπαρξίς. —Οι γυναίκες τήν περιποιούνται ιδιαίτερως. — Προσωπική άντωνυμία. — Άρχή έρωτησεως.

4 ...Παντοβάνι: σάβρ τού ιταλικού κινηματογράφου. — 'Υπερήφανο ζω. — Τροφή ζώων. — Άγνωστη στις πραγματικά δημοκρατικές χώρες.

—Βασιλεύς της Βαβυλώνας, περίφημος κυνηγός.

3 'Υπαρξίς. —Οι γυναίκες τήν περιποιούνται ιδιαίτερως. — Προσωπική άντωνυμία. — Άρχή έρωτησεως.

4 ...Παντοβάνι: σάβρ τού ιταλικού κινηματογράφου. — 'Υπερήφανο ζω. — Τροφή ζώων. — Άγνωστη στις πραγματικά δημοκρατικές χώρες.

—Βασιλεύς της Βαβυλώνας, περίφημος κυνηγός.

3 'Υπαρξίς. —Οι γυναίκες τήν περιποιούνται ιδιαίτερως. — Προσωπική άντωνυμία. — Άρχή έρωτησεως.

4 ...Παντοβάνι: σάβρ τού ιταλικού κινηματογράφου. — 'Υπερήφανο ζω. — Τροφή ζώων. — Άγνωστη στις πραγματικά δημοκρατικές χώρες.

—Βασιλεύς της Βαβυλώνας, περίφημος κυνηγός.

3 'Υπαρξίς. —Οι γυναίκες τήν περιποιούνται ιδιαίτερως. — Προσωπική άντωνυμία. — Άρχή έρωτησεως.

4 ...Παντοβάνι: σάβρ τού ιταλικού κινηματογράφου. — 'Υπερήφανο ζω. — Τροφή ζώων. — Άγνωστη στις πραγματικά δημοκρατικές χώρες.

—Βασιλεύς της Βαβυλώνας, περίφημος κυνηγός.

3 'Υπαρξίς. —Οι γυναίκες τήν περιποιούνται ιδιαίτερως. — Προσωπική άντωνυμία. — Άρχή έρωτησεως.

4 ...Παντοβάνι: σάβρ τού ιταλικού κινηματογράφου. — 'Υπερήφανο ζω. — Τροφή ζώων. — Άγνωστη στις πραγματικά δημοκρατικές χώρες.

—Βασιλεύς της Βαβυλώνας, περίφημος κυνηγός.

3 'Υπαρξίς. —Οι γυναίκες τήν περιποιούνται ιδιαίτερως. — Προσωπική άντωνυμία. — Άρχή έρωτησεως.

4 ...Παντοβάνι: σάβρ τού ιταλικού κινηματογράφου. — 'Υπερήφανο ζω. — Τροφή ζώων. — Άγνωστη στις πραγματικά δημοκρατικές χώρες.

—Βασιλεύς της Βαβυλώνας, περίφημος κυνηγός.

3 'Υπαρξίς. —Οι γυναίκες τήν περιποιούνται ιδιαίτερως. — Προσωπική άντωνυμία. — Άρχή έρωτησεως.

4 ...Παντοβάνι: σάβρ τού ιταλικού κινηματογράφου. — 'Υπερήφανο ζω. — Τροφή ζώων. — Άγνωστη στις πραγματικά δημοκρατικές χώρες.

—Βασιλεύς της Βαβυλώνας, περίφημος κυνηγός.

3 'Υπαρξίς. —Οι γυναίκες τήν περιποιούνται ιδιαίτερως. — Προσωπική άντωνυμία. — Άρχή έρωτησεως.

4 ...Παντοβάνι: σάβρ τού ιταλικού κινηματογράφου. — 'Υπερήφανο ζω. — Τροφή ζώων. — Άγνωστη στις πραγματικά δημοκρατικές χώρες.

—Βασιλεύς της Βαβυλώνας, περίφημος κυνηγός.

3 'Υπαρξίς. —Οι γυναίκες τήν περιποιούνται ιδιαίτερως. — Προσωπική άντωνυμία. — Άρχή έρωτησεως.

4 ...Παντοβάνι: σάβρ τού ιταλικού κινηματογράφου. — 'Υπερήφανο ζω. — Τροφή ζώων. — Άγνωστη στις πραγματικά δημοκρατικές χώρες.

—Βασιλεύς της Βαβυλώνας, περίφημος κυνηγός.

3 'Υπαρξίς. —Οι γυναίκες τήν περιποιούνται ιδιαίτερως. — Προσωπική άντωνυμία. — Άρχή έρωτησεως.

4 ...Παντοβάνι: σάβρ τού ιταλικού κινηματογράφου. — 'Υπερήφανο ζω. — Τροφή ζώων. — Άγνωστη στις πραγματικά δημοκρατικές χώρες.

—Βασιλεύς της Βαβυλώνας, περίφημος κυνηγός.

3 'Υπαρξίς. —Οι γυναίκες τήν περιποιούνται ιδιαίτερως. — Προσωπική άντωνυμία. — Άρχή έρωτησεως.

4 ...Παντοβάνι: σάβρ τού ιταλικού κινηματογράφου. — 'Υπερήφανο ζω. — Τροφή ζώων. — Άγνωστη στις πραγματικά δημοκρατικές χώρες.

Παραθερίζοντας στην έ-
ξο-
χή, μαζεύετε κάθε χόρτο
χρήσιμο για την περιποίη-
σι της ομορφιάς σας...

Καλλυντικά που σάς προσφέρει η φύσι

Η σύγχρονη έπισημη της καλλονής φαίνεται πως ξαναγυρί-
ζει στις παλιές μεθόδους και χρησιμοποιεί και πάλι διά-
φορα φυτά, λουλούδια, φρούτα, όπως κάνανε οι παλιές
κοιμίες γυναίκες, που δεν είχαν στη διάθεσί τους τα χίλια
προϊόντα της Χημείας.

Έχουν ξαναγίνει της μόδας οι μάσκες, οι κομπρέσες, οι λοσιόν
και τα μπάνια με βάσι κοινότητα χόρτα. Κι' η μόδα αυτή είναι
προσιτή σε όλες, δεν απαιτεί μεγάλα έξοδα και δεν παρουσιάζει
κανένα κίνδυνο — γιατί, στο κάτω-κάτω, κι' αν ακόμα δεν ώφε-
ληση ο χυμός του κρίνου ή του τριαντάφυλλου σε μία περίπτωση,
δεν πρόκειται πάντως να βλάψη...

Δεν έχετε λοιπόν να φοβηθείτε τίποτε, χρησιμοποιώντας τέτοια
καλλυντικά με φυτική προέλευσι.

Παραθερίζοντας στην έξοχή, μιμηθείτε τις γιαγιάδες σας: Στους
περιπάτους σας, διαλέγετε και μαζεύετε κάθε χόρτο χρήσιμο για
την, περίπτωση της ομορφιάς σας, για να το μεταχειρισθείτε είτε
αμέσως είτε όταν γυρίσετε στην πόλι.

Να ένας κατάλογος από κοινά χόρτα, φυτά και φύλλα, που θα
σας χρησιμεύουν, όπως θα δούμε πιο κάτω, για την καλλονή σας:
Φασκομηλιά, θυμάρι, δεντρολίβανο, μολόχα, ρίγανη, δάφνη, τί-
λιο, λεβάντα, κρίνα, πέταλα τριανταφύλλων, τσουκνίδα, βασιλικός,
φύλλα καρυδιάς, ζαμπούκο, χαμομήλι, μέντα.

Βάζετε να ξεραθούν τα φύλλα και τα λουλούδια που μαζεύατε
πάνω σε μεγάλα χαρτιά, χωριστά το κάθε είδος, σε μέρος δρο-
σερό, και εύαερο. Μόνο αν υπάρχη πολλή ύγρασι, μπορείτε να τ'
αφίσετε στον ήλιο δυο-τρεις ώρες, πριν τα βάλετε να ξερα-
θούν στη σκιά.

Όταν τρίβουνε πιά, έχουν ξεραθή τελείως. Τα φυλάτε τότε σε
κουτιά ή σε σακουλάκια, για να τάχετε έτοιμα την ώρα που θα
σας χρειαστούν.

Ένα άριστο άρωματικό μπάνιο, που ξεκουράζει όλο το σώμα,
γίνεται ως έξης: Βάζετε σ' ένα σακουλάκι από τουλουπάνι μισή
όκα μίγμα φασκομηλιάς, θυμαριού, μέντας, δεντρολίβανου, λεβάν-
τας, και ρίγανης. Χύνετε πάνω 4 όκαδες βραστό νερό. Αφίστε να
μουςκέψουν 40 λεπτά της ώρας. Ύστερα προσθέτετε το νερό αυτό
στο μπάνιο σας.

Αν θέλετε νάναι το λουτρό ακόμα πιο τονωτικό κι' ωφέλιμο
για το δέρμα, μαλακώνοντάς το κι' απαλλάσσοντάς το από κάθε
περιττό λίπος, προσθέτετε, εκτός απ' τα χόρτα που αναφέραμε,
κι' ένα μικρό ποτήρι σόδα του φαγητού.

Το νερό από λουλούδια «μελιλάτου» (του φυτού που λέγεται
κοινώς «ενυάκι») είναι άριστο για το πλύσιμο των ματιών. Μπο-
ρείτε να το μεταχειρισθείτε το βράδυ, πριν πέσετε να κοιμηθείτε,
και το πρωί, μόλις ξυπνήσετε, αν έχουν τάσι να κοκκινίζουν τα
βλέφαρά σας. Μ' αυτό το υγρό δυναμώνουν επίσης τα τσινορα
και οσταματιά: το πέσιμό τους — που είναι συνέπεια του έρεθι-
σμού των βλέφαρων.

Επίσης ξεκουράζονται πολύ τα μάτια, αν βάλετε πάνω φρέσκα
και υγρά φύλλα μολόχας.

Με κρίνους μπορείτε να κάνετε κομπρέσες για τα μάτια, που
τα ξεκουράζουν, τους δίνουν λόμψι ύστερα από μία κουραστική
ημέρα, και δεν αφήνουν να σχηματισθούν από κάτω τους οι τόσο
αησχισθητικές εκείνες «σακούλες».

Φτιάχτε δυο σακουλάκια από του-
λουπάνι, στο μέγεθος περίπου της
κόγχης των ματιών σας. Γεμίστε τα
με πέταλα κρίνου, βάλτε τα μέσα σ'
ένα βαθύ πιάτο και χύστε πάνω βρα-
στό νερό. Μετά 5 λεπτά της ώρας, βάλ-
τε τις κομπρέσες αυτές στα μάτια
σας, φροντίζοντας όμως νάναι πολύ
ζεστές. Όταν κρυσώσουν, τις βουτάτε
σε ζεστό νερό και τις ξαναβάζετε στα
μάτια σας, τρεις-τέσσερες φορές.

Με πέταλα τριαντάφυλλου μπορεί-
τε να φτιάξετε εύκολα ένα τριανταφυλ-
λόνερο, που θα σάς χρησιμεύη ύστερα
ολόκληρο το χειμώνα για δροσιστικό
του δέρματος και για να πλένετε τα
μάτια σας. Διαλέγετε τα κόκκινα έ-
κείνα τριαντάφυλλα, που δεν είναι
πολύ ώραια στην όψη, αλλά έχουν δυ-
νατό άρωμα. Μαδάτε τα πέταλά τους.
Βάζετε 300 δράμια απ' αυτά μέσα
σε πήλινο ή πορσελάνινο δοχείο και
χύνετε πάνω 300 δράμια νερό άπε-
σταγμένο (απ' το φαρμακείο) και 30
δράμια χοντρό αλάτι. Τα λύνετε μ'
ένα ξύλινο γουδοχέρο, επί 5 λεπτά της
ώρας.

Τ' αφίστε να μουςκέψουν 6 μέρες,
φροντίζοντας ώστε να τα σκεπάζη τε-
λείως το νερό κι' ανακατεύοντάς τα
κάθε μέρα μ' ένα ξύλο. Ύστερα τα
φιλτράρετε και βάζετε το υγρό σε
μποτίλιες καλά βουλωμένες, που τις
φυλάτε σε μέρος δροσερό και σκοτει-
νό.

Για να δυναμώσουν τώρα τα μαλ-

Χόρτα ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

λιά σας, βράζετε σε 1 όκα νερό κάμποσα φύλλα και κοτσάνια τσου-
κνίδας, άσπρου ν' άπομεινι το μισό υγρό. Μ' αυτό τρίβετε το
τριχωτό δέρμα του κεφαλιού.

Υπάρχει όμως και μία άλλη λοσιόν, για την τόνωσι της ρί-
ζας των τριχών:

Βράζετε 75 γραμμάρια ξερά φύλλα φασκομηλιάς και 10 γραμ-
μάρια δεντρολίβανο σε 300 δράμια νερό. Ανακατεύετε καλά, α-
φίστε να μουςκέψουν τα φύλλα 3 ημέρες, φιλτράρετε ύστερα και
προσθέτετε στο υγρό 75 δράμια ρούμι. Με το μίγμα αυτό τρί-
βετε ταχτικά το τριχωτό δέρμα.

Θέλετε να φτιάξετε ένα καλό «ξύδι τουαλέτας»; Παίρνετε 100
γραμμάρια (30 δράμια περίπου) λουλούδια ζαμπούκου, 100 γραμ-
πέταλα τριανταφύλλων, 100 γραμ. λουλούδια άκακίας, 100 γραμ.
λουλούδια μελιλάτου και 100 γραμ. μαργαρίτες του άγρου. Μπο-
ρείτε να μεταχειρισθείτε λουλούδια νατιά ή ξερά.

Τα βάζετε όλα να μουςκέψουν σε 1½ όκα δυνατό άσπρο ξύδι,
μέσα σ' ένα πήλινο δοχείο σκεπασμένο κι' έκτεθειμένο στον ήλιο,
επί 15 ημέρες. Φιλτράρετε ύστερα και φυλάτε το υγρό σε μποτι-
λίες καλά βουλωμένες. Προσθέτετε δε κάθε φορά δυο κουταλιές
απ' αυτό στο νερό του μπάνιου σας.

Για να τρίβετε το σώμα σας μετά το λουτρό, χρησιμοποίητε,
αντί κολώνιας, ένα ξύδι που έχει τη χαρακτηριστική ιδιότητα να
σφίγγη τις σάρκες και να ώφελι το δέρμα. Ή παρασκευή του ει-
ναι εύκολη: Βάζετε να μουςκέψουν επί ένα μήνα σε 300 δράμια
άσπρο ξύδι 200 γραμμάρια λουλούδια εικάλυπτου και 50 γραμ.
φύλλα του ίδιου δέντρου, που τάχετε ξεράνει προηγουμένως και
τάχετε τρίψει σε σκόνη.

Αν, όταν γυρίσετε απ' την έξοχή, θέλετε ν' ανοίξη γρήγορα το
χρώμα της επιδερμίδος σας, που μαύρισε απ' τον καλοκαιρινό
ήλιο, βράστε λουλούδια ζαμπούκου, βρέξετε κομπρέσες στο νερό
αυτό, διατηρώντας το χλιαρό, και βάλτε τις στο πρόσωπο και στο
λαιμό σας.

Για να φέρη άποτελέσμα αυτή η μέθοδος, χρειάζεται να έπανα-
ληφθή πολλές ημέρες.

Τέλος, θέλετε μία λοσιόν που να ξανοίγη λίγο το χρώμα των
καστανών μαλλιών, χωρίς να τα βλάπτει; Βράστε 150 γραμμάρια
φύλλα ραβέντι (το φυτό αυτό βρίσκεται στα φαρμακεία, αλλά και
σταούς λαχανόκηπους) σε 150 δράμια άσπρο κρασί, άσπρου ν' ά-
πομεινι το μισό υγρό. Βρέχετε ύστερα μ' αυτό ένα βαμπάκι και
το περνάτε πάνω απ' τα μαλλιά σας, αφού προηγουμένως τα λού-
σατε και τ' αφίσατε να στεγνώσουν.

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

ΑΛΛΟΤΕ...

Έ'τα παλιὰ καλά μας χρόνια, τα σὺδόλω...πονηρά,
μὰ γιὰ τοὺς ἐρωτευμένους θλιβερά κι' ὀδυνηρά,
μιαν μόνην κορασίδα κάθε νέος ἀγαποῦσε
καὶ στὰ τέλια, κάθε βοᾶν, τῆς κιθάρας του ξεμποῦσε!
"Ένα βλέμμα της καὶ μόνον, ἀρκετὸ τὸ θεωροῦσε
κι' ὥρες κάτω ἀπ' τὸ μπαλκόνι τῆς καλῆς του σπαρτα-
(ροῦσε,
ἐγίνονταν τὸ μάτι τὸ δικό του σὰ γαρίδα!

Ἐπαφὴ καμμιὰ δὲν εἶχε μὲ τὸ «θεῖον ὄραμα» του,
ποὺ νταντάδες τὸ φρουροῦσαν, παρεκτός ἀπ' τῆ
(μαμὰ του
καὶ ριγοῦσε ὁ ἱππότης, ἀπ' τὸ βράδυ ὡς τὴν αὐγὴ,
γιὰ νὰ δῇ τὴ...ρηγισὰ του στὸ μπαλκόνι της νὰ βγῇ.
Τὴν «ὠραία τῆ θωριά της», δηλαδὴ νὰ καμαρώσῃ
καὶ νὰ δῇ κι' ἐκείνη, ὅτι ἔχει ὁ δύστηνος...σουρῶσει,
ὅτι μέσ' στὴν ὑγρασία ποὺ τὴ νειότη του μαραίνει
καὶ τὸ χῶμα ἐπὶ πλέον μὲ τὸ δάκρυ του ὑγραίνει!

Τὸ «γαλήνιος κοιμάσαι» τραγουδοῦσε τὰ βραδάνια
καὶ πετοῦσε, γιὰ «σινιάλο» καὶ καμπόσα πετραδάκια,
μὰ οἱ φύλακες γονεὶς της εἶχαν λάβει ὅλα τὰ μέτρα,
κι' οἱ... πετροῦλες του χτυποῦσαν στῆς καρδιάς των τὴν...
(πέτρα!

Στοῦ... κουφου, λοιπόν, τὴν πόρτα, ὁ ταλαίπωρος βρον-
(τοῦσε,
μὰ καὶ τὴν «ἀδράν» τους κόρη» οὐδαμῶς τὴν συναντοῦσε
κι' ἔσσεϊ στὴν ἀκρίβη του...ψυχογάλλισσα Ζαμπέττα,
τραγουδοῦσε: «Ἡ...ψυχὴ μου πρὸς ἐσὲ μόνον...ἐπέτα»!

Ἀλλὰ κι' ἂν καὶ παρ' ἐλλίδια, ἐφαινότανε γενναία
καί...ἐξμύτιζε στὴ γρίλλια «ἡ λυσίκωμος» ἡ νέα,
ἐπεβάλλετο, μοιραίως, γιὰ δυὸ χάδια καὶ φιλιὰ της
ἡ ἐκείνη νὰ τὰ κἀν... σκαλοπάτια τὰ μαλλιά της
καὶ, στὴν κυριολεξία, ν' ἀνεβάσῃ τὸν καλὸ της
στὸ μπαλκόνι της ἐπάνω μὲ τὸ...κεφαλόσκαλο της!
Πρᾶγμα, ποὺ σημαίνει — μάλλον — καὶ δηλοῖ τοιοῦτο-
(τρόπως,
πὼς ἐξ ἐρωτος ὁ νέος...κατα - τριχέτο ἀσκόπως!

ΚΑΙ ΤΩΡΑ...

Τὼν παλιῶν καλῶν ἐτῶν μας τ' ἀνεκτίμητα τὰ ἦθη,
στὴν περὶ τὴν ἐποχὴ μας παρεδόθησαν στὴ λήθη
κι' ἡ «συνάντησις» ἐκείνη τῶν ἐτῶν τῶν παμπάλαιων
κι' ἀπ' τοὺς νέους κι' ἀπ' τοὺς γέροντες ραντεβού καλεῖται
(πλέον!

«Ραντεβού» τὸ λένε ὅλοι καὶ τὸ δίνουν ἐλευθέρως,
στὰ δασύλλια, στὰ κέντρα καὶ παντοῦ σὲ κάθε μέρος,
δίχως καθυστερημένων κηδεμόνων ἐπεμβάσεις
καὶ χωρὶς... κλιμακομποῦνλες καὶ κοιτιδο-ἀναβάσεις!

«Νᾶχα ἓνα ταχυδρόμο», τώρα πιά δὲν τραγουδᾷ,
ὅποιος θέλει νὰ μιλήσῃ στὸ κορίτσι τὸ δικό του,
οὔτε καὶ τοὺς μαρδοστούχους τοῦ...φρουρίου της πηδᾷ,
μὰ τὸ παίρνει κατ' εὐθείαν κι' αὐθωρεῖ στ' «ἀκουστικό»
(τοῦ!

— Ντρίν... ντρίν... ντρίν...
— Ἐμπρός, ποῖς εἶναι;
— Γεῖά σου, Μαίρη!...
— Γεῖά σου, Γιάννη!...

Τί μὲ θέλεις τέτοιαν ὥρα; «Ἐχεις κέφι γιὰ... σεργιάνει;
— Τὸ ρωτᾷς, μωρ' ἀδερφέ μου;...
— Κι' ἡ μαμὰ; — Ποῖς τὴν ρωτᾷ!

Καὶ ποῖς, ἄλλωστε, προσέχει τέτοια πράματα...κοντά!
— Τὸ λοιπόν;
— Ἐλα στὰ ἴσια,

γιὰ νὰ πᾶμε, κατ' εὐθείαν γιὰ... νταλνᾶδες καὶ μεθύσια!
Κι' ὅσο γιὰ τὸ σύνθημά σου,
δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλο, παρὰ τὸ...κορνάριαμά σου.

— Καὶ τὰ ρέστα;
— ...Χάριμά σου!

Τὸ «μπί-μπί», ἐντὸς ὀλίγου, στὴν ἀλὴ της ἀντηχεῖ
καὶ τῆς παίρνει τὴν καρδιά της — αὐθωρεῖ — καὶ
(τὴν ψυχὴ...

Ἐνῶ ἡ μαμὰ της μένει
κατασπαραγμένη
καὶ, κυττάζοντας ἐκείνη τὴν ἐπαίτηχη κουρσάρα,
τὴ νεότητά της κλαίει
καὶ στεναίνει κι' ὅλο λέει:
«Ἀχ! γιὰτί κι' ἐγὼ ἡ δόλια νὰ μὴν εἶμαι...εἰκοσάρα!».

Ο ΚΟΜΗΝΟΣ ΤΑΤΑΣ

ΕΝΑ Σ από τους πιο τολμηρούς θαλασσοδούλους —που τους ανά-
δειξε η κατοχή σε πραγματικούς ηρώες— ήταν ο Μυτιληνός Κο-
μηνός Τατάς. Από τις πρώτες κιόλας μέρες που πάτησε το
πόδι του ο κατακτητής στο νησί του, άρχισε η καταληκτική του
δράση. Ο Τατάς είχε ένα μικρό καΐκι. Το «Παναγία». Ήταν
ένα καρδύι τριάντα πέντε μόλις τόννων και έκτελλε δρομολόγιο ανά-
μεσα Μυτιλήνη και Σμύρνη, μεταφέροντας διάφορα είδη του Έρυθρου
Σιτίου.

Στην πραγματικότητα όμως, αποτελούσε την «ψυχή» μιας πατριω-
κής ομάδας, που δρούσε στον τόπο του. Λίγο προτού ξεκινήσει για το
ταξίδι του, επισκεφτόταν κρυφά το λιμενάρχη 'Ηλία Καζάκο —που ξε-
τελέσθη άργότερα με το Γεώργιο Κατούλα, το Μιχαήλ 'Ακλή, το
Δημήτρη Γιαγκουδάκη και τον Παναγιώτη Θυμαρά— ο οποίος του πα-
ρέδωκε ένα μικρό δέμα για να το μεταφέρει στο έκει συμμαχικό στρα-
τηγείο.

—Το νού σου, Κομηνέ, του έλεγε ο Καζάκος. "Αν τύχη καμιά φορά
και σε σταματήσουν οι Γερμανοί στο δρόμο, να προτιμήσεις να το φας
το δεματάκι αυτό, παρά να πέση στα χέρια τους. Δεν έχει σημασία
αν προδοθούν έμεις. Ο λόγος είναι να πληροφορηθούν οι σύμμαχοι
μας το περιεχόμενο του...

Ο καπετάν Τατάς χαμογελούσε.
—Εννοιά σου, κύριε 'Ηλία του απαντούσε. Μπορεί να με πιάσουν
οι φίλοι μας οι Γερμανοί, μα δεν πρόκειται να πετύχουν το παρομι-
κρό. Ξέρω να κάνω καλά τη δουλειά μου...

Η αλήθεια είναι πως η Γκεστάπο της Μυτιλήνης, άρχισε να υποψιά-
ζετα μερικά πράγματα. Ο θαλασσοδούλος δεν ήταν αυτός που έδειχνε.
Κάτω από τη φτηνή φανέλλα που φορούσε. Έκρυβε μια σιδερένια, αβά-

και τον τράβηξαν για τη Γκεστάπο. Τη στιγμή που πήδσαν από το
καΐκι στην αποβάθρα, έτυχε να βρίσκεται εκεί ένας άλλος γνωστός
Μυτιληνός καπετάνιος: Ο Κώστας 'Αθηνιώτης.

Τόν είδαν οι Γερμανοί να τους κυττάζει με περιφρόνηση, άφρισαν
από το κακό τους και χωρίς να χάσουν καιρό, τον άρπαξαν κι' αυτόν
και τον έβαλαν δίπλα στον Τατά, που χαμογελούσε αδιάφορο. Όταν
έφτασαν στη Γκεστάπο, τους παρέλασε ο διερμηνέας Κάρλ Λόχνερ, που
μιλούσε τη γλώσσα μας. Αυτό όμως δεν τον εμπόδιζε να είναι φοβερός
μισαλλήνας. "Ετσι ο Κομηνός Τατάς, δοκίμασε τα πιο απάνθρωπα μαρ-
τύρια στα χέρια του, ώπου να τον αναγκάζει να δηλολογήσει. Το άπο-
τέλεσμα ήταν μηδέν για τους Γερμανούς. Ο θαλασσοδούλος στάθηκε
στο ύψος του. Λέει δεν έδωσε από το στόμα του, βογγητό δεν άκού-
στηκε. Υπόμεινε καρτερικά όλα τα βασανιστήρια, σαν τους παλιούς
μάρτυρες της Χριστιανισμής...

Την επομένη το απόγευμα, ο Κώστας 'Αθηνιώτης άφένθηκε ελεύθε-
ρος. Μα στη θέση του πιάστηκε τώρα ο λιμενεργάτης Μαρίνος Τζεβε-
λέκης, που βασανίστηκε κι' αυτός άγρια, ακριβώς πάνω από το καΐλι
που είχαν κλεισμένο τον καπετάν Τατά. Τιποτε όμως. Σίδερο μονάχο
το Τζεβελέκης. Είδαν κι' απέδειξαν οι Γερμανοί πως δεν μπορούσαν να
ανακαλύψουν κανένα επιβαρυντικό στοιχείο έναντι τους και τους ά-
φρισαν να φύγουν. Ο Τατάς τράβηξε αμέσως για το χωριό Πέτρα, με
το σκοπό να μείνει λίγο διάστημα εκεί, ώπου να ξεχασθή κάπως η
υπόθεσίς του. "Επειτα όμως από καμιά είκοσριά μέρες, ξαναγύρισε
στη Μυτιλήνη. Οι Γερμανοί τον περίμεναν πάλι. Αυτή τη φορά όχι για
να τον συλλάβουν, αλλά για να του κάνουν μια καταληκτική πρό-
ταση: "Αν ήθελε δηλαδή να δουλέψει για λογαριασμό τους.

—Δεν σου ζητάμε πολλά πράγματα, του είπαν. Θέλουμε μονάχα να
μάς φέρνης με το καΐκι σου έφημερίδες τουρκικές, ελληνικές και ό,τι
άλλο θα σου δίνουν οι υπηρεσίες μας στην Σμύρνη. Είναι μια δου-
λειά που μπορεί να την κάνης εύκολα...

Ο Τατάς, μέσος σ' ένα δευτερόλεπτο, συλλογίστηκε την ωφέλεια που
θα μπορούσε να έχη απ' αυτό ή όργάνωσί τους. Και δέχτηκε την
πρότασι την ίδια εκείνη ώρα. Στην άρχή έκανε δύο ταξίδια στο Δικελή

ΤΟ ΑΓΓΑΙΟ ΣΤΙΣ ΦΛΟΙΕΣ

μασθη ψυχή. Το έβλεπε αυτό κανείς στα μάτια του και στις κινήσεις
του, το διέκρινε στις σφαρτές κουδούνες του και στη λεβεντική πε-
πατσία του. Οι Γερμανοί όμως δεν είχαν κανένα συγκεκριμένο στοι-
χείο για να τον συλλάβουν. Άλλωστε η αντικατασκοπεία τους ήταν
πονηρή. Δεν ήθελε μόνο τον Τατά. "Ηθελε και τους συνεργάτες του.
Γι' αυτό άρχισαν να τον παρακολουθούν από μακριά, με υπομονή και
χαρίς να βιάζονται. Ήταν βέβαιοι πως άργα ή γρήγορα, ο καπετά-
νιος δάκανε καμιά «στραβοτιμονιά» και θα περνούσε στα δίχτυα τους.

Μα δεν τον ήξεραν καλά. Γιατί από την πρώτη στιγμή που άρχισε
η παρακολούθησή του, ο 'Ελληνας πατριώτης διασάθανε πως κάποια
δευτέρα οκτά ακολουθούσε τη δική του. Κάθε άλλο όμως παρά φοβή-
θηκε. Το μόνο που σκεφτόταν ήταν, ότι έπρεπε να διακόψει προσωρινά
την έπαφή του με τον 'Ηλία Καζάκο και το Νίκο Βολογιάννη, το θαυ-
μάσιο εκείνο παλληκάρι, που ήταν άρχηγός του μυστικού κλιμακίου
Τους έστειλε λοιπόν μήνυμα και τους παράγγειλε, ότι δεν έπρόκειτο να
τους «πλησιάσει» γι' άρκετο διάστημα. Τις πληροφορίες του για τη
Σμύρνη έπρεπε να του τις στέλνουν με κανένα σύνδεσμο. Για τη δου-
λειά αυτή όρίστηκε ο λιμενεργάτης Μαρίνος Τζεβελέκης. "Ετσι το «δε-
ματάκι» με το πολύτιμο υλικό, εξακολουθούσε να φεύγει για τον προ-
ορισμό του κάθε δέκα μέρες.

Ολόκληρος ο πρώτος χρόνος της κατοχής πέρασε χωρίς κανένα ση-
μαντικό περιστατικό. Οι Γερμανοί συνέχιζαν την παρακολούθησή του,
μα δίχως αποτέλεσμα. Κι' επειδή έβλεπαν ότι είχαν να κάνουν μ' έναν
τετραπέρατο 'Ελληνα κι' ότι δεν έπρόκειτο να πετύχουν απόλυτως τί-
ποτε, άποφάσισαν να ενεργήσουν διαφορετικά: Θα τον συνελάμβαναν
στην έπιστροφή του ύστερα από κανένα ταξίδι. "Ελπίζαν ότι με τον
τρόπο αυτό, θ' ανακάλυπταν επί τέλους κάποιο στοιχείο που θα τους
έδωζε στα χέρια της όργανώσεως. Η Γκεστάπο έκανε το συλλογισμό
πως ο Τατάς —άν είχε φυσικά έπαφή με τους Βρετανούς— θα μετέ-
φερε με το καΐκι του έγγραφας άσπης του συμμαχικού στρατηγείου
κι' ίσως ακόμη όπλα, πολεμοφόδια και υλικό για σσιμποτάς.

Περίμεναν λοιπόν να γυρίση. Οι Γερμανοί είχαν στήσει το καρτέρι
τους στα διάφορα σημεία του λιμανιού και κύτταζαν ανυπόμονα το
πέλαγος να τον δουν να εμφανίζεται. "Επρόκειτο ναρθη στις 14 'Ια-
νουαρίου 1942, που ήταν η κανονική του μέρα. Μα ο καπετάν Τατάς
άργησε περίπου είκοσι τέσσερες ώρες, επειδή μεσολάβησε του έτυχε
δραβονεωτική φουρτούνα. Το «Παναγία» δεν μπορούσε να προχωρήσει
όπως πρέπει μέσα σε κείνο το φοβερό σάλαγο των κυμάτων. Άλλά
μόλις ήρέμισε το Αιγαίο, ξαναπήρε πάλι το δρόμο του. Σε όλο αυτό
το διάστημα, οι Γερμανοί έκαναν σαν τα θηρία. Μα δεν έλεγαν τίποτε,
μήν τυχόν και πάρουν είδησι οι άγνωστοι σύντροφοι του και στείλουν
κανένα πλεούμενο για να τον ειδοποιήσουν.

Όταν όμως την επομένη είδαν από μακριά το καΐκι του να πλη-
σιάζει, έτρεψαν ικανοποιημένοι τα χέρια τους. "Ωστε το πούλακι ξα-
νογύριζε στη φωλιά του; Μα λοιπόν που νόμιζαν πως είχε βραπετεώσει
για πάντα. Και ποιος ξέρει τί λογιάν μηνύματα θα κουβαλούσε στους
συνεργάτες του! Τώρα πιά όλα θα ξεκαθάριζαν. Τού έτοιμαζαν ύπο-
δοχη, που σίγουρα δεν θα την περίμενε ο πρόκτορας αυτός των 'Αγγλων.
Ανυπόπτος ο καπετάν Τατάς για τους συλλογισμούς που έκανε εις
βάρος του ή έχθρική αντικατασκοπεία, μπήκε στο λιμάνι χαρούμενος κι'
έτοιμάστηκε να βγη στη στεριά. Μα δεν πρόλαβε. Προτού ακόμη προ-
σεγγίσει καλά-καλά στον κόθο, πήδησαν στο καΐκι του καμιά δε-
καριά Γερμανοί. Τ' αυτόματα που κρατούσαν, ήταν όλα στραμμένα άπει-
λητικά έναντιόν του.

Τι συμβαίνει; ρώτησε ο θαλασσοδούλος τόν επί κεφαλής ύπαξι-
ωματικό με τις λίγες γερμανικές λέξεις που ήξερε. Γιατί όλη αυτή ή
φασαρία;

Αντί γι' απάντησι, δέχτηκε μια δυνατή γροθιά στο πρόσωπο και
τόν πήραν τα αίματα. Ο Τατάς πόνεσε, μα δεν μίλησε. Χαϊρόταν όσ-
τόσο κρυφά κι' έλεγε μέσα του πως ήταν τυχερός που τον έπιασαν
στο γυρισμό κι' όχι όταν πήγαινε στη Σμύρνη με το «δεματάκι» του
λιμενάρχη Καζάκου. Οι Γερμανοί άναστατώνσαν κυριολεκτικά το καΐκι.
Δεν άφησαν γονιά που να μην την έρευνήσουν δύο και τρεις φορές.
Φυσικά δεν άνακάλυψαν τίποτε, πράγμα που τους άπογοήτευσε και τους
έκανε να γίνουν ακόμη χειρότεροι. Παρ' όλα αυτά τόν πήραν μαζί τους

κι' αλλα δύο στη Σμύρνη. "Ομως με το κλιμάκιο του δεν είχε ακόμη
καμιά έπαφή, για λόγους καθαρά συναισθηματικούς. "Ωστόσο οι σύντρο-
φοι του και οι συμπατριώτες του, που δεν ήξεραν ακριβώς τί συνέ-
βαινε, άρχισαν ν' ανησυχούν για τη «στροφή» του. "Ωστε ο καπετά-
νιος πουλήθηκε στους Γερμανούς; Πώς μπορούσαν να το πιστέψουν;
Κι' όμως τον έβλεπαν τώρα με τα μάτια τους. Τόν έβλεπαν να κάνει
συντροφιά με τους έχθρους, να τους συναναστρέφεται και να μι-
λάει σε κανένα σχεδόν δικό τους. «Κρίμα στο παλληκάρι, έλεγαν με
άπογοήτευσι. Και φαινόταν καλός πατριώτης...».

Στο δεύτερο ταξίδι του στη Σμύρνη, ο καπετάν Τατάς συναντή-
θηκε τυχαία μ' ένα γνωστό του, το Γιάννη Σαραντέλη. "Επειδή τόν
ήξερε άλθρινό 'Ελληνα, τού έμπιστεύτηκε όλη την υπόθεσί του και τού
εξαμολόγησε ότι «συνεργάζοταν» με τους Γερμανούς. Τη «συνεργασία»

του όμως αυτή έπρεπε να την άξιολογήσει προς όφελος της πατρίδας
του. Μήπως μπορούσε αυτός να τόν βοηθήσει;

—Βεβαίως και μπορώ, άποκρίθηκε εκείνος. "Ελα μαζί μου...
Ο Σαραντέλης τόν έφερε αμέσως σ' έπαφή με το Χρήστο Γονατά,
τόν 'Ελληνα που κατεύθυνε τόν άγώνα, από τη Σμύρνη. Ο τελευταίος
τόν πήρε στο σπίτι του και τόν άκουσε μ' ένδιαφέρον. "Εκταν πολυά-
σχλητος, ανταλλάξαν γνώμες και άποψεις και στο τέλος συμφώνησαν
να παραδώσει ο Τατάς στους Γερμανούς, μόνο τις έφημερίδες που θα
τόν έδωσαν αυτοί. "Ετσι κι' έγινε. Από τη στιγμή εκείνη, ο 'Ελληνας
καπετάνιος έγινε έπίσημος πράκτωρ της 'Ελληνικής ύπηρεσίας. Και οι
γκεσταπίτες που νησιού του, που τόν είχαν από μέσα και στα έξω,
πίστεψαν πως ήταν ο άνθρωπος που τούς έλειπε από καιρό.

"Ενα πρωί ο Βίλλυ Βάλτερ —Διοικητής της Γκεστάπο στη Μυτιλήνη—
τόν κάλεσε στο γραφείο του και τού είπε να τού ύποδειξη
κάποιο φίλο του «Αγαμέμνονα». Ποιος ήταν, που έμενε και τί δουλειές
είχαν οι δυο τους; Ο Κομηνός Τατάς ξεροκατάπιε, γιατί κατάλαβε
πως ή στιγμή ήταν κρίσιμη. Λίγο αν τιά σάστιζε, μια ύποπτη φράσι
άν τού έφερνε, ίσως μονάχα ο φίλος του θα ήταν χαμένος, μα κι' α-
υτό ο ίδιος κι' ίσως πολλοί, αν όχι όλοι, από τούς συνεργάτες τού
μυστικού τους κλιμακίου.

Σηκώθηκε λοιπόν από τη θέση του, κύτταξε στα μάτια το Βίλλυ
Βάλτερ και τοιζόντας μια μιά τις λέξεις, τού είπε άποφασιστικά:

—Άκούστε με, κύριε διοικητά! Απαρνήθηκα τούς φίλους μου και
τούς δικούς μου, για να δουλέψω μαζί σας. Οι συμπατριώτες μου με
άπεκαλούν «δοσιλόγο» και «προδότη» και μου έκοψαν την καλημέρα. "Αν
έπρεπε το παραμικρό στην αντίληψί μου, αν κάποιος έπιχειρούσε να κάνει
κάτι εις βάρος σας, να είσαστε βέβαιοι ότι θα έρχόμουν να σας τόν πιά-
σω, έστω κι' αν ήταν άδελφός μου. Λοιπόν, αν θέλετε να εξακολουθήσω να
συνεργάζομαι μαζί σας, σας λέω μόνο ένα πράγμα: Δεν γνωρίζω κανένα
'Αγαμέμνονα και δεν ξέρω γιατί τόν ζητάτε από μένα.

Ο τρόπος που μιλούσε ήταν τόσο πειστικός, ώστε ο Βάλτερ άλλαξε
άμέσως τόνο, τόν χτύπησε φιλικά στην πλάτη και τού είπε ότι άλλη
φορά δεν θα τόν ένοχλούσαν. Μπορούσε να συνεχίσει τη δουλειά του
κοιτά τους, γιατί ήταν καλός φίλος. Ο Τατάς άνε-
πιεσε με άνακούφισι. Είχε κερδίσει άλλη μια φορά
το επικίνδυνο παιχνίδι του. "Ετσι πέρασε πάλι άρκετο
διάστημα, χωρίς να συμβεί κανένα αξιολόγο περιστα-
τικό. "Ωπου το Μάρτιο τού 1943, τόν κάλεσε το
γερμανικό πρόξενο της Σμύρνης.

Ο πρόξενος, ένας νεαρός γκεσταπίτης, τόν πήρε
στο γραφείο του, έκλεισε πόρτες και παράδωκε κι'
άναψε το φός: "Ενα φός που έμοιαζε με άλθρινό
προβόλεα και που ήταν στραμένο έκνευριστικά στο
πρόσωπό του. Ο Τατάς φούντωσε κυριολεκτικά. Ο-
πωσδήποτε θριασκόνταν τώρα σε ούδέτερο έδαφος και
μπορούσε να διαμαρτυρηθή.

—Τι σημαίνουν όλα αυτά, κύριε πρόξενε; τόν ρώ-
τησε.

Ο Τατάς, αντί γι' απάντησι δέχτηκε μια δυνατή γροθιά
στο πρόσωπο και τόν πήραν τα αίματα...

τησε. Νομίζω ότι ξέρετε την ιδιότητά μου και δεν επιτρέπεται να μου
συμπεριφερόστε σαν κανένα εγκληματία. Είμαι ή δεν είμαι άνθρωπος σας;

Ο πρόξενος χαμογέλασε κι' άνοιξε τα παράθυρα. Στο δωμάτιο ώρ-
μησε το χαρούμενο άνοιξιότικο φός. Ο Γερμανός, σε τόνό μάλλον φι-
λικό, τού έξηγήσε πως εκάποιος δικός τους τόν κατηγορούσαν ότι έρ-
χόταν σ' έπαφή με τούς 'Αγγλους κι' ότι κάθε φορά που φτάνει στη
Σμύρνη, πηγαίνει να επισκεφθή πρώτα το Βρετανικό πρόξενο και
κατόπιν αυτόν. Με τη σειρά του ο Τατάς, χαμογέλασε. Την περίμενε
πάντα αυτή τη στιγμή κι' είχε έτοιμη την απάντησή του.

—Αν βούλεται με τούς 'Αγγλους, τού είπε, δεν θα πήγαινα έτσι φα-
νερά στο πρόξενο. Μήπως δεν ξέρω ότι οι άνθρωποι σας με παρα-
κολουθούν; Άλλά δεν συμβαίνει απόλυτως τίποτε. Άλλος είναι ο λό-
γος που πηγαίνω εκεί και θα σας τόν έξηγήσω άμέσως. Όταν τα
στρατεύματα σας μπήκαν στην 'Ελλάδα, είχα ένα άδελφό. Από τότε
όμως τόν έχασα και δεν ξέρω πού βρίσκεται. "Επειδή λοιπόν ύποψιά-
ζομαι ότι μπορεί να πέρασε στη Μ. 'Ανατολή, τόν αναζητώ μέσον τών
'Αγγλων. "Ετσι δεν παραλείπω, όποτε έρχομαι στη Σμύρνη, να τούς
επισκεφτώ, μήπως έχουν να μου πούν κανένα νέο...

Αυτή ήταν ή άπολογία τού Τατά, που άς ένα σημείο ήταν άλθρινή.
Γιατί πραγματικά, την εποχή εκείνη ο άδελφός του Νίκος βρισκόταν
στην Αίγυπτο. Ο πρόξενος δεν έπιμενε περισσότερο και τόν άφησε
να φύγ. Μόλις όμως ο θαλασσοδούλος γύρισε στη Μυτιλήνη, τράβηξε
να βρη το Βίλλυ Βάλτερ, να τού κάνει τα... παράπονά του. "Αλλη
φορά δεν έπρόκειτο να ξαναπατήση εκεί, τού είπε, ο κόσμος να χαλάσει.
Τι τόν πονούσαν; Για κανένα σπουδαίο που έπαιξε διπλό παιχνίδι;
"Ηταν τίμιος άνθρωπος κι' αν τούς βοηθούσε, τó έκανε μόνο γιατί
τους... ύποψιζε!

Οι Γερμανοί άναγνώρισαν τη... δίκαιη άγανάκτησι τού Τατά και
τόν παρακάλεσαν να συνεχίσει τη δουλειά του. Αυτό από δω θα τα-
κτοποιούσαν ότν υπόθεσι με τόν πρόξενό, να ήταν βέβαιος. Θά την τα-
κτοποιούσε ο χέρ Κόαυφμαν και δεν είχε να φοβηθή πιά κανένα.
Ο ύπολοχός Όττο Κόαυφμαν —που μιλούσε θαυμάσια τη γλώσσα
μας— ήταν γενικός άρχηγός της γερμανικής αντικατασκοπείας στο 'Ελ-
ληνικό 'Αρχιπέλαγος και άνώτατο στέλεχος της Γκεστάπο, παρ' όλο
το φαινομενικά μικρό βαθμό του. Στην πραγματικότητα ήταν αντι-
συνταγματάρχης του μαχητικού στρατού.

Υστερα απ' όλα αυτά, ο Τατάς δεν μπορούσε να επέμεινε περισσό-
τερο στη δίψη άρνησί του. Συνέχισε λοιπόν και πάλι τα ταξίδια του
άφοβα, με προσεχτικά.

Ωστόσο στις 16 Μαΐου 1943, τόν πηλαίσε με τρόπο ο 'Αγαμέμνον
'Αναστασιάδης.

—Τα πράγματα δεν είναι διάλου εύχάριστα, τού είπε. Νομίζω πως
η Γκεστάπο μάς μυρίστηκε. Είναι μερικές μέρες τώρα, που μάς παρα-
κολουθούν όλους στενά. Περισσότερο όμως τόν Νίκο Βολογιάννη...

Ο καπετάν Τατάς άνησυχήσε.

—Και τί περιμένετε, λοιπόν; ρώτησε. Γιατί κάθεστε με σταυρωμένα
χέρια; Πάρε τα παιδιά άσφα κι' έλάτε να συνηγορήσουμε. Κατί τις
ένενα, θα βρούμε πώς από τόν πυροσβεστικό σταθμό. Μην άργή-
σετε και πάθουμε καμιά λαχτάρα...

Το βράδυ όμως πήγαν μόνο ο 'Αναστασιάδης κι' ο Βολογιάννης,
γιατί οι άλλοι φοβήθηκαν. "Αν τούς έβλεπαν όλους μαζί, ο κίνδυνος
θα ήταν μεγάλος. Ο Τατάς τούς έξηγησε τότε ότι, την ίδια εκείνη
νύχτα, έπρεπε να φύγουν άπωθενότερα από τόν νησί. "Οπως είχε πληρο-
φορηθή από το Βάλτερ, η Γκεστάπο θα ενεργούσε άποψε συλλαμνεις.
Δεν ύπρχε λοιπόν καιρός για χαλαμέρια. Μα οι σύντροφοι του, που
φοβήθηκαν καμιά προδοσία, τού είπαν ότι προτιμούσαν να κρυφτούν
προσωρινά σε κανένα χωριό της Μυτιλήνης. Θάφευγαν άργότερα με
περισσότερη ασφάλεια για τόν Τσεσμέ. Ο καπετάν Τατάς, άναστήκασε
τούς ώμους του.

—Κάνετε ό πως καταλαβαίνετε, παιδιά, τούς είπε. Ο Θεός να σας
βοηθήσει.

Την επομένη το πρωί, ο θαλασσοδούλος ξεκίνησε πάλι για τη Σμύρνη.
Δεν πρόλαβε όμως καλά καλά να ξεμπαράκω, όταν πληροφορήθηκε τη
συλλήψι τού Νίκου Βολογιάννη. Ο Τατάς αίσθάθηκε ένα κοφί στην
καρδιά του. Το θαύμασμο εκείνο 'Ελληνοπούλο, ήταν πιά χαμένο. Τι-
ποτε δεν θα μπορούσε να τόν σώσει, μια και έπεσε στα χέρια τού Βίλλυ
Βάλτερ. "Ωστόσο έπειτα από δυο μέρες, έφτασαν στη Σμύρνη οι 'Αγα-
μέμνον 'Αναστασιάδης κι' ο άουματιστής Α. 'Ανδρεάδης και μια
βδομάδα άργότερα ο Ντόρης Παπάδογλου, πληροφοροδότης τού κλι-
μακίου. Η μυστική ομάδα τους στη Μυτιλήνη είχε πιά διαλυθή.

Στο μεταξύ ο Τατάς, άποφάσισε να μην ξαναγυρίσει πίσω στο νησί
του. Δεν ήξερε τί μπορούσε να τόν περιμένει εκεί. Μα ο Γερμανός πρό-
ξενος τόν ξανακάλεσε στο γραφείο του.

—Δεν σου φαίνεται πως παρακάθηρες εδώ; τόν ρώτησε. Γιατί δεν
φεύγεις για τη Μυτιλήνη;

—Γιατί ή μηχανή του καΐκιού μου βρίσκεται σε κακό χάλια, δικαιο-
λογήθηκε εκείνος. Μόλις επιδιορθώσω τη βλάβη της θα ξαναφύγω...

Τελικά ή μηχανή... διορθώθηκε κι' ο καπετάν Τατάς με φορτίο πα-
στών —του έμπορου Ευστρατίου Μακρυγιάννη— ξεκίνησε δίπην για το
νησί του. Στην πραγματικότητα όμως τράβηξε για τη Μ. 'Ανατολή, όπου
παρέβασε στις συμμαχικές άρχές το εμπόρεμά του. Από κεί έκανε
πάλι μερικά ταξίδια στον Τσεσμέ, ξαναγύρισε στη βάση του, μα όσο
σκεφτόταν πως ή Μυτιλήνη έμενε χωρίς κλιμάκιο, αίσθανόταν τύψεις.
Κάτι έπρεπε να κάνει. Γιατί να σταματούσε ο άγώνας έτσι άδοξα; Μια
και δυο λοιπόν παρουσιάστηκε στην άρμαβία ύπηρεσία και ζήτησε να
τόν στείλουν πίσω. Ο σκοπός του ήταν να ξαναβάλει τα θεμέλια μιας
καινούργιας όργανώσεως.

Φυσικά ή έντολη δόθηκε αμέσως κι' ο Τατάς χωρίς να χάσει καιρό,
πήρε το καΐκιό του και πρώτος διαμάνχος για την πατρίδα. Χαρά-
ματα έφτασε στην 'Αγυρία, στου «Γεωργιάδη», βρήκε το σπι-
νοπού Σίμο και συνεννοήθηκε μαζί του ν' αναλάβει τη συγκρότησι
μιας νέας ομάδας άντιστάσεως. "Εκείνος άλλο που δεν ήθελε. "Εμενε
άπόλυτα σύμφωνος κι' ύστερα από λίγο ή δουλειά ξαναμπήκε μπροστά
με καταληκτική έπιτυχία. Οι Γερμανοί πήραν άμέσως σχεδόν είδησι
ότι κάτι εφηνόταν πάλι στο νησί, άρχισαν τις παρακολούθησεις και
τις έρευνες, μα τίποτε δεν κατάφεραν. Γιατί ή έπαφή με τη Σμύρνη
δεν γινόταν πιά όπως άλλοτε, αλλά με γυμνασμένα περισσότερα, που
πήγαιναν κι' έρχόντουσαν σαν καλοί, ιπτάμενοι ταχυδρόμοι...

Ο Τατάς άγκατέλειψε το παλιό του δρομολόγιο και δούλεψε τώρα
ανάμεσα Τσεσμέ —Κύπρο. Κι' όταν ύστερα από λίγον καιρό η Γκεστάπο
διεπίστωσε το επαγρύπνιο που τούς έπαιξε, ήταν πιά άργά για να προβή
σε αντίποινα της οικογένειάς του, που έμενε στη Μυτιλήνη. Η άπε-
λευθέρωσι πληρούσε. "Ετσι τόν κατηγορούσαν μόνο ότι τούς έκπεχερά-
σθη ένα μεγάλο ποσό, που άνεγρόταν σε έξήντα πέντε εκατομμύρια
παλαιές δραχμές. Και δεν πείραζαν κανένα δικό του. "Από τó κλιμά-
κιο της Μυτιλήνης —όταν πιά γτύπησαν οι καμπάνες της λευτεριάς—
δυσ' μονάχα παλληκάρια έλειπαν: Ο λιμενάρχης 'Ηλίας Καζάκος κι'
ο Νίκος Βολογιάννης, που έξετελέσθη στη Θεσσαλονίκη στις 16 'Ιου-
νίου 1943...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ο δημοφιλής Έντυ Κονσταντίν.

πορχέσεις! Πάντως, για να ανταποδώσω ένα μέρος της εύγνωμοσύνης που όφειλα και όφειλω στην Τζόαν Κράουφορντ, τιμήσεν έδωσα το όνομα Τζόαν, στην κόρη που απέκτησα αργότερα από το γάμο μου!

»Όταν πεισθήκα τελικά ότι στην Καλιφόρνια δεν είχα κανένα μέλλον, πάλι η Κράουφορντ ήρθε να με βοηθήσει: έπειδή για μια φορά ακόμη ήμουν απέναντος, μου δάνεισε 55 δολάρια — όσα ακριβώς κόστιζε το ταξίδι με λεωφορείο από το Λος Άντζελες στη Νέα Υόρκη, που διαρκούσε 6 ολόκληρες ημέρες!

»Ετσι για δεύτερη φορά έφθασα στη Νέα Υόρκη κυνηγώντας τη τύχη μου.

»Αμέσως βρήκα δουλειά στο «Ράδιο Σίτυ Μουσικ Χάλλ» ως μέλος της χορωδίας του, αλλά με πολύ μικρή αμοιβή. Κι όμως, έμεινα στη θέση αυτή, γιατί στο μεταξύ... είχα ερωτευθεί παράφορα μια χορεύτρια, την Έλεν Μάσελ, που λίγο αργότερα έγινε γυναίκα μου.

»Αλλά στο διάστημα αυτό είχα διαπιστώσει μια θλιβερή αλήθεια: Δεν τα κατάφερα ούτε στην Καλιφόρνια, ούτε στη Ν. Υόρκη. Έπρεπε να φύγω. Αλλά πού να πήγαινα; Προτίμησα να ακολουθήσω τη γυναίκα μου στο Λονδίνο και να εμφανισθώ εκεί με επιτυχία στο Κάθεν Γκάρντεν.

»Λίγο αργότερα, όταν η Έλεν έφυγε για το Παρίσι για να εμφανισθώ με τα μπαλέτα του Ρολλάν Πετί και του μαρκισσίου ντε Κουένας, ξαναχίσααν οι δυσκολίες. Σαν ξένος που ήμουν, δεν μπορούσα να εργασθώ περισσότερο από μια ώριστη προθεσμία στην Αγγλία. Έφυγα και άπ' εκεί για το Παρίσι όπου,

Έντυ Κονσταντίν

εκτός από την έλπιδα πως θα μπορούσα να βρω επί τέλους μια καλή δουλειά, θα συναντούσα επίσης και την γυναίκα μου.

»Αλλά αν θα εξιστορούσα όλες τις περιπέτειες που πέρασα ακόμη, δεν θα τελείωνα ποτέ. Στο Παρίσι, πάντως, άρχισα ως τραγουδιστής ελαφρών τραγουδιών και πέτυχα από την πρώτη στιγμή, χάρις στο ενδιαφέρον και τη θερμή υποστήριξη της διάσημης Έντιφ Πιάφ. Τώρα μπορούσα να πω ότι κάτι είχα καταφέρει ως καλλιτέχνης. Και θα συνέχιζα την καριέρα μου ως τραγουδιστής, αν δεν μερολαβούσε κάτι που ήρθε να μου ανατρέψει όλα τα σχέδια: Μία μέρα που πέρασα από το θυρωρείο του μεγάλου παρισινού ξενοδοχείου («Γκωργιος ο 5ος»), στο οποίο μόνον μένοντες ήθοιοι και γενικά άνθρωποι του θεάτρου και του κινηματογράφου, ή μικρή πωλήτρια αμερικανικών εφημερίδων και περιοδικών που ήταν και θαυμάστριά μου, μου είπε εμπιστευτικά ότι στο ξενοδοχείο βρισκόταν ο Αμερικανός σκηνοθέτης Τζων Μπέρνι, που ζητούσε επείγοντως έναν άνθρωπο σαν κι' εμένα για μια αστερινική ταινία, που θα γυρίσε στο Κάιρο.

»Για να μη τα πολυλογώ, μία εβδομάδα ύστερα από τη πληροφορία αυτή, έμεινα από τη Μασσαλία ο' ένα καράδι και έφευγα για την Αίγυπτο, όπου έπαιξα στην αστερινική ταινία («Τα μυστήρια του Κάιρου»).

»Αυτή ήταν η αρχή της κινηματογραφικής καριέρας μου.

»Όταν αργότερα ξαναγύρισα στο Παρίσι, διαπίστωσα με έκπληξη ότι τώρα με γνώριζε περισσότερος κόσμος από πριν. Απλήξει ότι τώρα με γνώριζε περισσότερο ο κόσμος άπ' όλη τη Ντομινικ Βίλμ, όπου για πρώτη φορά δημοιούργησα τον ρόλο του άρ. δ. δημοφιλούς τραγουδιστή Λέμυ Κώσιον, τρύμπου των ντετέκτιβ Λέμυ Κώσιον του ήρωος των έργων του Πίτερ Τσένεβ. Κατόπιν πρωταγωνίστησα στο αστερινικό περιπετειώδη φιλμ «Ο Ένας επικήδειος άνθρωπος» και «Ο Αριστοκράτης γκαγκστερίνας», πάλι με την Βίλμ.

»Και τώρα έχω ένα ακόμη φιλμ έτοιμο, με τον τίτλο «Θα γίνει μεγάλος σματάς». Σε λίγο δε αρχίζω το γύρισμα ενός άλλου που λέγεται «Ο άφωσιμένος σας Μπλάκι».

»Αυτή είναι με λίγα λόγια η ζωή μου, καταλήγει ο Έντυ. Μέχρι πρό καιρού πιστεύα μόνο στον εαυτό μου. Τώρα πιστεύω και στα... θαύματα!

Ο Έντυ Κονσταντίν, προσθέτοντας, είναι σήμερα ένας από τους λίγους Γάλλους στάρ που πληρώνονται ηγεμονικά για κάθε ταινία που γυρίζουν. Άρχισε με αμοιβή 1.000.000 γαλλικών φράγκων και τώρα δεν υπογράφει συμβόλαιο, αν δεν εξασφαλίσει τουλάχιστον 25.000.000!... Αμοιβή, δηλαδή, που ίδρώνουν πολλοί για να εξασφαλίσουν η Μαρτίν Καρόλ και η Μισέλ Μοργκάν, οι δύο «ακριβότερες» στάρ της γαλλικής οθόνης. Να κι' ένα χαράκιποτικό παράδειγμα της αφάνταστης «εμπορικότητας» του:

Η ταινία του «Αριστοκράτης-γκανγκστερίνας» παίζονταν στο Παρίσι και σε 18 άλλες γαλλικές πόλεις επί 4 μήνες και είχε συνολικά εισπράξεις 175.000.000 φράγκων!

Π. ΕΡΒΙΕ

Ο "Υβ Μοντάν

Τα νεώτερα των αστέρων

Σύντομες ειδησούλες

»Την περασμένη εβδομάδα έρεθηκε ένα πρωί ανάσπηση στη βίλλα της η γνωστή στάρ του Χόλυγουντ Σοφίαν Χαίηγουαρντ, η οποία μεταφέρθηκε επείγοντως σ' ένα νοσοκομείο. Η αστυνομία που την ανακάλυψε πήγε στο σπίτι της ύστερα από ένα τηλεφώνημα της μητέρας της στάρ, που τους είπε:

—Είμαι η μητέρα της Σοφίαν Χαίηγουαρντ και πολύ φοβόμμαι πως η κόρη μου έχει πάρει την απόφαση ν' αυτοκτονήσει.

Σήμερα η ήθοποιος είναι εκτός κινδύνου. Πιθανόν η στάρ να μην απέπεισθη ν' αυτοκτονήσει αλλά απλώς να πήρε κατά λάθος μια μεγάλη δόση από ναρκωτικά χάπια για να μπορέσει να κοιμηθώ.

Τα έτησια εισοδήματα της στάρ υπολογίζονται σε ένα εκατομμύριο δολάρια. Είναι δε σήμερα 35 χρόνων και διαζευγμένη από τον περασμένο Σεπτέμβριο.

»Ο Βέλγος ήθοιος Ζάκ Βαλλέ μοιάζει καταπληκτικά με τον Υβ Μοντάν και τον Ιονουμπλάρε στις επικήδειες σκηνές σ' όλα τα φιλμ που γυρίζει μέχρι σήμερα. Η γυναίκα του Σοφίαν Ντορέ μοιάζει πάλι με την Μαρία Φελίξ και ντυματίζει την διάσημη Μελίνα στάρ από τον καιρό που γυρίσε φιλμ στην Ευρώπη. Τώρα που ο Υβ Μοντάν και η Μαρία Φελίξ παίζουν για πρώτη φορά μαζί στο φιλμ «Οι ήρωες κουράστηκαν» δίδεται στους δυο συζύγους Βαλλέ-Ντορέ η ευκαιρία να παίξουν για πρώτη φορά μαζί και ν' ανταλλάξουν το πρώτο τους κινηματογραφικό φιλί.

»Στη νέα έκδοση της «Παναγίας των Παρισίων», που θα γυρισθεί στη Γαλλία με το νέο σύστημα «Σινεπανοραμικ» ο ρόλος της Εσμεράλδας θα ανατεθεί στην Τζίνια Λολομπρινγκίτς. Είναι πολύ πιθανόν ο Χοσέ Φερνάν να υποδυθεί τον Κουασιμόδο.

»Το βραβείο Κόλινγκεν Γκλόμπ, που δίδεται κάθε χρόνο στο καλύτερο φιλμ από την Ένωση των Εθνών δημοσιογράφων του έργου, δόθηκε έφετος ο Φράνκ Σινάτρα «Όττο Πρέμινγκερ «Κάρμεν Τζώνας».

»Ο Ρόμπερτ Βάγκνερ που πήγε στις Ανατολικές πολιτείες για να παρρησιάζει το νέο φιλμ «Λευκό φτέρ» τηλεγράφησε στον Ρίτσαρντ Γουίντφελμ α κ κ: «Κρύο! Κρύο! Έδώ άμα και τα κορίτσια είναι κρύα».

»Η Τζοβίντ Γάραλντ στην οποία έγινε μεγάλη ρεκλάμα ως υποψήφια του «Οσκαρ» που τελέστηκε στην Γκρέης Κέλις δόθηκε στην Γκρέης Κέλις 500.000 δολάρια για να υποδυθεί στην τηλεόραση δύο εμφανίσεις στην τηλεόραση.

»Αφού είναι πολύ πίσω την Μαίριλιν Μονρό που ήταν η πιο καλοπληρωμένη βεντέτα της τηλεόρασης.

»Την μεγαλύτερη επιτυχία σημείωσε σήμερα στην Αμερική το φιλμ «Η κυρία με τας καμειλάς» με την Γκρέτα Γκάρμπο και με την Γκρέτα Γκάρμπο. Πρό των Ρόμπερτ Τσάιηλσον.

κείται για μια επανάληψη, που όταν πρωτοκυκλοφόρησε, προπολεμικά, σημείωσε πολύ μικρότερη επιτυχία.

»Το φιλμ του Έλια Καζάν, «Το λιμάνι της αγωνίας» που κέρδισε έφετος σ' όλη την Αμερική στείχισε μόνο 600.000 δολάρια. Αυτό έχει κάνει έξω φρενών τους παραγωγούς που εσθύνουν 5 και 7 εκατομμύρια δολάρια για κάθε φιλμ τους.

»Η στάρ Νάντια Γκρέυ αποφάσισε να γίνη και παραγωγός. Το πρώτο φιλμ που θα γυρίσει ως πρωταγωνίστρια και παραγωγός θα είναι η «Πομπαιούρα». Η Νάντια που είναι ρουμανικής καταγωγής είναι η πιο γλωσσολογική ήθοποιος του κινηματογράφου. Μιλάει άπαικτως γαλλικά, γερμανικά, ιταλικά, αγγλικά και ισπανικά.

»Η Πατρίσια Ρόκ και ο Γάλλος παραγωγός Αντρέ Τομά χωρίζουν. «Εδώ και δύο χρόνια βρίσκομαι στη Ρώμη, είπε η στάρ σ' ένα δημοσίοναρο, και ο άντρας μου βρίσκεται τότε στο Παρίσι και τότε στις Ινδίες. Δεν μαθαίνω καν νέα του γιατί δεν μου γράφει ποτέ. Το κακό είναι πως δεν έχω κανένα ενόμιμο λόγο για να ζητήσω διαζύγιο». Το ζευγάρι έχει ένα γιο ηλικίας δύο χρόνων, τον Μισέλ. Από τότε που παντρεύτην η Πατρίσια εγκατέλειψε την κινηματογραφική καριέρα της. Η θύσια αυτή όμως αποδείχθηκε άνοητος.

»Το φιλμ «Το χρυσάφι της Νεπολεως» και η πρωταγωνίστρια του Σοφία Λόρεν εγκαίνισαν την περασμένη εβδομάδα το δώδοο κινηματογραφικό φεστιβάλ των Κανών. Την δεύτερη μέρα προεβλήθη το ελληνικό φιλμ «Στέλλα» στο οποίο έγινε μια σχεδόν έθουσιώδης υποδοχή.

»Η Ρωσία αποφάσισε να γυρίσει μια σειρά από φιλμ που θα υποστηρίξει στην παγκόσμια αγορά. Θα είναι έρωτικές ιστορίες, έργα μουσικά και χορευτικά και θα στερούνται κάθε παραγανιστικής ιδέας.

»Τρεις μεγάλες βεντέτες εξαγορίσαν στο σκάδι. Η Τέρεζ Μορ (που κέρδισε ένα «Οσκαρ» στα 23 της χρόνια) και η Μαίριλιν Μονρό (που κέρδισε το βραβείο καλύτερης ηθοποιού στην σχολή του Έλια Καζάν, η δε Τζένιφερ Τζώνας, που έχει πάθει τελευταίως ένα σύμπλεγμα κατωτερότητας, παρακολουθεί κι' αυτή τα μαθήματα της σχολής του Μισέλ Τσέχουφ.

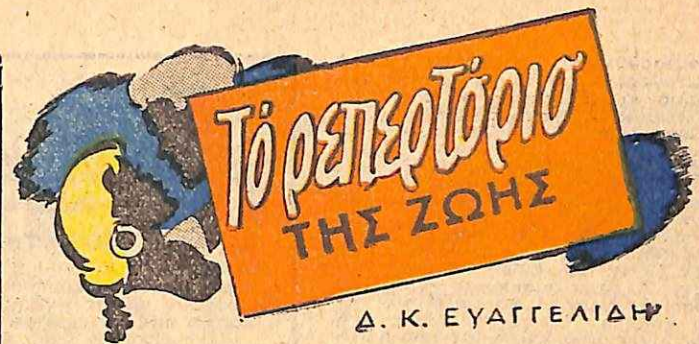
»Για την Μαίριλιν Μονρόε τουλάχιστον έξερο με τί την έκανε να πάρη την απόφαση αυτή. Συνδέεται τελευταίως φιλικά (!) με τον Μάριον Μπράντο και θέλει οπωσδήποτε να γυρίσει ένα φιλμ μαζί του. Όταν όμως έμαθε πως σκοπεύει της, ο «Ναπολέων» του Χόλλυγουντ της είπε πως θα έκανε καλύτερα να μείνη να παίξη παρά να κουνά τους γοφούς της.

»Η τύχη ευδύνει πολύ τους δύο έφετεινους θρίαμβους του «Οσκαρ». Η Γκρέης Κέλις έπαιξε στο φιλμ «Η χωριστοπούλα» επειδή η Τζένιφερ Τζώνας που προτιχόταν για πρωταγωνίστρια του περιμενε ένα μαρό. «Όσο για τον Μάρλον Μπράντο πρωταγωνίστησε στο φιλμ «Το λιμάνι της αγωνίας» επειδή ο Φράνκ Σινάτρα δεν ήταν ελεύθερος εκείνη την εποχή.

»Ο διάσημος γλύπτης Άσεν Πεκίωφ κατασκευάζει στην Ιταλία ένα τεράστιο αγάλμα της Σοφίας Λόρεν, ύψους 7 μέτρων. Ο ίδιος είχε φτιάξει και το αγάλμα της «Αθό Γκάρντεν» για τις ανάγκες του φιλμ «Ευπολύτη κόρη».

»Στη νέα έκδοση του φιλμ «Νέα Υόρκη — Μαίμ» που θα είναι μια μουσική κωμωδία, η Κ. Τζιούν Άλλυσον θα υποδυθή τον ρόλο που έπαιξε άλλοτε η Κλωντ Κολμπερ. «Όσο για τον ρόλο του Κλάρκ Γκέμπλ, δεν απορρίπτει ακόμη αν θα ανατεθεί στον Φράνκ Σινάτρα, στον Τζέφ Τσάντλερ, στον Ρόκ Χάτσον ή στον Φρέντ Αστάρ.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ο «έκβιαστής»

»Η σκηνή σ' ένα μικρό διαμέρισμα που η επιμελημένη του διακόσμηση αποτελεί το αίσθητικό «ντεκόρ» της ερωτικής παρανομίας.

ΕΚΕΙΝΗ: Μια γυναίκα που κυκλοφορεί την προηγούμενη σ' εκείνα τα μέρη κι' η κάρτα που μου είχε δώσει ήταν πολύ παλιά.

ΕΚΕΙΝΗ: Όρα, Δεν ρώτησες ποιος είχαν φωτογραφησει μ' αυτή την κάρτα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ψηλός, γερός, «φαναχτός» δυνατός, κομμάτι μάτο σφοδρός και βλέμμα γεμάτο θέληση. Έχει το άρρενο-πόθος που μαγνητίζει γυναίκες, τις άθωες αθλήτες και τις πιο παλιές ηθοποιούς. Τριάντα πέντε χρόνων.

Στο άνοιγμα της αλλοίας, Έκείνος βηματίζει νευρικά και Έκείνη κάθεται σε μια πολυθρόνα παίζοντας σπασμωδικά με το λουράκι της τσάντας της).

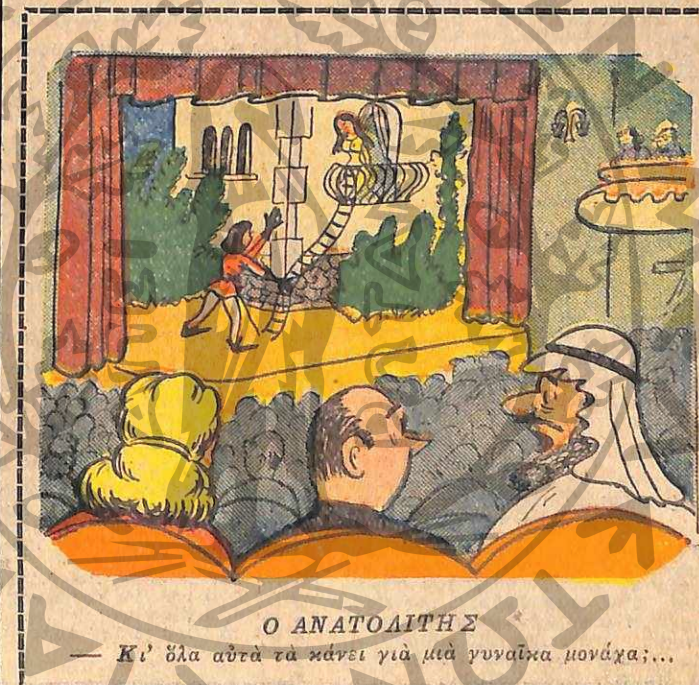
ΕΚΕΙΝΗ: ... Ήταν άστοχο φοβερά να παρασυρθώμε εκείνη την ημέρα. ΕΚΕΙΝΟΣ: Που πήγαμε στην έξοχή; Σ' ένα μακρινό χωριό; Ποιος μās ήξερε και ποιος μπορούσε να μάς γνωρίσει;

ΕΚΕΙΝΗ: Ήταν άπερισκεπτο. Και να το αποτέλεσμα της απερισκεψίας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα ο έκβιαστής μάς παρακολουθούσε. Γι' αυτό βρήκαμε εκεί.

ΕΚΕΙΝΗ: Θυμάσαι τη φάτσα του δάθεν πλανόδιου φωτογράφου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καθόλου. Ούτε κι' αν θυμάσαι. Και δεν θέλησα να του πω να μου δώση το «φιλμ» για να μην του βάλω φύλλους σ' αυτά. Είπα μέσα μου «θα πάω αμύριο να πάρω και το φιλμ και τις φωτογραφίες». Όπως

23

φωνάξη. "Αλλά, μόλις κατάφερε να ψιθυρίσει μερικές λέξεις:

— Βοήθεια!... Μὲ σκοτώνουν!
Οἱ τρεῖς εὐγενεῖς ρίχτηκαν ἀμέσως πάνω του κι' ἄρχισαν νὰ τὸν χτυπάνε μὲ τὰ ἐγχειρίδια τους.

Κατάφερε, ὥστόσο, νὰ συρθῇ μερικὰ μέτρα πὸ πέρα.

— "Αλλά... φίλοι μου... ψιθύρισε μὲ σδυμένη φωνή.

"Ἡ πόρτα τοῦ προθαλάμου ἄνοιξε ξαφνικά κι' οἱ ἐπτά εὐγενεῖς πού περιμέναν πίσω ἀπ' αὐτήν, ὤρμησαν μέσα στὸ δωμάτιο...

"Ἐπειτα ἡ πόρτα τοῦ κοιτώνα...

Κάθε καινούργιος πού ἔμπαινε μέσα στὸ γραφεῖο, θεωροῦσε ἀπαραίτητο νὰ βυθισθῇ τὸ ἐγχειρίδιό του μέσα στὴν σάρκα τους δούκα πού ἦταν πιά ἕνα πτώμα. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, εἶχαν κυριευθῇ ἀπὸ τὴ δίψα τοῦ αἵματος... Τελευταῖοι ἔφτασαν ἐκεῖνοι πού βρίσκονταν στὴν ἐξωτερικὴ ἔκδοσιν. Μιμήθηκαν κι' αὐτοὶ τοὺς ἄλλους.

Οἱ δολοφονοὶ τράβηξαν, στὸ τέλος, ἀπὸ τὰ πόδια τὸ πτώμα καὶ τὸ ἐβγάλαν στὸν προθάλαμο.

Ὁ βασιλιάς βγήκε τότε ἀπὸ τὸν κοιτῶνα του καὶ κτύπησε τὸ νεκρὸ ἀντίπαλό του.

— Φαίνεται πὶο μεγάλος παρὰ ὅταν ζούσε, ψιθύρισε.

"Ἐδῶτε ἔπειτα τὸ πόδι τοῦ παῖω στὸ κεφάλι τοῦ πτώματος καὶ εἶπε:

— Τώρα εἶμαι μόνον ἐγὼ βασιλιάς τῆς Γαλλίας!

Ὁ αἰχμάλωτος

Ὁ Παρνταγιάν, χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ τὸ θόρυβο πού γινόταν πίσω του, ἀνέβηκε ἡρεμὰ τὴ σκάλα κι' ἔφτασε στὸ δωμάτιό του. "Ἐπειτα προχώρησε στὴν πόρτα πού ὡδηγοῦσε στὸ διπλῶν δωμάτιο καὶ τὴν ἀνοίξε.

"Ἐνας ἄνθρωπος ἦταν δεμένος καὶ φεμωμένος πάνω στὸ κρεβάτι.

Ὁ Παρνταγιάν πήγε κοντά του, τοῦ ἔλυσε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια καὶ κατόπιν τοῦ ἔβγαλε τὸ φεμωτό.

— Σηκωθῆτε, τοῦ εἶπε.

Ὁ Μωρεβέρ — γιὰτὶ αὐτὸς ἦταν — ὑπάκουσε. "Ἐτρεμε ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια.

Ὁ Παρνταγιάν, ἀντίθετα, φαίνονταν πολὺ ἡρεμος. "Ἐβγαλε τὸ ἐγχειρίδιό του καὶ τὸ ἔβαλε κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ Μωρεβέρ.

— "Ἐλεος! ψιθύρισε αὐτὸς μὲ φωνὴ τόσο ἀδύνατη, πού μόλις ἀκουγόταν.

Ὁ Παρνταγιάν πέρασε τὸ χερί του κάτω ἀπὸ τὸ μπράτσο τοῦ Μωρεβέρ. Κρατοῦσε στὸ χερί αὐτοῦ γυμνὸ τὸ ἐγχειρίδιό του.

Ὁ Μωρεβέρ πού εἶχε ριγμένον στοὺς ὤμους του, τὸ ἔκρυβε.

— "Ακολουθεῖτε με, τοῦ εἶπε. Καὶ σὰς προειδοποιῶ. "Ἄν βγάλετε μιὰ λέξη ἀπὸ τὸ στόμα σας ἢ ἂν κάμετε τὴν παραμικρὴ ὑποπτικὴ κίνησι, εἰσάστε χαμένος!

Βγήκαν ἀπὸ τὸ δωμάτιο κι' ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν τὴ μεγάλη σκάλα τοῦ πύργου. "Ἀγριεῖς φωνεῖς ἀντηχοῦσαν στοὺς διαδρόμους κι' ἕνα σωρὸ ἄνθρωποι ἔτρεχαν δεξιά κι' ἀριστερά. "Ἐτσι, ὁ Παρνταγιάν κι' ὁ Μωρεβέρ πέρασαν ἀπαράτητοι.

"Ἐφτασαν σὲ λίγο στὴν τετράγωνη αὐλή. Ὁ Κριγιόν, μὲ γυμνὸ τὸ ξίφος του, στεκόταν κοντὰ στὴν πόρτα κι' ἔδινε διαφύλαξη διαταγές.

Οἱ φρουροὶ θέλησαν νὰ ἐμποδίσουν τὸν Παρνταγιάν καὶ τὸν ἄνθρωπο πού τὸν συνόδευε.

"Ἄλλ' ὁ Κριγιόν τοὺς ἔκαμε νεῦμα νὰ παραμερίσουν.

— Τόπο στὴ δικαιοσύνη τοῦ βασιλιά! φώναξε.

Ὁ Παρνταγιάν πέρασε κάτω ἀπὸ τὴ θολωτὴ πύλη, τραβώντας μαζί του καὶ τὸν Μωρεβέρ.

Μόλις ἔφτασαν στὴν πλατεῖα, ἕνας ἄνθρωπος πού περιμένε ἐκεῖ, ἔτρεξε κοντὰ τους κι' ἄρχισε νὰ προχωρῇ πλάι στὸν Μωρεβέρ.

Πέρασαν ἔτσι τὴν πύλη τοῦ Ρουσόν καὶ βγήκαν ἀπὸ τὸ Μπλουά.

Προχωροῦσαν τώρα πλάι στὴν ἀριστερὴ ὁχθὴ τοῦ Λουάρ.

"Ἐφτασαν ἔτσι σ' ἕνα μισοερείπωμένο καλυδρόσπιτο. Δυὸ ἄλογα ἦταν δεμένα σ' ἕνα δέντρο μπροστὰ στὴν πόρτα του.

Ὁ ἱππότης ἔσπρωξε τὸν Μωρεβέρ μέσα στὸ μοναδικὸ δωμάτιο αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ.

Ὁ ἀγνώστος μπήκε πίσω τους κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα.

— Καθθεῖν, εἶπε ὁ Παρνταγιάν στὸν Μωρεβέρ, δείχνοντας τοῦ ἕνα σκαμνί.

Τοῦ ἔδωσε κατόπιν γερά τὰ πόδια.

Ὁ Μωρεβέρ ἀνέπνευσε. "Ἀφοῦ τὸν ἔδεναν, αὐτὸ ἐσήμαινε πὺς δὲν θὰ τὸν σκότωναν ἀμέσως. "Ἀρχισε, λοιπόν, νὰ ἐλπίζει.

— Φίλε μου Ζὰκ Κλεμάν, εἶπε τότε ὁ ἱππότης στὸν ἄνθρωπο πού στεκόταν πλάι του, μπορῶ νὰ βασίζεσαι σὲ σὰς;

— "Ἀγαπητὲ φίλε, ἀπάντησε ὁ μοναχός, μπορεῖτε νὰ εἰσάστε ἀπόλυτα ἡσυχος. Ὅρκεῖται πὺς θὰ ξαναβρῆτε αὐτὸν ἄνθρωπο, στὴ θέσι πού τὸν ἀφίστατε.

"Ἐβγαλε ταυτόχρονα τὸ ἐγχειρίδιό του καὶ κάθησε σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸν Μωρεβέρ.

Ὁ Παρνταγιάν ἔφυγε ἀμέσως καὶ ξαναπῆρε τὸ δρόμο τοῦ Μπλουά.

Ἀνέλπιστη βοήθεια

"Ἡ Φαῦστα εἶχε πάρει ἀπὸ ἐνωρίς διάφορα μέτρα, προεξοφλώντας τὴ δολοφονία τοῦ Ἑρρίκου Ζου. Εἶχε στείλει, πρῶτα πρῶτα, κάμποσους ἀγγελισφόρους, πού μετέφεραν τὶς διαταγές της. "Ἐνας ἀπ' αὐτούς, ἔτρεξε γιὰ νὰ προῦπαντῆσεν τὸν Φαρνέζε, πού, σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμούς

της, ἔπρεπε νὰ εἶχε μὴν κιόλας στὴ Γαλλία.

"Ἐκαμε ἔπειτα τὶς ἀπαιτούμενες προετοιμασίες γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ φύγῃ τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας. Εἶχε συμφωνήσει μὲ τὸν Γκιζή, ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ τὴ δολοφονία τοῦ βασιλιά, θὰ πήγαιναν στὴν Ὀρλεάνη κι' ἀπὸ κεῖ στὸ Παρίσι. Κατὰ τὴ διαδρομὴ αὐτή, θὰ γίνονταν διάφορες ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τοῦ δούκα, πού θὰ εὑρίσκε ἔτσι τὴν εὐκαιρία νὰ κάμῃ γνωστὴς τὶς διεκδικήσεις του πάνω στὸ γαλλικὸ θρόνο. Στὴν πρωτεύουσα, τέλος, θὰ τὸν ὑποδέχονταν πλήρη κόσμος, πού θὰ ἀπαιτοῦσαν ἀπ' αὐτὸν νὰ «δεχθῇ» τὸ γαλλικὸ στέμμα. "Ἐτσι, θὰ δινόταν ἡ ἐντύπωσις πὺς ὁ δούκας «ὑπέκυπτε» στὴ λαϊκὴ ἀξίωσι. Ἡ στέψι θὰ γινόταν στὴν ἐκκλησίᾳ τῆς Παναγίας, ὅπου ὁ Γκιζὴς θὰ παρουσιαζέτῃ τὴ Φαῦστα σὰν βασιλισσα τῆς Γαλλίας.

"Ἀκούστηκε, ξαφνικά, θόρυβος καὶ φωνές στὸ δρόμο.

"Ἡ Φαῦστα δὲν ἔδωσε στὴν ἀρχὴ προσοχή, γιὰτὶ νόμιζε πὺς ἦταν κάποια ἀπὸ τὶς λαϊκὲς διαδηλώσεις πού ὀργανωνόνταν συχνὰ στὸ Μπλουά μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς συνελεύσεως τῶν τάξεων.

"Ἄλλ' οἱ θόρυβοι δυνάμυναν ὁλοένα. "Ἀκούγονταν τώρα καθαρὰ ἐκπυροστροφές ἀρκεβουζίων καὶ ποδοβολητὰ ἄλογων, πού ἔτρεχαν πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Ὁ ἄλλος πὺς γινόταν μάχη.

"Ἐνας κρύος ἰδρώτας μούσκεψε τὸ μέτωπο τῆς Φαῦστας. Τί ἐσημαιοῦν ὅλα αὐτά; Δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία, ὅτι κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ γινόταν μέσα στὴν πόλη. "Ἄλλὰ τί;

"Ἐνας ὑπὲρτης μπήκε σὲ λίγο μέσα στὸ δωμάτιο.

— Κυρία, εἶπε, ἕνας εὐπατρίδης πού περιμένει στὸν προθάλαμο, ζητᾷ νὰ σὰς μιλήσῃ.

— "Ἀς περάσῃ! ἀπάντησε ἡ Φαῦστα.

Ὁ εὐπατρίδης αὐτὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Παρνταγιάν.

"Ἡ Φαῦστα τὸν κτύπησε σὰν ὑπνωτισμένη. Ὁ ἄνθρωπος πού ἔβλεπε μπροστὰ της ἦταν ὁ Παρνταγιάν ἢ τὸ φάντασμά του; Μήπως, λοιπόν, ὀνειρευόταν;

Ὁ ἱππότης πήγε κοντὰ της, ἔκαμε μιὰ βαθεῖα ὑπὸκλισι καὶ εἶπε:

— Κυρία, ἔχω τὴν τιμὴ καὶ τὴν εὐχαρίστησι νὰ σὰς ἀναγγεῖλω, ὅτι σκότωσα τὸ δούκα τῆς Γκιζίης.

Θὰ ὀνειρευόταν σίγουρα. Αὐτὸς πού της μιλοῦσε δὲν μποροῦσε νὰ ἦταν ὁ Παρνταγιάν. Ἡ φαντασία της θὰ τὴν ξεγελοῦσε... Ὁχι, δὲν τῆς εἶχε πῇ, ὅτι εἶχε σκοτώσει τὸν Γκιζή... Ἦταν ἀδύνατο νὰ τῆς εἶχε πῇ αὐτὸ τὸ πράγμα! Μήπως, λοιπόν, εἶχε ἀρχίσει νὰ παθαίνει παραστροφές;

— Κυρία, συνέχισε ὁ Παρνταγιάν, νόμισα, ὅτι εἶχα χρέος νὰ σὰς ἀναγγεῖλω μόνος μου αὐτὸ πού ἔκαμα. Σὰς εἶχα προειδοποιήσει ὅτι, ὅσο ζούσα, ὁ Γκιζὴς δὲν θὰ γινόταν βασιλιάς κι' ὅτι οὔτε σὲς θὰ γινόσαστε βασιλισσα!

"Ἡ Φαῦστα καταλάβαινε τώρα πὺς ὅσα ἔβλεπε κι' ὅσα ἄκουγε, δὲν ἦταν ὄνειρο.

— Ὁ Παρνταγιάν! μούγκρισε.

— Μὲ ἀναγνωρίσατε, κυρία! εἶπε ὁ ἱππότης. Καταλαβαίνω τὴν ἐκπληξί σας. "Ἀφοῦ ἀποπειραθήκατε νὰ μὲ δολοφονήσετε κάμποσες φορές, μὲ παραδώσατε, στὸ τέλος, στοὺς ἄνθρώπους τοῦ Γκιζή, καὶ τὸ κάματε τὴν ἴδια τὴν ἡμέρα πού σὰς γλύτωσα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Σίξτου Κουίντου.

— Ὁ Παρνταγιάν! ξαναεἶπε ἡ Φαῦστα.

— Μὲ σάρκα καὶ ὀστά, κυρία, συνέχισε ὁ ἱππότης. Τὴν ἡμέρα πού σταυρώσατε στὴ μυνὴ τῆς Μονμάρτρης τὴ δυστυχισμένη μικρὴ Βιολέττα, σὰς εἶδα τόσο θαρραλέα ἀμέσως στοὺς προδότες καὶ τόσο ἀγέρωχη ὑπὲρ τοῦ θανάτου, πού σκέφτηκα νὰ σὰς συγχωρήσω. Μαζί μὲ σὰς, θὰ συγχωροῦσα καὶ τὸν Γκιζή. "Ἄλλὰ μὲ ὑποχρεώσατε νὰ κάμω μιὰ πολὺ ἐπικίνδυνη βουτιά μέσα στὸ ποτάμι. Δὲν ἦταν παιγνίδι, κυρία. Κινυπόταμι. Δὲν ἦταν χίλιες φορές νὰ πεθῶναι ὅπου νὰ βυθισαίτε χίλιες φορές νὰ σωθῆτε. Κατάλαβα τότε πὺς ἔδωσα ἐνὰ ἀπάνθρωπο πλάσμα πού ἔπρεπε, μὲ κάθε θυσία, νὰ συντρίψῃ. Νά, λοιπόν, ἡ ἀπάντησί μου στὴ θηριωδία σας: Ὁ Γκιζὴς πέθανε μερικὲς ὥρες προτὺ γίνῃ βασιλιάς καὶ προτὺ σὰς κάμῃ βασιλισσα. Τὸν σκότωσα μὲ τὸ χερί μου...

"Ἡ Φαῦστα αἰσθάνθηκε τὰ γόνατά της νὰ

λυγίζουν καὶ πιάστηκε ἀπὸ ἕνα ἐπιπλο, γιὰ νὰ μὴν σωριαστῇ κάτω.

"Ἄλλ' ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ἡ ὀργὴ καὶ τὸ μῖσος πού ἐνοίωθε ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου πού στεκόταν μπροστὰ της, τῆς ξαναδόσαν τὶς δυνάμεις της.

— Τί κάμετε ἐδῶ; φώναξε. Θέλεσα ἄλλοτε νὰ σὰς σκοτώσω, νομίζοντας πὺς εἶχα νὰ κάμω μ' ἕνα ἄλτρα. "Ἄλλὰ βλέπω πὺς εἶχα κάμει λάθος. Εἰσάστε ἐνὰς ὑπὲρτης πού χτύπησε ἀπὸ πίσω τὸν ἀφέντη του...

"Ὁχι, δὲν αἰσθάνομαι πιά τὴν ἐπιθυμία νὰ σὰς σκοτώσω... Σὰς διώχνω!... "Ἐξω, ἄθλιε! Πηγαίνετε νὰ ζητήσετε ἀπὸ τὸν Ἑρρίκο Ζο τὴν ἀμοιβή σας γιὰ τὴν πράξι σας!

"Ἡ φωνὴ τῆς ἦταν βραχνὴ καὶ τὸ χερί της, πού τὴν εἴδεινε τὴν πόρτα, ἔτρεμε.

"Ἄλλὰ, ξαφνικά, μετάνιωσε. Τὸ πρόσωπό της πήρε μιὰ τρελλὴ ἐκφρασί... "Ἐβγαλε τότε τὸ ἐγχειρίδιό πού κρεμόταν ἀπὸ τὴ ζώνη της καὶ ὤρμησε ἐναντίον τοῦ Παρνταγιάν.

Ὁ ἱππότης τὴν ἄφησε νὰ πλησιάσῃ, χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν παραμικρὴ ταραχή. "Ἄλλὰ, τὴν τελευταία στιγμὴ, καθὼς ἡ Φαῦστα πήγαινε νὰ τὸν χτυπήσῃ, ἄπλωσε τὸ χερί του καὶ τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸν καρπὸ.

— Τί πάτε νὰ κάμετε; τῆς φώναξε. Δὲν ξέρετε, λοιπόν, πὺς δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ σκοτώσετε;... Ἡ ὥρα μου δὲν ἦρε ἀκόμη!... "Ἄλλὰ νά, σὰς ἀφίνω ἐλευθερίαν... Χτύπηστε με, ἂν μπορῆτε!

"Ἐκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω καὶ σταύρωσε τὰ χέρια του στὸ στήθος.

"Ἦταν τόσο ἡρεμος, πού φαίνονταν πὺς δυνατὸς κι' ἀπὸ τὸ θάνατο.

"Ἡ Φαῦστα προσπάθησε τρεῖς φορές νὰ τὸν χτυπήσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάφερε. Πέταξε, στὸ τέλος, τὸ ἐγχειρίδιό της καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς.

— Κυρία, τῆς εἶπε ὁ Παρνταγιάν, ἡ σκηνὴ τῆς μητροπόλεως τῆς Σάρτρης, εἶναι ἀκόμη ζωντανὴ μέσα στὸ μυαλό μου. Τὰ χεῖλιά σας ἀγγίζουν ἐκεῖ τὰ δικά μου καὶ νὰ γιὰτὶ εἶμαι ἐδῶ... Ἦρθα, κυρία, γιὰ νὰ σὰς πῶ, πρῶτα-πρῶτα, πὺς δὲν θὰ γίνετε βασιλισσα. "Ἐπειτα, πρέπει νὰ ξέρετε πὺς δὲν πρέπει νὰ ὑπολογίζεστε πιά σὲ κανένα ἀπὸ τοὺς φίλους σας. Εἶδα μὲ τὰ μάτια μου νὰ πιάνουν τὸν καρδινάλιο τῆς Λωρραίνης, τὸν ντ' Ἐσσινιάκ καὶ πολλοὺς ἄλλους... "Ἀκούσα ἐπίσης τὸν καρδινάλιο τῆς Λωρραίνης νὰ λὲθ στὸν ντ' Ὠμόν τὴν στιγμὴ πού τὸν ἔπιανε: «Ἡ Φαῦστα μὰς πρόδωσε!». Δὲν χωράει ἀμφιβολία πὺς θάρρουν νὰ σὰς συλλάβουν. Σκέφτηκα, λοιπόν, πὺς τὸ ξίφος αὐτὸ πού συνέτριψε τὸ βασιλεῖό σας, ἔπρεπε νὰ τὸ χρησιμοποιήσω γιὰ νὰ προστατεύσω τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἐλευθερίαν σας... Εἰσάστε νῆα καὶ ὁμορφ... Ὅσα μπορεῖτε πολὺ εὐκολὰ νὰ φτιάξετε μιὰ καινούργια ζωή... Δὲν κατακτήσατε τὴν ἐξουσία, ἀλλ' ἴσως μπορεῖτε νὰ βρῆτε τὴν εὐτυχία. "Ἐχω σὲ ἀπόστασι μιὰς λεῦγας ἀπὸ τὸ Μπλουά δυὸ ἄλογα, ἕνα γιὰ σὰς καὶ τὸ δεύτερο γιὰ ἕνα ἀπὸ τοὺς ἄνθρώπους σας. Κάμετε γρήγορα, ὅσο εἶναι ἀκόμη καιρὸς...

Τὰ λόγια αὐτὰ ἡ Φαῦστα τὰ ἐρμήνευσε μὲ τὸ δικό της τρόπο. Ὁ Παρνταγιάν τῆς εἶχε πῇ, ὅτι εἶχε σκοτώσει τὸν δούκα τῆς Γκιζίης. Μήπως, λοιπόν, πῖσω ἀπ' αὐτὴ τὴν πράξι, του κρυβόταν μιὰ ἀνομιλόγητη ἐρωτικὴ ἀντίληξι;... Μήπως ὁ ἱππότης τὴν ἀγαποῦσε, μ' ὅλο πὺς δὲν ἠθέλε νὰ τῆς τὸ φανερώσῃ;... Αὐτὴ ἡ σκέψι τῆς ἔδωσε καινούργιες ἐλπίδες. Τὰ φιλόδοξα ὄνειρά της εἶχαν σωριαστῇ σὲ ἑρείπια, ἀλλ' ὁ δρόμος τῆς εὐτυχίας ἀνοίγονταν μπροστὰ της...

"Ἐκεῖνο πού χαρακτηρίζετῃ τὴ Φαῦστα, ἦταν, ὅτι ἔπαιρνε μὲ κεραυνόβολο ταχύτητα τὶς ἀποφάσεις της. Ὁ Γκιζὴς καὶ κάθε τι πού σχετιζόταν μ' αὐτόν, ἔφυγε ἀμέσως ἀπὸ τὸ μυαλό της...

"Ἦταν ἐτοιμὴ ν' ἀπαντήσῃ, ὅταν, ξαφνικά, ἀκούστηκε δυνατὰ χτυπήματα στὴν πόρτα τοῦ παλαιοῦ μεγάρου.

"Ἐτρεξε ἀμέσως σ' ἕνα ἀπὸ τὰ παράθυρα πού ἔδελαν στὴν ἐσωτερικὴ αὐλὴ τοῦ μεγάρου.

Τὰ χτυπήματα εἶχαν γίνῃ πῖω πῖω δυνατὰ. Ἦταν φανερό πὺς οἱ ἄνθρωποι πού βρίσκονταν ἀπ' ἐξῶ, προσπαθοῦσαν νὰ σπᾶσουν τὴν πόρτα.

Κί' αὐτὸ ἔγινε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λε-

πτὰ. Ἡ πόρτα υποχώρησε καὶ κάμπουσι στρατιῶτες μπήκαν μέσα στὴν αὐλή. Ὁ λοχαγὸς Λαρσάν πού τοὺς διοικοῦσε, φώναξε:

— Ψάξτε σ' ὅλα τὰ δωμάτια καὶ συλλάβετε ὅσους βρῆτε μέσα, ἄνδρες καὶ γυναῖκες!

"Ἡ Φαῦστα ἔτρεξε τότε στὸν Παρνταγιάν, τοῦ ἔπιασε τὰ χέρια καὶ τοῦ φώναξε:

— Πρὶν ἀπὸ λίγο ἦθελα νὰ πεθῶναι... "Ἄλλὰ τώρα θέλω νὰ ζήσω!... "Ακολουθεῖτε με!

— Ὅσο ζῶ, κανεῖς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σὰς ἐγγίσι, ἀπάντησε ὁ Παρνταγιάν.

Τὰ λόγια αὐτὰ, ὅμως, τὰ εἶπε τόσο ψυχρά, πού ἡ Φαῦστα ἐνοίωσε καὶ πάλι τὴν ἀπογοήτευσιν ν' ἀπλώνεταί στὴν ψυχὴ της.

— Πού θὰ μπορέσουμε νὰ βροῦμε ἄλογα; τῆς ρώτησε ὁ ἱππότης.

— Στὴν ἀριστερὴν πτέρυγα τῆς αὐλῆς εἶναι ὁ σταῦλος, τοῦ ἀπάντησε. Θὰ βρῆτε ἐκεῖ τέσσερα ἄλογα σελῶμένα κι' ἕνα ἄμμο.

Ὅπως εἶπαμε, ἡ Φαῦστα εἶχε κανονίσει τὰ πάντα, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ φύγῃ μόλις ἐπεφτε ἡ νύχτα. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, φοροῦσε μιὰ ἀνδρική στολή κι' εἶχε τὸ ξίφος στὸ πλευρὸ καὶ τὸ ἐγχειρίδιό στὴ ζώνη της.

— Ὑπάρχει καμμιά κρυφὴ σκάλα ἀπὸ ὅπου νὰ μποροῦμε νὰ φτάσουμε στὸ σταῦλο; ρώτησε ὁ Παρνταγιάν.

"Ἡ Φαῦστα κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

— "Ἐστω, εἶπε ὁ ἱππότης. Θὰ περάσουμε ἀνάμεσά τους.

Στὸ μεταξύ, οἱ στρατιῶτες τοῦ Λαρσάν εἶχαν μὴν τὸ μέγαρο καὶ προχωροῦσαν μὲ προφυλάξεις ἀπὸ τὸ ἕνα δωμάτιο στὸ ἄλλο. Μέσα στὸ ἰσόγειο βόρκαν μερικὸς ὑπὲρτης καὶ ὑπὲρτριες, πού τοὺς ἐβγάλαν ἀμέσως ἀπὸ τὸ μέγαρο. "Ἀνέβαιναν τώρα τὴν σκάλα.

— Κυρία, εἶπε ὁ Παρνταγιάν στὴ Φαῦστα, θὰ μὲ ἀκολουθεῖτε... Σιγῇτῃ ὅσο μπορεῖτε πῖω πῖω πάνω μου... Ὅσα περάσουμε ἀνάμεσά ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἄνθρώπους πού ἔρχονται εἰς νὰ σὰς πιάσουν. Μόλις φτάσουμε στὴν αὐλὴ, θὰ τρέξετε στὸ σταῦλο καὶ θὰ βγάλετε ἐξῶ δυὸ ἄλογα... Ὅσα πηδήσετε στὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ καὶ θὰ βγῆτε ἐξῶ... Τὰ ὑπόλοιπα εἶναι δική μου δουλειά! "Ἐμπρός!

Προχώρησε ἀμέσως κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ διδρόμου. Ὁ Λαρσάν καὶ καμμιά τριανταρὶα στρατιῶτες ἀνέβαιναν τὴ σκάλα.

— "Ε, τί ζητάτε ἐδῶ; φώναξε ὁ ἱππότης ἀπὸ τὸ κεφαλὸσκαλο.

— Ἦρθαμε γιὰ νὰ συλλάβουμε μιὰ γυναῖκα, πού κατηγορεῖται γιὰ ἐγκλημα ἐ-

σχάτης προδοσίας καὶ γιὰ ἀποπείρα δολοφονίας τοῦ βασιλιά, ἀπάντησε ὁ Λαρσάν. "Ἄν εἰσάστε ἀπὸ τοὺς ἄνθρώπους της, σὰς προσκαλῶ νὰ μοῦ παραδώσετε τὸ ξίφος σας, γιὰτὶ, διαφορετικὰ, θὰ θεωρηθῆτε καὶ σὲς ὡς συνένοχος.

— Θαυμάσια, εἶπε ὁ Παρνταγιάν. Κί' ἐγὼ σὰς προσκαλῶ νὰ φύγετε ἀμέσως ἀπ' αὐτὸ τὸ σπῆτι, ὅπου δὲν ἔχετε καμμιά δουλειά!

— Τολμάτε, λοιπόν, νὰ παρακούσετε τὴν διαταγὴ τοῦ βασιλιά; οὐρλιάζε ὁ Λαρσάν. "Ἐμπρός, φρουροί!

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὁ Παρνταγιάν ἄρπαξε ἕνα βαρὺ καναπέ ἀπὸ τὸ ὅλο βελανιδιάς καὶ τὸν πέταξε μὲ ὀρμὴ πάνω σ' ἐκείνους πού ἀνέβαιναν.

"Ἀκούστηκε οὐρλιάσματα πόνου δεξιά κι' ἀριστερά. Ὁ Λαρσάν εἶδε τὸ πρωτότυπο αὐτὸ βῆμα νὰ περνᾷ σὲ ἀπόστασι μετρίων τριῶν ἢ τεσσάρων δακτύλων πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

"Ἐνας ἀπὸ τοὺς φρουροὺς, μὲ τὸ κεφάλι ἀνοιγμένο στὰ δύο, κατακύλησε ἀπὸ τὰ σκαλοπάτια. Κάμποσοι ἄλλοι, πού εἶχαν τραυματισθῇ, ἀπομακρύνθηκαν

Όταν έκοψαν το γλυκίσμα βρήκαν μέσα ένα φάκελλο που περιείχε 1.500 δολάρια...

Η καλωσύνη ανταμείβεται!..

Συγκινητικές περιπτώσεις για άσημαντες πράξεις, που απέκτησαν μεγάλη αξία

Ο Κόνραντ Μάμπερ και η γυναίκα του από τη Χονολουλού, πληροφορήθηκαν μία ημέρα κατάπληκτοι ότι η ηλικιωμένη χήρα, με την οποία διατηρούσαν φιλικές σχέσεις, τους άφισε ένα εκατομμύριο δολάρια με τη διαθήκη της. Είχαν γνωριστεί μαζί της και την είχαν περιβάλλει με την αγάπη και τις φροντίδες τους, μόνο και μόνο γιατί κατάλαβαν ότι ήταν δυστυχισμένη, χωρίς να ξέρουν ότι είχε πλούσια!

Αλλά η χήρα που, όπως έγραψε στη διαθήκη της, βοήκε την πραγματική ευτυχία κοντά στο ζευγος Μάμπερ, τους άφισε σχεδόν όλη την περιουσία!

Οι περιπτώσεις ανθρώπων, που έγιναν κάτοχοι μικρών ή μεγάλων περιουσιών εξ αιτίας της καλωσύνης τους δεν είναι σπάνιες. Πολλές φορές μάλιστα, η πράξη της καλωσύνης που γίνεται αλτρίνα να αμειβηθεί εκείνος που την κάνει, είναι μικρή και ασήμαντη.

Ένα ευγενικό χαμόγελο και μια άσημαντη, εντέλως φυσική πράξη, έγιναν αλτρίνα να κληρονομήσει ένα σεσαστό ποσό, ύστερα από πολλά χρόνια, ένας Ολλανδός υπάλληλος. Ο υπάλληλος αυτός έρωγε κάποιον μέρα σε ένα φτωχικό εστιατόριο, όταν ο διπλανός του του ζήτησε το αλάτι. Ο υπάλληλος έδωσε πρόθυμα το αλάτι, χαμογελώντας ευγενικά. Αυτή ήταν η μόνη φορά που είδε τον διπλανό του.

Αλλά ο κύριος αυτός ήταν ένας πλούσιος εργοστασιάρχης, που γύριζε τις πόλεις και τα χωριά, μελετώντας τον τρόπο της ζωής και την κατάσταση των φτωχών. Ολλανδών και έστειλε ανώνυμα δώρα σε πολλούς από αυτούς. Όταν, ύστερα από πολλά χρόνια, ο εργοστασιάρχης πέθανε, ο συμβολαιογράφος του διαδίδε τα έλη της διαθήκης του:

«Στον ευγενικό νέο, που καθόταν δίπλα μου το απόγευμα της... στο εστιατόριο... και μου χαμογέλασε τόσο ευγενικά, όταν του ζήτησα το αλάτι, αφήνω 500 λίρες, αν γίνει δυνατόν να βρεθεί».

Τα στοιχεία αυτά ήταν άσημαντα, αλλά ο συμβολαιογράφος βρήκε τον ευγενικό νέο, ύστερα από οχτώ μηνών έρευνας και του παρέδωσε τις 500 λίρες.

Μία άλλη κοπέλα κληρονόμησε πριν λίγαν καιρό 36.000 λίρες από κάποιον οικογενειακό της φίλο, επειδή είχε δείξει αφοσίωση στη μητέρα της, κατά την διάρκεια μιας μακράς ασθένειας της. Ο φίλος αυτός συγκινήθηκε τόσο πολύ από τα καλά αισθήματα της κοπέλας, ώστε την περιέλασε στους κληρονόμους του.

Σε μίαν άλλη περίπτωση, η αφοιοκερής καλωσύνη ενός

μικρού έφημεριδοπώλη, του έξασφάλισε ένα μόνιμο εισόδημα 200 λιρών τον χρόνο. Ανάμεσα στους πελάτες του, ήταν και μία ηλικιωμένη κυρία, που ζούσε μόνη της σε ένα μοναχικό σπίτι. Παρ' όλο που ήταν πάντοτε απροσηλύτη, ο μικρός έφημεριδοπώλης έφτιαχνε κάθε μέρα λίγη ώρα για να καθίσει με την ηλικιωμένη κυρία και να συζητήσει μαζί της τα νέα της ημέρας.

Θελώντας να τον αμείψει για την καλωσύνη του, η ηλικιωμένη κυρία του άφισε με τη διαθήκη της ένα μόνιμο εισόδημα 200 λιρών τον χρόνο. Πιο πρωτότυπος, ήταν ο τρόπος με τον οποίον ένας Αμερικανός επιχειρηματίας αντίμεψε την καλωσύνη και την αφοσίωση μιας υπαλλήλου του. Την ημέρα των γάμων της, της έστειλε ένα γλυκίσμα, κλεισμένο αεροστεγώς μέσα σε ένα κουτί. Πάνω στο κουτί υπήρχε μία κάρτα που έγραφε: «Να το ανοίξετε στην 25η επέτειο των γάμων σας».

Πριν λίγους μήνες, η ηλικιωμένη πια υπάλληλος και ο σύζυγός της, γιόρτασαν την 25η επέτειο των γάμων τους και θυμήθηκαν το κουτί με το γλυκίσμα του παραξένου επιχειρηματία. Το άνοιξαν λοιπόν και όταν έκοψαν το γλυκίσμα, βρήκαν μέσα έναν φάκελλο, που περιείχε 1.500 δολάρια και το εξής σημείωμα:

«Το γλυκίσμα αυτό είναι το δώρο μου προς την χαριτωμένη υπαλλήλο μου, που, με την καλωσύνη και τη λογική της, απέτρεψε παράδειγμα για μένα και τους υπαλλήλους μου».

Χαρακτηριστική επίσης είναι και η περίπτωση ενός φτωχού εργάτη από το Σικάγο, που γνωρίστηκε ένα βράδυ με μία χαριτωμένη κοπέλα, που είχε εγκαταλείψει το σπίτι της και είχε πάρει τον κακό δρόμο. Ο εργάτης την έπεισε να ξαναγυρίσει στους δικούς της, που την συγχωρούσαν πρόθυμα.

Για όλον καιρό, ο εργάτης δεν ξαναείδε την κοπέλα ή τους γονείς της. Δέκα χρόνια αργότερα, ο πατέρας της κόπελάς, που στο μεταξύ είχε γίνει εκατομμυριούχος, ζήτησε από την κόρη του να βρει τον φτωχό εργάτη και να του δώσει ένα γράμμα. Η κοπέλα τον βρήκε και του παρέδωσε το γράμμα του πατέρα της που έγραφε:

«Έχω άρχειν να γερνώ, αλλά ποτέ δεν έχασα την καλωσύνη σου. Αυτό μου δίνει το θάρρος να σου ζητήσω μίαν άλλη χάρη: να παντρευτείς την κόρη μου, γιατί πιστεύω πως ένας άνθρωπος γεμάτος καλωσύνη, όπως εσύ, θα μπορούσε να την κάνει ευτυχισμένη».

Ο εργάτης πρότεινε στην κόρη του εκατομμυριούχου να παντρευθούν, χωρίς να της άρεσε την πρόταση για το περιεχόμενο του γράμματος.

μενο του γράμματος. Μόνο όταν πέρασαν αρκετά χρόνια της αποκαλύψε της αλήθειας. Πριν από είκοσι δύο χρόνια, ο νεαρός μεταναστής Ρόμπερτ Μπέλ έφτασε στο Καίτη Τάουν, με μοναδικά εφόδια λίγα χρήματα και τη διάθεση να εργασθεί. Την ίδια νύχτα, όμως, δύο κακοποιοί τον ληστεύσαν και τον άφισαν ανίστητο και τραυματισμένο στη μέση του δρόμου. Ο Μπέλ έμεινε δέκα μέρες σε νοσοκομείο κι όταν βγήκε, άρχισε να τριγυρίζει στους δρόμους πεινασμένος και έλεεινός.

Κάποιο βράδυ, που στεκόταν σε μία γωνία, χωρίς να έχει πούθενά να κοιμηθεί, στάθηκε δίπλα του ένας άγνωστος και έφιασε κουδέντα μαζί του. Όταν έμαθε την θλιβερή ιστορία του Μπέλ, ο άγνωστος, κάποιος Τζέρεμι Λώρενς, τον λυπήθηκε, τον πήρε μαζί του στο σπίτι του, τον έντυσε, τον τράσε και τον κράτησε μαζί του, παρ' όλο που κι ο ίδιος δεν βρισκόταν σε ανήρη οικονομική κατάσταση.

Σε λίγες μέρες, ο Μπέλ έπιασε δουλειά αλλά εξακολούθησε να μένει στο σπίτι των Λώρενς, ως την ημέρα που η οικογένεια έφυγε από το Καίτη Τάουν. Από τότε πέρασαν αρκετά χρόνια, στο διάστημα των οποίων ο Μπέλ έχασε τα ίχνη των Λώρενς.

Πριν λίγους μήνες όμως, ο γυιός του Λώρενς διαδίδε ότι έφημεριδές την αγγελία ενός διηγητή, που τον παρακάλεσε να περάσει από το γραφείο του. Πραγματικά τον επέσκεψαν και εκεί πληροφορήθηκε κατάπληκτος ότι ήταν ο κάτοχος μιας μικρής περιουσίας 3.500 λιρών. Το ποσό αυτό ήταν οι οικονομίες του Ρόμπερτ Μπέλ, που είχε πεθάνει και θέλησε μ' αυτόν τον τρόπο να ξεπληρώσει το καλό που του είχε κάνει ο Τζέρεμι Λώρενς πριν από 22 χρόνια.

Ακόμη πιο παράξενη είναι η ιστορία ενός ζευγαριού, του Γιώργου και της Έλεν Μπάτλερ, που έφτασαν στην Αμερική ως φτωχοί μετανάστες, το 1920.

Κάποιο βράδυ, σταμάτησαν έναν φωτοτυμμένο διαδότη και τον ρώτησαν πού θα μπορούσαν να βρουν λίγο φαγητό. Ο διαδότης αυτός λεγόταν Ρούντολφ Κινόμερκερ, εργαζόταν σε ένα εστιατόριο και συντηρούσε με δυσκολία τον εαυτό του.

Παρ' όλα αυτά, συγκινήμενος από την τραγική κατάσταση των δύο μεταναστών τους πήρε μαζί του, τους εγκατέστησε στο φτωχικό του δωμάτιο, τους παρέχώρησε το κρεβάτι του μοιραζόμενος μαζί τους ό,τι είκοινομούσε.

Επί δύο μήνες, ο Γιώργος και η Έλεν έμειναν στο δωμάτιο του Ρούντολφ, ενώ εκείνος κοιμόταν στην μικρή κουζίνα του. Κάποτε τέλος, ο Γιώργος βρήκε μία δουλειά και ο Ρούντολφ προσελήφθη σε μίαν εταιρεία ως πλάσι.

Έτσι οι δρόμοι τους χώρισαν. Για πολλά χρόνια, ο Ρούντολφ ούτε ήξερε αν υπάρχουν πια ο Γιώργος και η Έλεν. Ο ίδιος προσπάθησε από μίαν σθερή προσπάθεια και ζούσε με ένα άσημαντο βοήθημα.

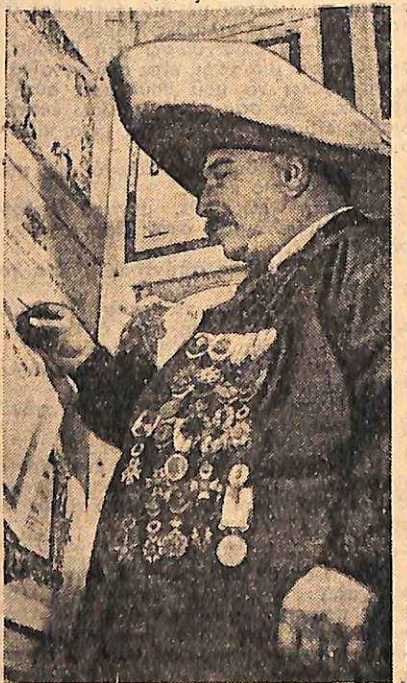
Πριν λίγαν καιρό, όμως, ο βασανισμένος Ρούντολφ βέχθηκε την απρόοπτη επίσκεψη ενός καλοντυμένου κυρίου, που με δυσκολία αναγνώρισε στο πρόσωπό του τον παλιό μετανάστη Γιώργη Μπάτλερ, ο οποίος τώρα ήταν πλούσιος και είχε καταβρώσει να βρει την διευθυντή του ευεργέτη του.

Πληροφορήσε τον Ρούντολφ ότι, μαζί με τη γυναίκα του και το παιδί του, είχαν αποσταλεί να του ξεπληρώσουν το καλό που τους είχε κάνει πριν από πολλά χρόνια. Έτσι ο γερασμένος και άρρωστος Ρούντολφ μεταφέρθηκε αμέσως στο σπίτι του Μπάτλερ, όπου έζη τριγυρισμένος από την αγάπη της οικογένειάς του.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ Σ ΠΕΡΙΠΑΤΟ Σ

Ο μικρός Νταίηλ, από το Τζάκσον των Ην. Πολιτειών αγαπά τον νοτό του περισσότερο κι απ' αυτόν τον πατέρα του. Δεν έχει όμως άδικο γιατί ο νοτός του, κ. Ε. Κάιγελ, που είναι ταχυδρομικός διανομέας, κάνει σχεδόν καθημερινώς την διανομή των επιστολών με τον βαφτιστικό του μέσα στην ταχυδρομική του σάκκα. Έτσι ο μικρός Νταίηλ εξασφαλίζει χάρη και προ παντός γλυκά από τις περισσότερες κυρίες που επισκέπτεται ο νοτός του.

ΠΑΡΑΣΗΜΟ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Στα άβυσσα παρασκήνια, που είχε πάρει για τις ανδραγαθίες του στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, ο Γάλλος απόστρατος αξιωματικός Σέρλντ Λεζύρ πρόσθεσε τελευταία άλλο ένα: το Παράσημο του Αιματος, που καθιέρωσε η γαλλική κυβέρνηση για τους έθελοντές αιμοδότες. Σε διάστημα είκοσι έτών, από το 1933 ως το 1953, ο Λεζύρ προσέφερε 407 φορές ως αιμοδότης, στα νοσοκομεία και έδωσε συνολικά 170 λίτρα από το αίμα του!

ΠΥΚΝΗ δμήχλη σκέπαζε την Πράγα, όταν, εδώ και λίγαν καιρό, το αεροπλάνο, που μετέφερε την γερμανική ομάδα χόκεϊ και τους δημοσιογράφους που την συνοδεύανε, προσγειώθηκε στο αεροδρόμιο της τσεχικής πρωτεύουσας. Η γερμανική ομάδα γύριζε από τη Μόσχα, όπου είχε δώσει μία σειρά αγώνων. Και θα έδινε ακόμη έναν αγώνα στην Πράγα με τους Τσέχους, πριν επιστρέψει στην πατρίδα της.

Για τους δημοσιογράφους, οι αθλητικές αυτές συναντήσεις ανάμεσα στις δυτικές και τις ανατολικές χώρες — συναντήσεις, που γίνονται, τον τελευταίο καιρό, διαρκώς συχνότερες — είναι μία μοναδική ευκαιρία, για να πραγματοποιήσουν κάτι, που με διαφορετικές συνθήκες δεν θα τους επιτρεπόταν εύκολα: Να μελετήσουν από κοντά την ζωή των κατοίκων των ανατολικών πρωτευουσών, όπως παρουσιάζεται σήμερα στις άπλες, καθημερινές εκδηλώσεις της, μετά τον αεγυρώρωτο χωρισμό, που διαίρεσε σε δύο την Ευρώπη.

Η Πράγα, η «χρυσή πόλη» που καθρεφτίζεται στα νερά του Μολδάβα, η πρωτεύουσα με τους άνεκτίμητους μεσαιωνικούς θησαυρούς, δεν αποκρύπτει με το πρώτο στον ξένο τη βαθειά μεταβολή, που έχει συντελεσθεί στην ζωή της εδώ και επτά χρόνια. Ντυμένη με τον παραμυθένιο μανδύα της δμήχλης, διατηρούσε, έντονότερη παρά ποτέ, την απροσδιόριστη εκείνη ρωμαντική γοητεία του παρελθόντος, όταν έφτασαν με το αεροπλάνο τους οι Γερμανοί δημοσιογράφοι.

Οι στρατιωτίνας και οι άστφυλάκες της Τροχάιας, που

Η δημομερινή ΠΡΑΓΑ

Η ζωή των κατοίκων της τσεχοσλοβακικής πρωτεύουσας στις άπλες, καθημερινές εκδηλώσεις της

τις βλέπει κανείς, με την χακή στολή τους, τα άβαφα χείλη και τα ασυτρά χαρακτηριστικά, στους δρόμους της Βουδαπέστης — και που δίνουν άμεσα στον ξένο την αίσθηση πως «κάτι έχει αλλάξει» — δεν υπάρχουν στην Πράγα.

Οι Τσεχοσλοβάκες διατηρούν στο άκραιο την θηλυκότητα τους — την θηλυκότητα εκείνη, που την έκαναν διάσημη στον κόσμο σαγηνευτικές κινηματογραφικές καλλονές, όπως η Λίντα Μπάροβα και η Χέντυ Λαμάρ — και την ζωντανή παράδοσι της όμορφιάς τους. Στην Πράγα — γράφει ένας από τους Γερμανούς δημοσιογράφους — χόρτασε το μάτι μας ωραία κορίτσια!

Ενώ, στην Μόσχα, δεν είχαμε δη ούτε μία, που να είναι έστω απλώς νόστιμη!...

Η μόνη διαφορά, που τις ξεχωρίζει από το παρελθόν, είναι το κεφάλαιο του ντυσίματος. Η κομψή εκζητήσι, που χαρακτηρίζει τις ωραίες γυναίκες των δυτικών χωρών, δεν υπάρχει στην πρωτεύουσα της σημερινής Τσεχοσλοβακίας. Τα τσέχικα ύφασματα είναι πολύ ακριβώτερα από τα δυτικά και συγχρόνως πολύ χειρότερης ποιότητας. Το ντύλον είναι άναπαρκο στην αγορά.

Ο πρωταγωνιστής του Κρατικού Μπαλέτου, δεν μπορεί να συγκρατήσει τη χαρά του, όταν ένας Γερμανός δημοσιογράφος του γάρρισε ένα ποικίμοιο νύλλον. Τον διαβεβαίωσε πως δεν θα μπορούσε ποτέ να ξεχάσει ένα τέτοιο θαυμάσιο δώρο!

Οι οικιο μόδας της Πράγας εξακολουθούν να λειτουργούν και σήμερα, όπως άλλοτε, και, αρκετές φορές, δημιουργούν επιτυχημένα μοντέλα. Στις περισσότερες, όμως, γυναίκες, η τιμή τους τα κάνει απρόσιτα. Μία τουαλέτα «κοκτέηλ» στοιχίζει κατά μέσον όρο 1700 τσεχικές κορώνες — δηλαδή, 4.000 περίπου νέες δραχμές.

Αντίθετα, σε αβήθονα, υπάρχουν τα τρόφια, τα παιδικά παιχνίδια και τα είδη σπόρ. Τα ζαχαροπλαστικά προσφέρουν στην πελατεία τους μία πλούσια γευστική

Ανω: Η Βλάστα Χραμότοβα, υπ' αριθμόν ένα σήμερα σπόρ του τσεχικού κινηματογράφου. Κάτω: Στον οικιο μόδας της Πράγας «Μόντυν Σαλονιό Έθα», το μανικέν Βίλμα Κρόνσβα προβάει μία καινούργια βραδυή τουαλέτα.

Ένα νέο ζευγάρι παντρεύεται, στο δημαρχείο της Πράγας. Η παράδοσι του νυφικού πέπλου διατηρείται, αρκετά, όμως, απλουστευμένη.

ποικιλία γλυκισμάτων — και ένα αρκετά χορταστικό κομμάτι τούρτας στοιχίζει τρεις κορώνες, δηλαδή, περίπου επτά νέες δραχμές.

Ακόμη φθινότερα, συγκριτικά με άλλες ευρωπαϊκές χώρες, είναι τα είδη αγγειοπλαστικής, τα βιβλία και τα περίφημα κρύσταλλα Βοημίας.

Τα καταστήματα, ωστόσο, δεν παρουσιάζουν μεγάλη κίνηση, γιατί η αγοραστική ικανότητα των Τσέχων είναι μάλλον περιορισμένη.

Πράγματι, οι εργάτες και οι υπάλληλοι, δεν τους άφινει περιθώριο για άλλα έξοδα, εκτός από τα απολύτως αναγκαία.

Κατά την διάρκεια της επισκέψεώς τους στην τσεχική πρωτεύουσα, οι Γερμανοί δημοσιογράφοι είχαν την ευκαιρία να δουν και τα κινηματογραφικά στούντιο της Πράγας. Εκεί μπόρεσαν να διαπιστώσουν τη μεγάλη διαφορά νοοτροπίας, που χωρίζει τους σημερινούς Τσέχους από το παρελθόν τους, καθώς και από τη Δύση.

Η Βλάστα Χραμότοβα, η διασημότερη σήμερα ηθοποιός της Τσεχοσλοβακίας, που έχει πρωταγωνιστήσει σε πολλά κινηματογραφικά φιλμ και θεατρικά έργα, έσπευσε, από τις πρώτες κουδέντες, που αντάλλαξε με τους Γερμανούς δημοσιογράφους, να αντιδιαστείλει τον εαυτό της από τις σπάρ του Χόλλυγουντ.

«Εγώ — τους τόνισε — δεν παίζω για να κερδίζω χρήματα, αλλά για να προσφέρω μία τέρψη στο κοινό... Αυτός είναι ο μοναδικός, ο αποκλειστικός σκοπός μου».

Εκείνο, που έκανε την ζωηρότερη εντύπωση στους επισκέπτες της Πράγας ανάμεσα σε όσα είδαν και άκουσαν, ήταν ένας... αριθμός τηλεφώνου: Τό 44-444.

Από τον αριθμό αυτό, οι πρόθυμοι υπάλληλοι της «Κεντρικής Υπηρεσίας Πληροφοριών» άπαντούν σε κάθε ερώτηση, που θα τους υποβάλουν, ως είναι και η πιο άπιδανη ή η πιο δύσκολη.

Ένας Γερμανός δημοσιογράφος εξακρίβωσε μόνος του... την παντογνωσία τους. «Μπορείτε, σας παρακαλώ, ρώτησε παίρνοντας τον αριθμό 44-444, να μου πείτε τη χρονολογία και την ημερομηνία γεννήσεως του καγκελάριου Άντενάουερ».

Η απάντηση, λοιπόν, του δόθηκε με πλήρη ακρίβεια και με εκπληκτική ταχύτητα! Με την ίδια ευκολία, όταν της το ζήτησε, η τηλεφωνήτρια έσπευσε να του εξηγήσει το πυθαγόρειο θεώρημα!

Το μόνο δυσάρεστο περιστατικό, κατά την διάρκεια της παραμονής των Γερμανών δημοσιογράφων στην Πράγα, συνέβη, όταν ένας από αυτούς, φωτογράφησε, τελείως ανύποπτος, ένα μεσαιωνικό μνημείο. Κατά κακή όμως σύμπτωση, πίσω από το μνημείο εκείνο έτυχε να βρίσκεται ένα κτίριο σε ρυθμό μπαρόκ, που είχε μετατραπεί σε στρατόν.

Δυό νέοι, που, ως εκείνη τη στιγμή, παρακολουθούσαν αθέατοι και από άσκητη απόσταση τους δημοσιογράφους, έτρεξαν άμέσως και συνέλαβαν τον... κατά λάθος αδιάκριτο φωτογράφο χωρίς πολλές διατυπώσεις.

Οι συνάδελφοι του είδαν κι' έπαθαν όποτε με πείσουν τις τσεχοσλοβακικές αρχές για την αθωότητα των προθέσεων του αδιακριτού.

Τελικά, οι Τσέχοι αστυνομικοί, αποφάσισαν να τον αφήσουν ελεύθερο, αφού φρόντισαν, όμως, προηγουμένως, να του κατάσχουν το φωτογραφικό φιλμ...

Ο καρκίνος του προστάτου

Μία ύπουλη άρρώστεια των ηλικιωμένων

Σύμφωνα μ' ένα παλιό Ιατρικό όρισμα, σε ηλικία 50 χρόνων τα 50% των ανδρών έχουν υπερτροφία του προστάτου. Στα 60, το ποσοστό τους ανεβαίνει σε 60%, στα 70 φτάνει τα 70%. Και στα 100 έχουν πιάσει όλοι υπερτροφία του προστάτου.

Αυτός λοιπόν ο όρισμός, όσο κι' αν έχει έμπειρη μορφή, φαίνεται ότι ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Τώρα όμως έχει συμπληρωθεί μ' ένα άλλο συμπέρασμα προσφάτων έρευνών: Στους άντρες από 50 ετών και πάνω, ένα ποσοστό 10 - 15% παθαίνουν καρκίνο του προστάτου.

Δυστυχώς δέ, η άρρώστεια αυτή είναι ύπουλη. Όταν γίνεται αντιληπτή τα πρώτα της συμπτώματα, είναι πια πολύ αργά για θεραπεία, γιατί ο όγκος έχει επεκταθεί στους πνεύμονες ή στα όστα.

Αντίθετα, αν ο καρκίνος του προστάτου ανακαλυφθεί ενώρις, μπορεί ν' αφαιρεθεί τελείως με εγχείριση. Και όταν δε ακόμα δεν μπορεί πια να χειρουργηθεί, είναι δυνατόν να περιοριστεί η εξέλιξη του, ώστε να ζήσει ο άρρωστος πολλά χρόνια ακόμη.

Ο προστάτης είναι ένας αδής, που υπάρχει μόνο στους άντρες και περιβάλλει την αρχή της ούρησης. Σε προχωρημένη ηλικία, όταν ελαττώνεται η σεξουαλική δράση, ο αδής αυτός αρχίζει να διογκώνεται και να προκαλεί ανωμαλίες στην ούρηση. Όταν ένας ηλικιωμένος έχει συχνουρία, όταν σηκώνεται πολλές φορές κάθε νύχτα για να ούρηση σε μικρή ποσότητα, είναι πιθανότατα πως έχει αρχίσει η διογκώσις αυτή του προστάτου.

Στα 20% λοιπόν των περιπτώσεων τέτοιας διογκώσεως, εμφανίζεται κατόπιν καρκίνος του προστάτου.

Αν συνεχισθεί η υπερτροφία του προστάτου, μένοντας χωρίς θεραπεία, μπορεί ν' αποφραχθεί τελείως την έξοδο των ούρων. Η πίεσις τους μέσα στην κύστι αυξάνεται, κι' όταν πλησιάσει πια να φτάσει την πίεσις του αίματος, οι νεφροί παύουν να φιλτράρουν το αίμα κι' επέρχεται ο θάνατος από δηλητηρίαση.

Αλλ' ο καρκίνος του προστάτου μπορεί να εμφανισθεί και χωρίς να υπάρξει υπερτροφία αυτού του αδένος. Αυτές δε είναι οι πιο επικίνδυνες περιπτώσεις, γιατί δεν εκδηλώνεται εγκαίρως με κανένα σύμπτωμα. Όταν ο άρρωστος αρχίσει να πονάει στην πλάτη και στα πόδια, ο καρκίνος έχει μεταδοθεί στα όστα της σπονδυλικής στήλης και της λεκάνης. Είναι δε άργα πια για ν' αφαιρεθεί τελείως.

Να γιατί συνιστούν οι γιατροί στους άντρες που πλησιάζουν τα 50, να υποβάλλονται σε εξέταση του προστάτου κάθε έξι μήνες, ακόμη δε συχνότερα όσο προχωρούν στην ηλικία. (Το ίδιο πρέπει να κάνουν

κι' οι γυναίκες της ηλικίας αυτής, για την έγκαιρη ανακάλυψη του καρκίνου των γεννητικών οργάνων).

Δυστυχώς όμως, πολύ λίγοι παίρνουν αυτή την προφύλαξη, μολοντί πρόκειται για τη ζωή τους. Ακόμα και στις πιο προοδευμένες χώρες, μόνο τα 5 - 10% των περιπτώσεων καρκίνου του προστάτου ανακαλύπτονται εγκαίρως ώστε να είναι δυνατή η τελεία αφαίρεσις τους.

Ο γιατρός κάνει την εξέταση αυτή με το δάχτυλο μέσα από το άπυθυσμένο, κι' έτσι μπορεί να εκτιμήσει το μέγεθος και το σχήμα του προστάτου και ν' ανακαλύψει κάθε σκληρό βλάδι που ενδέχεται νάναι καρκίνος. Μπορεί επίσης να πιέσει από εκεί τον προστάτη, για να βγάλει λίγο έκκριμά του και να το εξετάσει ύστερα μικροσκοπικώς, αναζητώντας καρκινώδη κύτταρα.

Άλλος τρόπος εξέτασεως είναι η κυστοσκόπηση. Η μέθοδος αυτή δεν είναι οδυνηρή, όσο νομίζει κανείς. Μάλιστα, σε διάφορα αμερικανικά νοσοκομεία οι νέοι γιατροί που ειδικεύονται στην ούρολογία, υποχρεώνονται να υποβληθούν οι ίδιοι σε μία κυστοσκόπηση! Έτσι, έρχονται στη θέση των άρρωστων και μαθαίνουν να χρησιμοποιούν προσεκτικά και μαλακά το κυστοσκόπιο στους άλλους, ώστε να μην πονάνε.

Αν τώρα ο γιατρός βρή στον προστάτη κάτι που του φαίνεται ύποπτο, συνιστά άμεση χειρουργική επέμβαση. Σε περιπτώσεις όμως πολύ προχωρημένες που δεν χωρεί εγχείριση, αποδείχθηκε πολύ ωφέλιμη η κορτιζόνη. Ξαναφέρει στον άρρωστο την όρεξή του κι' ένα γενικό συναισθημα εύεξιας.

Πρέπει όμως να χρησιμοποιηθεί με πολλή προσοχή κι' από έμπειρο γιατρό, γιατί είναι επιβλαβής σε διάφορες άλλες ασθένειες που υπάρχουν συχνά στους ηλικιωμένους.

Μία ιατρική στατιστική απέδειξε ότι, από 78 άρρώστους με καρκίνο του προστάτου, στους οποίους έγινε έγκαιρη διάγνωση, οι 35 έζησαν άλλα πέντε χρόνια ή περισσότερο. Από μίαν άλλη ομάδα 34 άρρώστων, οι 12 έζησαν δέκα χρόνια και πάνω.

Ενδοφλέβιες ένεσεις οινόπνευματος

Μία ένομοιμη ένεσις οινόπνευματος είναι ένα θαύμασιον τονικό κατά τη διάρκεια μιάς εγχείρησης και έπειτα απ' αυτήν, όπως ανέκοιωνσαν τελευταία οι Αμερικανοί Ιατροί Κένεθ Σόκολ και Μαρία Κάρπ, που έφάρμασαν αυτή τη μέθοδο σε 9000 εγχειρισθέντες στο νοσοκομείο Βέσλεϊ από το 1943 ως σήμερα. Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιούνται διαλύσεις οινόπνευματος σε αναλογία 5, 7½ και 10%. Οι ένεσεις αυτές παρέχουν στον οργανισμό θερμίδες και ενδυνάμυνται ιδίως σε περιπτώσεις μεγάλης εξασθενησεως. Μπορούν να χρησιμοποιηθούν επίσης στους

καρδιακούς, στους οποίους το οινόπνευμα προκαλεί μεγάλη ανακούφιση λόγω του ότι διαστέλλει τα αιμοφόρα αγγεία.

Οι ένεσεις αυτές, ενώ τονώνουν τον οργανισμό, καταπραίνουν, από τ' άλλο μέρος, το νευρικό σύστημα και εξαφανίζουν ή εξασθενούν τους πόνους.

Καινούργιο φάρμακο κατά του συναχίου

Ένα καινούργιο φάρμακο ένοπτιον του συναχίου έκαμε την εμφάνισή του στις Ηνωμένες Πολιτείες. Καλείται τυζίνη και είναι πιο αποτελεσματικό από την ασπρίνη, την κωδεΐνη και την παπαβερίνη. Κατά τα γινόμενα πειράματα, η τυζίνη απέδωσε Ικανοποιητικά αποτελέσματα σε αναλογία 90%, επί ασθενών που έπασχαν από συναχί, ηλικίας 2-60 χρόνων. Τρεις μόνο σταγόνες στη μύτη απελευθερώνουν άμέσως τους αναπνευστικούς αγωγούς και επιτρέπουν έναν ήρεμο ύπνο.

Καθένας με την τρέλλα του!

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις μιάς Αυστριακής Ιατρού, της δοκτορέσσας Αδέλας Ιούδα, από το "Ινσμπρουκ, ένας καλλιτέχνης κι' ένας έπιστήμων δεν προσβάλλονται ποτέ από την ίδια μορφή τοέλλας. Ο καλλιτέχνης είναι εκτεθειμένος περισσότερο στις καλούμενες σχιζοθυμικές διαταραχές, που δημιουργούν ένα χάσμα μεταξύ της πραγματικότητας και της προσωπικότητός του. Ο έπιστήμων, αντίθετα, υπόκειται στις κυκλοθυμικές διαταραχές, που τον κάνουν να μεταπίπτει από τον πιο μεγάλο νευρικό ασθενηισμό στην πιο μαύρη απελπισία.

Η δοκτορέσσα Ιούδα σημειώνει επίσης ότι οι καλλιτέχνες και οι έπιστήμονες προσβάλλονται σε μεγαλύτερη αναλογία από διανοητικές ασθένειες παρά οι άλλοι άνθρωποι.

Το κέντρον του ύπνου

Κατά τον δόκτορα Μάγκουν, του πανεπιστημίου του Νορθουέστερν, το κέντρον του ύπνου βρίσκεται στον προμήκη μυελό. Όταν οι εξωτερικές εντυπώσεις εξασθενούν ή εξαφανίζονται, ο προμήκης μυελός που επηρεάζεται σε

μεγιστο βαθμό απ' αυτές, αδρανεί και αισθανόμεθα τότε την ανάγκη να κλείσουμε τα μάτια μας και να κοιμηθούμε.

Πειράματα που έγιναν σε ζώα απέδειξαν την ακρίβεια της θεωρίας του.

Κατά τον δόκτορα Μάγκουν, καμιά άλλη περιοχή του έγκεφάλου δεν έχει επίδραση στον ύπνο. Γι' αυτό, το μυαλό μας μπορεί να είναι φορτωμένο από σκέψεις και, ωστόσο, να κοιμηθούμε θαυμάσια, άρκει ο προμήκης μυελός να μην δέχεται εντυπώσεις από τον εξωτερικό κόσμο.

Μία τυχαία ανακάλυψη

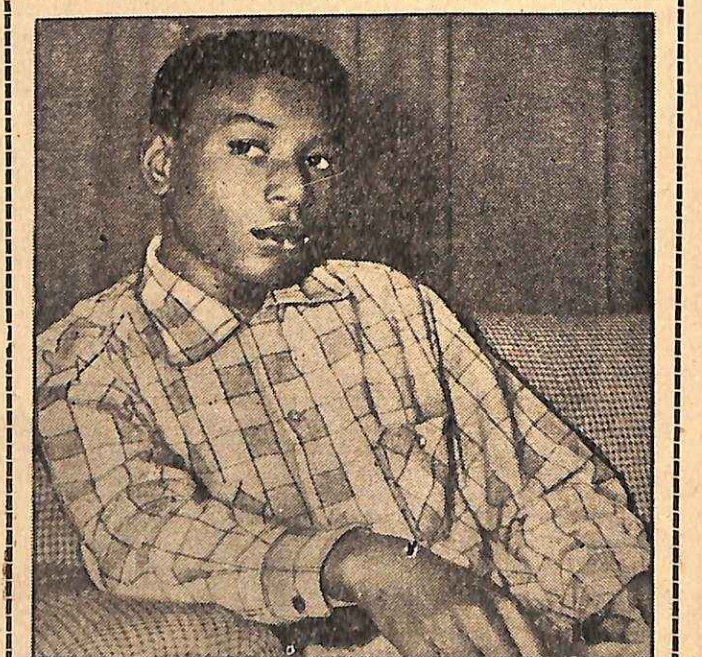
Η μόλυνση του κόλπου με τριχομονάδες παρουσιάζει συχνά μεγάλη έπιμονη. Αποδείχθηκε λοιπόν αποτελεσματικός εναντίον της ο άποξηραμένος θυροειδής αδής. Η ανακάλυψη αυτή έγινε τυχαία: Από 198 πάσχοντες από υπερθυρεοειδισμό, που έπαιρναν αυτό το φάρμακο, 10 γυναίκες είχαν συχνή χρόνια και τριχομονάδες. Παρατήρησαν λοιπόν ότι η μόλυνσις αυτή εξαφανίσθηκε, μέσα σε 4-12 βδομάδες. Δεν σημειώσε δε υποτροπή επί 4 ολόκληρα χρόνια.

Αντικαθιστά τη νεβοκαΐνη

Ένας καινούργιος τοπικό αναισθητικό, γρηγορότερης και διασκεύστερης ενεργείας από τη νεβοκαΐνη, και χωρίς τα δυσάρεστα έπακόλουθα της, άρχισε να χρησιμοποιείται από τους Αμερικανούς δοντογιατρούς και χειρουργούς. Προέχεται κι' αυτό απ' τη νεβοκαΐνη, αλλ' είναι πιο ακίνδυνο και αποτελεσματικό. Με τη χρησιμοποίησή του σε δοντοιατρικές επεμβάσεις, δεν απομένει κατόπιν το ενοχλητικό έκνιμο μυϊδίασις, που κάνει πολλούς ανθρώπους να δαγκώνουν δίχως να θέλουν τη γλώσσα τους.

Όταν το γάλα είναι ανεπαρκές

Ένας Γερμανός γιατρός, για ν' αύξηση την ποσότητα του γάλακτος στις νεαρές μητέρες, τις υποβάλλει σε μία θεραπεία με έθυρες ακτίνες επί 2-3 έβδομους. Η ποσότης του γάλακτος αυξάνει έτσι κατά 26%.

ΕΝΑΣ ΣΚΥΛΟΣ ΤΟΥ ΕΣΩΣΕ ΤΗΝ ΖΩΗ

Στην Μινεάπολι των Ην. Πολιτειών έγινε πρό ημερών μία δύσκολη χειρουργική επέμβασις επί του νέγρου Κάλβιν Ρίτομοντ, ηλικίας 13 χρόνων. Ο νεαρός Κάλβιν είχε μία σοβαρή βλάβη στην καρδιά που παρημποδίζει την κυκλοφορία του αίματος. Για να τον εγχειρήσουν οι χειρουργοί έπρεπε να αφίσουν την καρδιά δίχως αίμα για λίγη ώρα. Διοχέτευσαν λοιπόν το αίμα του Κάλβιν μέσα από τους πνεύμονες ενός σκύλου, που είχε θανατωθεί πρό ολίγων λεπτών. Οι πνεύμονες αυτοί ήταν κλεισμένοι μέσα σ' ένα είδος άντλιας, που τους χορηγούσε το απαιτούμενο οξυγόνο.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ για την υγεία

Μαθαίνετε και διασκεδάσετε

Με τη μέθοδο των έρωταποκρίσεων, μπορεί κανείς να πλουτίσει τις γνώσεις του, περνώντας συγχρόνως την ώρα του. Το σύστημα αυτό εφαρμόζεται πολύ στα ξένα περιοδικά εκλαϊκεύσεως της έπιστήμης.

Σας έχουμε δώσει κι' άλλοτε την ευκαιρία να εξελέγξετε έτσι και ν' αυξήσετε τις γνώσεις σας γύρω από την Ιατρική, τη φυσιολογία, τη διαιτητική, κλπ.

Θα συνεχίσουμε σήμερα και μ' άλλες έρωτήσεις, της ίδιας φύσεως.

1) Έχει καμιά σχέση η παχυσαρκία με την παραμορφωτική αρθρίτιδα;

2) Ποιά φάρμακο χαρακτηρίσθηκε από την αμερικανική υπηρεσία δημοσίας υγείνης ως το καλύτερο που έχει βρεθεί έως τώρα εναντίον της σμφιλίδης;

3) Μπορεί ποτέ ένας λαγός νάναι επικίνδυνος για ένα κυνήγο;

4) Είναι κληρονομικός ο διαβήτης;

5) Αν τα σκεπάσματα του κρεβατιού σας είναι κατά ένα κιλό βαρύτερα απ' το κανονικό, πόσο πρόσθετο βάρος σηκώνετε συνολικά στο διάστημα των οκτώ ωρών του ύπνου σας;

6) Ποιά μέρη του σώματος υπόκεινται κυρίως σε μόλυνσις απ' το κολύμπι με μακροβούτια;

7) Πρέπει να βγάζουμε το κεντρί της μελίτσας ή της σφήνης, αν μείνει χωμένο μέσα στις σάρκες;

8) Άρκουν οι βιταμίνες μονάχα για τη θεραπεία του υποσιτισμού;

9) Ο λόξυγκας περνάει με το βήχα ή με το φτάρνισμα;

10) Τα σκυλιά είναι τα μόνα ζώα που παθαίνουν λύσσα;

11) Πόσοι Ιβριτοποιοί αδένες υπάρχουν στο δέρμα μας, 25.000, 250.000, 2.500.000 ή 25.000.000;

12) Είναι ακίνδυνη η μέθοδος της αποτριχώσεως με ακτίνες Χ;

13) Σε τί χρειάζεται η «ρενίνη», μία ουσία που έκκρινει το στομάχι;

14) Υπάρχουν αιμοφόρα αγγεία στα κόκκαλα;

15) Η κακοήθης αναιμία είναι μεταδοτική ασθένεια;

16) Ποιάς σοβαρής ασθένειας συμπτώματα είναι η κόπωση, η απάθεια, η δυσπεψία και ο βήχας;

17) Η πυόρροια των ούλων είναι συνθεστέρα σε άτομα μικρότερα ή μεγαλύτερα από 25 έτών;

18) Με το κάπνισμα ενός τσιγάρου, αυξάνεται ή ελαττώνεται η θερμοκρασία των δακτύλων, χεριών και ποδιών;

19) Η δυσκοιλιότητα άποτελεί πάθος ολοκληρού του εντερικού σωλήνος, ή μόνο της άκρης του παχέος εντέρου;

20) Μία μικρή ποσότης ούλου μεθαί περισσότερο από μία μεγάλη ποσότης μύρας, αν περιέχεται το ίδιο ποσόν οινόπνευματος και οτά δυο;

21) Οι περισσότεροι τοκετοί γίνονται μετά τα μεσάνυχτα;

22) Το τρύπημα με καρφίτσα

είναι πιο επικίνδυνο παρά με βελόνα;

23) Η αρθρίτις είναι μία ασθένεια που συντομεύει τη ζωή;

24) Ποιά είναι η πιο έπιφορη έπιπλοκή της παρωτίτιδης;

25) Αν απομονωθεί σε καθαρή μορφή όλη η ποσότης των βιταμινών που χρειάζεται ένας άνθρωπος στο είκοσιτετράωρο, θα σκεπάσει το κεφάλι ενός καρφιού, τη μύτη μιάς καρφίτσας ή ένα νόμισμα;

Να τώρα οι σωστές απαντήσεις:

1) Ναι, οι πάσχοντες από παραμορφωτική αρθρίτιδα είναι πολύ συχνά παχύσαρκοι. 2) Η πενικιλίνη. 3) Μπορεί να πάσχει από τουλαραιμία και να του μεταδώσει την αρκετά σοβαρή αυτή ασθένεια. 4) Όχι, είναι όμως συχνά κληρονομική η προδιάθεσις στο διαβήτη. 5) Περίπου 6 τόνους. 6) Τα αυτιά και τα ρουθούνια. 7) Ναι, γιατί τρέχει τότε περισσότερο αίμα, παρ'αυτοντας και το δηλητήριο. 8) Όχι, χρειάζεται έπισης μία κανονική και Ισορροπημένη διαίτα. 9) Ναι, συχνά, γιατί ο βήχας είναι το αντίθετο του λόξυγκα. 10) Όχι, παθαίνουν έπισης οι γάτες, οι αλεπούδες, οι κατσίκες και πολλά άλλα ζώα. 11) 2.500.000. 12) Άπεναντίς, θεωρείται πολύ επικίνδυνη. 13) Για την πίεσις του γάλακτος. 14) Ναι, και πολλά μάλιστα. 15) Όχι. 16) Της πνευμονικής φυματίωσης. 17) Σε μεγαλύτερα από 25 έτών. 18) Ελαττώνεται λίγο. 19) Της άκρης του παχέος εντέρου (λίγων πόντων μόνο). 20) Ναι. 21) Όχι, η στατιστική έχει αποδείξει, ότι κατανέμονται σε ίση αναλογία σ' ολόκληρο το είκοσιτετράωρο. 22) Όχι, ο κίνδυνος εξαρτάται απ' τα μικρόβια που μπορεί να υπάρχουν, τόσο στην καρφίτσα όσο και στη βελόνα. 23) Όχι, αλλά προκαλεί διάφορες αναπηρίες. 24) Η πνευμονία. 25) Το κεφάλι ενός καρφιού.

ΟΟ

Η κρίσιμη ηλικία για τη φυματίωση

Σύμφωνα με μία ανακοίνωσις του Γάλλου καθηγητού Μπεριάρ και των συνεργατών του Λοτ και Φουκέ, η πιο κρίσιμη ηλικία για τη φυματίωση είναι η περίοδος μεταξύ των 20 και των 29 χρόνων.

Στη Γαλλία, επί 37089 νέων περιπτώσεων φυματίωσης που παρουσιάσθηκαν κατά το 1951, τα άτομα ηλικίας 20-29 χρόνων αντιπροσωπεύονται με ποσοστό 89,5%. Οι υπόλοιπες περιπτώσεις κατανέμονται ως ακολούθως: παιδιά κάτω των 15 χρόνων, ποσοστό 2,5%, έφηβοι ηλικίας 15-19 χρόνων, ποσοστό 8%.

Στη Γαλλία οι στατιστικές δείχνουν ότι η φυματίωση είναι πολύ σπανία κάτω των 15 χρόνων. (Μόλις αναλογούν 10 ασθενείς επί 100.000 κατοίκων). Κατά την περίοδο, όμως, μεταξύ των 15 και των 19 χρόνων, ο αριθμός των ασθενών από πνευμονική φυματίωση δεκαπλασιάζεται. Κατά την περίοδο, τέλος, μεταξύ 20 και 29 χρόνων, αναλογούν 200 ασθενείς από πνευμονική φυματίωση επί 100.000 κατοίκων.

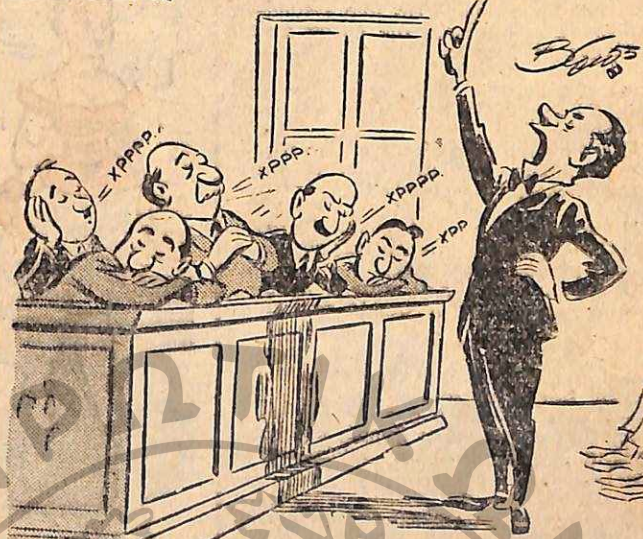
Στη Νορβηγία, το Βέλγιο και την Ιταλία, οι στατιστικές παρουσιάζουν παρόμοια διαγράμματα.

Μετά την ηλικία των 30 χρόνων, ο κίνδυνος προσβολής από φυματίωση περιορίζεται δραστικά και περισσότερο.

Άξιζε να σημειωθεί ότι ο Ινδοκράτης, ο πατήρ της Ιατρικής, που έζησε κατά τον 5ον αιώνα π.Χ., καθόριζε ως την πιο κρίσιμη ηλικία για την φυματίωση την περίοδο μεταξύ των 18 και των 35 χρόνων.

ΕΝ ΤΗ ΕΝΩΣΕΙ Η ΙΣΧΥΣ
— Φλασιώτῃ, Προκόπη μου. Πάμε τώρα και στο δικό σου τὸ σπίτι!..

— Και τώρα, κύριοι ένοχοι, δώσατε ἔτι μεγαλύτεραν προσοχήν! Εισέρχομαι εἰς τὸ δεύτερον μέρος τῆς ἀγορεύσεώς μου!

— Με γαῖ, Ἀνάγνωστῃ. Ποῦ γράδεις; (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Χαίρετε

Τυφλός ή κωφάλαλος;

Ένας ψευτοζητιάνος μονολογεί στο δρόμο:

— Διάβολε, να μη ξέρω να διαβάσω!... Ξέχασα τι έγραφε η γυναίκα μου στην ταμπέλα, πούχω κρεμασμένη απάνω μου. «Τυφλός» ή «Κωφάλαλος»;

*
— Ο σύζυγος: Θέλεις, αγάπη μου, να πάρης τώρα το υπνωτικό που έρισε ο γιατρός;

— Η σύζυγος: Ναί, αλλά μία στιγμή να κρύψω κάπου... το κλειδί της εξώπορτας!

*
Χαμένος κόπος.

— Η σύζυγος: Ο γείτονάς μας πέθανε. Πιστεύω, ότι θα πιάς στην κηδεία του.

— Ο σύζυγος: Γιατί να πάω; Μήπως εκείνος θάρρη στη δική μου;

*
Μεταξύ φιλενάδων:

— Υπάρχουν μέρες, που ο σύζυγός μου μου φαίνεται ήλιος!

— Δεν έχεις άδικο. Την ίδια εντύπωση μουκανε και μένα... την ημέρα που σε ζήτησε σε γάμο!...

*
— Η σύζυγος: Πώς σου φαίνεται αυτό; Η εφημερίδα αναγγέλλει το θάνατό σου!

— Ο άφηρημένος καθηγητής: Ω! τον καύμενο! Νομίζω πως πρέπει να του στείλουμε ένα στεφανί!...

*
— Η σύζυγος: Άκουσε, Πέτρο μου! Η προκομμένη ή κόρη μας τσέκασε μαζί με τον σωφәр μας.

— Ο σύζυγος: Και ήταν ο καλύτερος απ' όλους τους σωφәр που είχαμε!...

*
— Γιατί σχεδόν όλα τα σκεύη της κουζίνας σας είναι από αλουμίνιο;

— Ξέρετε... Καμιά φορά, συζητάμε με τον άντρα μου κάπως ζωηρά, και τα γυαλιά... μας έρχονται λιγάκι ακριδιά!...

*
— Ο γιατρός: Πρέπει να κοιμόσαστε από το δεξί πλευρό, κυρία.

— Η κυρία: Άδύνατον, γιατρέ μου. Ο άνδρας μου παραμιλάει στον ύπνο του κι' εγώ δεν ακούω καθόλου από το αριστερό αυτί!...

*
— Έκείνη: Ω, κακό που πάσαμε! Ο σύζυγός μου κατάλαβε, ότι είσαι φίλος μου!...

— Εκείνος: Τότε... Έκείνη: Είμαι υποχρεωμένη... να βρώ άλλον!...

*
— Στο δρόμο:

— Ωραία μου δεσποινίς, μήπως βρίσκεισαι καμιά μικρή θέσι στην καρδιά σας για μένα;

— Υπάρχει... Άλλά σας προειδοποιώ, ότι θα είσαστε πολύ... στριμωγμένος!

*
— Στο δικαστήριο:

— Ο πρόεδρος: Κατηγορούμενε, είπες, ότι η μηνύτρια είναι καρακάδα, στρίγγλα, τέρας;... Είναι αλήθεια όλα αυτά;

— Ο κατηγορούμενος: Ίσως να είναι αλήθεια, κ. Πρόεδρε, αλλά εγώ δεν είπα τίποτα!

*
— Θα πάτε ξέτος στην Ίταλία;

— Ά, γι' αυτό το ζήτημα δεν... γκρίνιασα ακόμα με τη γυναίκα μου!...

Τό καλό τὸ παλληκάρι...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Βάζω στοίχημα, Μιχαλάκη, πὼς αὐτὴ εἶναι Γαλλίδα!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Τέλος πάντων, αὐτὸς ὁ Χουζουριδῆς δὲν μπορεῖ, ἂν δὲν κοιμηθῇ τὸ μεσημέρι!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Φρουτοθεραπεία

Κάνετε ἐπὶ δύο βδομάδες μιὰ δίαιτα φρουτοθεραπείας, που δροσίζει τὸ δέρμα, διώχνει τὶς τοξίνες κι' ἀδυνατίζει λίγο, χωρίς νὰ βλάπη. Τρῶτε δηλαδὴ κάθε 3 ὥρες διάφορα φρούτα καὶ πίνετε ὕστερα ἕνα ποτήρι νερό. Αὐτὸ γίνεται ἐπὶ 3 ἡμέρες κατὰ συνέχειαν κάθε βδομάδα. Τὶς ἄλλες ἡμέρες, καταργεῖτε τελείως τὸ κρέας καὶ τρῶτε χόρτα βρασμένα, ἀφθονα φρούτα καὶ ὡμές σαλάτες — ἀπ' τὶς ὁποῖες ὁμως δὲν πρέπει νὰ λείπουν τὰ πιὸ πράσινα μέρη, γιατί αὐτὰ περιέχουν τὶς περισσότερες βιταμίνες.

Γιὰ τὶς πανάδες

Υπάρχει ἕνας ἀπλὸς τρόπος νὰ προφυλάξετε τὸ καλοκαίρι τὸ δέρμα σας ἀπ' τὸν ἥλιο, ἂν τυχόν σὰς προκαλῇ πανάδες: Κάνετε ἕνα ἐλαφρὸ μασάζ μὲ ἀμυγδαλόλαδο, στὸ ὁποῖο ἔχετε προσθέσει 4% θεικὴ κινίνη. Τὸ δέρμα ἀπορροφᾷ τὸ μίγμα αὐτὸ καὶ προφυλάσσεται ἔτσι ἀπ' τὶς ἡλιακὲς ἀκτίνες.

Τὸ φρέσκο βούτυρο

Ἄν τὸ φρέσκο βούτυρο ἔχη ταγγίσει, τὸ πλένετε μὲ μπόλικο δροσερὸ νερό, τὸ μαλάξετε γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ σφιχτὴ μπάλα, τὸ λυώνετε καὶ τὸ βράζετε μαζί μὲ καρβουνόσκονη. Ὑστερα ἐνῶ εἶναι λυωμένο ἄκωμα, τὸ σουρώνετε ἀπὸ ἕνα τουλούπανι.

Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ τὸ μαλάξετε μὲ διαλυτοὺς σόδας καὶ νὰ τὸ πλύνετε ὕστερα μὲ κρύο νερό.

Νὰ μιὰ μέθοδος γιὰ ν' ἀλκίσσετε τὸ φρέσκο βούτυρο καὶ νὰ τὸ διατηρήσετε μὴνινες ὁλόκληρους: Ξεραίνετε στὸ φούρνο ἄλατι χοντρὸ καὶ τὸ κοπανίζετε καλά. Ἀπλώνετε πάνω σὲ μιὰ μεγάλη καὶ ὑγρὴ σανίδα ἕνα λεπτὸ στρώμα βουτύρου, που τῶστε προηγουμένως πλύνει καλὰ καὶ μαλαθεῖ μὲ πολλὰ κρύα νερά. Καὶ σκορπίζετε πάνω του τ' ἄλατι (50 δράμια στὴν ὀκά).

Ἄλλη μέθοδος εἶναι ἡ ἑξῆς: Παίρνετε 2 μέρη βάρους καθαρὸ ἄλατι, 1 μέρος ἑλαιοκαρπύου καὶ 1 μέρος νίτρο. Τ' ἀνακατεύετε καλά. Καὶ μαλάξετε 1 ὀκά βούτυρο μὲ 100 δράμια ἀπ' τὸ μίγμα. Ὑστερα βάζετε τὸ βούτυρο σὲ γυάλινα δοχεῖα. Σὲ 8 μέρες θάχῃ ἐξεκολληθεῖ ἀπ' τὰ τοιχώματα καὶ θάχῃ σχηματίζει μιὰ συμπαγὴ μάζα. Γεμίζετε τότε τὰ δοχεῖα μὲ σιλαμούρα.

Τέλος, γιὰ νὰ λυώσετε τὸ φρέσκο βούτυρο, βουτάτε τὸ δοχεῖο του σ' ἕνα ἄλλο, μεγαλύτερο καὶ γεμάτο ὡς τὴ μισή μὲ νερό θερμοκρασίας 40° βαθμῶν. Διατηρώντας τὸ πάντα αὐτὴ τὴ θερμοκρασία, βένετε τὸ βούτυρο καὶ σφαιρεῖτε τὸν ἄφρο που σχηματίζεται στὴν ἐπιφάνειά του. Ὑστερα τὸ ἀδειάζετε σὲ πηλινὰ βάζα καὶ τὰ κλείνετε ἐρμητικὰ μὲ λαδόχαρτο βρεγμένο καὶ δέμνετε σφιχτὰ.

Γιὰ τὰ ἀντικείμενα ἀπὸ συντέφι

Μπορεῖτε νὰ καθαρίσετε ὡς ἑξῆς τὰ ἀντικείμενα ἀπὸ συντέφι: Ἀνακατεύετε λάδι καὶ χῶμα «πουρί» ὥστε νὰ σχηματισθεῖ μιὰ πηχτὴ ζύμη. Προσθέτετε λίγο βιτριόλι (προσοχὴ ὁμως, γιατί καίει τὸ δέρμα καὶ τὰ ρούχα). Στερεώνετε ἕνα φελλὸ στὴν ἀκρὴ ἑνὸς εὐλοῦ, παίρνετε μ' αὐτὸν λίγη κομμάτι βελούδο, παρνάτε τὸ ἀντικείμενο ζύμη καὶ τρίβετε δυνατὰ τὸ ἀντικείμενο που θέλετε νὰ καθαρίσετε. Ὑστερα τὸ ξεπλένετε μὲ ἄφθονο νερό, γιὰ νὰ φύγῃ τελείως τὸ ὄξι.

Συνταγὴ γιὰ σαποῦνια τοῦ ξυρίσματος

Μπορεῖτε νὰ φτιάσετε εὐκόλα ἕνα σαποῦνι, τοῦ ξυρίσματος, γιὰ τὸν ἄντρα σας. Ἔννετε μ' ἕνα μαχαίρι ἄσπρο σαποῦνι Μασσαλίας. Ζυγίζετε 50 δράμια, τὰ ρίχνετε σὲ μιὰ μποτίλια καὶ προσθέτετε 100 δράμια ἄσπρο οινόπνευμα. Ἀφρο λύση τελείως τὸ σαποῦνι, ἀρωματίζετε τὴ διάλυσι μὲ μερικὲς σταγόνες ἐσάνς. Κουάτε καλά τὸ ὕγρο καὶ τὸ ἔχετε πιά ἔτοιμο. Λίγες σταγόνες ἀπ' αὐτὸ μέσα σὲ χλιαρὸ νερό φτιάχνουν σαποῦνάδα πρῶτης τάξεως.

Ἄν ὁμως ὁ ἄντρας σας τὸ προτιμᾷ σὲ σκόνῃ, ἔννετε ἀρκετὸ ἄσπρο σαποῦνι καὶ τ' ἀπλώνετε σ' ἕνα μεγάλο χαρτί. Τ' ἀφίνετε νὰ στεγνώσῃ καλά, ἀνακατευνόντὰς τὸ καθε τοσο. Ζυγίζετε ὕστερα 80 δράμια ἀπ' αὐτὸ, τὸ τρίβετε σὲ σκόνῃ καὶ τ' ἀνακατεύετε καλὰ μὲ 20 γραμμάρια ἀρωματικὴ γόμμη, φυλοκοπανισμένη. Βάζετε τὸ μίγμα σ' ἕνα γυάλινο βάζακι καὶ τὸ ἀρωματίζετε μὲ μερικὲς σταλαγματιὲς ἐσάνς.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΣΤΑ ΞΕΝΑ

ΚΑΠΕΤΑΝΙΕ! 'Η φουρτούνα δυνάμωσε και χρειάζεται ν' ανεβείτε πάνω... ανέφερε κάποιος ναύτης, μπαίνοντας στο θάλαμο του κυβερνήτη.

Το μεγάλο ελληνικό φορτηγό «Ενωσις», με παναμαϊκή σημαία και με πλήρωμα Έλληνες ναυίτες, βρισκόταν σε πορεία, στον 'Ατλαντικό 'Ωκεανό, με φορτίο μεταλλεύματος για το Νόρφολκ της 'Αμερικής.

Μα το απόγευμα της όγδοης ημέρας του πλου του 'Ωκεανός, ήρεμος ως τότε, θύμωσε ξαφνικά και ξέσπασε τρικυμία, με δυνατόν άνεμο. 'Ο τρίτος πλοίαρχος, που βρισκόταν εκείνη την ώρα βάρδια στη γέφυρα, θεώρησε χρέος του να ειδοποιήσει τον κυβερνήτη για τη θύελλα, που έτοιμαζόταν ν' αντιμετωπίσει το καράβι. 'Αδριατό πολύ, μέσα στην κρυφή στενοχώρια του, άκουσε το μήνυμα του συναδέλφου του 'Ο καπετάν Λαζαρός, ο Μπερδούκας, άτρόμητος θαλασσοδύκος από τη Σύμη, που σαράντα τώρα χρόνια άλωνιζε σε πέλαγα και 'Ωκεανούς.

'Ανασκήσας άργά, με κόπο το κεφάλι του, βαρύ από σκέψεις σκοτεινές κι' απελπισμένες, και με θολωμένο βλέμμα κύτταξε το ναύτη.

—Τί θές εσύ; Τί είπες;... ρώτησε, σαν τώρα μόλις ν' αντιλαμβανόταν την παρουσία του εκεί μέσα.

—'Ο ναύτης παραξευέντηκε για την απρημάδα του καπετάνιου. 'Οτόσο του εξήγησε:

—'Η φουρτούνα έπιασε για καλά! Κι' ο τρίτος σ'ας θέλει απάνω. Καλά! Τράβα... ψιθύρισε ο καπετάνιος με δυσφορία.

Κι' όταν ο ναύτης, βγαίνοντας, έκλεισε πίσω του την πόρτα, έγειρε ξανά το κεφάλι του, έτοιμος να παραδοθή πάλι στην απελπισία του.

Μα όταν, κατόπιν, συλλογίστηκε το λόγοι του ναύτη και ξεχώρισε τη σημαία τους, αισθάνθηκε την ανάγκη να κάνει το καθήκον του. Σηκώθηκε και στάθηκε γερά στα πόδια του.

«'Η προσωπική μας απελπισία μπορεί να παραμεριστεί! Τώρα πρέπει να φροντίσουμε για το πλοίο και για τους ανθρώπους του...» σκέφτηκε, φωνάζοντας τη ντισέρβας του και το πληρώμα του.

Μα καθώς δροσκέλιζε την πόρτα δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα στεναγμό: —Φουρτούνα, λέει, έχει, ο 'Ωκεανός...

θαρά της φωνή της 'Αγγελικής:

—Μα ήσυχασε, λοιπόν! Θα μάς νοιώσουν!... 'Ο καπετάνιος κατάφερε τώρα από την άκρη της κουρτίνας να ιδεί μέσα τη γυναίκα του, καθισμένη στα γόνατα του Μικέ, να προσπαθεί τάχα να ξεφύγει το αγκάλιασμά του, μα χωρίς και να το καταφέρει. Πήγε να σκάσει από την κατάπληξη που ένιωθε ο καπετάν Λαζαρός, δουντώνε το μυαλό του από την όργη και το μίσος για την απιστία και, την πρώτη στιγμή, τυφλωμένος από το κακό του, θέλησε να ανοίξει την πόρτα και ό,τι γινόταν. Μα τον συγκράτησε η σκέψη ότι δεν έπρεπε να μαθευτεί η ντροπή του. Δεν ήταν μόνο το ρεζίλι. Το πλήρωμα, ως τον τελευταίο μούτο, θα τον έπαιρνε στο ψιλό. 'Ο καπετάνιος θα έκανε τη σοδοσιότητά του και τότε, πώς θα

—Δεν μ' αγάπησες ποτέ σου, ε; ψεύτρα; της φώναζε ο καπετάν Λαζαρός.

ΣΤΟΝ 'ΩΚΕΑΝΟ

Μα ποιός θα τ'ον νοιώσει, πώς ή αληθινή φουρτούνα είν' εδώ μέσα;... Και χτύπησε δυνατά το στήθος του.

Είχε δίκιο ο καπετάν Λαζαρός. 'Ολες οι μπόρες, που είχε αντιμετωπίσει στα σαράντα χρόνια της ναυτικής του ζωής, όλοι του οι θαλασσοδρόμοι και τα βάσανα, που είχε περάσει, δεν μπορούσαν τώρα να συγκοιθούν με την αγωνία που τον τυραννούσε.

Μα δεν ήταν και μικρό, αυτό που του είχε τύχει, αυτό που του φανερώθηκε σήμερα, μέσα στο ίδιο το καράβι:

—'Η γυναίκα του, η όμορφη και μικροκαμωμένη 'Αγγελική, που την είχε μαζί του, από τον καιρό της παντρείας του, στο καράβι, να τ'α παίζει τον άσυρματιό, να ξεγελά, ν' απατά τον άντρα της! Και με ποιόν; Μ' εκείνο τον παιδαρέλι, το Μικέ, που παράσταινε τον όμορφονιό!

Του ανέβαινε το αίμα στο κεφάλι και το μάτι του μαύριζε από το κακό του, όταν ο Λαζαρός αναθυμόταν την άθλια σκηνή, που θέλα του αντίκρισε το ηρώι, δόλοτα τυχαία.

Μα ναι, δεν είχε κάνει λάθος—τ'όδειξε κι' η συνέχεια του περιστατικού:

Μόλις είχε κατέβει από τη γέφυρα—όπου τον είχε ακαντίρει ο δεύτερος πλοίαρχος—και τούκανε γούστο να πιει έναν καφέ. Λοζοδρόμιας, λοιπόν, από εκεί που πήγαινε για την καμπίνα του και τράβηξε άριστερά, να τον παραγγείλει μοναχός του στο μπαρ της τραπεζαρίας. Μα, καθώς περνούσε από την καμπίνα του άσυρματιού, έφτασαν στ' αυτήν τον πνικτή χάχανα. Την πρώτη στιγμή δεν έδωσε προσοχή, μα δεν πρόλαβε να προχωρήσει—είχε φτάσει στο φιλιόρι της καμπίνας—όταν, ανάμεσα στα μουρμουρητά που άκουσε, του φάνηκε πως ξεχώρισε τη φωνή της γυναίκας του.

—Παράξενο! Ψιθύρισε μόνος του. Αυτή την ώρα ο άσυρματιός έπρεπε να είναι στο θάλαμό του. 'Η 'Αγγελική εδώ μέσα; Και, άνοιψα—ακούω, έτσι στην τύχη, έκανε να ρίξει στη καμπίνα ένα βλέμμα. Δεν το κατάφερε όμως, γιατί από μέσα ήταν ριγμένο το μπερνετάκι. Μα την ίδια στιγμή, άκουσε κα-

μπορούσε να κυβερνηθεί το καράβι:

—'Ετσι ο καπετάν Λαζαρός έπαιζε την αγανάκτησή του. Και τριζόντας τα δόντια του γύρισε πίσω στην καμπίνα του, δίχως να παραγγείλει καφέ.

Καθώς προχωρούσε, πρόλαβε ν' ακούσει από μέσα, εκεί, τραγμένους ψιθύρους και κάποιον τριζύμο—σαν ν' άνοιγαν την πόρτα του άσυρματιού για να ιδούν προφυλακτικά ποιός ήταν.

Την αγαπούσε πολύ τη γυναίκα του ο καπετάν Λαζαρός. 'Ηταν πατριωτιστής, μικρότερος από χρόνια. 'Από φτωχικό σπίτι, μα όμορφη και λόγιος γι' αυτήν ποτέ δεν είχε άκουστη στο νου. Την παντρεύτηκε εδώ και έφτα μήνες και δυο εβδομάδες μετά το γάμο, την πήρε μαζί του στο καράβι. Την κρατούσε σε τιμή και υπόληψη, και το χαϊρόταν που είχε γυναίκα που την 'Αγγελική. Την πήρε με τα ρούχα που φορούσε. Κι' όχι μόνο αυτό, παρά ο ίδιος συντηρούσε και το σπίτι της.

Βέβαια, ήταν μικρότερη του ή 'Αγγελική—την περνούσε κοντά 25 χρόνια. Μα τί μ' αυτό; 'Ο Λαζαρός, ψημένος στην άρμη ήταν κόκκαλο γερό με σιδερένια κρασί.

—Όταν άργότερα πήγε και βρήκε την 'Αγγελική να κάθεται, με στεγνή όψη, ή-χρη, στην καμπίνα και της είπε πως έ-ξερε την απιστία της ή 'Αγγελική έμεινε βουδ ή, με σκυφτό κεφάλι. Λέει δεν έ-δγαλε απ' το στόμα της.

—Δε μιλάς, ε; της είπε σιγανά ο καπετάν Λαζαρός. 'Αχάριστη! Και τί έχεις να πής; Γιατί μου φέρθηκες ύπουλα; Τι σου λείπει;

—'Εκείνη τον άκουε συμμαζεμένη, ντροπισμένη, χωρίς να μιλά.

Μα στα τελευταία του λόγια, άνασκήσας ξαφνικά το κεφάλι και τον κύτταξε στα μάτια.

—Τί μου λείπει; Είπε. Το ξέρεις. Μου λείπει η καρά της ζωής! Μου λείπει ο έρωτας, αυτό που λείπει!

—'Εκείνος φαινόταν να μη καταλαβαίνει τα λόγια της.

—'Απλοδ ή; Τί θές να πής; ρώτησε παραξευένμενος.

—Μα πως θέλεις να σου το πώ; Δεν το καταλαβαίνεις; Είμαι 35 χρόνων μονάχα, κι' εσύ είσαι 60! Αυτή η διαφορά δεν σου λέει τίποτα;

—'Ετσι, είπε ο άντρας της κλειστοεικής. Μα αυτή η διαφορά υπήρχε από την ίδια στιγμή που σου πρότεινα να σε πάρω. 'Εσύ δεν την είχες σκεφτεί; Πώς δέχτηκες να γίνης γυναίκα μου; 'Υστερα, ποτέ δεν μου είχες παραπονέθη, πως δεν νοιώθεις αγάπη κοντά μου...

—'Ε, τώρα, άς μη μιλούμε γι' αυτά. 'Οσο για το πως σε δέχτηκες άντρα μου, το ξέρεις πως ήταν από ανάγκη. Μ' αγόρασε ο καπετάν Λαζαρός! Μ' αγόρασε! Σε παντρεύτηκε για να σώσει τους δικούς μου από τη φτώχεια, για να έλεες τους φτωχούς μου γονιούς, εκεί κάτω, με τα ξεροκόμματα σου. Νά, γι' αυτό σε πήρα, μαριονέτα του ναϊάτα μου και την όμορφη μου! Με πήρες και με κλειδώσες εδώ ανάμεσα σε θάλασσα και ουρανό και με κουβαλάς στους 'Ωκεανούς, για το κέφι σου μονάχα! Όμως δεν σκέφτηκες, Λαζαρό, πως έκτός από σάμα, έχω και ψυχή—μια καρδιά, που μου τη σκλάβώσες μα που όλοένα ξεπετάει, λακταρώντας τη λευτεριά της!

—'Ο άντρας τάχε χάσει, ακούγοντάς την να του μιλά έτσι. Τα λόγια της τον έκαναν τώρα, ακόμα και μέσα στη σύγχυση του να βλέπει τα πράγματα καθαρότερα από πριν.

Κουνώντας τα χέρια του νευρικά της είπε:

—Δεν μ' αγάπησες δηλαδή ποτέ σου; 'Ε, ψεύτρα;

—Αυτό είναι αλήθεια! Μα δεν σε γέλασα. Δεν με ρώτησες ποτέ κι' ούτε ποτέ σου είπα πως σ' αγαπώ. Πριν με πάρεις, εκεί, στο νου, σαν κοπέλλα κι' εγώ, έ-καβα όνειρα, έλπιζα να ρθ ήνα παλληκάρι, να με γνωρίσει, να νοιώσω την αγάπη... Κι' ήρθες εσύ!

—Βέβαια εγώ δεν σου ταίριαζα! 'Ετσι δεν είναι;

—Δεν λέω. Με πήρες, με τίμησες, μ' έκανες νοικοκυρά. Κι' εγώ το έκτιμησα, σε συμπαθούσα, σε φρόνιζα, σε συμπονούσα. Μα το όνειρό μου τα φυλάκισες μέσα σε σιδερένια κλουβιά, δώ μέσα! Κι' έτσι σ'αδερνίζα κλουβιά, δώ μέσα! Κι' έτσι κοντά σου, δεν άργησα να καταλάβω πως ναϊάτα μου, κι' η όμορφη μου μαριονέτα, μαριονέτα, κατά από το βαρύ σου τον ίακιο, την παγωνιά που φυσά εδώ πέρα, γύρωθε μου και μέσα μου. Ξέχασες, καπετάν Λαζαρό, πως ήμουνα γυναίκα και μ' έκανες κι' έμένα δίπλα σου έναν από το ποσό σου, ένα νούμερο, που έσύ του κανόνισες όλη του τη ζωή: τη βάρδια του, το φαί του, το πιστό του, πότε θα πλαγιόσει, πότε θα σκωθώ, πότε να σου γελάσει! Μα, βέβαια, δεν είναι αυτά μονάχα, που κρατούν και συγκινούν μια γυναίκα.

—Και βρήκες τον όμορφονιό, το Μικέ, να σε ξεπλανέψει με τα γλυκόλογά του! Είπε σαρκαστικά ο Λαζαρός.

—Δεν ξέρω... αποκρίθηκε συλλογισμένη η 'Αγγελική. Μα δεν φταίει καθόλου ο Μικέ. 'Εγώ του γέλασα... Μπορεί να μην είναι ούτε αυτός που ώνειρεύομαι τότε. Μα είναι νέος, ζωντανός άνθρωπος! Και ξεχάστηκε για μια στιγμή κοντά του... Παρασύρθηκε...

Μα ο Λαζαρός είχε πιά αγριέψει από αυτά και άναγνίστηκε:

—Πάψε πιά, έλεειν ή! φώναξε. Μην πής άλλη λέξη!

Και σπρώχνοντάς την απότομα, την παρμήρισε και βγήκε έξω, σαν τρελλός, παραπνέοντας, ενώ στ' αυτά του άνηψαν οι κραυγές της:

—Σε μισώ, Λαζαρό! Αυτό μόνο πρέπει να ξέρεις.

Μέσα στην όρμη της θύελλας που είχε πιά ξεσπάσει, το καράβι κλυδωνιζόταν επικίνδυνα.

Όλο το πλήρωμα βρισκόταν σε συναγερμό, για κάθε ένδεχόμενο. Και πάνω στη γέφυρα ο καπετάν Λαζαρός προσπαθούσε να κρατήσει το σκάφος όσο γινόταν σταθερότερα στην πορεία του, δίνοντας διάλογες προσαγωγές στον τιμονιέρη και στους γύρω του και κάτω, στο μηχανοστάσιο.

Μα ένεργουσε σαν αυτόματο, με το έντονο της πείρας του. Γιατί η σκέψη του ήταν όλοένα στην απιστία της γυναίκας του.

Και καθώς έφερνε όλοένα στο νου του τα λόγια της και θυμόταν τη σκηνή που είχε συμβεί στην καμπίνα του άσυρματιού, στη θάλασσα τα μάτια του και βούιζαν τ' αυτά του.

Ξαφνικά, μέσα στη φουρτούνα του μυαλού του, έκανε τη σκέψη αυτή:

«'Όποτε, λοιπόν, ποτές δεν μ' αγάπησες! Και τώρα, ύστερα από το κρίμα της, μου έχει, λέει, μίσος. Γυρεύει και τ'α ρέστο, δηλαδή... Μα θα της δείξω εγώ... θα της δείξω!...»

—Καπετάν Χοάστο! φώναζε τότε από δίπλα του ο δεύτερος πλοίαρχος. Σκάντζο-ρέ με για λίγο κι' έφτασα.

Και κατέβηκε γρήγορα, τρέχοντας στην καμπίνα του.

★

—'Υστερ' από λίγο, μία κραυγή τρόμου άνηχσε κι' ένας όγκος, που σπασταρούσε απελπισμένα, γκρεμιζόταν κάτω, στον πολυκύμαντο 'Ωκεανό.

Μα την τρομαγμένη φωνή την άρπαξε και την έπνιξε άμεσως, μέσα στο βόγγο του, ο λυσσοσμένος βορριάς. Και τ' άφρι-σμένα κύματα του 'Ατλαντικού 'Ωρρώθηκαν και άρπαξαν το σώμα που έπεφτε κάτω στροβιλιζόντας. Το πήγαν και τόφεραν μία δυο φορές, πέρα δώθε, το ύψωσαν ως τη ράχη τους, δίνοντας τη στιγμή για έλ-πίδα, πως μπορούσε να σωθ ή. Μα ύστερ' απ' αυτό το φρικτό παιχνίδι τους μαζί του, τα κύματα άρπασαν το σώμα εκείνο να πέσει ανάμεσά τους.

Το κύλησαν έτσι, το τύλιξαν με πηχτούς άφρους και στο τέλος το άρπασαν να βου-λιάξ η.

Και το σώμα της 'Αγγελικής χάθηκε στην ύγρη, τη σκοτεινή άδυσσο της θά-λασσας...

Σκυφτός άπάνω στην κουρσότη, ο καπετάν Λαζαρός μόλις που μπόρεσε να αντιληφθή τί γινόταν.

—'Υστερα τινάχτηκε όρθιος και σιωπηλός, ίδιος δαίμονας της εκδίκησης, και βιά-στηκε ν' ανεβ ή, να τρέξει στη γέφυρα, στη θέσι του και πάλι...

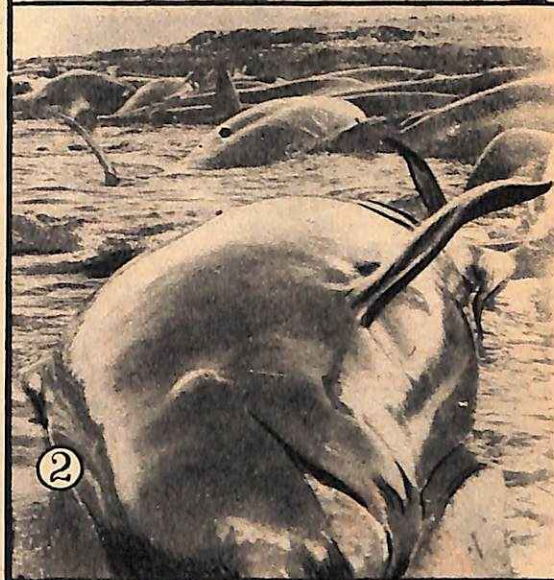
ΒΕΡΘΕΡΟΣ

1 'Η πρωταγωνίστρια του φιλμ «Το λιμάνι της άνοιξης» Έβα-Μαρία Σαίντ, που κέρ-δισε το «'Όσκαρ» χάρις στην ερμηνεία της στο έργο αυτό, έφερε στον κόσμο λίγες μέρες μετά τον θρίαμβό της ένα χαριτωμένο άγ-γάκι, στο οποίο σκεπάζει να δώσει το όνομα 'Όσκαρ. 'Η Έβα-Μαρία Σαίντ είναι σύζυ-γος του σκηνοθέτου της αμερικανικής τηλε-όρασης Τζέρεμυ Χέντεν.

2 Μία φοβερή τραγωδία έλασε χώραν στα παράλια της νήσου Ουέστραϊ της Β. 'Αγγλίας. Μία τρομακτική τρικυμία έφριξε στα βράχια της ακτής 73 φάλαγες, που ψ-φισαν ύστερα από φοβερό ψυχράγημα. Οι κάτοικοι του νησιού ζήτησαν την βοήθεια των άρχων για την ταχεία εκμετάλλευσή του ξα-φνικού αυτού εθισαυρού προτού καταστραφή.

3 'Η Πάτ Ούόρντ, η κυριότερη ηρώς του σκαπάλου τόν «Κόλ-γκέρλε» της 'Αμε-ρικης δεν χάνει καμμία ευκαιρία να κάνει ρεκάμα γύρω από το θύμα της. Σε μία συνέντευξη προς τους δημοσιογράφους διαμαρ-τυρήθηκε για την... βαρεία φορολογία και απέκλεισε ότι πλήρωσε στην έφορία 15.000 δολάρια μόνο κατά το διάστημα που ο Μι-νοτ Τζέλεκ την παρουσίαζε σε διαφόρους «φίλους» του!...

4 'Ο μικρός Ουίλλιαμ Μάρκετιν, που βλέπε-τε εδώ μαζί με τον πατέρα του είδε πριν από λίγο την μητέρα του να πεθαίνει μπρο-στά στα μάτια του, ο ίδιος δέ τραυματίστη-κε στο χέρι προσπαθώντας να την υπερασπι-στή. 'Ο άπαισιος δολοφόνος είναι ο πατριός του Ουίλλιαμ, τον όνομα, η μητέρα του Μαί-ρη παντρεύτηκε, αφού χάρισε από τον πρό-το της σύζυγο. 'Η ολιγονεισική αυτή τρα-γωδία συνέβη στο Σέηλ της αμερικανικής πολιτείας Ουάσιγκτον.

Ο πρίγκιπ της Ουαλλίας Έδουάρδος — ο μέλλων Έδουάρδος 7ος — ήταν από έξη χρόνια σύζυγος της χαριτωμένης πριγκίπισσας Άλεξάνδρας, όταν, ξαφνικά, ξέσπασε ένα τρομακτικό σκάνδαλο, που συνεκλόνησε τον αγγλικό θρόνο ως τα θεμέλιά του.

Όπως όλα τα σκάνδαλα, άρχισε με μερικές άοριστες φήμες, που έλεγαν ότι ο διάδοχος του θρόνου είχε αποκτήσει ένα νόθο γυιό από τις ένοχες σχέσεις του με μία παντρεμένη γυναίκα, τη λαίδη Χάρριετ Μορντάουντ κι' ότι καταβάλλονταν προσπάθειες για να σκεπαστεί αυτή η υπόθεση.

Άλλοι πίστεψαν αυτές τις φήμες, ενώ άλλοι τουναντίον τις χαρακτήρισαν σαν καθαρή συκοφαντία που είχε υποκινήσει από τους έχθρους του στέμματος και του πρίγκιπας της Ουαλλίας. Η αλήθεια είναι ότι κανείς δεν ήξερε ακόμη να πη κάτι το θετικό και το ώριμο γι' αυτή την υπόθεση.

Η λαίδη Χάρριετ, που η υπόληψή της θιγόταν απ' αυτές τις φήμες, ήταν η τελευταία από τις οκτώ αδελφές Μονέριεφ, που είχαν κάνει όλες εξαιρετους γάμους, χωρίς να έχουν άλλο εφόδιο εκτός από την ομορφιά τους. Μία απ' αυτές είχε γίνει δούκισσα του Άτολ, μία άλλη κόμισσα Ντοούτλεϊ... Η τελευταία είχε παντρευτεί τον σέρ Τσάρλ Μορντάουντ, που ήταν ο μεγαλύτερος γαιοκτήμονας του Βαρβαδίου, είχε ένα πολυτελέστατο μέγαρο στο Λονδίνο και διακρινόταν μεταξύ των μελών της Βουλής των Κοινοτήτων για τη ρητορική του δεινότητα και τη μεγάλη μόρφωσή του. Πολλοί, μάλιστα, έδλεπαν σ' αυτόν ένα μέλλοντα πρωθυπουργό της Άγγλιας.

Ξαφνικά, όμως, τέσσερα χρόνια μετά το γάμο του, ο Μορντάουντ υπέβαλε αίτησιν διαζυγίου κατηγορώντας τη γυναίκα του ως μοιχαλίδα. 'Ως φίλους της συζύγου του άνέφερε τον υποκόμητα Κόουλ, τον σέρ Ορέντερικ Τζόνστον και «κάποιον άλλον». Η υπόθεση αυτή που άρχισε στις 15 Ιουνίου 1863 δεν έτελειωσε παρά μόνο στις

του στο πλευρό μιας άπιστης γυναίκας και να αναγνωρίσει σαν δικό του το παιδί ενός άλλου.

Ήρθε, τέλος, η σειρά του συζύγου. 'Ο σέρ Τσάρλ προχώρησε σοβαρός και αξιοπρεπής μπροστά στην έδρα του δικαστηρίου και κατέθεσε τα εξής:

— Ζούσαμε ευτυχισμένοι με τη σύζυγό μου. Πριν από κάμποσο καιρό, η λαίδη Χάρριετ μου ανήγγειλε ότι θα γινόταν μητέρα. Έσкупα με συγκίνησι για να την φιλήσω. 'Αλλά, ξαφνικά, ξέσπασε σε λυγμούς... «Τσάρλ, μου είπε, το παιδί αυτό δεν είναι δικό σου...» Τρελλός από λύπη, την ρώτησα τότε ποιος ήταν ο πατέρας του παιδιού. «'Ο πρίγκιπ της Ουαλλίας», μου απάντησε ανάμεσα στους λυγμούς της. Μου ανέφερε επίσης ότι είχε πρωτύτερα σχέσεις με το λόρδο Κόουλ και τον σέρ Ορέντερικ Τζόνστον.

Επί δέκα περίπου λεπτά, αναφέρουν οι χρονικογράφοι της εποχής, δεν ακούστηκε ούτε ο παραμικρός ψίθυρος μέσα στην απέραντη αίθουσα του δικαστηρίου. Θάλεγες πως όλοι οι άνθρωποι που βρίσκονταν εκεί, δικαστάι, συνήγοροι, ακροατήρι, δεν ανέπνεαν. 'Η κατάπληξι που δοκίμασαν τους είχε θυβίσει σαν σε νάρκη. 'Ο πρόεδρος του δικαστηρίου ρώτησε τέλος:

— Τί αποδείξεις έχετε;

— 'Ο σέρ Τσάρλ Μορντάουντ παρουσίασε τότε αρκετές επιστολές του πρίγκιπας της Ουαλλίας προς τη γυναίκα του. Σε μία απ' αυτές, ο διάδοχος της έγραφε: «Δεν νομίζω πως θα είναι δύσκολο να μείνετε στο Λονδίνο ως το Σάββατο. 'Ετσι θα μπορούσαμε να ξανα συναντηθούμε». Σε μία άλλη της έλεγε ότι ήταν καλύτερο να μην μείνει στο μέγαρο της, αλλά σ' ένα ξενοδοχείο, όπου θα πήγαινε να την επισκεφθεί.

— 'Ο μαίτρ του σπιτιού του Μορντάουντ, που εμφανίστηκε κατόπιν, κατέθεσε περιφρασά ότι η λαίδη Χάρντ έπρόδιδε συστηματικά τον άντρα της. 'Ο πρίγκιπ της Ουαλλίας, είπε, την επισκεπτόταν μία ή δυο φορές την εβδομάδα κι' έμενε μαζί της πάνω από δυο ώρες. Οι επισκέψεις αυτές γίνονταν, όταν ο Μορντάουντ πήγαινε για φάρμα, που ήταν το αγαπημένο του σπορ ή όταν βρισκόταν στη Βουλή των Κοινοτήτων.

— Έπειτα απ' αυτές τις μαρτυρίες, το δικαστήριο ανέβαλε να εκδώσει την απόφασή του για ν' ακουστή και ο πρίγκιπ.

— Ήταν η πρώτη φορά που ένας διάδοχος του θρόνου θα εμφανιζόταν στο δικαστήριο των διαζυγίων.

— Την ημέρα που θα γινόταν η εξέτασή του, όλοι οι δρόμοι γύρω στο Ουεστμίνστερ Χάιλ ήταν γεμάτοι από κόσμο.

— 'Ο πρίγκιπς μπήκε στην αίθουσα του δικαστηρίου ήρεμος και ατόραχος.

— Θέλετε να όρκισθίτε; τον ρώτησε ο πρόεδρος.

— Ήταν πρόνομο των βασιλέων και των βασιλικών πριγκίπων να μην όρκίζονται. 'Ο πρίγκιπς άκυρώθηκε πίσω απ' αυτό το πρόνομο για να μην όρκισθί. Πήρε, όμως, τη Βίβλο, που βρισκόταν μπροστά στον πρόεδρο και την φίλησε στήν άκρη.

— Γνωρίζετε τον σέρ Τσάρλ Μορντάουντ; τον ρώτησε ο πρόεδρος.

— Τον έχω συναντήσει μόνο στις δεξιώσεις των ανατόρων, απάντησε ο πρίγκιπς.

— Γνωρίζετε τη λαίδη Χάρριετ Μορντάουντ;

— Όσο και το σύζυγό της.

— Πηγαίνατε με μαζί στο σπίτι του σέρ Τσάρλ Μορντάουντ;

— Όχι.

— Συναντήσατε τη λαίδη Μορντάουντ σε άλλο μέρος εκτός από το σπίτι της, π. x. σ' ένα ξενοδοχείο;

— Όχι.

— Είχατε μαζί της ανάρμοστες οικειότητες;

— Όχι.

Τα προσχήματα είχαν σωθεί. Το δικαστήριο σπρίχτηκε στην κατάθεσι του πρίγκιπας της Ουαλλίας και απέριψε την αίτησι του Μορντάουντ. Όταν, όμως, έπειτα από λίγο καιρό, ο διάδοχος του θρόνου εμφανίστηκε στις ίπποδρομίες του Έψου, το πλήθος τον αποδοκίμασε.

— Ψεύτη! Επίορκε! Ακόλαστε! του φώναζαν διάφορες ομάδες, περνώντας κάτω από το θεωρείο του. Κάποιος τον έδειξε με το χέρι του και είπε με δυνατή φωνή:

— Να ένας άνθρωπος χωρίς τιμή!...

Μπροστά στις έντονες αυτές αποδοκιμασίες, ο πρίγκιπς της Ουαλλίας αναγκάστηκε να φύγει κρυφά από τις ίπποδρομίες και για πολλόν καιρό κατόπιν άποφυγε τις δημόσιες εμφανίσεις, ώσπου να κοπάσει κάπως ο όρρυθος.

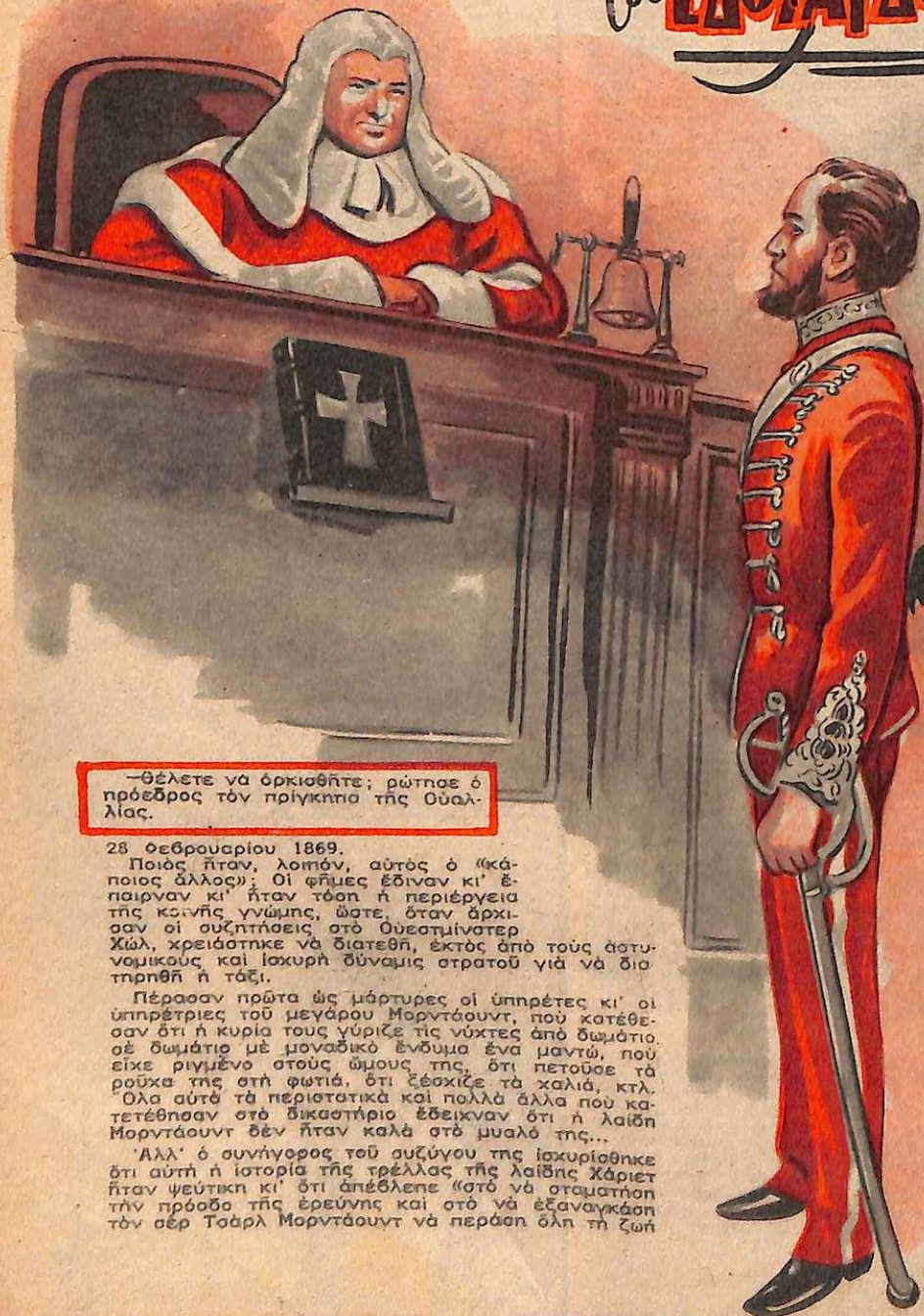
— Άλλ' η υπόθεση Μορντάουντ δεν είχε τελειώσει. Έπειτα από πέντε χρόνια, ο σύζυγος της όμορφης Χάρριετ υπέβαλε καινούργια αίτησι διαζυγίου, αναφέροντας μόνον το λόρδο Κόουλ και τον σέρ Ορέντερικ Τζόνστον.

Κι' αυτή τη φορά κέρδισε. Άλλ' ο Μορντάουντ, έπειτα από αυτό το σκάνδαλο, αναγκάστηκε να παραιτηθί από τη Βουλή των Κοινοτήτων και δεν ξαναεμφανίστηκε πιά για να ζητήσει την ψήφο των εκλογέων του.

— 'Η πολιτική σταδιοδρομία του είχε τερματισθί. 'Οσο για τη λαίδη Χάρριετ, κατέφυγε στη Γαλλία, όπου έζησε δυστυχισμένη και ξεχασμένη από όλους.

ΕΝΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΔΕΣ

Σιδυάιο Του ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ 7ου

— Θέλετε να όρκισθίτε; ρώτησε ο πρόεδρος τον πρίγκιπα της Ουαλλίας.

28 Σεβραυρίου 1869.

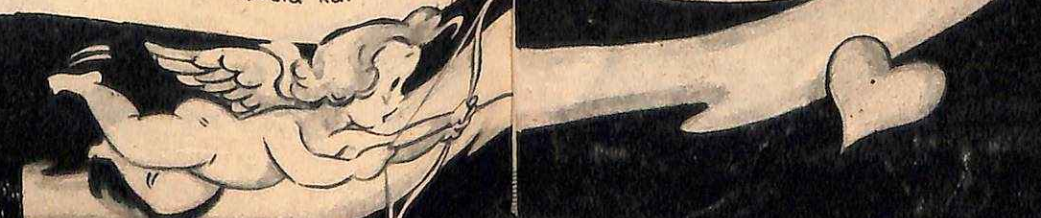
Ποιος ήταν, λοιπόν, αυτός ο «κάποιος άλλος»; Οι φήμες έδιναν κι' έπαιρναν κι' ήταν τόσο η περιέργεια της κοινής γνώμης, ώστε, όταν άρχισαν οι συζητήσεις στο Ουεστμίνστερ Χάιλ, χρειάστηκε να διατεθί, εκτός από τους άστυνομικούς και ίσχυρη δύναμις στρατού για να διατηρηθί η τάξι.

Πέρασαν πρώτα ως μάρτυρες οι υπηρέτες κι' οι υπηρέτριες του μεγάρου Μορντάουντ, που κατέθεσαν ότι η κυρία τους γύριζε τις νύχτες από δωμάτιο σε δωμάτιο με μοναδικό ένδυμο ένα παντώ, που είχε ριγμένο στους ώμους της, ότι πετούσε τα ρούχα της στη φωτιά, ότι ξέσκιζε τα χαλιά, κτλ. Όλα αυτά τα περιστατικά και πολλά άλλα που κατετέθησαν στο δικαστήριο έδειχναν ότι η λαίδη Μορντάουντ δεν ήταν καλά στο μυαλό της...

Άλλ' ο συνήγορος του συζύγου της ίσχυρίσθηκε ότι αυτή η ιστορία της τρέλλας της λαίδης Χάρριετ ήταν ψευτική κι' ότι απέδλεπε «στο να σταματήσει την πρόοδο της έρευνής και στο να εξαναγκάσει τον σέρ Τσάρλ Μορντάουντ να περάσει όλη τη ζωή

Χαρίδ Χόριε

'Ερωτικό παραμύθι

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Σάρλ ξύπνησε κατά τὰ μεσάνυχτα. Είχε φάει στο σπίτι της Σύλβιας. Ύστερα είχαν καθίσει κι' ο ίδιος κοντά στο ραδιόφωνο. 'Η σιγαλή μουσική κι' η χλιαρή ατμόσφαιρα τους είχαν άποκοιμίσει σιγά-σιγά.

Όταν ο Σάρλ άνοιξε τὰ μάτια του, είδε τὴ Σύλβια νὰ κοιμάται ακόμα στὸν καναπέ. Μία λεπτή ρυτίδα αὐλάκωνε τὸ μέτωπό της. Φαινόταν πὼς έβλεπε κάποιο δειρο, πὺν τὴν έκανε νὰ λαχανιάζει... Ξαφνικά, τὰ χείλη της ψιθύρισαν ένα όνομα:

— Ζύλ!... Ζύλ!

Πρόφερε ακόμα δύο-τρεις ακατάληπτες λέξεις, χαμογέλασε και ξύπνησε.

— Όνειρεύοσουν; τὴς είπε τότε ο Σάρλ, πὺν καθόταν τώρα κοντά της. Φόναδες στὸν ύπνο σου κάποιο Ζύλ. Φαίνονται πολὺ ταραγμένη... Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ άνθρωπος; Πές μου τὴν ἀλήθεια!...

Ἡ Σύλβια έμεινε ακίνητη γιὰ λίγο, κυττάζοντας τὸ ταβάνι. Ύστερα ἀπάντησε σιγά:

— Τὸν γνώρισα πρὸ τριῶν μηνῶν. Τὸ Μάρτιο, ἴσως θὰ παντρευτοῦμε...

Τὸ ἐρωτικό ρομάντο τοῦ Σάρλ καὶ τὴς Σύλβιας είχε ἀρχίσει πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια. Εἶχαν γνωριστὴ τυχαία, κι' ἡ φίλια τους έγινε γρήγορα έρωας. Ἦταν τότε νέοι κι' οἱ δύο, ἐκείνος 27 χρόνων, ἐκείνη 22. Ἡ Σύλβια ἦταν ὀφρανή και ζούσε ὀλομόναχη, με τὴν εργασία της.

Βλέπονταν σχεδὸν κάθε μέρα, ἀλλὰ κρυφά, λαθραία. Γιατί ὁ Σάρλ — ὅπως είχε πὴ στη Σύλβια — ἦταν παντρεμένος, ἀπὸ συναικόσιο, με μίᾳ γυναίκα πὺν δὲν αγαπούσε. Ἡ δουλειά ὁμας τοῦ παραγγελιοδόχου τοῦ επέτρεπε νὰ δικαιολογῇ συχνὰ ταξίδια, κι' ἔτσι έμεινε γιὰ πολὺ στο σπίτι τὴς Σύλβιας, ἀπολαμβάνοντας ὥρες ἀξέχαστες.

Εκείνη ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν αγαπάτῃ τὸ ἴδιο, κι' ὅταν ακόμα έμαθε πὼς ἦταν παντρεμένος, πὼς ἀνῆκε νόμιμα σὲ ἄλλη.

Μὰ τώρα, ὕστερ' ἀπὸ 10 χρόνια, είχε μὴν στη ζωὴ της κάποιος ἄλλος ἄντρας: αὐτὸς ὁ Ζύλ. Όταν ὁ Σάρλ τὴς ζήτησε περισσότερες λεπτομέρειες, τοῦ ἐξήγησε πὼς ἦταν γείτονας της, μεσόκοπος και πολὺ συμπαθητικός.

Πέρασαν δέκα χρόνια, Σάρλ... πρόσθεσε. Ἐσὺ δὲν θὰ μπορέσεις ποτὲ νὰ γίνης δικός μου. Κι' ἐγὼ γεράνω σιγά-σιγά... Τὸ μέλλον μοῦ φαίνεται ὀλοένα πὺν σκοτεινὸ...

Δὲν ἔχω δίκη νὰ θέλω νὰ παντρευτῶ;

— Μὰ βέβαια... ἀπάντησε μηχανικά ὁ Σάρλ.

Συγχρόνως σκεπτότανε πὼς τὴν είχε ξεγελάσει τόσα χρόνια: Δὲν ἦταν παντρεμένος! Τὴς είχε πὴ αὐτὸ τὸ ψέμμα στὴν ἀρχὴ τὴς γνωριμίας τους, δίχως νὰ καταλάβῃ τὸ γιατί — ἴσως γιὰ νὰ μὴν ἐπιδιώξῃ ἡ Σύλβια νὰ τὸν παντρευτῇ. Ἐκείνη δὲν είχε πὴ τίποτα. Μονάχα τὰ μάτια της είχαν βουρκώσει λίγο. Τὸν ἀγαπούσε, και δὲν είχε τὸ θάρρος νὰ τοῦ πῇ: «Ἄς βάλουμε τέλος σ' αὐτὸ τὸ παραμῦθι! Οἱ δρόμοι τὴς ζωῆς μας χωρίζονται...»

Φοβήθηκε μήπως τὸν χάσῃ, μήπως μείνῃ και πάλι ὀλομόναχη στὴ ζωὴ.

Κι' ἔτσι είχαν συνεχίσει τὸ παραμῦθι, δέκα ὀλόκληρα χρόνια. Εἶχαν ζήσει μ' αὐταπάτες, μ' ἐλπίδες, δίχως σκέψεις γιὰ τὸ μέλλον.

Μὰ εἶναι ὀλβιῶδες νὰ χάσῃ ἕνας ἄντρας τὴ γυναίκα πὺν αγαπάει, ὕστερ' ἀπὸ δέκα χρόνων τρυφερότητα. Τὸν βασάνιζαν συνεχῶς οἱ ὀνειμήσεις, κάνοντας τὴ ζωὴ του πικρὴ, ἀδειανή, ἀχρηστική.

Κι' ὁ Σάρλ δὲν ἤθελε νὰ ὑποφέρῃ ἔτσι...

Ἀπλώσε τὸ χέρι του και χαϊδεῖε ἀνάλαφρα τὸ κεφάλι τὴς Σύλβιας. Ἐκείνη ὤλαιγε σιγαλά, δίχως λυγμούς, χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ. Εἶχε γυρίσει ἄλλου τὸ πρόσωπό της, και τὰ δάκρυα κυλοῦσαν ὀργὰ ἀπ' τὰ μισοκλεισμένα μάτια της.

— Μὴν κλαῖς, Σύλβια, τὴς είπε μαλακά ὁ Σάρλ. Ἄκουσέ με. Καὶ τὴν ἀγκάλιασε ἀπ' τοὺς ὤμους.

— Σί, ἀκούω.

Ὁ Σάρλ διάσασε λίγο, πρὶν μιλήσῃ. Ξερόβηξε, σὰν νὰθελε νὰ καθαρίσῃ τὴ φωνή του. Τέλος, είπε γρήγορα κι' ἀποφασιστικά, χωρὶς νὰ σταματήσῃ καθόλου:

— Συχώρεσέ με, Σύλβια! Σοῦ είπα ψέμματα. Δὲν εἶμαι παντρεμένος... Γιατί σοῦ τὸ είπα, αὐτό; Ἰσως γιατί ἤμουν πολὺ νέος και πίστευα πὼς θ' ἀποτελοῦσε βάρος ὁ δεσμός με μίᾳ μονάχα γυναίκα... Συχώρεσέ με!

» Ζήσαμε μαζί, 10 χρόνια, τὸν πὺν ἀληθινὸ κι' ἀφιλοκερδῆ ἔρωτα... Ἦσαν σὰν κλεισμένη σὲ μίᾳν ἀδιέξοδη πάροδο, δίχως ἐλπίδα νὰ βγῇς στὸν πλατὺ και φωτισμένο δρόμο. Ὄστόσο, δὲν είπες ποτὲ οὔτε λέξι, δὲν παραπονέθηκες οὔτε μίᾳ φορά... Τώρα ἔχεις δίκη, Σύλβια: Ἐβλεπες τὸ μέλλον σου τόσο σκοτεινὸ!

» Μὰ δὲν εἶναι πὺν σκοτεινὸ... γιατί θὰ γίνης δική μου, γιὰ πάντα! Θὰ παντρευτοῦμε και θὰ τραθήσουμε μαζί τὸ δρόμο τὴς ζωῆς, ὅπως κάναμε δέκα ὀλόκληρα χρόνια...

— Σά:λ, αγαπημένε μου! Ψιθύρισε ἡ νέα γυναίκα.

— Αὐριο κι' ὀλας, θὰ ἐγκατασταθοῦμε σ' ἕνα δωρφο και μον-

τέρνο σπίτι πὺν ἔχω διαλέξει, σ' ἕνα δρόμο φαρδὺ και κεντρικό. Θαρθῇς νὰ τὸ δῇς και σύ...

— Ναί, Σάρλ... πρόφερε ἡ Σύλβια.

Σώπασε ὕστερα. Μὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλάῃ μέσα της μίᾳ ἐσωτερικῇ φωνῇ. Τὴς ἔλεγε πὼς τ' ὄνομα ἐκείνο πὺν είχε πρόφέρει στὸν ύπνο της, ἀποτελοῦσε μίᾳ ἐπέμβασι τοῦ πεπρωμένου.

Γιατί ὁ Ζύλ ἦταν ὁ ἀδελφός της, πὺν είχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, μικρὸ παιδί ακόμη! Ἡ Σύλβια είχε ὀνειρευτῇ πὼς ζούσε, πὼς τὴς μιλοῦσε... Όταν ξύπνησε κι' είδε τὸ Σά:λ νὰ τὴν κυττάξῃ με φανερὴ ἀνησυχία, ὅταν τὸν ἀκουσε νὰ τὴ ρωτᾷ, μ' ἕνα τὸνο σὰν νὰ τὴ μάλωνε, τὸ γυναικίό ἐνστικτο τὴς είχε γεννήσῃ μίᾳ ἐμπνευσι.

Ἀπὸ διαίσθησι, δίχως νὰ ἐξερῇ πραγματικά πὼς ἦταν ἀνύπαντρος ὁ Σάρλ, είχε ἀνοίξει στὸ δρόμο τὴς ζωῆς του μίᾳ παγίδα τὴς εὐτυχίας, ἕνα μικρὸ λάκκο. Στὸ βάθος βρισκόταν ἡ ἀγκαλιά της, κι' ὁ ἀγαπημένος της είχε πέσει μέσα, ξεχνώντας τὸ ἄσκοπο ψέμμα του, πὺν είχε κρατήσει δέκα χρόνια...

Τώρα πὺν τὸν ἐσφιγγε στὸ στήθος της, ἐνοίωθε τὴν ἐπιθυμία νὰ τοῦ πῇ τὴν ἀλήθεια, ὀλη τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸ Ζύλ.

Μὰ γιατί νὰ τὸ κάνῃ;... Ἐκείνος τὴς ἔλεγε ἕνα ψέμμα ἐπὶ δέκα χρόνια. Τώρα τοῦ είχε πὴ κι' αὐτὴ ἕν' ἄλλο.

Γιατί νὰ διακόψῃ τὸ παραμῦθι;... Γιατί νὰ μὴν ἐξακολουθήσῃ νὰ ζῇ τὸ ἐρωτικό ρομάντο, πὺν γίνονταν ἐπιτέλους πραγματικότης, ὕστερ' ἀπὸ δέκα ὀλόκληρα χρόνια;

Και σώπασε...

ΠΙΕΡ ΜΟΡΝΙΕ

— Συχώρεσέ με, Σύλβια! Σοῦ είπα ψέμματα!... Ὁμολόγησε ὁ Σάρλ.

Μπορούμε να ζήσουμε

110 χρόνια!

Τα γεράματα είναι άρρώστεια;

Ο επιστημονικές έρευνες που αφορούν τα γεράματα, βρίσκονται ακόμη στο αλφα. Τώρα μόλις αρχίζουν οι βιολόγοι κι' οι γιατροί ν' αναζητούν την απάντησι στο βασικό αυτό ερώτημα: Τι ακριβώς είναι τα γεράματα; Ακόμη και στήν τόσο προοδευμένη Αμερική, δεν είναι παρα 5 χρόνια που άρχισε να λειτουργεί μία ειδική επιστημονική υπηρεσία, με διεύθυνση της τ. δόκτορα Νάταν Σόκ (ήλικίας 47 ετών μόνο), που μελετάει το μηχανισμό της γεροντικής φθοράς του οργανισμού.

Το σημείο στο οποίο επιμένει ιδιαίτερα ο δόκτωρ Σόκ, είναι ότι ο άνθρωπος αρχίζει να γερνάει από τη στιγμή που παύει να μεγαλώνει. Μπορούμε λοιπόν να παρομοιάσουμε την ανθρώπινη ζωή μ' ένα βουνό με δύο πλαγιές, που ο άνθρωπος του είναι σήμερα πολύ συντομώτερος απ' τον κατήφορο.

Διάφορα πειράματα και παρατηρήσεις έχουν επιβεβαιώσει αυτή την άποψη.

Τα πιο μακρόβια τετράποδα, όπως π. χ. η χελώνα, είναι συχνά χρόνιας ηλικίας που μεγαλώνουν με αργότερο ρυθμό. Στα ψα-
ρια συμβαίνει κάτι ακόμη πιο αξιοσημείωτο: Έξακολουθούν να μεγαλώνουν σ' όλη τους τη ζωή. Συνεπώς, δεν γερνάνε ποτέ, δεν υπάρχει δε γι' αυτά φυσικός θάνατος από γερατεία, αλλά μόνο βίαιος, από άτυχημα.

Κατά τη βιολόγο δ.κ. Μούνκ, τα γεράματα είναι η ακριβή τιμή που πληρώνουν τα κερσάκια ζωής, γιατί βγήκαν κάποτε απ' το θαλάσσιο περιβάλλον όπου γεννήθηκε κι' αναπτύχθηκε αρχικά η ζωή.

Εξαιρετικά ενδιαφέροντα ήταν εξ άλλου τα πειράματα που έκανε με ποντικούς ο καθηγητής Κλάιβ Μάκ Κέυ, του Πανεπιστημίου Κόρνελ. Όταν υποσίτιζε αυτά τα ζώα, από τη γέννησή τους, για να επιβραδύνει ε-
τσι την ανάπτυξή τους, παρατήρησε ότι ζούσαν κατά 30% περισσότερο απ' τα κανονικά διατρεφόμενα πον-
τίκια.

Ετσι εξηγείται ίσως η συχνή μα-
κροβιότητα των ανθρώπων εκείνων που υπέφεραν και πείνασαν στα παι-
δικά τους χρόνια. Θα λέγαμε δηλαδή κανείς πως η όσις, θέλοντας να τους αποζημιώσει, παρατείνει τη ζωή τους.

Αντίθετα, η περιοδική νηστεία των
ζώων δεν έχει αποδειχθεί με βε-
βαιότητα πως αποτελεί ένα μέσον
ζωοδιατήρησης. Τα συνιστούν βέβαια
πολλοί υγιεινολόγοι ως ωφέλιμη, δεν
έχουν όμως θετικά στοιχεία που να
δείχνουν πως παρατείνει κι' αυτή τη
ζωή, όπως η αναγκαία νηστεία των
παιδιών που επιβραδύνει την α-
νάπτυξή τους.

Όπως είπαμε λοιπόν και πιο πρ-
ω, ο δόκτωρ Σόκ κι' άλλοι συνάδελ-
φοί του παραδέχονται ότι η απόδοσι
των διαφόρων οργάνων μας αρχίζει
να ελαττώνεται, μόλις σταματήσει η
ανάπτυξή του σώματος. Ε-
ξαιρεσι αποτελεί μονάχα ο εγκέφαλος.

Ίσως λοιπόν βρεθεί το μέσον να παραταθεί αυτή η ανάπτυξη, είτε με τη συνέχισή της επί περισσότερα χρόνια, είτε με την επιβράδυνσή της, ούτως ώστε ν' αναβληθεί η δράσις του μυστη-
ριώδους εκείνου παράγοντος που περιμένει το σταμάτημα της
ανάπτυξής για ν' αρχίσει το καταστροφικό του έργο.

Η σχέση μεταξύ της ηλικίας των γονέων και της μακροβι-
ότητας του παιδιού που φέρνουν στον κόσμο, έρευνήθηκε ιδίως
απ' το δόκτωρ Άλφρεντ Λάνινγκ. Αυτός χρησιμοποίησε για
τα πειράματά του τα μικροσκοπικά «τροχοζώα». Έτσι, μπόρεσε
να παρακολουθήσει τις αλληπάλλες γενεές τους μέσα σε
μικρό χρονικό διάστημα, γιατί τα ζωάρια αυτά γεννώνται, πολ-
λαπλασιάζονται και πεθαίνουν γρήγορα.

Στο μικροσκόπιο, τα «τροχοζώα» φαίνονται σαν μικρά τέρα-
τα, με φριχτή όψη. Είναι όμως τελείως ακίνδυνα, τουλάχιστον
για τον άνθρωπο. Έχουν οργανισμό σχετικό πολύπλοκο, πολ-
λαπλασιάζονται με αναπαραγωγή, αλλά χωρίς γονιμοποίηση ό-
πως οι ζώα τους διαρκεί 4 εβδομάδες κατά μέσον ό-
ρον. Ζουν στα έλη, σπάνια είναι μεγαλύτερα από 1 χιλιοστό-
μετρο, διακρίνονται δε δύσκολα με γυμνό μάτι.

Ο δόκτωρ Λάνινγκ ξεχώρισε τα παιδιά των νέων «τροχο-
ζώων» από τα παιδιά των ηλικιωμένων. Έβαλε και τα μέρη
τα δε στο ίδιο περιβάλλον. Ένν λοιπόν τα δεύτερα παρουσία-
ζαν ελαττωμένη μακροβιότητα, τα πρώτα ξεείχαν μια τάσι
προς την αθανασία.

Ετσι, ένα θηλυκό «τροχοζώο» 17 ημερών έφερε στον κόσμο
μία πρώτη γενιά παιδιών με διάρκεια ζωής 18 ημερών και μία
δεύτερη γενιά με ζωή 14 ημερών
μόνο. Τρίτη γενιά δεν γεννήθηκε
ποτέ, γιατί τα αντίστοιχα αυγά δεν
ήσαν καθ' ύλην.

Αντίθετα, από θηλυκά «τροχοζώα»
5-6 ημερών γεννήθηκαν παιδιά εξαι-
ρετικά μακρόβια, ιδίως δε όταν αυτή
ή επιλογή της νέας μητέρας είχε έ-
φαρμόσει επί πολλές γενεές κατά
συνέχισιν. Έτσι, μερικά απ' αυτά τα
παιδιά ζήσανε 104 ημέρες, δηλαδή
τέσσερες φορές περισσότερο απ' τη
μέση διάρκεια ζωής του είδους των.

Αν αποκτούσε τέτοια μακροβιότητα
ένας άνθρωπος, θα έπρεπε να ζή-
σει 250 χρόνια περίπου!

Ο κύριος σκοπός των πειραμάτων
του Λάνινγκ ήταν ν' αποδείξει ότι η
μακροβιότητα είναι μία ιδιότητα κλη-
μι-
αία μεταδοτική (αποβίβαση), ένα εί-
δος ίου που μολύνει ολόκληρη σειρά
από γενεές.

Σ' αυτά ιδίως τα πειράματα σπρί-
ζεται η τολμηρή κι' αισιόδοξη θεω-
ρία των επιστημόνων που έχουν επι-
δοθεί στον καινούργιο κλάδο της (γε-
ροντικής): ότι τα γεράματα είναι
καταπολεμήσιμα και ν' αποφευχθούν
πώς τούτες άλλες πληγές της ανθρω-
πότητας — η πανώλης, η φυματίσις,
ή ούφιλις, κλπ.

Αν επιβεβαιωθεί αυτή η θεωρία,
το πρόβλημα μετατοπίζεται. Ο αν-
θρώπος δεν θα ζητά πια να ελαττώ-
ση τις συνέπειες της προχωρημένης
ηλικίας, αλλά θα στραφεί προς την
αρχική αιτία, αυτήν που προκαλεί τη
γεροντική φθορά. Μας φαίνεται ένας
νόμος παγκόσμιος, ενώ είναι ίσως
κότι που μπορεί να καταπολεμηθεί.
'Αρκει μονάχα ν' ανακαλυφθεί η ε-
πιστήμη τον βακίλλο των γερατειών,
τόν πιο ύπουλο απ' όλους.

Ποτέ δεν πεθαίνει κανείς απ' τα γεράματα, αυτά καθ' εαυτά,
δηλαδή από μία βαθμιαία και προοδευτική εξάντλησι του οργα-
νισμού, που καταναλίσκεται τα αποθέματα της ζωτικότητας του,
όπως ένα μωρ και τις τελευταίες σταγόνες της βενζίνης
του. 'Ακόμα κι' οι αιωνόβιοι πεθαίνουν οκεδόν πάντοτε από μία
ειδική αιτία, μία ασθένεια, μία αλλοίωσι κάποιου οργάνου, που
η σύγχρονη ιατρική την ξέρει και την αντιμετωπίζει ολοένα α-
ποτελεσματικώτερα.

Γι' αυτό, οι πρωτοπόροι του αγώνος κατά του θανάτου δεν
παραδέχονται καν πως τα 110 χρόνια αποτελούν πραγματικά
ένα ανυπέρβλητο όριο διαρκείας της ζωής, σαν φραγμό που
έχει υψώσει η φύσις.

Κατά τη γνώμη τους, δεν υπάρχει κανένα τέτοιο όριο. Ο
φρενγμός αυτός — λένε — θα καταρριφθεί κάποτε, όπως τα και-
νούργια αεροπλάνα μπόρεσαν να υπερβούν το περίφημο «φρά-
γμα του ήχου».

Ο «γλύπτης της ζωής»

Εξετάζοντας τα προβλήματα, τα σχετικά με τη μακροβι-
τητα, το «Γραφείο Ιατρικών και Φαρμακευτικών Πληροφοριών»
της Νέας Υόρκης τονίζει ότι: «Είναι δύσκολο να βρεθούν κα-
ταφανείς αλλοιώσεις του ανθρώπινου οργανισμού, που να μπο-
ρή ν' αποδοθούν με βεβαιότητα στα γεράματα».

Όσο προχωρεί η ηλικία, παρουσιάζονται διάφορες άρρώστειες
και επηρεάζεται η λειτουργία των οργάνων του σώματος. 'Αλλ'
οι ίδιοι οι ίδιοι που τα αποτελούν, δεν φαίνεται να παθαίνουν
καμία μεταβολή.

Οι ίδιοι των ηλικιωμένων — γράφει ένας ειδικός του «Γρα-
φείου πληροφοριών» — φαίνονται εξ ίσου ικανοί με τους ίδιους
των νέων στο ν' αξιοποιούν τον οργανισμό και να μεταβάλλουν την
καύσιμη ύλη σε ζωική ενέργεια. 'Αν εξετασθούν με το μικρο-
σκόπιο οι μέρη και οι δέ, δεν παρουσιάζουν καμία ορατή δια-
φορά. Οι επιστήμονες έλπιζαν ότι με το
ηλεκτρονικό μικροσκόπιο — το θαύμα αύ-
τό της σύγχρονης φυσικής, που μεγεθύνει
τα αντικείμενα 100.000 φορές — θα κατώ-
ρθοναν να ίδουν σε δράσι το «μικρόβιο των
γερατειών», τον άγνωστο δηλ. παράγον-
τα που μας κάνει να γερνάμε. 'Αλλ' ο δό-
κτωρ Λάνινγκ κι' άλλοι ειδικοί που έλα-
βαν μέρος στο Συνέδριο Γεροντολογίας του
Λονδίνου, εξέφρασαν τη βαθεία τους απο-
γοήτευσι για το αποτέλεσμα αυτών των έρ-
γασίων τους.

Το πολύ-πολύ, νόμισαν πως διέκριναν σε
μερικά κύτταρα νεύρων ή αδένων ώριμε-
νες («χρωστικές»), αλλά δεν μπορούν να πού-
νε αν οι ουσίες αυτές είναι τα «υποπορο-
ζόντα» των γερατειών ή η αιτία τους. Χρειά-
ζονται δε καινούργιες μέθοδοι και τελει-
ότερα επιστημονικά όργανα, για να προχω-
ρήσουν οι έρευνες προς αυτή την κατεύ-
θυνσι.

Όστόσο, ενώ ο άνθρωπος είναι θνητός—
(από μακροχρόνια συνήθεια), προσθέτουν
μερικοί βιολόγοι — έχει μέσα του το σπέρ-
μα της αθανασίας, που έδρευει στο κάθε
κύτταρο του σώματος του.

Κατά το Γερμανοαμερικανό βιολόγο Τζακ
Λόεμπ (ο θάνατος δεν είναι σύμφυτος ιδι-
ότης του κυττάρου). 'Ακολουθώντας λοιπόν
την ίδια κατεύθυνσι, ο Λόεμπ, δελ-
φός του προηγούμενου, έγκαινισσε μία και-
νούργια τεχνική.

Επαίρνε δηλαδή ένα κομμάτι ιστού από
άνθρωπο ή ζώο και το διατηρούσε ζωντανό
για απεριόριστο χρονικό διάστημα, υπό κα-
τάλληλες συνθήκες.

Ο δόκτωρ Κάρρελ επείχερσε αργότερα
το πείραμα που τον έκανε διάσημο: Χρησι-
μοποίησε μία καρδιά κοτόπουλου, χωριά-
νη απ' το σώμα του, για ν' αποδείξει τη δυ-
νατότητα της αθανασίας των ιστών. Από τότε, η μέθοδος του
βρίσκει πολλές εφαρμογές.

Στον άνθρωπο, όπως και σ' όλα τα όντα, η ζωή είναι μία συ-
νεχής δημιουργία. Τα κύτταρα φθείρονται και πεθαίνουν, α-
λλά το σώμα φτάνει καινούργια, για να καλύψη τις απώλειες
του. 'Εχει αποδειχθεί δε ότι το ανθρώπινο σώμα ανανεώνεται
τελείως κάθε 7 χρόνια περίπου — εκτός από τα νευρικά κύτ-
ταρα, που μένουν τα ίδια από τη γέννησι ως το θάνατο.

Τα γεράματα λοιπόν συνίστανται σε μία επιβράδυνσι του ρυ-
θμού αυτής της αντικαταστάσεως. 'Η ανανέωσις του σώματος
γίνεται ολοένα λιγώτερο ικανοποιητική, κι' ο άνθρωπος γε-
ννάει από ένα είδος «τεριόρπτος» που δημιουργείται μέσα του.
Ο καθηγητής Χάινς Σπέεμαν, που κέρδισε το Βραβείο Νόμπελ
της φυσιολογίας του 1935, είχε ανακαλύψει την ύπαρξιν ενός
δημιουργικού παράγοντος, που τον ώνόμασε «γλύπτη της ζω-
ής». 'Ενώ όμως ο Σπέεμαν πίστευε πως ο παράγων αυτός ενεργεί
μόνο στα πρώτα στάδια της ανάπτυξεως του εμβρύου, οι
Αμερικανοί μαθητάι του Χάρρισον και Σοτέ απέδειξαν ότι έ-
ξακολουθεί να βρίσκεται σε δράσι συνεχώς, από τη γέννησι
ως το θάνατο.

Αυτός ο παράγων αναδημιουργεί σε ώριμένα ζώα — όπως
στη σαλαμάνδρα — τα μέλη τους, την ουρά τους ή οποιοδή-
ποτε άλλο μέρος του σώματος τους, και μάλιστα όχι μία φορά
μόνα, αλλά επανειλημμένως.

Ο ίδιος παράγων, στον άνθρωπο, επουλώνει τα τραύματα μ'
ένα ειδικό ίστο.

Ο «γλύπτης της ζωής» λοιπόν αποτελεί, στα θνητά όντα, τον
παράγοντα της αθανασίας. Κι' ο επιστημονικός κλάδος που α-
σχολείται με τη μελέτη του ονομάσθηκε «φοινικολογία» (απ' το
όνομα του «φοίνικος», του μυθικού πουλιού που ξαναγεννιά-
ταν από τη στάχτη του).

Οι ειδικοί που έχουν επιδοθεί σ' αυτόν, βεβαιώνουν ότι ανα-
κάμψαν ήδη μερικές απ' τις χημικές ουσίες που χρησιμοποιεί
στο έργο του ο «γλύπτης της ζωής».

Προφτεύουν δε καταληπτικές συνέπειες των εργασιών τους.
'Ελπίζουν ότι η «φοινικολογία» θα προσφέρει στον άνθρωπο τη
δυνατότητα, όχι να ζή απεριόριστα, αλλά να ξαναγεννιέται ο-
σοδήποτε φορές, ίδιος με τον αρχικό εαυτό του. Πράγμα που
θ' αποτέλεσε ένα είδος συμβιβασμού μεταξύ θανάτου και α-
θανασίας.

Κατά τον επιστήμονα και συγγραφέα Ουίλλιαμ Λώρενς, είναι
ίσως δυνατόν από τώρα να εξασφαλίσουμε
στις προσεχείς γενεές ένα πανομοιότυπο
του Αϊνστάιν ή του Ταύρωτ! 'Αρκεί γι'
αυτό να πάρουμε ένα κομμάτι επουλωτικού
ιστού από ένα τραύμα των μεγάλων αν-
θρώπων και να το διατηρήσουμε ζων-
τανό ως ότου προδεύσει αρκετά η «φοινι-
κολογία» κι' ανακαλύψη όλα τα μυστικά
του «γλύπτου της ζωής». Ο καθηγητής Σο-
τέ υπολογίζει το χρονικό αυτό διάστημα
σε 50-100 χρόνια.

Με τον ίδιο δε αυτό και με την κατάλ-
ληλη χρησιμοποίησι του «γλύπτου της ζω-
ής», οι βιολόγοι του μέλλοντος θα μπορέ-
σουν να ξαναφτιάξουν ένα Ταύρωτ ή ένα
Αϊνστάιν, ακριβώς όμοιοι με το πρωτό-
τυπο!

Μ' άλλα λόγια, μπορούμε από τώρα να
βάλουμε (στο ψυγείο) τις μεγαφυΐες μας,
για να τις κληροδοτήσουμε στις μέλλου-
σες γενεές! Αυτό τουλάχιστον υποστηρί-
ζουν οι πρωτοπόροι της «φοινικολογίας».

Όστόσο, οι τολμηρές αυτές θεωρίες, κι'
αν ακόμη είναι σωστές, δεν πολυενδιαφέ-
ρουν στην πράξι τη μεγάλη πλειονότητα
της ανθρωπότητας. 'Ακόμη κι' οι νεώτεροι
από τους σημερινούς ανθρώπους δεν μπο-
ρούν να ελπίσουν πως θα προλάβουν να
επωφεληθούν απ' τα αποτελέσματά τους.

Εφόσον λοιπόν δεν έχουν ελπίδες να ζή-
σουν οκεδόν αιωνίως, ενδιαφέρονται ιδίως
για τις βιολογικές προόδους, που τους επι-
τρέπουν από τώρα να γεράσουν όσο το
υπνότερο πιά άργα.

Οι ειδικοί αναγνωρίζουν πως οι δυσκολί-
ες είναι τεράστιες. 'Αλλ' η αγωνία των αν-
θρώπων, που απειλούνται συνεχώς απ' τα
γερατεία, της υπερνικά και τις εξουδε-
ρώνει.

Σε κανένα άλλο τομέα της ιατρικής δεν έχουν κάμει την
εμφανίσι τους τόσα «θαυματουργά φάρμακα», τόσες «αλάνθια-
τες κούρες», τόσα φάρμακα της νεότητος και της μακροβιότη-
τος. 'Αλλά και σε κανένα άλλον δεν βρίσκουν τόσο εύρη πεδίο
δράσεως οι τσαρλατάνοι κι' οι απατεώνες.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Βιταμίνες και ορμόνες. — Τα φάρμακα που
ξαναγεννούν.

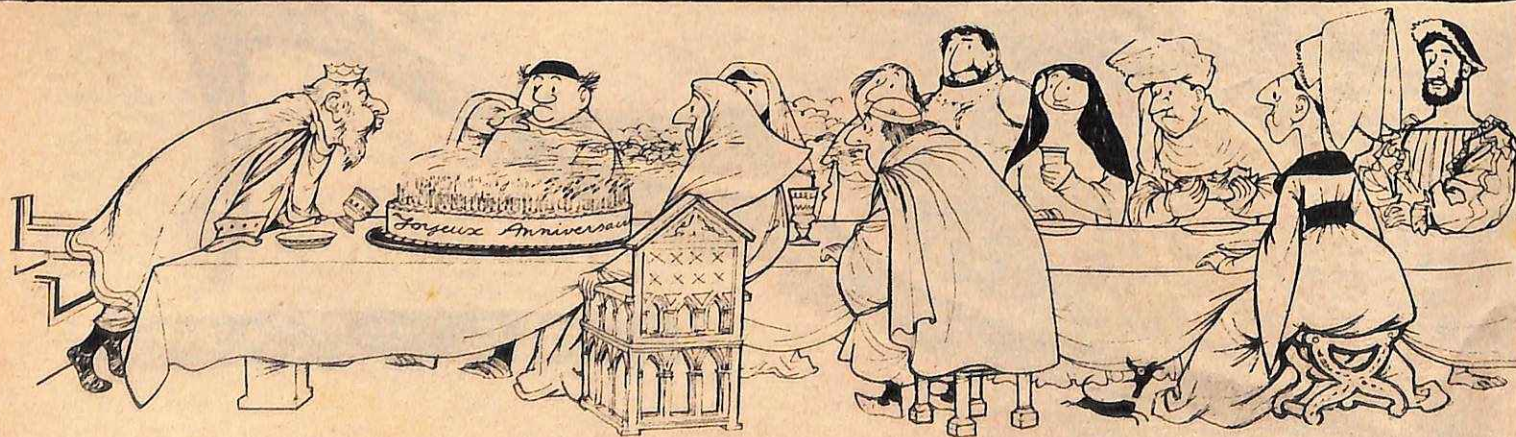

Μερικά ζευγάρια, που έχουν φθάσει στα 70 χρόνια
πιασάντων τόσο άκμην, σαν να βρίσκονται ακό-
μη στα 50!..

Το σκηνάκι είναι μία από τις πιο αγα-
πημένες ασκήσεις των ηλικιωμένων
Αμερικανών.

«Ο άνθρωπος μπορεί να ζήσει 800 χρόνια» βεβαιώνει ένας καθηγητής του Πανεπιστημίου Κολούμπια. "Αν λοιπόν γινόταν αυτό

πραγματικότης, ένας τέτοιος ρεκορμμαν της μακροβιότητας θα ζούσε τόσο ώστε να δει ολόκληρη την ιστορία της Γαλλίας!

Τα ευλογημένα λουλούδια

Ο Άγιος Ισίδωρος είναι ένα μικρό χωριό της Προβηγκίας. Εφημέριος του χωριού ήταν ο παπά Βουάς. Ήταν άνθρωπος απλοϊκός, αλλά υπερβολικά καλόκαρδος και πονετικός. Γι' αυτό όλοι τον σεβόντουσαν, τον αγαπούσαν, τον ελάτρευαν.

Ο παπά - Βουάς σχετιζόταν μ' όλες τις οικογένειες του χωριού. Έκανε ελεημοσύνες και μοίραζε δωρεάν φάρμακα στους αρρωστούς και στους φτωχούς.

Ένα βράδυ, καθώς τελείωσε τον έσπερινο, πήγε να κάνει έναν περίπατο ως το κοιμητήριο του χωριού.

Καθώς περνούσε όμως ανάμεσα στα μνήματα, ένοιωσε μία μεγάλη λύπη. Έδλεπε παντού φυτρωμένα αγριόχορτα και τσουκνίδες και πουθενά λουλούδια.

Ρώτησε τότε έναν από τους πλούσιους του χωριού, που έτυχε να βρίσκεται εκεί, για ποιο λόγο δεν στόλιζαν τους τάφους με άνθη.

ΘΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Τον πήρε και τον ώδηγησε μπροστά στον Πλάστη.

«Τί μου κουβαλήθηκες εδώ; τον ρώτησε με θυμό ο Θεός. Δεν ντράπηκες να παρουσιάσεις μπροστά μου; Στην εκκλησία μου δεν πάτησες, το κρασί δεν σουλείπε από το στόμα, και της γυναίκας σου οι πλάτες έχουν μαυρίσει από το ξύλο. Τί θέλεις λοιπόν από μένα;

«Ο φτωχός μπάρμπα - Βαπτιστής έτρεμε όλος. Δεν μπορούσε να πάρη ανάσα από φόβο, μήπως ο Θεός τον μυριστή και καταλάβει πως είχε πιη κρασί, μιά ώρα πριν πεθάνει...

«Η κρίσι όμως του Θεού κόπηκε στη μέση. Γιατί τη στιγμή εκείνη μπήκε ο Άγιος Πέτρος και είπε:

«Έρχονται τρία τριαντάφυλλα να σου παραδώσουν την ψυχή τους...

«Άμειν μία γλυκεία μυρωδιά πλημμύρισε τον ουρανό και καταπράυνε το θυμό του Παντοδύναμου.

«Έλατε, εδώ, μικρά μου. Μη φοβάστε... είπε ο Θεός στα τρία λουλούδια που προχωρούσαν δειλά - δειλά. (Γιατί ο Θεός δεν είναι κριτής μονάχα των ανθρώπων).

«Τα τρία τριαντάφυλλα σίμωσαν φοδισμένα, τρέμοντας, και του ξεσκέπασαν την καρδιά τους.

«Τί έκανες εσύ στη ζωή σου; ρώτησε ο Θεός το πρώτο τριαντάφυλλο, πουχε το χρώμα της φωτις.

«Εγώ, απάντησε εκείνο, γεννήθηκα στον Άγιο Ισίδωρο, κοντά στο δρόμο... Έκει μεγάλωσα σιγά - σιγά χωρίς να φαίνομαι. Άλλα μιάν αυτή κάποιος με είδε και μ' έκοψε. Ήταν ένα θυμωμένο παλληκάρι. Με πήρε, με κράτησε για μιά στιγμή στα δάχτυλά του κι' έπειτα σέ λίγη ώρα μ' έβαλε στο στήθος της άρραβωνιαστικής του. Κι' εκεί πέθανε κάτω από τα χόδια της κοπέλλας...

«Κι' εσύ; ρώτησε ο Θεός το δεύτερο, που είχε χρώμα κάτασπρο, σαν του χιονιού.

«Κι' εγώ είμαι από τον Άγιο Ισίδωρο, όπως και ο αδελφός μου και μεγάλωσα μαζί του στο ίδιο περιβάλλον. Έμένα δεν μ' έκοψε κανένα παλληκάρι, αλλά μιά πεντάμορφη κοπέλλα. Μ' έβαλε μπρός στο εικόνισμα της Παναγίας κι' εκεί μαράθρηκα...

«Τώρα ήρθε η σειρά του τρίτου τριαντάφυλλου ν' απαντήσει. Αυτό ήταν κίτρινο. Είπε πως πατρίδα του ήταν ο Άγιος Ισίδωρος κι' έπειτα πρόσθεσε:

«Έμένα μ' έκοψε μιά μαυροντυμένη γυναίκα και με δάκρυα στα μάτια μ' έφερε στο κοιμητήριο. Έκει έχυσα δη μου την ευωδιά πάνω στον τάφο του μοναχικού παιδιού της...

«Τότε ο Πανάγαθος γύρισε στον μπάρμπα Βαπτιστή και είπε:

«Τα βλέπεις; Τα λουλούδια αγαπούν, προσεύχονται, κλαίνε, ενώ εσύ...

«Άλλα, Κύριε... τόλμησε εκείνος να πη.

«Τα τριαντάφυλλα μόλις άκουσαν τη φωνή του, κύτταξαν προς το μέρος του. Κι' άμέσως τον γνώρισαν.

«Κι' εσύ, αφέντη μας, εδώ είσαι; του είπαν.

«Ο Θεός παραξενεύτηκε.

«Γιατί τον λέτε αφέντη σας; τα ρώτησε.

«Γιατί στο περιβόλι του γεννηθήκαμε, απάντησαν εκείνα.

«Απ' όλους τους κατοίκους του Άγιου Ισίδωρου, μονάχα αυτός έχει λουλούδια.

«Ο Αιώνιος Πατέρας φάνηκε τότε σαν να καταπραυνόθηκε, χαμογέλασε με μακροθυμία και είπε στο μπάρμπα Βαπτιστή:

«Έχε χάρι για την αγάπη σου στα λουλούδια και μείνε στον Παράδεισο. Άς είσαι συχωρεμένος...

«Απ' την ημέρα εκείνη, οι κάτοικοι του χωριού άρχισαν να φυτεύουν λουλούδια κι' ο Άγιος Ισίδωρος έγινε το πιο ανθοστόλιστο μέρος της όμορφης Προβηγκίας.

ΑΝΡΥ ΜΑΡΤΕΛ

Μία νέα θεραπεία ΤΗΣ ΣΧΙΖΟΦΡΕΝΕΙΑΣ

Με ηλεκτρικές διεγέρσεις στον εγκέφαλο

Οι περισσότεροι ψυχίατροι παραδέχονται ότι η σχιζοφρένεια είναι άνιση, ότι μπορεί ν' ανακουφιστεί ή εξελιχτεί. Οι τρεις βασικές θεραπευτικές μέθοδοι που χρησιμοποιούνται έναντι της, είναι η ισοβιολογική, η ηλεκτροσốc και διάφορες χειρουργικές στον εγκέφαλο. Κι' οι τρεις παρουσιάζουν σχετική επιτυχία, όχι όμως την ίδια σ' όλους τους πάσχοντες. Συνδυασμένες μεταξύ τους, έχουν συχνά σταματήσει την άρρωστητα για μεγαλύτερο ή μικρότερο χρονικό διάστημα, κάποτε δε και μόνιμα.

Τώρα λοιπόν έρχεται να προστεθεί σ' αυτές τις μεθόδους μία χειρουργική επέμβαση εντελώς νέου τύπου, που ακολουθείται από μία ειδική ηλεκτροθεραπεία. Επινόηθηκε απ' το δόκτορα Ράμπερτ Γκαλμπέρτ, ένα Αμερικανό νευρολόγο 40 ετών, διευθυντή του Ψυχιατρικού Εργαστηρίου του Πανεπιστημίου Τουλέιν, στη Νέα Ορλεάνη.

Τελειοποιήθηκε έπειτα από πειράματα άρκετών ετών πάνω σε ζώα. Βοηθεί δε τους γιατρούς να εξερευνήσουν τις βαθύτερες ζώνες του εγκεφάλου, αυτές ακριβώς που αλλοιώνονται απ' τη σχιζοφρένεια.

Πριν μιλήσουμε όμως λεπτομερέστερα γι' αυτή την επέμβαση και για τα εναρμονιστικά αποτελέσματά της, πρέπει να πούμε λίγες λέξεις για τη σχιζοφρένεια. Ή πάθησις αυτή είναι — όπως το λέει και ο όνομασμός της — ένας εδρασμός του μυαλού. Οι σκέψεις και οι συγκινήσεις του σχιζοφρενούς ακολουθούν δυο εντελώς αντίθετες κατευθύνσεις. Αποτέλεσμα αυτής της εσωτερικής συγκρούσεως είναι η άδικανόνη του να προσαρμοσθεί στον πραγματικό κόσμο. Γι' αυτό κλεινεται σ' ένα δικό του, φανταστικό περιβάλλον.

Μολοντί μπορεί να εμφανισθεί σε κάθε ηλικία, η σχιζοφρένεια είναι συχνότερη στους εφήβους και στους πολύ νέους, που δεν έχουν ώριμώσει ακόμη και βρίσκονται σε μία συναισθηματική αστάθεια.

Οι αιτίες της μένουν άγνωστες. Μερικοί γιατροί θεωρούν ότι μία απ' αυτές — όχι όμως η μόνη, ούτε ίσως η κυριότερα — είναι η ψυχολογική αποτυχία των πρώτων σχέσεων του παιδιού με τη μητέρα του. Άλλοι πάλι φρονούν ότι, μαζί με τους ψυχικούς παράγοντες, παίζει ρόλο και κάποιος σωματικός, που επηρεάζει το νευρικό σύστημα.

Αν η άρρωστητα αυτή δεν καταπολεμηθεί, χειροτερεύει ολοένα. Πρέπει δε να σημειωθεί ότι η μεγάλη πλειονότης των τροφίμων των ψυχιατρικών όλου του κόσμου είναι σχιζοφρενείς. Σ' όλους αυτούς λοιπόν προσφέρει καινούργιες ελπίδες η μέθοδος του δόκτορα Χήθ.

Για την επέμβαση αυτή, ο γιατρός ανοίγει μικρές τρύπες στο κρανίο και εισάγει μέσα λεπτά χάλκινα σύρματα, που έχουν στις άκρες τους άσχημα σφαιρικά ηλεκτρόδια, φτάνουν δε ως το σημείο του εγκεφάλου που διέλεξε ο γιατρός για να το εξερευνήσει.

Τα σύρματα συνδέονται με μία βάση προσαρμοσμένη μόνιμα στο κεφάλι του ασθενούς. Έτσι, μπορεί ο γιατρός να προκαλέσει μία σειρά ηλεκτρικών διεγέρσεων στον εγκέφαλο, διοχετεύοντας ένα ασθενέστατο ηλεκτρικό ρεύμα, και να παρακολουθήσει κατόπιν τις αντιδράσεις του πάσχοντος, ώστε να καθοδηγηθεί απ' αυτές για τη συνέχισή της θεραπείας.

Τα ηλεκτρόδια δεν προκαλούν ενόχλησι στον πάσχοντα, ούτε εκτεταμένες βλάβες των ιστών του εγκεφάλου, ούτε και παρεμποδίζουν καθόλου τη λειτουργία του. Μπορούν να μείνουν ακίνητα στη θέση εκείνη επί πολλούς μήνες.

Η διάρκεια κάθε συνεδρίας και το βολτάζ του ρεύματος εξαρτώνται από τις αντιδράσεις του άρρωστου. Μπορεί να διαρκέσει από 1 έως 2½ ώρες. Πάντως, η τεχνική αυτή των ηλεκτροδιεγέρσεων δεν είναι βίαιη κι' ενόχλητική για τον πάσχοντα, όπως τα ηλεκτροσόκ, γιατί η έντασις του ρεύματος είναι ελάχιστη: 4 έως 8 χιλιοστά του άμπερ.

Ο δόκτωρ Χήθ τονίζει με μετριοφροσύνη ότι η μέθοδος του δεν θεραπεύει τη σχιζοφρένεια, αλλά τη σταματάει, ενώ συγχρόνως επιτρέπει στον ψυχίατρο να κάνει μία ψυχανάλυση του πάσχοντος και ν' άσκαλλήσει ίσως την πρόελευσι της άρρώστειας του.

Η σχιζοφρένεια είναι μία εξαιρετικά πολύπλοκη πάθησις — λέει ο δόκτωρ Χήθ. Δεν εντοπίζεται μόνο στον πνευματικό κόσμο. Παράντη

οι πνευματικές λειτουργίες αποτελούν μιά αντανάκλασι της δράσεως του κεντρικού νευρικού συστήματος, και το νευρικό σύστημα του σώματος, στενά με όλες τις λειτουργίες του σώματος, ανταλλάσσει με όλες τις λειτουργίες της σχιζοφρενίας, πρέπει να προχωρήσουμε από πολλές κατευθύνσεις συγχρόνως και να ερευνήσουμε τη χημική και ορμονική ισορροπία του οργανισμού.

Γι' αυτό, ο δόκτωρ Χήθ έχει στο επιστημονικό επίτελείο του γιατρού όλων των ειδικοτήτων και άλλους τεχνικούς, νευροχειρουργο, νευρολόγο, παθολόγο, ψυχίατρο, φυσιολόγο, ψυχολόγο, ψυχολόγο, ραδιομηχανικό, βιοχημικό, κλπ. Καθένας απ' αυτούς, προσφέρει την ιδιαίτερα συνεισφορά του στο κοινό έργο.

Ως τώρα, έχει εφαρμοσθεί η μέθοδος σε 50 σχιζοφρενείς, άντρες και γυναίκες, ηλικίας 17—60 ετών. Σ' όλους αυτούς η πάθησις ήταν πολύ προχωρημένη και δεν είχε υποχωρήσει με καμμία άλλη θεραπεία.

Τα αποτελέσματα των ηλεκτρικών διεγέρσεων διέφεραν πολύ απ' τον ένα στον άλλο ασθενή. Σε ώριμους σημειώθηκαν μεταβολές των κυτταρικών, χημικών και ορμονικών στοιχείων, άλλ' όχι αξιοσημείωτη αλλαγή συμπεριφοράς. Στις περισσότερες όμως περιπτώσεις άλλαξε πολύ η συμπεριφορά κι' ο χαρακτήρας του πάσχοντος.

Σχιζοφρενείς που έμεναν ως τότε τελείως άσπαστοι, άρχισαν να μιλάνε στους γιατρούς, άμειν νοσοκόμας και στους άλλους ασθενείς. Άλλοι πάλι, που είχαν περάσει τον περισσότερο καιρό τους άκίνητοι ή έσπασμένοι στο κρεβάτι, άρχισαν να κυκλοφορούν και να ένεδιαφέρονται για ό,τι συνέβαινε γύρω τους.

Ενώ προαριζόταν άρχικά μονάχα για τη

Οι συνεργάτες του δόκτορα Χήθ, έπιστήμονες και τεχνικοί, ρυθμίζουν με ειδικά μηχανήματα τις ηλεκτρικές διεγέρσεις που προκαλούνται στον εγκέφαλο ενός ψυχοπαθούς με σύρματα κυμένα μέσα στο κρανίο του.

μελέτη της σχιζοφρενίας, η μέθοδος Χήθ παρουσιάζει άρισμένα εντελώς άρροπτες και εύεργετικές παρενέργειες. Μερικοί σχιζοφρενείς στους οποίους εφαρμόθηκε, έπασχαν συγχρόνως κι' από σωματικές ασθένειες. Υπήρχαν π.χ. μεταξύ τους καρκινοπαθείς, σε προχωρημένο στάδιο, που ποδούσαν άφόρτα. Με τις ηλεκτρικές διεγέρσεις στον εγκέφαλο σταμάτησαν οι πόνοι.

Κάποιος ηλικιωμένος έμεινε χρόνια ολόκληρα κολλημένος σε μιά πολυθρόνα, από άρρωτικούς ρευματισμούς. Το ένα γόνάτο του ήταν προσημένο, παραμορφωμένο. Οι ηλεκτρικές διεγέρσεις εξαφάνισαν το πρόβλημα και τον πόνο, κι' ο άρρωστος ξανάγινε ικανός να περπατά μόνος του και ν' άσείη σκάλες.

Μία γυναίκα πάλι, που είχε όχτρά ολόκληρα χρόνια να μιλήσει, έπαυσε συγχρόνως από προχωρημένο καρκίνο του στήθους, που δεν μπορούσε να χειρουργηθεί. Όταν την υπέβαλαν σε ηλεκτρικές διεγέρσεις, άρχισε να μιλάει. Και έξέφρασε την ευγνωμοσύνη της, γιατί της είχαν περάσει οι άνοσοφοροι πόνοι της.

Ο δόκτωρ Χήθ κι' οι συνεργάτες του άγνωστον γιατί προκαλούνται αυτά τα αποτελέσματα. Σκοπεύουν όμως να μελετήσουν συστηματικά τις μεγάλες δυνατότητες της νέας μεθόδου.

Κάτω απ' το μάλλινο σκουφο του, ο ψυχοπαθής αυτός κραδαι μιά μετάλλινη βάση, εφαρμοσμένη στο κρανίο του και συνδεδεμένη με τα ηλεκτροφόρα σύρματα.

—Προτιμάμε να φροντίζουμε για τ' άμπέλια μας, παρά για τα λουλούδια, που μας είναι άχρηστα! είπε στον εφημέριο ο χωρικός.

«Εκείνος του άποκρίθηκε πως τα λουλούδια κοστίζουν άκριβά και θέλουν πολλές περιποιήσεις.

—Προτιμάμε να φροντίζουμε για τ' άμπέλια μας και τα λαχανικά μας, παρά για τα λουλούδια που μας είναι άχρηστα! πρόσθεσε.

Ο παπά - Βουάς άκουσε την άπλη εκείνη εξήγησι, κι' άφήνοντας το χωρικό, προχώρησε μερικά βήματα. Προσευχήθηκε τότε και είπε:

— Παναγία μου, δός μου φώτισι να τους κάνω να φυτεύουν λουλούδια από δω και πέρα...

Την άλλη Κυριακή, μετά το Εύαγγέλιο, είπε στους πιστούς:

—Αγαπητοί άδελφοί, σήμερα δεν θα σας κάνω θρησκευτικό κήρυγμα. Έχουμε πολλές βδομάδες μπροστά μας για να μιλήσουμε για το Θεό, για την Κόλασι και για τα έφτα θανάσιμα άμαρτήματα. Σήμερα θα σας πω μιά ιστορία:

»Θυμάστε τον μπάρμπα Βαπτιστή, που πέθανε; Του συχωρεμένου δεν του ήταν εύκολο να πάη στον Παράδεισο. Δεν πατούσε ποτέ στην εκκλησία. Έδερνε τη γυναίκα του ταχτικά και μεθοκοπούσε κάθε μέρα.

»Πιστόσο του γίνηκε η χάρι να πάη με τους άγαθούς στον Παράδεισο. Έτσι τώρα βρίσκεται κοντά στους άγγέλους, στους άγιους, στο πλευρό του Άγιου Ισίδωρου, του προστάτη του χωριού μας.

Έστειλε στο δήμε το δολοφόνο

ΣΤΑ πρώτα χρόνια του αποικισμού της Αυστραλίας, όταν ένας καταδικασμένος έβγαινε απ' τη φυλακή, μπορούσε να ζητήσει να του παραχωρηθεί μία έκταση γης, καθώς και διάφορες διευκολύνσεις—εργαλεία, δάνεια, κλπ.—για να την καλλιεργήσει. Αυτά λοιπόν συνέβη και στην περίπτωση δύο πρώην φυλακισμένων, του Γουόρελ και του Φίσερ: Πήρε καθένας τους μία καλλιεργήσιμη έκταση, στην περιφέρεια του Καμπελτάουν, 50 χιλιόμετρα έξω απ' το Σίδνεϊ.

Οι άλλοι αποικοί απόφευγαν συνήθως κάθε συνάφεια με τους πρώην καταδικασμένους. Έτσι, ο Γουόρελ κι' ο Φίσερ, μη έχοντας άλλη συντροφιά, γίνανε φίλοι — μολοντί δεν μοιάζανε καθόλου στο χαρακτήρα και στα γούστα. Συνηθισμένοι ήδη στη σκληρή δουλειά, δεν άργησαν ν' αξιοποιήσουν τα κτήματά τους και να κερδίζουν αρκετά απ' την παραγωγή τους, που την πουλούσαν στη γειτονική κομποπολί.

Ο Γουόρελ ήταν ευχάριστος απ' την καινούργια ζωή του. Αντίθετα, ο Φίσερ δεν μπορούσε να συνηθιστεί στο ζεστό και ξηρό κλίμα και στο δυνατό ήλιο. Νοσταλγούσε τη δροσιά και τη συννεφιά της πατρίδας του. Αντιπαθούσε τα φείδια, τις σαύρες και τ' άλλα έρπετα που χωνόντανε παντού, τα άμετρητα κουνούπια που τον βασάνιζαν τις νύχτες του καλοκαιριού...

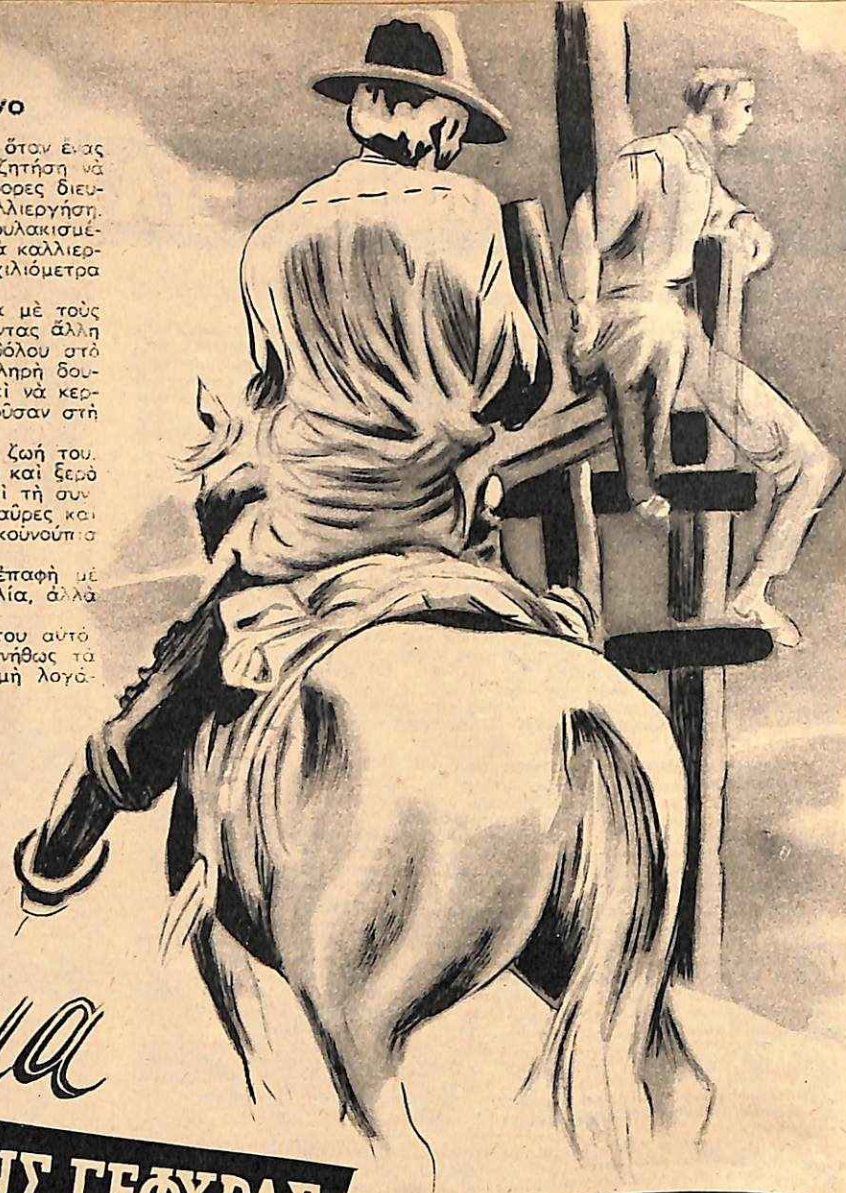
Έξ' άλλου, στενοχωριότανε γιατί είχε χάσει κάθε επαφή με τους συγγενείς του. Ήθελε πολύ να γυρίσει στην Αγγλία, αλλά δεν ήξερε πώς θα τον υποδεχόταν ή οικογένειά του.

Είχε μιλήσει συχνά με το Γουόρελ για τον πόθο του αυτό. Είχε κάμει επίσης λόγο στον έμπορο που αγόραζε συνήθως τα προϊόντα τους, και του είχε πη μάλιστα σε ποιά τιμή λογαριάζε να πουλήσει το κτήμα του.

Δεν παραξενεύτηκε λοιπόν καθόλου ο έμπορος αυτός, όταν ο Γουόρελ του πήγε μία μέρα την παραγωγή και των δύο κτημάτων. Τον ρώτησε κι' έμαθε πως ο Φίσερ κι' αυτός είχαν πάει προχέροντες στο Σίδνεϊ. Εκεί, είχαν πιάσει κουβέντα με κάτι ναύτες. Όταν άκουσε ο Φίσερ πως έπρόκειτο να φύγει τ' άλλο πρωί ένα γρήγορο πλοίο για την Εύρωπη, πήρε άμεσως την απόφασή να ταξιδεύει μ' αυτό.

Ο Γουόρελ του υποσχέθηκε να φροντίσει και για τα δύο κτήματα και να πουλήσει τα προϊόντα τους.

Δεν είχε λόγους να μην το πιστέψει ο έμπορος. Κι' έ-

Είχε δη ένα φάντασμα—τους είπε—καθισμένο πάνω στη γέφυρα ενός ξεροπόταμου...

Το φάντασμα

ΤΗΣ ΓΕΦΥΡΑΣ

εγκαλούθησε ν' αγοράσει, ότι του πήγαινε ο Γουόρελ.

Έπειτα από κάμποσο καιρό, ο Γουόρελ του έδειξε ένα γράμμα απ' το φίλο του, με αγγλικό γραμματόσημο. Ο Φίσερ έγραφε πως η οικογένειά του τον είχε δεχθεί με μεγάλη χαρά, πως είχαν όλα ξεχαστεί και πως ήταν αποφασισμένοι να μην ξαναγυρίσει πια στην Αυστραλία. Άναθε δε στο Γουόρελ να πουλήσει το κτήμα του και να του στείλει τα λεφτά.

Ο έμπορος αναγνώρισε την υπογραφή του Φίσερ και βοήθησε το Γουόρελ να βρει αγοραστή.

Κοντά στη μικρή εκείνη κομποπολί, σ' ένα μικρό αγρόκτημα, ζούσε μονάχος του ένας Ίρλανδός, ο γερο-Μπάρνεϊ. Κάθε βράδυ σχεδόν, πήγαινε να μεθύσει σε μία ταβέρνα, και γυρῖζε ύστερα στο κτήμα του, άργα τη νύχτα, με το γέρινο αλογό του.

Κάποια νύχτα όμως, μισή ώρα αφού είχε φύγει, ξαναγύρισε στην ταβέρνα, αναστατωμένος, και διηγήθηκε στους άλλους πελάτες μιά αλλόκοτη ιστορία. Είχε δη ένα φάντασμα — τους είπε — καθισμένο πάνω στη γέφυρα ενός ξεροπόταμου, λίγο έξω απ' την κομποπολί! Τ' άλλοτε είχε κατατρομάξει, βλέποντας την όπτασή αυτή, και δεν έννοούσε να προχωρήσει. Μά κι' ο Μπάρνεϊ είχε ξεμεθύσει ελαφρικά, απ' τον τρόπο του...

Ζήτησε να πη πάλι, για να συνέλθω! "Ύστερα δήλωσε πως δεν έννοούσε να φύγει για το κτήμα του πριν ξημερώσει. Φυσικά, γέλασαν όλοι μαζί του. Πώς ήταν δυνατό να δώσουν σημασία στα λόγια ενός μεθυσμένου;...

"Αλλάξαν όμως γνώμη, όταν κι' άλλοι πολλοί μάρτυρες, αξιόπιστοι και ξεμεθύστοι, βεβαίωσαν πως είχαν δη το φάντασμα στη γέφυρα! "Ένας απ' αυτούς, πιο θαρραλός, τόλμησε να το κυτάξει προσεκτικότερα και βρήκε πως έμοιαζε πολύ με το Φίσερ, τον πρώην καταδίκη.

Το Φίσερ; Μά πώς ήταν δυνατόν; Αυτός είχε φύγει για την Αγγλία, εδώ και πόσον καιρό. Κι' αν δε άκουμ είχε πεθάνει εκεί, στην πατρίδα του, σίγουρα δεν θαε καμμία διάθεσι το φάντασμα του να ξαναγυρίσει στην Αυστραλία, που την αντιπαθούσε όσο ζούσε...

Όστόσο, οι διαδόσεις που κυκλοφορούσαν από στόμα σε στόμα, έξογκώνονταν ολοένα κι' επηρέαζαν την κοινή γνώμη. Κανείς πιά δεν τολμούσε να βγεί απ' την κομποπολί, όταν νύχτανε. Πολλοί μάλιστα κλειδωναν κι' άμπάρωναν τις πόρτες τους, για να μη μπη το φάντασμα...

"Η άστυνομία άδισφόρησε κάμποσο καιρό γι' αυτή την ιστορία, που είχε αρχίσει με τις φαντασιοπληξίες ενός γέρο μπε-

κρή. Μά όταν πήρε διαστάσεις κι' άπειλούσε να επηρεάσει σοβαρά την κοινωνική ζωή του τόπου, οι άστυνομικοί αποφάσισαν πια να επέμβουν.

Ο σκοπός τους ήταν ν' αποδείξουν ψεύτικη την ιστορία του φαντάσματος. Πήραν λοιπόν μαζί τους μερικούς αξιόπιστους πολίτες, ως μάρτυρες, και πήγανε μία νύχτα στη γέφυρα.

Το φάντασμα ήταν εκεί! Και το αναγνώρισαν όλοι: Ήταν πραγματικά το φάντασμα του Φίσερ, του πρώην καταδίκου!

Καθώς το κύταζαν με τρόμο, το είδανε να γλιστράει ως την άκρη της γέφυρας και να χάνεται κάτω απ' αυτήν...

Τ' άλλο πρωί, η άστυνομία έκαμε μία λεπτομερή έρευνα στην κοίτη του χειμάρρου και βρήκε ένα πτώμα, θαμένο εκεί από καιρό. Από διάφορα σημάδια που παρατήρησε, βεβαιώθηκε πως ήταν του Φίσερ.

Το αναγνώρισαν άλλωστε κι' οι δεσμοφύλακες των φυλακών, δ-που ήταν άλλοτε κλεισμένοι.

Έξ' άλλου, οι συγγενείς του στην Αγγλία δήλωσαν πως δεν τον είχαν ιδεί καθόλου, ούτε κι' είχαν μάθει τίποτε γι' αυτόν απ' τον καιρό της καταδίκης του.

Το γράμμα που είχε λάβει δόθεν ο Γουόρελ, εξετάστηκε από ειδικούς γραφολόγους κι' αποδείχθηκε πλαστό.

Ο Γουόρελ συνελήφθη τότε και προφυλακίστηκε, παρ' όλες τις διαμαρτυρίες του πως ήταν άθώος. "Η δίκη του αποτέλεσε ένα εξαιρετικό γεγονός για το Σίδνεϊ. Ήσαν σπάνιες οι δολοφονίες, εξαιρετικές και άραιοκατοικημένη αυτή χώρα. Κι' οι παράσ-την καινούργια και ανακαλύψεως του πτώματος πολλαπλασίαζαν το γενικό ενδιαφέρον.

Ο Γουόρελ καταδικάστηκε σε θάνατο. Πριν απ' την εκτέλεσί του, ώμολογησε το έγκλημά του.

Είχε βρή το Φίσερ καθισμένο στη γέφυρα, κάποια καλοκαιρινή νύχτα. Τον είχε χτυπήσει στο κεφάλι μ' ένα χοντρό μπασιτού-νι που κρατούσε, τον είχε σκοτώσει και τον είχε βάλει κάτω απ' τη γέφυρα. Είχε γράψει ύστερα το πλαστό γράμμα και τόχε δώσει σ' ένα αποφυλακισμένο κατάδικο που γύριζε στην Αγγλία, πληρώνοντάς τον για να το ταχυδρομήσει από εκεί.

Πίστευε πως ήταν τέλειο το σχέδιό του. Μά τον είχε άποκαλύψει το φάντασμα του θύματός του.

—Ο σκύλος μου ωδονούσε! Ήταν ή ά-πάντη! ενός μεθυμένου οδηγού στον άστυφύλακα.

ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Όταν εφαρμόζεται το «δάσκαλε που δίδασκες»

ΟΙ παραβάσεις των κανονισμών της τροχαίας, έχουν πολύ συχνά τραγικές συνέπειες, τόσο για τους πεζούς όσο και για τους οδηγούς. "Όχι σπάνια, όμως, έχουν ά-πρόοπτες και διασκεδαστικές συνέπειες, ιδίως μάλιστα όταν γίνονται από εκείνους που είνε έμφροτισμένοι με την τήρησή τους, ή από ανθρώπους που υποτίθεται ότι ξέρουν καλά κάθε τι σχετικό με την τροχαία κίνηση.

Πριν λίγο καιρό συνελήφθη στην Καρολίνα ένας οδηγός αυτοκινήτου, επειδή το αυτοκίνητό του βρισκόταν στο άριστερό μέρος του δρόμου. Το επάγγελμα του ανθρώπου αυτού, ήταν να βάφει τις άσπρες γραμμές στη μέση του δρόμου, που καθοδηγούν τους οδηγούς από ποιά πλευρά να τρέχουν.

Στην ίδια πολιτεία της Αμερικής, συνελήφθη κάποιος Ουίλλιαμ Μάκ Γκράθ, επειδή άδ-ηγούσε με μεγάλη ταχύτητα ένα αυτοκίνητο χωρίς άδεια. Τα φανάρια του αυτοκινήτου ήταν καταστραμμένα. Όταν έφτασαν στο τμήμα, αποδείχθηκε ότι ο Μάκ Γκράθ ήταν κρατικός μηχανικός και ήταν άπεασμένος στην υπηρεσία που φροντίζει για την καλή συντήρησι των αυτοκινήτων και την ένγνμρωσι των οδηγών σχετικά με τους κανονισμούς της τροχαίας.

Κάποιος Κέρτις Πλάντς θεωρήθηκε ο καλύτερος οδηγός της Πολιτείας του και πήρε ένα ειδικό δώρο από τη λέσχη των αυτοκινήτιστών, επειδή επί δύο δόλοκληρα χρόνια δεν παρέβη ούτε μία φορά τους κανονισμούς και δεν ξεπέρασε το όριο ταχύτητας. Γυρίζοντας σπίτι του, μισή ώρα μετά την παραλαβή του δώρου, ο Κέρτις Πλάντς συνελήφθη από ένα άστυφύλακα, επειδή έτρεχε με υπερβολική ταχύτητα!...

Πού και πού, οι άνθρωποι που προτείνουν διάφορες λύσεις για τη ρύθμισι του ζητήματος της κυκλοφορίας, γίνονται οι ίδιοι θύματα των κανονισμών που ζητούν να εφαρμόσουν. "Έτσι την έπαθε ένας γεροισιαστής από το Μισισσιππί. "Ο γεροισιαστής αυτός ζήτησε να μη δίνονται άδειες αυτοκινήτου σε ανθρώπους που δεν είχαν πληρώσει τους φόρους τους.

"Η ιδέα του έγινε δεκτή, αλλά όταν τέθηκε σέ άραμογή, ο γεροισιαστής ήταν ο πρώτος που άπαρκαώθηκε να στερήσει το αυτοκίνητό του, επειδή είχε ξεχάσει να πληρώσει τους φόρους του.

Ένας έμπορος από τη Μέμφις, επίσης, ζήτησε να εγκατασταθί ένας φάρος με τα κατάνα σημάδια της τροχαίας έξω από το κατάστημα του, που βρισκόταν σε μία πολυσύχναστη διασταύρωσι. "Η αίτησή του έμπερος α-λλά, λίγες μέρες άργότερα, ο έμπορος άδ-ηλά, άλγες μέρες άργότερα, ά άστυφύλακας της τροχαίας, είχε άφρονήσει το κόκκινο φως της τροχαίας, που βρισκόταν έξω από το κατάστημα και οι "Αλλά κι οι άστυφύλακες, που είναι υπο-ιδιοί θύματα των κανονισμών που είναι κ-ρεκμένοι να επιβάλλουν. Πριν λίγον καιρό, άστυφύλακες μίας άμερικανικής πόλεως διε-ώθησαν να κάνουν έλεγχο για να βεβαιω-θούν άν όλα τα αυτοκίνητα είχαν εφοδιασθί με τις καινούργιες πλάκες των αριθμών κυ-κλοφορίας.

Τις πρώτες μέρες, όμως, υποχρεώθηκαν να κάνουν τη δουλειά τους χωρίς αυτοκίνητο, γιατί κανείς άστυνομικός δεν είχε σκεφθί να εφοδιασθί τα αυτοκίνητα της άστυνομίας με τις καινούργιες πλάκες των αριθμών.

Χαρακτηριστικό δείγμα εύσυνειδησίας, είναι ή περίπτωση του άστυφύλακος Ουάιτ, που κα-τάδικασε τον εαυτό του για παράβασι των κανονισμών. "Ο άστυφύλακας αυτός σταμάτησε το αυτοκίνητό του και, χωρίς να κυτάξει πίσω του, άνοιξε την πόρτα του οδηγού, πράγμα που άπαγορεύεται από τους κανονισμούς άσφα-λείας.

"Ένα αυτοκίνητο που έρχόταν από πίσω, έ-πεσε άναγκαστικά πάνω στην πόρτα και την κατέστρεψε. "Ύστερα από αυτό, ο εύσυνειδη-τος άστυφύλακας έβγαλε το μπλόκ του, έκανε μία μήνυσι έναντίον του ίδιου του εαυτού του για παράβασι και πληρώσε τα 25 δολάρια, που όριζε ο νόμος γι' αυτές τις περιπτώσεις.

"Η εύσυνειδησία, όμως, οδηγεί καμιά φορά σε υπερβολές. Πριν λίγο καιρό, ο οδηγός έ-νός ταξί άνεκάλυψε ότι ο πελάτης, που είχε παραλάβει από τον σιδηροδρομικό σταθμό, ή-ταν καταζητούμενος από την άστυνομία.

Θέλοντας να προκαλέσει την προσοχή και την έμπεισιν των άστυνομικών, χωρίς όμως να κιν-ήσει τις ύποψιες του κακοποιού επιδάτη του, έφερε σιγά-σιγά το αυτοκίνητό του στο άριστε-ρό μέρος του δρόμου και έκανε ένα σωρό άλ-λες έσκεμμένες παραβάσεις.

Το σχέδιό του πέτυχε και ένας μοτοσυκλε-τιστής της τροχαίας τον σταμάτησε μετά από λίγη ώρα. "Έτσι ο κακοποιός δεν πρόλαβε να ξεφύγει και ο έξυπνος οδηγός πήρε τα συ-χαρητήρια των άστυνομικών, γιατί βοήθησε στην σύλληψι του. Μαζί με τα συχαρητήρια, όμως, πήρε και μία κλήσι για το ατύχημα, επειδή είχε παραβή τους κανονισμούς, τρέχον-τας στο άριστερό μέρος του δρόμου.

Σέ μιά άλλη περίπτωση, ένας άστυφύλακας έδωσε κλήσι στον μηχανοδηγό μίας άμαξο-στοιχίας, επειδή, έξ αίτίας μίας βλάβης, ά-ναγκάσθηκε να σταματήσει το τραίνο πάνω σε μία διασταύρωσι, πράγμα που άπαγορεύεται άσπρη.

Δεν είναι σπάνιες οι περιπτώσεις, τέλος, που οι παραβάται προσποιούνται ότι δεν έ-χουν να ύπαρξη κανονισμός σχετικός με την παράβασι που έκαναν. Κάποιος Αμερικανός, που πέρασε 14 κόκκινα φώτα της τροχαίας χωρίς να σταματήσει και στο τέλος έρριξε το αυτοκίνητό του πάνω σε έναν στύλο, ρώτησε με άδωο ύφος τον άστυφύλακα που τον συνέ-λαβε:

—Μά τι έκανα;

Πιο έρραυς, όμως, ήταν ένας άλλος, που όταν συνελήφθη επειδή οδηγούσε μεθυμένος και με μ'όλη ταχύτητα, διαμαρτυρήθηκε ζωνάρι:

—Μά δ'ν' οδηγούσα εγώ, έπτε στον άστυφύ-λακα. "Ο σκύλος μου κρατούσε το ρολόι. Φυσικά, δεν γλύτωσε το πρόστιμο.

1 Ένα άμερικανικό άεροπλάνο «C 45» ά-ναγκάστηκε προ χμερών να προσγειωθί πάνω στα χιονισμένα όρηματα του Λόδλανι (17 της Αγγλίας) του Κολοράντο, σε ύψος 4.000 μέτρων. Το άεροπλάνο δεν έπαθε με-γάλες ζημιές, οι επιβάτες όμως, άποκλεισμέ-νοι στα χόνα, θα πέθαιναν από την πείνα και το κρύο, άν δεν τους άνεκάλυπταν έγκαι-ρος τα έλικόπτερα και τ' άεροπλάνα που είχαν σταλή σε άναίτησί τους.

2 Στην άγγλική ζώνη του Βερολίνου, ο κουρέας Ένρικο Χόκεντροφ έχει μετατρέψει το κατάστημά του σε σωστό μουσείο. Βρί-σκει κανείς εκεί, κρεμασμένα στους τοίχους, εφάρια του 16ου αιώνα, σάπυνιές της εποχής του Λουδοβίκου XIV, ζωγραφικούς πί-νακες και σκίτσα που χάριζαν στους κουρείς τους διάσημοι ζωγράφοι, και πολλά κομψο-τεχνήματα. "Έτσι οι πελάτες του κ. Χόκεν-τροφ δεν διαμαρτυρούνται όταν άναγκάζονται να περιμένουν τη σειρά τους και περνούν ευ-χάριστα την ώρα της άναμονής, περιεργα-ζόμενοι τους τοίχους του μικρού αυτού μουσείου.

3 "Η σύζυγος του Αμερικανού προέδρου κ. Μάου Άϊζενχάουερ βρέθηκε προ χμερών σε δύσκολη θέση. Πήγε σε μία δεξίωσι στο ξενοδοχείο «Μαθηολόουερ» της Ουάσιγκτον με μία τουαλέτα που ένας μεγάλος οίκος μέδας είχε φτάξει άποκλειστικά γι' αυτήν. Φοιτάζονσε όμως την δύσάρεστη έκπληξη που δοκίμασε όταν, φτάνοντας εκεί, συναντήθηκε με την κυρία Ντόρις Κράιντ, που φορούσε το ίδιο άκρίβως φόρεμα!... "Ύστερα από ό-λιγόστιγη άμνηστία, οι δύο κυρίες το γύ-ρισαν στο άστέιο και γέλασαν επειδή είχαν τα ίδια γούστα, άσον άφορά τη μόδα. Στ ή φωτογραφία μας άριστερά ή κυρία Κράιντ και δεξιά ή κυρία Άϊζενχάουερ.

4 Κατά την πρόσφατη διαμονή των «Όσκαρ» στο Χόλλυγουντ, ένας φωτορεπόρτερ πήρε το εύθυμο αυτό ένστανάντ που παρουσιάζει τον Μάρλον Μπράντο και τον Μάμπ Χοπ, τη στιγμή που ο δεύτερος προσπαθεί να πάρη το «Όσκαρ» από τον πρώτο, λοχυρίζόμενος ότι έπρεπε να δοθί στον φίλο του Μπίλνι Κρόσμπι, πρωταγωνιστή του φιλμ «Η Χω-ριαστοπούλα».

Τῆς μαμάς

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΚΑΘΕ βράδυ, όταν πλάγιαζε ή μικρούλα Άννα, ένας λυγμός της έπιγε το λαιμό. Συγκροτούσε ώστόσο τὰ δάκρυά της, χάρεινε το ξανθό κεφάλι του κοριτσιού και το φιλούσε και έπειτα έφευγε. Άλλες μέρες πάλι, αγκαλιάζοντας τη μικρή, άφηνε τὰ δάκρυά της να κυλούνε.

— Τί έχεις, μαμά μου και κλαίς; τη ρωτούσε το κοριτσάκι της.
— Είμαι κουρασμένη, χρυσό μου... Δεν είναι τίποτε, θά περάση...

“Ενοίωθε τον έαυτό της εξαντλημένο, άρρωστο. Κάτι την έφθειρε σιγά - σιγά και παρ' όλες τις διαβεβαιώσεις των γιατρών καταλάβαινε πως ή ζωή της, μέρα τη μέρα έφευγε σιγά - σιγά. Δεν φοβόταν το θάνατο, μά λυπότανε με την ιδέα ν' αφήση τη μικρή της Άννα, μόνη, άπροστάτευτη. Την αγαπούσε τόσο πολύ!... Πώς θά μπορούσε ο άντρας της, ο Ζώρς, ν' ασχοληθί μαζί της, μία και είχε τη δουλειά του; Στο τέλος, θά έφερνε κάποια παιδαγωγό ή θά την έκλεινε στο οικότροφείο. Ο Ζώρς θά ξαναπαντρευόταν σίγουρα, γιατί ήταν άκόμη νέος και ή Άννα θά είχε μιάν άλλη μαμά...
— Άννα μου, χρυσό μου, της έλεγε μέσ' στα δάκρυά της, πώς θά κάνης δίχως τη μαμά σου;...

Η Άννα τη φιλούσε και προσπαθούσε νά την παρηγορήση με τὰ λογάκια της. — Τετα, έκλαιγε κι' αυτή. “Ερχόταν, άργότερα, ο Ζώρς και έκανε ν' πάν γιά νά παρηγορήση κι' αυτός τη γυναίκα του.

— Μην ανησυχείς, Μαρία, της έλεγε, δεν έχεις τίποτε. Λίγη άδυναμία, θά γίνης γρήγορα καλά.

— Ζώρς, Ζώρς, του απαντούσε ή Μαρία, τί άσχημα τὰ λες τὰ ψέμματα! Δεν γίνεται κανείς καλά, όταν έχη την άρρώστεια τη δική μου...

— Οχι, όχι, θά γίνης καλά!... Πήγαινε τώρα στο κρεβάτι σου νά ησυχάσης, νά ξεκουρασθής...

Η Μαρία όμως πέθανε. Λίγους μήνες ύπόφερε κι' έσθυσε, άργά άργά, ένα βράδυ. Ο Ζώρς λίγο έλειψε νά τρελλαθί, από τόν πόνο του, άλλ' έκανε κουράγιο γιά τη μικρούλα του, την Άννα. “Αν κι' ήταν έφτά χρόνων, ή μικρή βυθίστηκε στη λύπη της και δεν έπαίξε πιά. Θυμόταν πάντα τη μαμά της και έκλαιγε...

Δυό χρόνια πέρασαν έτσι. Έπειτα, σιγά σιγά, οι πληγές τους άσχησαν νά έπουλώνωνται. Ο Ζώρς ξαναρχισε την παλιά του ζωή, νά βλέπη τους φίλους του, νά πηγαίνι στο θέατρο, νά διασκεδάξη. Μόνο ή μικρή, ή Άννα, έξακολουθούσε νά κλαίη τη μαμά της.

Μιά μέρα, ο πατέρας της την πήγε σέ μιá κυρία που τη νέμισε φιλικά και δώρα. Ήταν ώραία, κομψή, με ξανθά μαλλιά και πολύ βαμμένη, σαν κοίκαλα.

— Ημουν φιλενάδα της μαμάς σου, είπε εκείνη στην Άννα. Αγαπιόμαστε πολύ, πρόσθεσε κι' έκλαιε λιγάκι.

Κι' έπειτα, γυρίζοντας στον πατέρα της:

— Ζώρς, νά μου τη στέλνης πότε - πότε τη μικρή. Είμαι τόσο μόνη!... Θάρχεσαι,

Άννα, νά μου κάνης συντροφιά;

— Εγώ κάνω ό,τι θέλει ο μπαμπάς, είπε ξερά ή μικρούλα.

— Μά ναι, Φρανσουά, της απάντησε ο Ζώρς. Η Άννα θάρχεται τακτικά στο σπίτι σου...

Η Άννα, λοιπόν, πήγαινε πότε πότε στο σπίτι της Φρανσουά, που την περιποιόταν πολύ. Τὰ βράδια έρχόταν κι' ο πατέρας της και έτρωγαν όλοι μαζί. Η Άννα όμως δεν διασκεδάζε εκεί.

Σιγά σιγά, ο Ζώρς είχε έρωτευθί την Φρανσουά και σκέφτηκε πώς δεν θά ήταν άσχημα νά παίρνει, μιá μέρα, αυτή, τη θέσι της Μαρίας. Άλλά πώς θά υποδεχόταν την απόφασί του ή Άννα; Έδώ και λίγον καιρό, ή μικρή είχε γίνει παράξενη και μελαγχολική. “Ζηλεύει, σκέφτόταν, ζηλεύει τη Φρανσουά. Μά θά της περάση...

Μέ τη διαίσθησι του παιδιού, ή Άννα καταλάβαινε πώς ή Φρανσουά δεν ήταν σαν τη μητέρα της και δεν ήθελε νά την παντρευθί ο πατέρας της, να πορη τη θέσι της μαμάς της, που και νεκρή ή Άννα την λάτρευε.

“Παναγία μου, — προσευχόταν ή μικρή — βοήθησέ με, κάνε το μπαμπά νά καταλάβη πώς ή Φρανσουά δεν είναι όπως ήταν ή μαμά μου...”

Όταν ή Φρανσουά είπε σέ μιá φίλη της πώς θά παντρευόταν σέ λίγο με τόν Ζώρς, εκείνη της παρατήρησε: — Ξέρεις καλά πώς ο Ζώρς δεν είναι και τόσο πλοήσιος. Έπειτα έχει

την κόρη του...

— Άφου μ' αγαπάει;...
— Υστερα ξέρεις από τί πέθανε ή γυναίκα του;

— Από πνευμονία;...
— Μά τί λές! Ήταν φθισικά... Πού το ξέρεις αν δεν είν' άρρωστος κι' αυτός, αν δεν κόλλησε; Έπειτα, φαντάζεσαι, πώς θά

εβλήση νά χωρήση απ' το κοριτσάκι του;
— Το κοριτσάκι θά το ανεχθώ λίγον καιρό κι' έπειτα θά το κλείσω σέ κανένα οικότροφείο.

— Τά πρόβλεψες όλα! Ναι, αλλά, το φάντασμα της γυναίκας του είναι στο σπίτι...

— Μά δεν καταλαβαίνεις τί θά κάνω; Όα τ' αλλάζω όλα, τὰ έπιπλα, τις ταπεταρίες... Τίς συνήθειες.

Ενοία σου, ο Ζώρς είναι πολύ έρωτευμένος μαζί μου και θά κάνει ό,τι θέλω εγώ!...

Την ημέρα που γινόταν αυτή ή συνομιλία, ή μικρή Άννα ήταν στο σπίτι της Φρανσουά και κρυμμένη πίσω απ' την πόρτα του σαλονιού, τὰ είχε ακούσει όλα! Ήταν τώρα εννιά χρόνων. Μά τώρα στο μυαλό της, γεννιόταν κάποιο σχέδιο, κάτι το τολμηρό, που της έκοβε την αναπνοή.

Το βράδυ, καθώς πλησίαζε ή ώρα, που θά έρχόταν ο πατέρας της γιά νά την πάρη απ' το σπίτι της Φρανσουά, ή μικρή της είπε:

— Γιατί δεν έρχεστε στο σπίτι μας; Όα ήθελα νά σας δείξω τη συσκευή της τηλεόρασης, που μου χάρισε ο μπαμπάς...

και κάτι άλλο άκόμη...
— Τί άλλο, ρώτησε περίεργη ή Φρανσουά.

— Είναι μιá εκπληξι... Όα δήτε...

Όταν έφτασαν στο σπίτι, ή Άννα χτύπησε δυνατά το κουδούνι. Μπήκε με όρμη κι' άνοιξε όλες τις πόρτες των δωματίων. Η Φρανσουά τάχασε.

— Μά τί έπαθες, Άννα, τρελλάθηκες; Ή μικρή την κύτταζε με μίσος.

— Σώπα κι' έλα μαζί μου, της απάντησε κοφτά. Κύτταζε, αυτή είναι ή κάμαρα του μπαμπά και της μαμάς. Αυτό είναι το κρεβάτι που πέθανε ή μαμά. Έδώ κοιμάται κάθε βράδυ ο μπαμπάς κι' αυτό είναι το δικό μου κρεβάτι. Δεν χωρίσαμε ποτέ

μας! Δεν άλλαξαμε τη θέσι, ούτε μιáς μας! Δεν είναι όπως τ' άφησε ή καρέκλας. Όλα είναι όπως τ' άφησε ή καρέκλας.

— Εδώ είναι τὰ φορέματά της — μαμά... Έδώ μέσα στο σπίτι, είχε τακτοποιημένα. Έδώ μέσα στο σπίτι, είχα το κοριτσάκι μου! Καταλαβαίνεις τώρα; Καμμία άλλη γυναίκα δεν μπορεί νά έζησέ έδώ μέσα, καμμία που θέλει νά απολυμάνη το σπίτι, ν' αλλάξη τὰ έπιπλα και νά με κλείση έμένα, στο οικότροφείο...

— Εδώ είναι ή θέσι της μαμάς και καμμία άλλη γυναίκα δεν μπορεί νά της την πάρη. Φύγε, φύγε γρήγορα!...

Και την έσπρωξε μ' όση είχε δύναμη. Η Φρανσουά τὰ έχασε κι' έφυγε σαστισμένη. Έπειτα, ή Άννα έξοσπασε σέ κλάμα. “Ετσι τη βρήκε ο πατέρας της όταν γύρισε.

— Μπαμπά, συχώρα με... του είπε, όταν του τὰ διηγήθηκε όλα.

Ήταν τόσο κοκιά αυτή ή γυναίκα! Ήθελε νά τὰ καταστρέψω όλα, νά τ' αλλάξω όλα, νά με κλείση σέ οικότροφείο... νά πάρη έδώ μέσα τη θέσι της μαμάς!... Την έδωξα γι'ατί τη μισούσα!...

Ο Ζώρς την έσφιξε στην αγκαλιά του και φιλώντας την, της είπε γλυκά:

— Ησύχασε, κόρούλα μου, ήσυχασε. Τη θέσι της μαμάς δεν πρόκειται ποτέ νά την πάρη καμμία γυναίκα...

Και κράτησε την ύπόσχεσί του. ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

—Και τώρα φύγε γρήγορα, έδω είναι ή θέσι της μαμάς!... είπε ή Άννα στη Φρανσουά.

Η κατατρεχημένη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ένας άλήτης μπαίνει στην Πράσινη Βίλλα γιά νά κλέψι, αλλά παθαίνει άσφυξία και κινδυνεύει νά πεθάνι. Προφάνει όμως και τόν γλυτώνει ο Μαρινιάν. Ο άλήτης του έδινε τότε πώς αισθανόταν τα ίδια συμπτώματα που του είχαν προκαλέσει άλλοτε οι αναθυμιάσεις ενός άσθεστού, του Μαρινιάν. Υποπτεύεται άμέσως τη φοβερή αλήθεια: ότι ή Σαρλότ κι' ο Άνρυ έπεσαν θύματα των αερίων του γυψοκαίνου. Γιά νά βεβαιωθί, πηγαίνει στη φυλακή της Σαρλότ, της κάνει διάφορες έρωτήσεις και πείθεται απ' τις απαντήσεις της πώς μάντεψε σωστά. Ένώ πλησιάζει ή ώρα της θανατικής εκτέλεσης, ο γιατρός τρέχει σαν τρελλός στην Πράσινη Βίλλα, γιά νά κμην ένα πείραμα στον έαυτό του. Εκεί, διαπιστώνει ότι τὰ αέρια των φούρνων περνούν μέσα απ' τόν παρόδη βράχο, είσχωρουν στη σοφίτα του οποίου κι' από εκεί καταδύνουν στην κρεβατοκάμαρα της Σαρλότ. Σέ λίγο, αρχίζει νά ψιφιατάει κι' αυτός τὰ δηλητηριώδη άποτελέσματα τους και τὰ περιγράφει, κρατώντας σημειώσεις. Υστερα κάνει σκεδόν τις αισθήσεις του και του φαίνεται πώς παρευρίκεται στην εκτέλεσι της Σαρλότ. Ωστόσο, με τις τελευταίες του δυνάμεις, κατορθώνει νά βγί απ' το σπίτι και νά συρθεί ως το δρόμο. Εκεί τόν βρίσκει αναίσθητον ο κόμης ντυ Τιελαί, τόν παίρνει στον πυγμό του και τόν περιποιείται. Όταν συνέχεται, τόν αναγγέλλει ότι, την τελευταία στιγμής, δόθηκε χάρι στη Σαρλότ κι' ότι μετστράφη ή ποινή της σέ ισόβια δεινά. Αυτό οφείλεται σέ ενέργειες του κόμης.

Πρίν από μερικές ημέρες, είχε συμβεί ένα τραγικό γεγονός.

Είχε αρχίσει ή περίοδος του κυνηγιού, κι' ο κόμης προσκαλούσε σέ κάθε μέρα γνωστούς και φίλους στον πυγμό.

Δεν είχε ξεχάσει την ύπόσχεσι που έδωσε άλλοτε στη γυναίκα του νά έγκαταστήθουν στο Παρίσι. Της είχε κάμει μάλιστα λόγο γι' αυτό, αλλά, προς μεγάλη του έκπληξι, ή Κλοτίλδη αρνήθηκε.

Οχι, του είπε, δεν θέλω... Ξέρω πώς θά κάνης μιá μεγάλη θυσία, αν πάμε νά ζήσουμε στο Παρίσι, έστω και τó μισό χρόνο. Οχι, θά μείνω κοντά σου, στο Φενεστρέλ. Όσο πιό μονάχοι θάμαστε, τόσο πιό πολύ θάμαι ευτυχισμένη...

Ήταν ελκρινής, όταν τάλεγε αυτά; Δεν έκρυβε καμμία ύστεροδουλία;

Ο Ουμπέρ άμφέβαλλε. Η Κλοτίλδη το καταλάβαινε και ύπέφερε γι' αυτό.

Όσο άλλοτε ήταν έπιπόλαια και άμυαλη, δίχως νά νοιάζεται καθόλου τι θά έχαιροσσε τόν άντρα της, τόσο τώρα τόν γέμιζε έωτικές φροντίδες. Γιατί τόν αγαπούσε αληθινά! Δεν υπήρχε άμφιβολία γι' αυτό. Το διάβαζε στά μάτια της, τὰ γεμάτα γλύκα, τήψε, τρυφερότητα — στά μάτια της που του λέγανε καθαρά: «Ή συγκίνησή σου με ξανάφερε στη ζωή. Μά ή συγκίνησή σου δίχως την αγάπη σου δεν είναι δυνατή... δεν τη θέλω!»

Όταν μένανε μόνοι οι δυό τους, τὰ βράδια, τόν κύτταζε με λατρεία, δίχως εκείνος νά το άντιληφθί.

Αυτός διάβαζε ένα βιβλίο — ή όνειροπολούσε και προσπιόταν ότι διάβαζε.

Κανείς απ' τους δυό τους δεν μιλούσε.

Ένα βράδυ, καθώς στεκόταν πίσω του, τουπίασε το κεφάλι με τὰ δυό της χέρια, έσκυψε και τόν φίλησε άναλόφα. Εκείνος έσκιρτησε κι' έκλεισε τὰ μάτια του. Η Κλοτίλδη έβαλε τότε το χέρι της πάνω στά βλεφάρα του, γιά νά τόν έμποδίση νά τὰ ξανανοίξη.

Κι' ένοίωσε ο Ουμπέρ στά χείλη του το φλογερό και παρατεταμένο χάδι των χελιών της γυναίκας του.

Σηκώθηκε, λίγο ταραγμένος. Υστερα

ξαναπήρε ψυχρό ύφος, κάθισε πάλι και ξανάνοιξε το βιβλίο του.

— Άκουσε! του είπε ή Κλοτίλδη. Δεν τη θέλω, τέτοια συγγνώμη σου!...

Απ' το βράδυ εκείνο, δεν έκαμε πιά καμμία προσπάθεια νά ξαναβρθί το δρόμο της καρδιάς του.

Υστερα από δυό μέρες, δέχθηκαν καινούργιους προσκεκλημένους. Ο κόμης έίπε μ' αδιάφορο τόνο στην Κλοτίλδη τὰ όνόματά τους.

Ένας απ' αυτούς ήταν ο Ματί. Προφέροντας τ' όνομά του, ο Ουμπέρ δεν έκυτάζε καν καθόλου την κόμησά. Σέ τί θά ώφελοσσε άλλωστε; Μήπως δεν ήξερε από καιρό αυτό που ήθελε; Γιατί νά την υποβάλη σέ καινούργια δοκιμασία;

Ακούγοντας τ' όνομα του Ματί, ή Κλοτίλδη κυριεύθηκε από ένα νευρικό τρεμούλιασμα. Χτυπούσαν τὰ δόντια της. Την πλημμύρισε τρόμος.

Δεν ήθελε νά ξανακινούρη αυτόν τόν άνθρωπο... Μά πώς νά κάνη; Ήταν άδύνατο νά το πθ στον άντρα της!...

Αποφάσισε έπιτέλους νά γράψη στο Ματί.

Τ' απόγευμα, πήγε νά βοή την κοπελλίτσα που χρησιμοποιοσσε συνήθως γιά νά στέλνη τὰ γράμματά της. Της έδωσε ένα φάκελλο, μαζί με τις προφορικές οδηγίες της.

Μόλις όμως ή μικρή είχε απομακρυνθί

λίγο, ξεπρόβαλε και πάλι μπροστά της ο κόμης.

— Δώσε μου το! της είπε, απλύνοντας το χέρι.

— Μά, κύριε...
— Δώσε μου το!

Το όμυι υπάκουσε. “Έδωσε το γράμμα.

— Αν σέ ρώτησε ή κυρία κόμησσα, άπόψε ή αύριο...

— Τί νά της πώ;

— Την αλήθεια, αυτή τη φορά!

Ο Ουμπέρ άνοιξε και διάβασε το γράμμα. Περιείχε μιá γραμμή μονάχα:

«Μη δεχθίτε την πρόσκλησι του συζύγου μου».

Ο κόμης το ξέσκιζε. “Υστερα ξαναγύρισε ήσυχα στον πυγμό.

Αυτή τη φορά ήταν βέβαιος πώς θαρχόταν ο Ματί.

Πέρασαν δυό μέρες. Οι προσκεκλημένοι που έρχονταν από μακριά, είχαν φτάσει κι' όλας. Ο Ματί ήρθε τελευταίος.

Η κόμησσα ήταν βέβαιη πώς δεν θαρχόταν, γιατί είχε άπόλυτη έμπιστοσύνη στη μικρή που του είχε πάει το γράμμα της.

Όταν τόν είδε ξαφνικά άνάμεσα στους άλλους, χλώμιασε και κύτταζε μ' άγωνία τόν κόμητα.

Εκείνος κούβεντιαζε με φίλους, μπροστά στον πυγμό. Δεν έδινε καμμία προσοχή στο Ματί και στην Κλοτίλδη.

Ο Ματί πλησίασε τη νέα γυναίκα γιά νά τη χαιρετήση. Κι' άντήλλαξαν γρήγορα μερικές λέξεις, με σιγανή φωνή:

— Γιατί ήθατε;

— Δεν μπορούσα ν' άρνηθώ... Θα συσπιτούσε, θά υποπτευότανε...

Δεν έπρεπε ναρθίτε! Γι' αυτό σάς έγραφα...

Την κύτταζε, έκπληκτος και τρομαγμένος.

— Μου γράψατε;

— Ναι.

— Μη φωνάζης άδικώς! του είπε ο κόμης. Καταλαβαίνεις πολύ καλά πώς δεν μπορεί κανείς νά σε βοηθήση...

— Πότε;
— Πριν από δυο μέρες...
— Σε πούν εμπιστευθήκατε το γράμμα;
— Σ' εκείνη την κοπελίτσα, όπως πάντα.
— Δεν έλαβα τίποτε.
— Λέτε ψέματα! "Ω, πείτε μου πως λέτε ψέματα!"
— Σας τ' όρκίζομαι, δεν έλαβα τίποτε!
— Τότε λοιπόν έπασσε το γράμμα μου στα χείριά του άντρός μου! Είμαστε χαμένοι!

— "Όπως τόχασε ή μικρή και δεν τόλημ-
σε να σας τό πη...
— Οά τό μάθω άμέσως... άμέσως!
— Η Κλοτίλδη άπομακρύνθηκε μέ τρόπο.
"Έκαμε τό γύρο του πυργου. Όταν δεν τή
βλέπαμε πιά, άρχισε να τρέχη σάν τρελλή
μέσ' στό δάσος.

Βρήκε τή μικρή να παίζει μπροστά στό
σπίτι της.

"Εκείνη άρχισε να κλαίη, όταν τήν είδε.
Μάντεψε πως θα τή μάλυνε.

— Τό γράμμα μου... Τί έκανες τό
γράμμα μου; της είπε ή Κλοτίλδη.

Της τό διηγήθηκε όλα, κλαίγοντας: Τί
είχε συμβή άλλοτε, πριν από πολύν καιρό,
καθώς και πρό δυο ημερών...

"Η κόμησης τήν άκουσε, σιωπηλή. "Υ-
στερα τή φίλησε για να τήν παρηγορήσει
και ξαναπήρε τό δρόμο του Φενεστρέλ, τα-
ραγμένη, προβλεπώντας ένα δράμα και μο-
νολογώντας σε κάθε βήμα της:

— Δεν μπορούσε να μη γίνη αυτό...
* Ήταν γοαφό!

"Όταν έφτάσε στον πυργό, οί κυνηγοί ή-
σαν έτοιμοι να ξεκινήσουν.

Βλέποντας αλλοιωμένη τή φυσιογνωμία
της, ο άντρας της τή ρώτησε μ' ανήσυχία
μήπως δεν αισθανότανε καλά. "Εκείνη τόν
καθησύχασε. "Αλλ' ή φωνή της έτρεμε...

"Ο Ματί, αναστατώνμένος, δεν τήν άφινε
άπ' τα μάτια του.

Μόλις άπομακρύνθηκε ο κόμης, βρήκε εύ-
καιρία αυτός να τήν πλησιάσει.

— Λοιπόν;... τή ρώτησε.

— Τό γράμμα μου έπασε στα χείρια του
άντρός μου! Μα όχι αυτό μονάχα! Διάβα-
σε και τ' άλλο, τό τελευταίο που λάβατε.

"Υστερα τόβασε σ' άλλο φάκελλο και τό-
δωσε στη μικρή να σας τό φέρη... Κατα-
λαβαίνετε;

Ναί, καταλάβαινε πολύ καλά ο Ματί.
Κι' είχε γίνει κατάχλωμος σαν πεθαμένος.

Είχε προετοιμάσει λοιπόν ο κόμης τήν
εκδίκησι, τήν τιμωρία!

Ποιά θάταν αυτή ή εκδίκησι;... Τρομε-
ρή, δίχως άλλο, ή ανάλογη προς τό έγ-
κλημα που ήθελε να τιμωρήσει ο κόμης.

"Ο Ματί ήταν δειλός. Τα πόδια του λυ-
γισαν κι' αναγκάστηκε να καθήση σ' ένα
παγκό για να μην πέσει. "Έτρεμε άπ' τό
φόβο του...

"Η Κλοτίλδη τόν κύτταζε με όϊκτο και
περιφρόνησι.

— Πάρε τής καλύτερα τό κολλίε και πατάς τις χειρονιές... 'Αφίνουν τα
κενυτικά άποτυπώματα!

— Πολύ εύχαρίστως.

— Φοβάσαστε;

— Ναί, φοβάμαι, φυσικά.

— Φοβάσαστε;

— Ναί, φοβάμαι, φυσικά.

— Φοβάσαστε;

— Ναί, φοβάμαι, φυσικά.

— Φοβάσαστε;

— Ναί, φοβάμαι, φυσικά.

— Φοβάσαστε;

— Ναί, φοβάμαι, φυσικά.

— Φοβάσαστε;

— Ναί, φοβάμαι, φυσικά.

— Φοβάσαστε;

— Ναί, φοβάμαι, φυσικά.

— Φοβάσαστε;

— Ναί, φοβάμαι, φυσικά.

— Φοβάσαστε;

— Ναί, φοβάμαι, φυσικά.

— Φοβάσαστε;

Η φωνή του κόμης, από μακριά, τόν
ξανάφερε στην πραγματικότητα.

— Ε, τί γίνετε, Ματί; τού φώναζε χα-
ρούμενα.

Σηκώθηκε, προσπάθησε να ξαναβρή τήν
ψυχραιμία του κι' άπομακρύνθηκε.

Ο καιρός φαινόταν θαυμάσιος τό πρωί.
Χάλασε όμως κατά τις 11. Μιά μπόρα ξε-
σπασε ξαφνικά κι' αναγκασε τούς κυνηγούς
να γυρίσουν στον πυργό.

"Η κόμησης είδε τόν άντρα της να κου-
δεντιάει φιλικά με τό Ματί.

Πήγαινε να τρελλαθή άπ' τήν άγωνία
της. Τί προετοιμάζε λοιπόν ο Ουμπέρ;
Γιατί έξακολουθούσε να προσποιήται έτσι;
Κι' ο Ματί, πώς δεν εύρίσκε καμμία πρό-
φασι για να φύγη;...

"Όταν έφτάσε ή ώρα του μεσημεριανού
φαγητού και μήκη ή Κλοτίλδη στό σαλό-
νι, βρήκε τόν Τιελαί να κουδεντιάει πάλι
με τό νεό.

— Φαντάσου, είπε ο κόμης στη γυναίκα
του, ότι ο Ματί έκανε τό δύσκολο! "Ήθελε
να φύγη πριν άπ' τό φαγητό, γιατί είχε,
λέει, κάποιο ραντεβού για δουλειές του στό
'Ακαί.

Γέλασε και χτύπησε φιλικά στον ώμο τό
Ματί.

— Εύτυχώς, τόν κατάφερα στό τέλος να
μείνη... Τούδωσα να καταλάβη πόσο πα-
ράξενο θα φαινότανε σ' όλους αν έφευγε έ-
τσι βιαστικά... αυτός, που είναι τόσο
στενός φίλος του σπιτιού μας...

"Η κόμησης ένοιώδε να τήν εγκαταλεί-
πουν οι δυνάμεις της. Πόσο θα προτιμούσε
ένα έξασπασα θυμό, ένα σκάνδαλο, παρά
τή φαινομενική εκείνη άδιαφορία, τήν εί-
ρωνεία που μάντευε πως κρυβότανε κάτω
άπ' τήν προσποιητή παιδρότητα και ήρε-
μία!...

Πέρασαν όλοι στην τραπεζαρία.
Σ' όλο τό διάστημα του φαγητού, ο κό-
μης είχε έξαιρετικό κέφι.

Αντίθετα, ο Ματί έμενε σκυθρωπός. Δεν
έφαγε σχεδόν καθόλου. "Ενοιώδε να χάσει
γύρω του ή άδυσσος, και δεν μπορούσε να
κάνη τίποτε για να ξεφύγη...

"Η μπόρα κράτησε πολλήν ώρα. Μόνο
κατά τις 3 σταμάτησε ή βροχή.

"Ήταν πια πολύ άργά, για να ξαναφύ-
γουνε για τό κυνήγι.

"Ο κόμης βγήκε μία στιγμή κι' εξέτασε
τόν ουρανό. Τα σύννεφα διαλύονταν. Τα-
παιόνε ο άνεμος, που είχε άρχισει να φυ-
θά. "Ο ουρανός καθάριζε σιγά - σιγά.

"Ο Ουμπέρ ξαναγύρισε στό σαλόνι και
πλησίασε τό Ματί.

— Έχω στους σταύλους μου δυο άλογα,
που δεν τα ξερετε άκόμη, τού είπε. Είναι
ύπεροχα, αλλά λιγάκι άτίθασα. Θέλετε να
τά δοκιμάσουμε;... Ξέρω πως είσαστε
περίφημος καθάλλαρης... Έχομε δυο ώ-
ρες στη διάθεσί μας, άσπου να νυχτώση.
Τί λέτε;

— Πολύ εύχαρίστως.

— Φοβάσαστε;

— Ναί, φοβάμαι, φυσικά.

— Φοβάσαστε;

— Ναί, φοβάμαι, φυσικά.

— Φοβάσαστε;

— Ναί, φοβάμαι, φυσικά.

— Φοβάσαστε;

— Ναί, φοβάμαι, φυσικά.

— Φοβάσαστε;

— Ναί, φοβάμαι, φυσικά.

— Φοβάσαστε;

— Ναί, φοβάμαι, φυσικά.

— Φοβάσαστε;

— Ναί, φοβάμαι, φυσικά.

— Φοβάσαστε;

— Ναί, φοβάμαι, φυσικά.

— Φοβάσαστε;

— Ναί, φοβάμαι, φυσικά.

— Φοβάσαστε;

— Ναί, φοβάμαι, φυσικά.

— Φοβάσαστε;

— Ναί, φοβάμαι, φυσικά.

— Φοβάσαστε;

— Ναί, φοβάμαι, φυσικά.

— Φοβάσαστε;

— Ναί, φοβάμαι, φυσικά.

— Φοβάσαστε;

— Ναί, φοβάμαι, φυσικά.

— Φοβάσαστε;

— Ναί, φοβάμαι, φυσικά.

— Φοβάσαστε;

Η καρδιά της Κλοτίλδης σφίχτηκε. Μάν-
τευε από ένστικτο πως είχε φτάσει ή μοι-
ραία στιγμή... αλλά δεν καταλάβαινε ά-
κόμη τό σχέδιο του Ουμπέρ!

Οι δυο άντρες βγήκανε και διευθύνθηκαν
προς τούς σταύλους.

"Υστερα από μισή ώρα, ξεκίνησαν μα-
ζί, με τ' άλογα. "Η Κλοτίλδη τούς κύτα-
ζε άπ' τό παράθυρο της κάμαρας της. Κι'
είδε πως ο άντρας της χαμογελούσε πάντα.

Πέρασαν τή γέφυρα, πήρανε τό μεγάλο
δρόμο κι' ύστερα άκολουθούσαν ένα δύσθα-
το κι' άνηφορικό μονοπάτι.

Στην αρχή, τ' άλογα δυστροπούσαν. Μα
οι καθάλλαρδες τάχαν δαμάσει, με τή δύ-
ναμι και τήν επιδεξιότητά τους. Τα άτί-
θασα ζώα είχαν ύποταχθή, αλλά τα μά-
τια τους άστράφτανε, τα ρουθούνια τους ά-
χνίζαν και τό κορμί τους έτρεμε σαν να τό
διέσχίζαν ηλεκτρικά ρεύματα.

"Ο Ματί ξανάβρισκε τήν εμπιστοσύνη
του.

Κάλπαζαν τώρα πάνω σ' ένα όροπέδιο,
δίπλα στό δρόμο του Βιλαντρώ.

Περίφημα ζώα! είπε ο Ματί. Και
πολύ έξυπνα... Σε δεκαπέντε μέρες, θα
τά κάνετε πια ό,τι θέλετε.

— Ναί, αυτό πιστεύω κι' εγώ... "Ότό-
σο, θάθελα να τα δοκιμάσω σε μερικά έμ-
πόδια, γιατί σκοπεύω να τα μεταχειριστώ
για τό κυνήγι.

— Ας τα δοκιμάσουμε λοιπόν, είπε φαι-
δρά ο Ματί.

Αρχισαν πράγματι να πηδάνε φράχτες
και χαντάκια.

«Σίγουρα, δεν σκέπτεται καθόλου τή γυ-
ναίκα του! Ελεγε με τό νου του ο Ματί.
"Αδίκαι άνησυχία...»

Κι' ανάστανε βαθεία, σαν άνακουφισμένος
από ένα βαρύ φορτίο.

Κάθε φορά που ο κόμης πηδούσε κάποιο
αξιόλογο εμπόδιο, τού φώναζε γελώντας:

— Μπράβο! Συγχαρητήρια!

Κι' άκολουθούσε ύστερα τό παράδειγμα
του.

— Είναι πολύ εύκολα όλ' αυτά... είπε
κάποια στιγμή ο Ουμπέρ. Θάθελα κάτι άλ-
λο, δυσκολώτερο.

Και πρόσθεσε ξαφνικά, σαν να τού είχε
έρθει τότε μόλις ή ιδέα αυτή:

— Πηδάμε άπ' τό Σατώ - Ρουπέν;

"Ο Ματί γέλασε, βέβαιος πως άστείου-
σανε ο κόμης.

Τό Σατώ - Ρουπέν ήταν ένας βράχος ύ-
ψους 80 μέτρων, πάνω άπ' τό δρόμο του
"Ιντρο κι' άπ' τό ποτάμι. Είχε γύρω του ένα
φαράν χαντάκι, που έδειχνε πως ήταν άλ-
λοτε όχυρό. Κάτω άπ' αυτόν, ήσαν σκαμέ-
νες βαθείες στοές, που σχημάτιζαν ένα α-
ληθινό υπόγειο λαβύρινθο.

— Τί λέτε λοιπόν; Πηδάμε; ξανάπε ο
κόμης, σταθερότερα τώρα, αλλά χωρίς να
πάψη να χαμογελά.

— Θάπρεπε να κάνουμε πρώτα τήν τε-
λευταία μας προσυχή, απάντησε ο Ματί.

Καί, δίχως να ύποπτεύεται άκόμη τίπο-
τε, άναψε ένα τσιγάρο.

Βρίσκονταν, τήν ώρα εκείνη, σ' άπόστα-
σι 500 μέτρων άπ' τό βράχο. "Ο Τιελαί
σταμάτησε ξαφνικά τ' άλόγο του κι' είπε
σοβαρά:

— Έχετε δίκιο, Ματί. "Εφτασε ή στιγ-
μή, νομίζω, να προσευχθούμε κι' οί δυο
μας για τελευταία φορά...

Κατέβηκε άπ' τ' άλόγο, έβγαλε τό κά-
πέλλο του, γονάτισε και πρόσθεσε:

— Προσευχθήτε, Ματί... γιατί, αν
είναι δίκαιος ο Θεός, θα πεθάνετε σε λίγο!

— Τρελλαθήκατε; τραύισε ο Ματί. Τί
ιδέα είν' αυτή που σας κατέβηκε;...

— Δεν καταλαβαίνετε λοιπόν;

— Καταλαβαίνω μονάχα πως δεν με εί-
χατε συνηθίσει σε τέτοιου είδους άστεία.

Σας ήξερα σοβαρό πάντα...

— Προσευχθήτε, Ματί, γιατί θα πεθά-
νετε, ξανάπε έντονώτερα ο κόμης. "Ήσαστε
φίλος τής γυναίκας μου. Δεν μαντέψατε λοι-
πόν άκόμη πως τα ξέρω όλα;... Προσευ-
χηθήτε, σας λέω!

— Κι' εγώ σας λέω πως τρελλαθήκατε...

"Αν θέλετε ικανοποιήσι έκ μερους
μου, είμαι στη διάθεσί σας. Θά μονομαχή-
σουμε όπου κι' όταν θελήσετε, και με τό
όπλο που θα διαλέξετε. Ποτέ όμως δεν πρό-
σκαίται να δεχθώ αυτή τήν τρελλή πρότάσι
σας!

— Φοβάσαστε;

— Ναί, φοβάμαι, φυσικά.

— Φοβάσαστε;

— Ναί, φοβάμαι, φυσικά.

— Φοβάσαστε;

— Ναί, φοβάμαι, φυσικά.

— Φοβάσαστε;

— Ναί, φοβάμαι, φυσικά.

— Φοβάσαστε;

— Ναί, φοβάμαι, φυσικά.

— Φοβάσαστε;

— Ναί, φοβάμαι, φυσικά.

— Φοβάσαστε;

— Ναί, φοβάμαι, φυσικά.

— Φοβάσαστε;

— Είσατε λοιπόν ανάνδρος,
"Ο Ματί σήκωσε τό χέρι του για να χτυ-
πήση τόν Τιελαί με τό μαστιγίο του, έτσι
καθώς ήταν γονατιστός. "Αλλά δεν πρόλα-
βε, γιατί ο κόμης τού άρπαξε άστραπιαία
τό μαστιγίο, τόσπασε και τό πέταξε μα-
κριά.

"Ο Τιελαί ήταν κατάχλωμος, διατηρού-
σε όμως μία άφάνταστη ήρεμία.

"Απλώθηκε σιωπη για λίγο. "Υστερα ο
κόμης έκαμε τό σταυρό του και σηκώθηκε.

— Εγώ προσευχθήκα, είπε. Μπορώ τώ-
ρα να πεθάνω.

Ξαφνικά, πριν προλάβη ο άλλος να τόν
εμποδίση, έβγαλε τό κυνηγετικό μαχαίρι
του κι' έκοψε μεμιάς τό χαλινάρι του άλό-
γου του Ματί. "Υστερα βύθισε τή μύτη του
μαχαίριού στους γλουτούς του ζώου.

Τ' άλόγο τινάχτηκε άπ' τόν πόνο, έκαμε
ένα πηδήμα κι' ώρμησε μπροστά, σαν βέ-
λος, χωρίς να μπορεί πια να τό συγκρατή-
ση ο αναβάτης του.

"Ο Τιελαί είχε ξανακαβαλικέψει κι' όλας.
Τό δικό του άλόγο ήταν γρηγορώτερο άπ' ο
άλλο και τόφτασε άμέσως.

Κι' οί δυο καθάλλαρδες — ο ένας δί-
χως να θέλη κι' ο άλλος με τή θέλησί του —
πέταξαν προς τήν άδυσσο, προς τό θάνατο!

Σ' αυτό τό τρελλό τρέξιμο, ο κόμης έ-
λεγε, ήρεμος πάντα:

— Αθλιέ! Μούκλεψες τήν τιμή μου...
τή χαρά μου! Πόσο σε μισώ, και πόσο εύ-
τυχισμένος είμαι αυτή τή στιγμή, γιατί
βλέπω τόν τρόμο σου!...

— Δολοφόνε!... Είσατε δολοφόνος...

— Όχι δά! "Αφού άφίνω τήν Τυχή να
διαλέξη ανάμεσα στους δυο μας... Σ' ά-
κολουθώ, όπως βλεπείτε. Δεν θα σ' αφήσω
πια... Θέλω ν' άπολαύσω ως τό τέλος τό
θάμα της άνανδρείας σου... Ομολογώ
πως σε νομίζω για πιά γενναίο...

Τα δυο άλογα κάλπαζαν προς τούς ά-
στρος βράχους του Σατώ - Ρουπέν.

Κάθε στιγμή που περνούσε, τάφερνε πιο
κοντά...

"Ο Ματί δεν μπορούσε να διευθύνη τό
υπόζυγιο του, δίχως χαλινάρια. "Όσο για
τόν Τιελαί, θά μπορούσε ίσως να σταμα-
τήσει τό δικό του, αλλά δεν τό ήθελε.

"Η εκδίκησι του θάταν μία δολοφονία,
αν δεν συμμεριζότανε κι' ο ίδιος τόν κίνδυ-
νο που άπειλούσε τόν έχθρο του.

"Ο Ματί τού είχε πη πρό ολίγου πως
ήταν τρελλός.

Ναί, ήταν τρελλός, άλλ' από γενναίότη-
τα κι' από έρωτα... γιατί ήθελε να δείξη
στη γυναίκα του — αν έπιζούσε — ποιος
ήταν στήν πραγματικότητα ο άντρας της,
αυτός που τόν είχε περιφρονήσει και άπα-
τήσει...

Πέρα μακριά φαινότανε ή πρόσοψι του
πυργου του Φενεστρέλ. "Η βεράντα του ή-
ταν γεμάτη κόσμο.

Οί φιλοξενούμενοι παρακολουθούσαν τό
φοβερό δράμα, που πλησίαζε στη λύσι του.

Σ' ένα παράθυρο του πρώτου πατώμα-
τος στεκότανε μία λευκή μορφή, άκίνητη,
σαν άγαλμα... "Ήταν ή Κλοτίλδη. Είχε
τεντωμένα τα χείρια της προς τα εμπρός,
σαν να ζιτούσε να σταματήσει από μακριά
τή φριχτή πάλη που γινόταν εξ αίτίας της!

"Αν προσπαθούσε κανείς να τήν άπομα-
κρύνη άπ' τό παράθυρο εκείνο, θ' άντιστε-
κότανε μ' όλες τις δυνάμεις της.

Πίσω της, στέκονταν μερικοί φίλοι, έτοι-
μοι να τή βοηθήσουν αν χρειαζότανε, να
εμποδίσουν κανένα άπελπισμένο διάδημα
της...

Τα δυο άλογα τρέχανε πάντα προς τό
γκρεμό. Κι' ο Τιελαί συνιστούσε στό Ματί:

— Δείξε λοιπόν λίγο θάρρος! Μας βλέ-
πουν άπ' τόν πυργό...

"Απολάμβανε τόν άνείπωτο τρόπο του,
τήν τελεία νευρική κατόρρευσί του.

— Πλησιάζομε... τούλεγε. Λίγη ύπο-
μονή άκόμη... Βλέπεις εκείνη τή βελανι-
διά; Βρίσκεται κοντά στην άκρη του γκρε-
μού...

Φτάσανε στη βελανιδιά, τήν περάσανε...

— Βοήθεια! Βοήθεια! ούρλιασε ο Ματί.

— Μη φωνάζεις άδίκως. Καταλαβαίνεις
πολύ καλά πως δεν μπορεί κανείς να σε
βοηθήση... ούτε και θα τολμούσε άλλωστε
κανείς...

"Η άναπνοή του Ματί άκουγότανε λαχα-
νισμένη, σαν σφύριγμα...

— Λίγα μέτρα άκόμη... λίγα μέτρα... ο

— Συγγνώμη! τραύισε ο νεός. Συγ-
νώμη!

"Ο κόμης τόν είδε ξαφνικά έτοιμο να πέ-
ση άπ' τή σέλλα. Καθώς κάλπαζε δίπλα
του, έσκυψε προς τό μέρος του, με θαυμα-
στή δύναμη κι' εύκυνισία, τόν άρπαξε και
τόν συγκράτησε στη θέση του.

— Πρόσεξε λοιπόν, τού είπε περιφρονη-
τικά. "Αν πέσης, μπορεί να χτυπήσης!...

Τ' άλογα φτάσανε στό χείλος του γκρε-
μού. Βρέθηκαν μπροστά στην άδυσσο, κά-

ταδίκη της γυναίκας του, είχε χάσει τα λογικά του. Τον είχαν κλείσει στο φρενοκομείο.

Οι δυο μικρούλες είχαν μπει ολομόναχες στον κόσμο. Μιά φιλανθρωπική οργάνωση τις είχε βάλει τότε σ' ένα ορφανοτροφείο.

12'

Μόνος στο γραφείο του, ο δόκτωρ Μαρινιάν, συλλογίζεται, με το κεφάλι του χωμένο στα χέρια του.

Έχουν περάσει δεκαπέντε μέρες από τότε που κινδύνεψε να πεθάνει, στην κάμαρα της Σαρλότ, στην Πράσινη Βίλλα.

Απ' τη φυλακή του Τούρ, όπου περιμένε το θάνατο, η Σαρλότ έχει μεταφερθεί στο μεταξί στις κεντρικές φυλακές του Κλερμόν.

Κι' ο δόκτωρ Μαρινιάν δεν έχει πη ακόμη τίποτε...

Μένει κλεισμένος σε μια σιωπή επίμονη, εγκληματική. Κανείς δεν υποπτεύεται το δράμα που συμβαίνει μέσα του...

Δεν φανέρωσε στη Δικαιοσύνη την περιπέτεια του Γκονίς, που τον φώτισε και τούδειξε το δρόμο προς την αλήθεια.

Δεν φανέρωσε επίσης πώς ξέρε πια δολοκλήρη την αλήθεια αυτή, έφθον κινδύνεισε κι' ο ίδιος να πέση θύμα του δηλητηρίου, που εισχωρούσε στην κάμαρα της Σαρλότ, μέσα απ' τις ρωγμές που έπικρινωνούσαν με τις σχισμάδες του βράχου.

Τα ξέρει όλα. 'Η φοβερή ανάμνησι της βραδυάς εκείνης δεν θα σβυστί ποτέ απ' το μυαλό του.

Κι' όμως δεν είπε τίποτε!

Ταύμοντας δολοκλήρος, υποφέροντας από τύψεις, αναλογίζεται τα λόγια που είχε προσφέρει ο Μπερτελέν, πριν απ' τη δική της Σαρλότ.

Εναγουρίζει στο νου του όλη εκείνη η σκηνή. 'Η φωνή του Μπερτελέν αντηχεί και πάλι στ' αυτής του:

«Ρωτήστε τον εαυτό σας αν άρκη ή έπιστημονική πείρα σας για ν' αναλάβετε τη βαρεία εύθυνη μιάς τέτοιας άποστολής... 'Αν αληθινά δεν έχετε άπόλυτη έμπιστοσύνη στον εαυτό σας, είναι καιρός άκόμα! Σκύψετε το κεφάλι σας και ταπεινωθήτε... Μη καταδικάσετε τον εαυτό σας σε αιώνας τύψεις!»

Πώς τα θυμάται, αυτά τα λόγια!

Κι' όμως δεν είπε τίποτε...

Αν πάλι να βρή τον δικαστή και τους φωνάζει «Γελάστε!...», θα κάνη το καθόν του, σαν τίμιος άνθρωπος.

Τί θα πη όμως τότε όλος ο κόσμος γι' αυτόν;...

«Ο δύστυχος, ο γιατρός Μαρινιάν!... Μιά φορά τού παρουσιάστηκε η ευκαιρία να διακριθί, κι' όμως την έπαθε... Μά γιατί ν' αναλάβη μιά τόσο λεπτή υπόθεση, αφού δεν ένοιωθε ικανό τον εαυτό του να τή βγάλη πέρα; Δεν υπόρσε καν να διακρίνη στα σπλάχνα του θύματος τις βλάβες από το μονοξείδιον του άνθρακος... Μά τόσο άνομάματος είναι λοιπόν, αυτός ο γιατρός; Τούβλο, άστοιχειώτος!

Κι' ο έφημερίδες θ' άποτελέσουν την ήνδ αυτής της ειρωνικής κατακρινής. Τό όνομά του θα γελοιοποιηθί...

Θά τον έγκαταλείψη η πελατεία του, θα κυλήση στη φτώχεια, στην άθλιότητα...

Και στο σπίτι του, θα τον παγώνη το κρύο χαμόγελο της άμορφης γυναίκας του, που δεν θα του ένη πιά καμμία έμπιστοσύνη.

—Ολ' αυτά θα γίνουν, αν μιλήσθ... —Οχι, όχι, ποτέ! ψιθυρίζει, σφίγγοντας το κεφάλι του άνάμεσα στα χέρια του.

—Ποτέ! Ποτέ!

Μά εκείνη, η φυλακισμένη, που υποφέρει, ενώ είναι άθώα; Δεν θα την λυπηθί λοιπόν;

Είναι καταδικασμένη σε ισόβια... Μπορεί να τρελλάθ στο τέλος! Και θα φταίν αυτός... αυτός μόνον!

Θάναί το έγκλημα του!

Κι' ύστερα η Σαρλότ δεν είναι μόνη... 'Έχει δυο παιδιά!...

Τί θ' άπογίνουν οι δυο αυτές κοπελλίτσες, τώρα που έμειναν τελείως άπροστάτευτες;

Τό σκέπτεται ο Μαρινιάν κι' άνατριχιάζει.

Συλλογίζεται το δικό του παιδί, τό Γκωτιέ του, που τον λατρεύει. 'Ισως βρή στο μέλλον την τιμωρία του σ' αυτό το παιδί!

ΑΣ ΣΟΙ ΤΟΥ ΘΑΛΑΣΣΙΟΥ ΣΚΙ

Ένα ζευγάρι Αυστραλών πρωταθλητών του θαλάσσιου σκι, ο Μπίλ Γκρένελ και η Τζόαν Ρούτς, έκτελούν, με άξιοθαύμαστη έπιτυχία κάθε φορά, τον δυσκολώτατο αυτό άθλο: Ένώ γλιστρούν με πλήρη ταχύτητα στην έπιράνεια του νερού, η Τζόαν έγκαταλείπει τό σκι της και πηδάει στην άγκαλιά του παρτενιέρ της, που συνεχίζει, φορτωμένος με τό βάρος της, ως τό τέρας.

Αυτή η σκέυη κλονίζει για μιά στιγμή την άπόφασί του να μνη πη τίποτε.

—Αν μιλήσθ... θα βρεθούν ίσως μερικοί που θα πούνε πως είναι τίμιος άνθρωπος.

Τίμιος! Σπουδαίο τό πράγμα! Δεν πρόκειται να τού δώση να φάη, αυτός ο τιμητικός χαρακτηρισμός, αν πεινάση μιά μέρα.

Σηκώνεται έπιτέλους. Έχει πάρει την έγκληματική άπόφασή του.

—Οχι, όχι, δεν θα πώ τίποτε!... Και πραγματικά, έκανε την άτιμία να σωπάσθ...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ο γυιές του γιατρού

Α'

Τό ορφανοτροφείο του Βουβράϊ ήταν ένα μεγάλο τετράγωνο κτίριο, που έμοιαζε έξωτερικά με μοναστήρι. Οι κοινώνες είχαν ψηλά παράθυρα, η τραπεζαρία και οι αίθουσες των σπουδών βλέπανε σε μιά έσωτερική αύλη, χωρισμένη στα δυο.

Η έσωτερική αύλη, χωρισμένη στα δυο, έμισή προοριζότανε για τις μικρές ορφανές, ως 15 χρονών, κι' η άλλη μισή για τις πιο μεγάλες, των 15—20 χρονών.

Τό ορφανοτροφείο αυτό άνηκε στις μοναχές του Σαιν Βενσάν ντε Πώλ.

Έκει είχαν κλειστή οι δυο άδελφούλες, η Κλαίρη κι' η Λουίζα, μετά την καταδίκη της υτέρας τους και την παραφροσύνη του πατέρα τους.

Πόσο κλάωσαν, όταν βρέθηκαν μόνες! Στήν τρέλλα τους, ο πατέρας τους τις κτύπαζε με μάτια τρομερά, που τις φοβότανε... Καταφύγανε τότε στο βάθος της κάμαρας, τρέμοντας, πισμένες απ' τό χεκάμαρ, έμειναν εκεί, κλεισμένες απ' τό χεκάμαρ, έμειναν εκεί, κλεισμένες απ' τό χεκάμαρ, έμειναν εκεί, κλεισμένες απ' τό χεκάμαρ...

Όταν τους πήραν τον πατέρα τους, δεν είπαν τίποτε. Μά, όταν ύστερα είβαν γύρω τους μόνον έένα πρόσωπο, άρχισαν να κλαίνε με λυγμούς και να έπτανε τη υτέρας τους.

Στό ορφανοτροφείο, οι καλόγριες τους δόσανε μερικά παιχνίδια. Σιγά-σιγά, οι καινούργιες έντυπώσεις θάμπωσαν τις άνομιλίες τους. Οι μέρες, οι μήνες, τα χρόνια άπλωσαν ένα πέπλο στις σκέψεις τους.

Χώθηκε τό φάντασμα της υτέρας τους υμεις μ' άγνό και ώραίο κρίνο...

Μά τό άντικατέστησέν άλλο, τρομερό, που έγινε ο έφιάλτης τους.

Γιατί, ενώ ο χρόνος θα μπορούσε να σβύση σιγά-σιγά τό δράμα της Μπεκρούς, τ' άλλα παιδιά του ορφανοτροφείου ανέλαβαν να διατηρήσουν ζωντανή την άνάμνησί του.

Όταν πρωτοφτάσανε εκεί, η Κλαίρη κι' η Λουίζα, οι άλλες δεν ξέρανε στην άρχη ποιές ήτανε. Κι' οι καλόγριες, προβλέποντας τί μπορούσε να συμβή φρόντισαν να μη διηγηθούν σε κανένα τη θλιβερή τους ιστορία.

Έτσι, τό μυστικό διατηρήθηκε επί ένα χρόνο.

Μά οι έφημερίδες είχαν γράψει, την έποχή της δικής, ότι οι δυο κόρες της Σαρλότ είχαν κλειστή σε ορφανοτροφείο. Άναφταν μάλιστα και τ' όνομά του.

Μιά απ' αυτές λοιπόν τις έφημερίδες, κτηρινισμένη απ' την πολυκακία, έτυχε να πέση κάποτε στα χέρια μερικών απ' τις συντρόφισσες της Κλαίρης και της Λουίζας, κι' έτσι έγινε γνωστό τό μυστικό τους.

Στήν άρχη, αυτές που τό είχαν άνακαλύψει, τό κράτησαν για τον εαυτό τους. Μά δεν άουσαν να υποκύψουν στον πειρασμό και να τό έμπιστευθούν στις φίλες τους.

υμεις μ' άγνό και ώραίο κρίνο...

Μά τό άντικατέστησέν άλλο, τρομερό, που έγινε ο έφιάλτης τους.

Γιατί, ενώ ο χρόνος θα μπορούσε να σβύση σιγά-σιγά τό δράμα της Μπεκρούς, τ' άλλα παιδιά του ορφανοτροφείου ανέλαβαν να διατηρήσουν ζωντανή την άνάμνησί του.

Όταν πρωτοφτάσανε εκεί, η Κλαίρη κι' η Λουίζα, οι άλλες δεν ξέρανε στην άρχη ποιές ήτανε. Κι' οι καλόγριες, προβλέποντας τί μπορούσε να συμβή φρόντισαν να μη διηγηθούν σε κανένα τη θλιβερή τους ιστορία.

Έτσι, τό μυστικό διατηρήθηκε επί ένα χρόνο.

Μά οι έφημερίδες είχαν γράψει, την έποχή της δικής, ότι οι δυο κόρες της Σαρλότ είχαν κλειστή σε ορφανοτροφείο. Άναφταν μάλιστα και τ' όνομά του.

Μιά απ' αυτές λοιπόν τις έφημερίδες, κτηρινισμένη απ' την πολυκακία, έτυχε να πέση κάποτε στα χέρια μερικών απ' τις συντρόφισσες της Κλαίρης και της Λουίζας, κι' έτσι έγινε γνωστό τό μυστικό τους.

Στήν άρχη, αυτές που τό είχαν άνακαλύψει, τό κράτησαν για τον εαυτό τους. Μά δεν άουσαν να υποκύψουν στον πειρασμό και να τό έμπιστευθούν στις φίλες τους.

Έτσι, τό μυστικό διατηρήθηκε επί ένα χρόνο.

Μά οι έφημερίδες είχαν γράψει, την έποχή της δικής, ότι οι δυο κόρες της Σαρλότ είχαν κλειστή σε ορφανοτροφείο. Άναφταν μάλιστα και τ' όνομά του.

Μιά απ' αυτές λοιπόν τις έφημερίδες, κτηρινισμένη απ' την πολυκακία, έτυχε να πέση κάποτε στα χέρια μερικών απ' τις συντρόφισσες της Κλαίρης και της Λουίζας, κι' έτσι έγινε γνωστό τό μυστικό τους.

Στήν άρχη, αυτές που τό είχαν άνακαλύψει, τό κράτησαν για τον εαυτό τους. Μά δεν άουσαν να υποκύψουν στον πειρασμό και να τό έμπιστευθούν στις φίλες τους.

Έτσι, τό μυστικό διατηρήθηκε επί ένα χρόνο.

Μά οι έφημερίδες είχαν γράψει, την έποχή της δικής, ότι οι δυο κόρες της Σαρλότ είχαν κλειστή σε ορφανοτροφείο. Άναφταν μάλιστα και τ' όνομά του.

Μιά απ' αυτές λοιπόν τις έφημερίδες, κτηρινισμένη απ' την πολυκακία, έτυχε να πέση κάποτε στα χέρια μερικών απ' τις συντρόφισσες της Κλαίρης και της Λουίζας, κι' έτσι έγινε γνωστό τό μυστικό τους.

Στήν άρχη, αυτές που τό είχαν άνακαλύψει, τό κράτησαν για τον εαυτό τους. Μά δεν άουσαν να υποκύψουν στον πειρασμό και να τό έμπιστευθούν στις φίλες τους.

Έτσι, τό μυστικό διατηρήθηκε επί ένα χρόνο.

Μά οι έφημερίδες είχαν γράψει, την έποχή της δικής, ότι οι δυο κόρες της Σαρλότ είχαν κλειστή σε ορφανοτροφείο. Άναφταν μάλιστα και τ' όνομά του.

Μιά απ' αυτές λοιπόν τις έφημερίδες, κτηρινισμένη απ' την πολυκακία, έτυχε να πέση κάποτε στα χέρια μερικών απ' τις συντρόφισσες της Κλαίρης και της Λουίζας, κι' έτσι έγινε γνωστό τό μυστικό τους.

Στήν άρχη, αυτές που τό είχαν άνακαλύψει, τό κράτησαν για τον εαυτό τους. Μά δεν άουσαν να υποκύψουν στον πειρασμό και να τό έμπιστευθούν στις φίλες τους.

Έτσι, τό μυστικό διατηρήθηκε επί ένα χρόνο.

Μά οι έφημερίδες είχαν γράψει, την έποχή της δικής, ότι οι δυο κόρες της Σαρλότ είχαν κλειστή σε ορφανοτροφείο. Άναφταν μάλιστα και τ' όνομά του.

Μιά απ' αυτές λοιπόν τις έφημερίδες, κτηρινισμένη απ' την πολυκακία, έτυχε να πέση κάποτε στα χέρια μερικών απ' τις συντρόφισσες της Κλαίρης και της Λουίζας, κι' έτσι έγινε γνωστό τό μυστικό τους.

Στήν άρχη, αυτές που τό είχαν άνακαλύψει, τό κράτησαν για τον εαυτό τους. Μά δεν άουσαν να υποκύψουν στον πειρασμό και να τό έμπιστευθούν στις φίλες τους.

Έτσι, τό μυστικό διατηρήθηκε επί ένα χρόνο.

Μά οι έφημερίδες είχαν γράψει, την έποχή της δικής, ότι οι δυο κόρες της Σαρλότ είχαν κλειστή σε ορφανοτροφείο. Άναφταν μάλιστα και τ' όνομά του.

Μιά απ' αυτές λοιπόν τις έφημερίδες, κτηρινισμένη απ' την πολυκακία, έτυχε να πέση κάποτε στα χέρια μερικών απ' τις συντρόφισσες της Κλαίρης και της Λουίζας, κι' έτσι έγινε γνωστό τό μυστικό τους.

Στήν άρχη, αυτές που τό είχαν άνακαλύψει, τό κράτησαν για τον εαυτό τους. Μά δεν άουσαν να υποκύψουν στον πειρασμό και να τό έμπιστευθούν στις φίλες τους.

Έτσι, τό μυστικό διατηρήθηκε επί ένα χρόνο.

Μά οι έφημερίδες είχαν γράψει, την έποχή της δικής, ότι οι δυο κόρες της Σαρλότ είχαν κλειστή σε ορφανοτροφείο. Άναφταν μάλιστα και τ' όνομά του.

Μιά απ' αυτές λοιπόν τις έφημερίδες, κτηρινισμένη απ' την πολυκακία, έτυχε να πέση κάποτε στα χέρια μερικών απ' τις συντρόφισσες της Κλαίρης και της Λουίζας, κι' έτσι έγινε γνωστό τό μυστικό τους.

Στήν άρχη, αυτές που τό είχαν άνακαλύψει, τό κράτησαν για τον εαυτό τους. Μά δεν άουσαν να υποκύψουν στον πειρασμό και να τό έμπιστευθούν στις φίλες τους.

Έτσι, τό μυστικό διατηρήθηκε επί ένα χρόνο.

Μά οι έφημερίδες είχαν γράψει, την έποχή της δικής, ότι οι δυο κόρες της Σαρλότ είχαν κλειστή σε ορφανοτροφείο. Άναφταν μάλιστα και τ' όνομά του.

Μιά απ' αυτές λοιπόν τις έφημερίδες, κτηρινισμένη απ' την πολυκακία, έτυχε να πέση κάποτε στα χέρια μερικών απ' τις συντρόφισσες της Κλαίρης και της Λουίζας, κι' έτσι έγινε γνωστό τό μυστικό τους.

Στήν άρχη, αυτές που τό είχαν άνακαλύψει, τό κράτησαν για τον εαυτό τους. Μά δεν άουσαν να υποκύψουν στον πειρασμό και να τό έμπιστευθούν στις φίλες τους.

ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΦΙΛΙ

Φυλάκισι πέντε έτών σ' ένα Κινέζο για ένα άπαλο φίλι στην άγαπημένη του

Οι νεαροί έρωτευμένοι του Τούρινου, που θα δελήσουν να έκμεταλλευθόν το σκοτάδι των κινηματογραφών, για να ανταλλάξουν ένα φίλι, κινδυνεύουν εύκολα να βρουν τό μελά τους, όχι από τους σεμνόντους θεάτες, αλλά από τους μυστικούς άστυνομικούς που, τον τελευταίο καιρό, τριγυρίζουν τα κινηματοθέατρα και συλλαμβάνουν τα ζευγάρια που φιλιούνται.

Μέσα σε τέσσερις μόνο ώρες, σε διάστημα μιάς βραδυάς, οι άστυνομικοί του Τούρινου συνέλαβαν 35 τέτλια ζευγάρια.

Επειδή, όμως ήταν η πρώτη φορά, οι άστυνομικοί συνέστησαν στους έρωτευμένους να μην επαναλάβουν την παράδοσι αυτή, γιατί διατρέχουν τον κίνδυνο να συλληφθούν και να πληρώσουν σοβαρό πρόστιμο.

Σε άλλες πόλεις της 'Ιταλίας, και ειδικά στην Ρώμη, οι άστυνομικοί είναι πιο άυστηροι στο ζήτημα του δημοσίου φιλήματος. Έχουν μάλιστα το δικαίωμα να επιβάλουν επί τό τόπου του άδικήματος τό καθωρισμένο πρόστιμο, από τό όποιο εισπράττουν νομίμως ένα ποσοστό.

Άκόμη και οι άρραδωνισμένοι δεν έχουν τό δικαίωμα να ανταλλάξουν ένα φίλι, σε δημόσιο χώρο, στην 'Ιταλία. Έτσι, την έπαθαν ένας νεαρός 'Ιταλός και η μνηστή του, που δεν άντεξαν στον πειρασμό και αντίηλασαν ένα φίλι, ενώ χόρευαν μέσα στον κήπο ενός κέντρου, φωτισμένο με μικρά χρωματιστά φαναράκια. Ένας άστυφλας, που είχε λείψει αρκετούς μήνες από τό Παρίσι και από την άγαπημένη του, βρισκόταν μαζί της σε ένα έστιατόριο και, παρασυρόμενος από την πολυμήνη άπουσία, την φίλησε μερικώς φορές.

Σε πολλές Πολιτείες της 'Αμερικής, οι άρχες είναι πιο άνεκτικές στο ζήτημα του δημοσίου φιλήματος, όταν φυσικά γίνεται 'κοινή συναινέσει'. Άλλού, πάλι, είναι εξαιρετικά άυστηρές, άκόμη και στις πιο έλαφρές περιπτώσεις.

Όχι σπάνια, όμως, όταν οι άρχες είναι έλαστικές στο θέμα αυτό, διάφοροι σεμνόντοι ή οργανώσεις αναλαμβάνουν να συμμορφώνουν τους παραβάτες. Έτσι, μιά ομάδα από 'υπερπουριτανούς' φοιτητές του Μίτσιγκαν, ίδρυσαν μιά μυστική οργάνωση με σκοπό να καταπολεμήσουν τό δημοσίο φίλημα.

Η πρώτη τους προσπάθεια ήταν να πετύχουν την κατάργηση του 'γκούντ νάιτ κίς', τη συνήθεια δηλαδή που έχουν οι νεαροί Αμερικανοί να φιλούν την κοπέλλα τους μπροστά στο σπίτι της, όταν την συνοδεύουν τα βράδια. Κάθε βράδυ, λοιπόν, οι σεμνόντοι φοιτητάι γυρίζαν στους δρόμους της, συνοδεύοντας τους και φώναζαν μ' ένα μεγαφώνιο από αυτόκίνητο:

—Σταματήστε τα φίλια! Αυτό είναι άναξιοπρεπές και άνήθικο!...

Άλλά οι νεαροί 'Αμερικανοί δεν έκοψαν τη συνήθειά τους και οι σεμνόντοι φοιτητάι άναγκάστηκαν στο τέλος να διακόψουν εκείνοι τις βραδυές 'έκπομπές' τους και να διαλύσουν την οργάνωσή τους.

Στην 'Αγγλία, οι άρχες είναι αρκετά άνεκτικές στο ζήτημα του δημοσίου φιλήματος, αλλά και εκεί, πολύ συχνά, έπεινται να... 'ιδιωτική πρωτοβουλία για να τό περιορίσθ ή να τό καταργήσθ. Ο ιδιοκτήτης μιάς μικρής αίθουσας στο Λονδίνο, άρνήθηκε να την παραχωρήσθ για μιά έρασιτελική παράσταση, όταν έμαθε ότι σε μιά από τις σκηνές τού έργου, δύο ήθοιοι έπρεπε να φιλήσουν.

Σε μερικές πόλεις της Βραζιλίας, τό φίλημα σε δημόσιους χώρους έπιτρέπεται μόνο τις ώρες που έπικρατεί σκοτάδι. Άκόμη και τότε, όμως, τό ζευγάρι πρέπει να βρισκείται σε άπόστασι δεκαπέντε μέτρων από τό πλησιέστερο φωτισμένο σημείο. Οι θεοόδοιοι Νοτιοαμερικανοί, που παραβαίνουν τάκτικά αυτήν την διάταξι πληρώνουν μεγάλα πρόστιμα ή μόνον στη φυλακή άκουη και για μιάν ολόκληρη έβδομάδα.

Η άυστηρότερη ποινή που έτεβλήθη σε άνδρα, επειδή φίλησε γυναίκα σε δημόσιο χώρο, ήταν εκείνη που άναγκάσθηκε να έκτίσθ ένας Κινέζος. Ο Κινέζος αυτός συνέληφθ την ώρα που είχε άγκαλιάσει την άγαπημένη του — «πολύ θερμά» όπως ώμολόγησε και ο ίδιος.

Ο άυστηρός δικαστής τον καταδίκασε σε φυλάκιση πέντε έτών παρ' όλο που ο δύστυχος έρωτευμένος διαμαρτυρήθηκε ότι τά χείλη του μόλις είχαν άγγίξει τά χείλη της άγαπημένης του.

Άλλοτε, όμως, ο υπερβολικός ζήλος των άστυνομικών, να προσφυλάσουν τη δημοσία ήθική, έχει δυσάρεστες συνέπειες για τά ίδια τα όργανα της τάξεως, όταν μάλιστα η παράδοσι γίνεται στη Γαλλία. Ένας Γάλλος, που είχε λείψει αρκετούς μήνες από τό Παρίσι και από την άγαπημένη του, βρισκόταν μαζί της σε ένα έστιατόριο και, παρασυρόμενος από την πολυμήνη άπουσία, την φίλησε μερικώς φορές.

Σε μιά στιγμή, όμως, ο νέος πρόσεξε έναν ηλικιωμένο κύριο, που τους κτύπαζε φανερά δυσανεστήμενος από ένα διπλανό τραπέζακι και εξέφρασε βυνατά την άποδοκιμασία του για την άδιακρισία του ηλικιωμένου κυρίου. Έκείνος, τότε, σηκώθηκε, πλήρσσε τους δύο νέους και άφισε την κάρτα του πάνω στο τραπέζακι τους. Ήταν άστυνομικός διευθυντής.

Ανταλλάσσετε φίλια σε δημόσιο χώρο, είπε ο άστυνομικός. Σας κατηγορώ για άναρμοστή συμπεριφορά. Άκολουθήστε με!...

Δύο άστυφλακες που ήσαν, πέρασαν χειροπέδες στον νέο και μαζί με την μνηστή του τους μετέφεραν στην άστυνομία.

Επί ένός κρατητηρίου, ενώ μιά ομάδα Γάλλων δικαστών άκούη τους καταδικασμένους. Στο τέλος άποφάσαν να τους άφίσουν έλευθερους.

Τότε όμως ήρθε η σειρά του νεαρού να κάνη μήνυσι στον άστυνομικό για παράνομη κράτησι. Η υπόθεσι έφθασε ως τον ύπουργό των Έσωτερικών, που έστειλε τον άστυνομικό διευθυντή σε πειθαρχικό συμβούλιο και τον άνάγκασε να παραιτηθί από τη θέσι του.

Τον έφαγαν... τά φίλια!

Ένας άτυχος ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Τό φαρμακείο ήταν μικρό και μισοσκοτεινό. Ένας άδύνατος νέος, με μεγάλη μυτη, με την πικρά ζωγραφισμένη στο πρόσωπο, με ρώπες όταν μπήκα μέσα:

—Τί θέλεις, κύριε;

—Προτίλλεις για τό βήχα, πα. ρακάω...

Κατέβασε ένα μπουκάλι, αλλά πριν μού δώση τις παστιλίες, μπήκε στο φαρμακείο ένας χοντρός κύριος μ' ένα πακέτο.

—Ε! τού λόγου σου, φώναζε στο φαρμακοποιό, με όργη, άνοιξε αυτό τό πακέτο, είναι δικό σου!

Ο μελαγχολικός νέος τό άνοιξε, κτύπησε με κάποια έκπληξη, και είπε:

—Ένας ψόφιος ποντικός! Πώς ψόφησε;

—Θά τό μάθης, νεαρό μου, φώναζε ο πελάτης. Πρέπει να μάθετε, είπε, νυρίζοντας προς έναν, πώς χόσε άγόρασα άπ' αυτόν τον άπατεώνα ένα σαπούνι τσουλάττας. Τό άφισα, όταν ήπια σπίτι μου, στο μπάνιο κι' έπειτα κοιμήθηκα. Σηκώθηκα σήμερα τό πρωί, ήπια στο μπάνιο και τί είδα; Τό σαπούνι είχε σαγκματίες από σπιντρία και χάμου ήταν ψόφιοι οι τρεις ποντικοί! Τον ένα τον έφερα εδώ, όπως είδατε, για δείγμα!

—Και γιατί θυμώνεται τόσο πολύ; τού είπα. Έχετε έτοι τρεις ποντικούς λιγώτερους στο σπίτι σας!...

—Μπρί! Έτσι λέτε σεις; Μ' άν πλενόμενα μ' αυτό τό σαπούνι, ίσως να είχα ψόφησει έγώ!...

Αυτή τη στιγμή, μπήκε άλλος

—Μπορώ σου, σε Μιμή!... Τι άνοση έμει; Έχεις γλεντάκι άποψε σπίτι σου και δεν με κάλεσες!

(Τού Άρχέλαου)

85

85

μου τα ποντίκια με το δηλητήριο του παχύνουν. Έγώ να σάς δώσω την αλοιφή για τα μαλλιά και σεις να μου δώσετε το σαπουνί για τα ποντίκια.

— Η αλοιφή σας χρωματίζει και υφάσματα;

— Ο! περίφημα! θαντάσου, σκούπισα το κεφάλι μου με μία πετσέτα κι έγινε άμεσως πράσινη!

— Οραία, θα βάψω πράσινο το σακάκι μου του κυνηγιού!

— Έπειτα απ' αυτό, έδωσαν καθένας τους πέντε χατοούκια στο νεαρό κι' έφυγαν σχεδόν άγκυαλισμένοι κι' ευχαριστημένοι.

★

Μείνανε οι δύο μας, εγώ κι' ο νεαρός φαρμακοποιός.

— Όλα μου πάνε άναποδα! μου είπε με πίκρα. Είμαι ο πιο άτυχος άνθρωπος του κόσμου! Σκέφτομαι να κάνω κάτι και βγαίνει το άναποδο. Έφτιαξα ένα ωραίο σαπουνί κι' όμως σκοτώνει τα ποντίκια! Έφτιαξα μια αλοιφή για να μεγαλύνουν τα μαλλιά, κι' αυτά βάνονται πράσινα! Νά, τώρα, κορτάρω μια κοπέλλα: είναι νέα, ωραία, φρόνιμη... Συστό διαμάντι! Μα φοβάμαι μην τύχ η τιμή το διαβολικό!...

— Και τί μπορεί να συμβεί;

— Μπορεί νάχη δυο συζύγους.

— Η να της έρθη στο νου ν' αλλάξει φύλο!

— Άνοσιες! Μία γυναίκα, ό-πως μου την περιγράφετε θα είναι για σάς η ευτυχία!

— Λέτε;

— Βέβαια. Παντρευτήτε την, πριν σάς τη βουτήξει κάποιος άλλος...

— Το π... π... πιστεύετε;

— Και βέβαια, φίλε μου!

★

— Έπειτα από καιρό, ξαναπέρασα από το φαρμακείο του νεαρού.

— Καλημέρα, του είπα. Ξέρεις κάτι; Τις παστιλιές για το βήχα που αγόρασα αν τις πωλήσω για κόλλα, θα κάνω χρυσές δουλειές. Κόλλανε περιήματα κάθε σπασμένο αντικείμενο.

— Δεν μου φαίνεται καθόλου περίεργο, είπε ο νεαρός φαρμακοποιός πολύ ψυχραιμία, παίρνοντας πίσω τις παστιλιές.

— Δεν σάς φαίνεται περίεργο;

— Υπάρχουν ακόμα πιο παράξενα. Θυμάσαστε που σάς είχα μιλήσει για κάποια κοπέλλα;

— Ναι, θυμάμαι. Τι άπογινε μ' αυτή;

— Την παντρεύτηκα.

— Συγχαρητήρια! Λοιπόν;

— Αί, ευρισκόμαστε στον ίδιο μισρμπερν...

Τον κτύπησε με γουρλωμένα μάτια.

— Έχει γένεια;

— Όταν την πήρα, βέβαια, δεν είχε. Άλλά της έφτιαξα μία κρέμα για το πρόσωπο και τώρα έχει. Μυστήρια πράματα.

— Ναι, του είπα, πολύ μυστήρια. Μα πώς τα καταφέρνεις έτσι, χριστιανέ μου και βγαίνουν τα φάρμακά σου άλλα αντί άλλων;

— Νά σάς πω! Αυτό είναι το μόνο που δεν μου φαίνεται περίεργο. Γιατί κι' εγώ δεν έχω σπουδάσει φαρμακοποιός. Έγώ είχα μάθει να φτιάχνω ρολόγια.

— Ακριβώς εκείνη τη στιγμή έφεραν στο φαρμακείο ένα παιδί με σπασμένο κεφάλι.

— Για το όνομα του Θεού, έλεγε παρακαλώντας η μητέρα του, ενώ το παιδί έκλαιγε, βάλε το του κάτι άπάνω.

— Ο φαρμακοποιός άρπαξε δυο παστιλιές από κεινες που του είχα επιστρέψει. Τις έτριψε γρήγορα, τους έβαλε λίγες σταγονές νερό και άλειψε το τραύμα του παιδιού. Το αίμα σταμάτησε άμεσως.

— Κόλλησε! είπε ο νεαρός φαρμακοποιός, ευχαριστημένος.

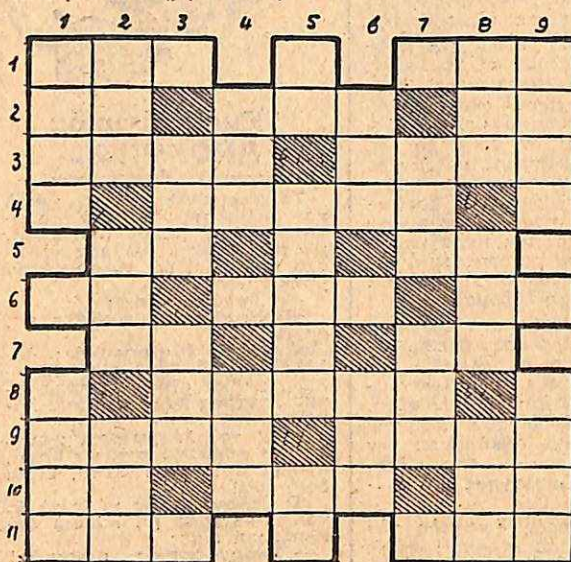
— Όταν ξαναπέρασα, έπειτα από λίγες μέρες, του είχα απάσει το δικό του.

ΑΡΚΑΝΤΙΟ ΑΒΕΡΤΣΕΝΚΟ

Παυγνίδια

Συλλαβικό σταυρόλεξο

Μέσα στο κάθε τετραγωνίδιο του σχεδίου αυτού αντί να τοποθετήσετε ένα μονάχα γράμμα θα βάλετε μία ολόκληρη συλλαβή.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Μηχανή (ξεν.). — Άνεξοδη έξασφάλισης πραγμάτων.
- 2) Μωρό. — Νοστιμίζουν την φασουλάδα. — Το μικρό όνομα διασημίου στάρ.
- 3) Τροπικό επίρρημα που προδίδει άκαταστασία. — Η μητέρα του Οιδίποδος.
- 4) Παρακροση (μεταφ.).
- 5) Νεογέννητο. — Οι μαγειρίτσες του κάνουν μεγάλη κατανάλαση.
- 6) Άκρον του σώματος μας. — Έγέννησε τον Διόνυσο. — Αποτελείται από δυο μονάδες.
- 7) Αρχή συμπεράσματος. — Νησί του Αιγαίου.
- 8) Αρρώστεια που προσβάλλει το πρόσωπο.
- 9) Έπαψε περίφημο βιολί. — Γίνεται με αυτό κίνητο.
- 10) Χρονικό επίρρημα. — Έπαινμία της Παναγίας. — Θρίαμβος.
- 11) Άλπητία (τουρκ.). — Νησί του Αιγαίου.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Ένας τέτοιος άνθρωπος είναι επικίνδυνος. — Επίρρημα που σημαίνει επανάληψη.
- 2) Φάρμακο με δυσάρεστη γεύση (πληθ.). — Κουταμάρα. — Κραυγή ζώου.
- 3) Προκατόλη. — Φυτό που άνοιγει την δρεξί.
- 4) Εύχεται κάτι κακό. — Έλάχιστε ποσότητες υγρού.
- 5) Γυναικείο όνομα που συνήθίζεται στα χωριά. — Έλλειψς φροντίδος. — Τιμωρία.
- 6) Νησί του Ειρηνικού. — Χονδρό ναυτικό σχοινί.
- 7) Δεν παρουσιάζουν έκπληξη. — Τρώγεται πάντοτε κρύα.
- 8) Εορτάζει στις 15 Αυγούστου. — Μοιάζει συνήθως καταπληκτικά με τον αδελφό του. — Έγκλημα.
- 9) Ένα από τα πολλά που υπάρχουν στην αγορά. — Άραφ και κατ' επέκτασιν Μωσαϊκανός.

Άριθμητικό παιχνίδι

7 4 2 1 7
Τοποθετήστε ανάμεσα στους αριθμούς αυτούς, χωρίς να αλλάξετε τη σειρά τους, τα κάτωθι αριθμητικά σημεία:

= + - x
οὕτως ώστε το έξαγόμενον τῶν διαφόρων πράξεων να είνε μνημον.

Άκροστιχίς αντίθετων

Νά βρεθούν τα αντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων, έτσι ώστε τ' αρχικά τους ν' αποτελούν άρχαιο τραγικό ποιητή:

Άναμμα — Πείσις — Σκότος — Πολύς — Δούλος — Όρθον — Νύχτα — Λαμέβανω.

Μαγικό γράμμα

Αλλάζοντας ένα γράμμα τῶν κάτωθι λέξεων μ'

ένα άλλο, πάντοτε το ίδιο, πρέπει να σχηματιστεί, χωρίς αναγραμματισμό άλλες τόσες νέες λέξεις:

Νότος — Δάσος — Βάρος — Άδάμας — Νέος — Μέλη — Καύμα — Μύλος — Στενός — Μάθημα.

Τονόγριφος

Είμαι πόλις εις την Θράκην μ' αν τὸν τόνο κατέσθης, ένα όμορφο κορίτσι θέ να δής και θα θαυμάσης

Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Ο Νῶε τῆς μυθολογίας μας.
2 3 1 7 5 = Καλὸς καιρὸς.
3 5 7 9 5 = Άγριμ.
4 6 3 1 8 9 = Τρικυμία.
5 4 8 9 = Χωρὶς νὰ θέλῃ θῆριο.
6 2 8 9 = Εἰς κομμάτι τῆς Μ. Ἀσίας.
7 8 9 7 5 = Τοπικὸ ἐπίρρημα.
8 1 2 = Εξόδα ταξιδίου.
9 5 3 6 5 = Τὸ ἴδιο γράμμα ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸν ἴδιο πάντοτε ἀρίθμῳ.

Λεξιθρία

Νά βρεθοῦν τέσσερες λέξεις πού νὰ σημαίνουν περίπου τὸ ἴδιο πράγμα, δηλαδὴ μιὰ ὕγρη ἔκτασι, οἱ ὁποῖες νὰ ἔχουν ὅλες 7 γράμματα καὶ τὸ μεσαῖο γράμμα κοινόν.

Μαγική εἰκὼν χωρὶς εἰκὼνα

Στὴν ὁχθὴ, στὸ ρυάκι μιὰ μέρα ἕνα παιδάκι ἐδάδαζε βιδιόν.

— Μὰ δὲν μοῦ λένε ποῖον;

Λεξιγρίφος

Μαλλιά μονάχα πρόσθεσα σὲ μιὰ ἀντανύμια καὶ γιὰ νὰ βρῶ τί εἶναι ἀνοίγω ἀστρόνομια.

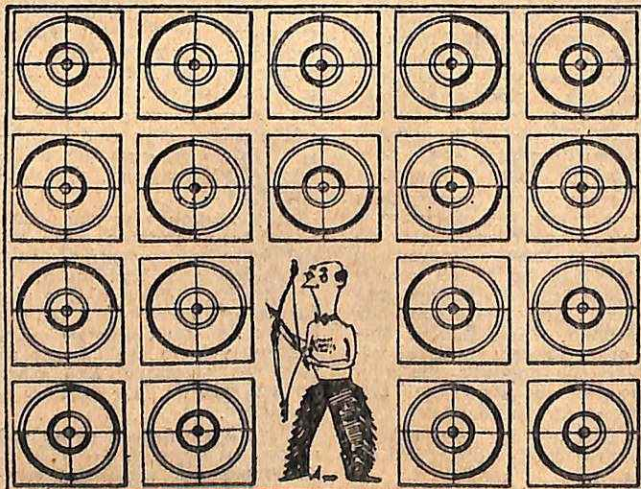
Μικρὰ προβλήματα

1) Ὁ Περικλῆς ἔχει ἕνα ρολόι ἀξίας 1.600 δραχμῶν καὶ πρόκειται νὰ πληρώσῃ μιὰ συναλλαγματική 1.762,50. Γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὴν ἐξοφλήσῃ, πηγαίνει στὸ ἐνεχυροδανειστήριον καὶ ἀφίνει ἐκεῖ τὸ ρολόι του παίρνοντας 1.000 δραχμές. Ἀκολουθῶς συναντᾷ στὸ δρόμῳ ἕνα φίλο του καὶ τοῦ πωλεῖ τὴν ἀπόδειξί του ἐνεχυροδανειστήριου γιὰ 800 δραχμές. Ποιὸς βγήκε χαμένος σ' ὅλην αὕτη τὴν ὑπόθεσι;

2) Σὲ μερικὲς χώρες δὲν ἐπιτρέπεται σ' ἕνα ἄνδρα νὰ παντρευτῇ τὴν ἀδελφὴ τῆς χήρας του. Μήπως ἔξερε ποιά τυχὴ ἔχουν τὰ παιδιά πού προέρχονται ἀπὸ ἕνα τέτοιο γάμο;

3) Τρεῖς γυναῖκες, ἡ Ἄννα, ἡ Βούλα καὶ ἡ Γεωργία κρῦβουν συστηματικὰ τὴν ἡλικία τους. Εἶναι ὁμῶς γνωστὸ πὼς ἡ Ἄννα καὶ ἡ Βούλα ἔχουν μαζὶ 79 χρόνια. Ἡ Βούλα καὶ ἡ Γεωργία 71 χρόνια καὶ ἡ Γεωργία μαζὶ μετὴν Ἄννα ἔχουν μαζὶ 74 χρόνια. Μπορεῖτε νὰ βρῆτε πόσων χρόνων εἶναι ἡ καθεμιά;

Οἱ δύο στόχοι

Ὁ δεινὸς αὐτὸς σκοπευτὴς πέτυχε ἀκριβῶς στὸ κέντρο δυὸ ἀπὸ τοὺς στόχους τῆς εἰκόνας μας. Γνωρίζοντας ὅτι οἱ δυὸ αὐτοὶ στόχοι εἶναι καὶ οἱ μόνοι τελειῶς ὁμοιοί, προσπαθήστε νὰ τοὺς βρῆτε μέσα σ' ἕνα λεπτό τῆς ὥρας.

Οἱ λύσεις στὴ σελίδα 82

Ἐγκλημα καὶ φαντασία

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ

ΔΙΗΓΗΜΑ

ὑποθέσεως με αστυνομικό περιεχόμενο χρειάζονται τρία στοιχεία.

ΑΝΤΙΣΕΤΑ με τὸν μοναδικὸ ἐπισκέπτη τοῦ μικροῦ ξενοδοχείου, πού ἦταν ὁμιλητικὸς καὶ περιέργος, ὁ καταστηματοῦχος ἦταν λιγδολογός.

Διαβάσεις αστυνομικά μυθιστορήματα; τὸν ρώτησε ὁ ξένος, ἀφοῦ ἤπια τὴν πρώτη μύρα του.

— Όχι, ἀπάντησε ἐκεῖνος ξερά.

Ὁ παραστικός πελάτης κῆταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο ἔξω τὸ ἄγριο τοπίο: τὰ ψηλά βουνά, τὴ γέφυρα, τὸ ποτάμι, τὸ δρόμο. Τὸ πανδοχεῖο βρισκόταν σ' ἕνα ἐρημικὸ σ' αὐροδόμο. Ἐξω στάνευε τὸ αὐτοκίνητο τοῦ ξένου καὶ στὸ σκονί, τοῦ αὐλόγουρου, φηγοῦραξε μιὰ μπουγάδα...

— Ἐφημερίδες διαβάζεις; ξαναρώτησε ὁ ξένος.

— Πότε-πότε, ἀποκρίθηκε ὁ ἄλλος. Ὅταν κατεῶ στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τοῦ Χόουμταῦ. Ἀγοράζω...

— Πόσο ἀπέχει ἀπ' ἐδῶ;

— Ὅχι...

— Πόσο τραῖνα περνοῦν τὴν ἡμέρα;

— Δύο...

— Μονοτόνια σ' αὐτὰ τὰ μέρη. Ἐ; εἶπε ὁ ξένος.

— Δὲν ξέρω, μουρμούρισε ὁ ξενοδόχος. Ἐχω τίς δουλειές μου. Τὸ μαγαζί, τὸν κήπο, τίς κοίτες...

— Μόνος ἐδῶ;

— Όχι.

— Παντρεμένος ἴσως;

— Ναι.

— Κι' ἡ γυναίκα σας; Δὲν πληττει; Χωρὶς κινηματογράφο, μαγαζιά, φῶτα;

— Κατεβαίνουμε πότε-πότε στὴν πόλι...

Κῆταξε τὸν ξένον φιλόποστα καὶ πρόσθεσε:

— Πολλά ὁμῶς ρωτᾶτε νὰ μάθετε...

— Εἶναι ἡ δουλειά μου, ἐξήγησε ὁ ξένος. Εἶμαι συγγραφεὺς καὶ ζητῶ νὰ βρῶ ὕλικὸ γιὰ τ' αστυνομικὰ μυθιστορήματά μου...

— Μπα! ἀπόρησε ὁ πανδοχεύς. Κι' ἤρθατε ἐδῶ σ' αὕτη τὴν ἐρημία νὰ τὸ βρῆτε;

— Γιατί ὄχι; Νά! Ὅπως ἐρχόμουν ἐδῶ εἶδα ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητό μου, κοντὰ σ' ἐκεῖνη τὴ στενὴ γέφυρα, ἕνα ἀντρικὸ παπούτσι. Καινούργιο, μοντέρνο, μετ' ἡ γλῶσσα τραηγμένη ὕψω, βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὴ γέφυρα στὴν ὁχθὴ τοῦ ποταμοῦ, τὸ μισὸ μέσα στὸ νερό. Τί γύρευε ἀραγε ἐκεῖ αὐτὸ τὸ παπούτσι;

Ὁ καταστηματοῦχος κῆταξε μ' ἐνδιαφέρον τὸν ξένον.

— Πῶς πέρα, στὸ δρόμο, συνέχισε ὁ συγγραφεὺς, ἀντελήφθη στὸ γαντάκι ἕνα συμμετρικὸ χαρτί σὺν ἐτικέττα.

Πράγματι, εἶχε ξεκολλήσει ἀπὸ μιὰ ταξιδιωτικὴ βαλίτσα. Εἶχε τὴν εἰκόνα ἑνὸς πλοίου κι' ἔγραφε «Φράνκ Ζακνέυ, ἐπιβάτης ἀπὸ τὸ Νιούκασλ στὸ Ὁσλο».

Νά, λοιπόν, δυὸ στοιχεῖα πού θὰ μοῦ δώσουν τὴν ἰδέα γιὰ τὸ μυθιστορήμά μου...

Ὁ καταστηματοῦχος χαμογέλασε.

— Γελάς;

— Σκέπτομαι ὅτι ἐσεῖς οἱ συγγραφεῖς ἐκμεταλλεύεστε καὶ τὸ πῶς ἀσημαντὸ πραγματάκι. Θὰ πῆτε ἄλλη μύρα;

— Φέρε δύο... Καὶ τὴ δική σου...

Σὲ λίγο ὁ ξενοδόχος καθόταν στὸ ἰδιο τραπέζι μετ' ὁ πελάτη του.

— Σὰν τί θὰ γράφετε; ρώτησε τὸν συγγραφέα, μπουδῶ νὰ μάθω...

— Γιὰ νὰ δολοφονῶ τὴν ὑπόθεσι στὸ μυαλό μου, ἐξήγησε ὁ ξένος, μοῦ χρειάζεται κι' ἕνα τρίτο στοιχείο. Ὅπωςδήποτε θ' ἀρχίσω ἐπτα...

Κάποιος ταξιδιώτης, πού βρισκεῖ τὸ παπούτσι καὶ τὴν ἐτικέττα συμπεραίνει πὼς ἔχει γίνει κάποια δολοφονία...

— Δολοφονία; ἀπόρησε ἐκπλησμένος ὁ ἄλλος.

— Ναι. Ἡ δολοφονία τοῦ Φράνκ Ζακνέυ, φυσικά, συνέχισε ὁ ξένος ἀνυπόμονα. Τὸ θέμα κατευθύνεται πρὸς τὴ γέφυρα ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ πανδοχείου. Ἐκεῖ συναντᾷ τὸ δολοφόνου, πού τοῦ ἐπετέθη.

Ἡ μὲν κατεβάζει τὸ θέμα του ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο, πού εἶναι καὶ τὸ πῶς πθανόν. Γιὰ ν' ἀποφυγῇ τὴν ἐπίθεσι, ὁ Φράνκ ἀφίσε τὸ δρόμῳ καὶ ἐξέκοψε πρὸς τὴν ὁχθὴ τοῦ ποταμοῦ. Ὁ δολοφόνος τὸν ἔφτασε ἐκεῖ καὶ ὤρμησε πάνω του. Ὁ Φράνκ γλῶστρησε καὶ τὸ πόδι τοῦ σπηνώθηκε ἀνάμεσα σὲ δυὸ γλυστερές πέτρες. Ἔτσι ἔγινε τὸ εὐκολὸ θέμα τοῦ ξενοδόχου...

— Γιατί τοῦ ξενοδόχου; ξαφνίστηκε ὁ ἄλλος.

— Μὰ γιατί αὐτὸς εἶναι ὁ δολοφόνος!

— Αὐθαίρετο ὁμῶς συμπεράσμα...

— Στάσου! τὸν καθησύχασε ὁ ξένος. Ἀς μιλήσουμε πρῶτα γιὰ τὴν τεχνική τοῦ ἐγκλήματος, πού σχηματίζεται στὸ μυαλό μου ἀπὸ τὰ δυὸ ἐρημικά μου. Τὰ ἐλατήρια πού θὰ καθορίσουν τὴν ταυτότητα τοῦ δολοφόνου θὰ τὰ βρούμε ἀργότερα, λοιπόν. Στὴν προσπάθειά του νὰ ἐλευθερωθῇ, ὁ Φράνκ μισοδύναξε τὸ πιασμένο πόδι του ἀπὸ τὸ παπούτσι.

Ἄργα ὁμῶς... Ὁ δολοφόνος πού θὰ πρέπει νὰ εἶναι γερὸς καὶ δυνατός, τὸν προφταίνει καὶ τὸν σκοτώνει. Ὑστερα σκέπεται νὰ κρυφῇ τὸ πτώμα. Πρῶτα σπῆκνει καὶ φορτᾷ τὸν φτωχὸ Φράνκ στὸν ὤμο του. Μετ' ἐπὶ προσπάθειά αὕτη ὁμῶς βγαίνει τὸ πόδι τοῦ Φράνκ ἀπὸ τὸ παπούτσι, πού μένει στὴ θέσι πού τὸ βρῆκα.

— Καὶ πὸς ἔκρυψε τὸ πτώμα; ρώτησε ὁ ἀπλοϊκὸς ἀκροατὴς τὸν συγγραφέα.

— Αὐτὸ δὲν τὸ βρῆκα ἀκόμα, ἀπάντησε γελώντας ἐκεῖνος. Ἰσως κά- πού στὸ βουνό... Εἶδα ὅπως ἐρχόμουν ἕνα ἀνηφορικὸ μονοπάτι, πού ἀ- δηγοῦσε πρὸς τὰ ἐκεῖ...

Κι' ὅπως σπῆκνῆκε γιὰ νὰ δεῖξῃ τὸ μέρος ἀπὸ τὸ παράθυρο, πρόσθεσε με ἀπογοητεύσει:

— Κρίμα! Θὰ πιάσῃ μύρα. Καὶ ἄγρια μάλιστα!...

Στὸν ὁρατὸν πραγματικὰ μαζευόντουσαν μύρα σὺννεφα.

— Καὶ γιατί ὁ ξενοδόχος νὰ σκότωνε τὸν Φράνκ; παρατήρησε ὁ ἄλλος, πού δὲν πρόσθεσε στὸν καιρὸ, ἀλλά τὸν ἐνδιέφερε ἡ συνέχισι τοῦ μυθιστορήματος πού σκόπωνε στὸ πῶς ὁ εὐφάνταστος πελάτης του.

— Γιὰ νὰ βρῶ τὸ ἐλατήριο τῆς δολοφονίας, τοῦ ἐξήγησε ὁ συγγραφεὺς, θὰ μοῦ χρειαστῇ ἕνα τρίτο τεκμήριο. Εἶπα: Γιὰ τὴ συγκρότησι μιᾶς

— Ναι, εἶπε ὁ ταξιδιώτης, πλησιάζοντας στὸν πάγκο τοῦ μαγαζιοῦ.

Ἐκεῖ στὸν τοῖχο εἶδε ἕναν κακοφτιαγμένον χάρτη τῆς περιοχῆς καὶ δυὸ μεγάλα βαλσαμωμένα φάρια μέσα σὲ μιὰ γυάλα. Τὰ κῆταξε μὰ δὲν προκάλεσαν τὸ ἐνδιαφέρον του.

Στὸ τεταῖ ἐχε ξεσπάσει ἡ μύρα.

Στάθηκε στὸ παράθυρο, κτυπώντας ἔξω. Κι' ἀξάφια φώναξε:

— Τὸ βρῆκα τὸ στοιχείο! Τὸ ἐγκλημα αὐτὸ εἶναι διπλό. Δολοφονήθηκε καὶ ἡ γυναίκα!...

— Ἡ γυναίκα; Ποιά γυναίκα;

— Ἡ γυναίκα τοῦ ξενοδόχου! Ὁ Φράνκ φλερτάρει μαζί της, κι' ὁ σύζυγος τὸ ἀντελήφθηκε.

— Πὼς τὸ συμπεράνατε αὐτό;

— Γιὰ κῆτα!

Καὶ μετ' ἕνα δραματικὴ χειρονομία ἐδείξε κάτι ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ὁ ξενοδόχος γύρισε τὸ κεφάλι.

— Δὲν βλέπω τίποτα... ὕπντο, εἶπε τέλος.

— Ἀνθρωπέ μου, ξαφνίστηκε ὁ ταξιδιώτης, δὲν βλέπεις, λοιπόν; Ποιά γυναίκα θ' ἀφίσε μὲ αὕτη τὴ βροχὴ τὴν μπουγάδα τῆς κρεασμένη στὸ σκονί;

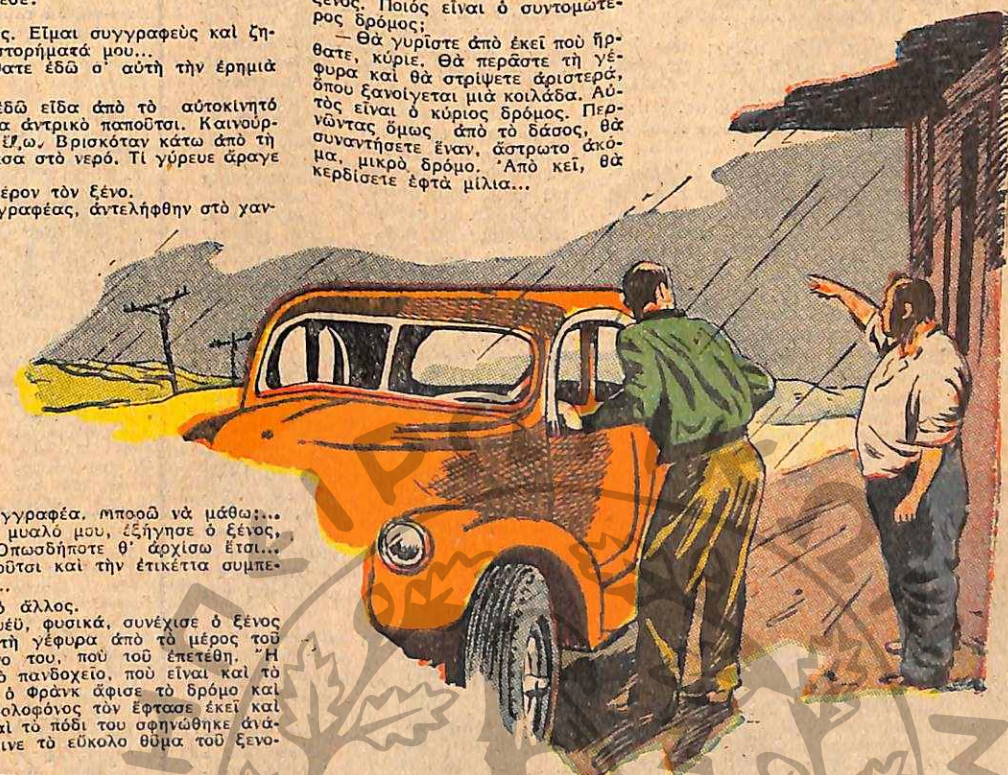
Ἐπειτα πήρε τὸ καπέλο του.

— Ναι! πρόσθεσε με ἀνακούφισι. Τώρα συμπλήρωσα τὴν ὑπόθεσι τοῦ μυθιστορήματός μου. Τὸ μόνο πού ἀπομένει εἶναι νὰ τὸ γράψω.

— Ποιὸς εἶναι ὁ τόπος τοῦ προορισμοῦ σας, ἀν ἐπιτοέπεται; ρώτησε ὁ καταστηματοῦχος.

— Τὸ Νιούκασλ, ἀπάντησε ὁ ξένος. Ποιὸς εἶναι ὁ συντομώτε- ρος δρόμος;

— Θὰ γυρίστε ἀπὸ ἐκεῖ πού ἤρ- θατε, κύριε. Θὰ περάσετε τὴ γέ- φυρα καὶ θὰ στρίψετε ἀριστερά, ὅπου ξανοίγεται μιὰ κοιλάδα. Αὐ- τὸς εἶναι ὁ κύριος δρόμος. Περ- νώντας ὁμῶς ἀπὸ τὸ δάσος, θὰ συναντήσετε ἕναν, ἀστρωτὸ ἀκό- μα, μικρὸ δρόμο. Ἀπὸ κεί, θὰ κερδίσετε ἐφτά μίλια...

— Στὴν ἀρχὴ ὁ δρόμος εἶνε λίγο ἀπότομος καὶ ἀνηφορικὸς, ἀλ- λά τὸ δικό σας αὐτοκίνητο θὰ τὸν περάσῃ εὐκόλως... τοῦ εἶπε ὁ ξενοδόχος.

Ὁ ξένος ἀποκαίρησε τὸν καταστηματοῦχον καὶ σὲ λίγο περιόδσε τὴ γέφυρα σφυρίζοντας ἕναν ἐξόμο σκοπὸ. Ἦταν χαρούμενος γιατί εἶχε πετύχει μιὰ πρῶτη τάξεως ὑπόθεσι. Βρῆκε ἀριστερὰ τὸν μικρὸ ἀνηφορικὸ δρόμο, πού τοῦ εἶχε υποδείξει ὁ ξενοδόχος, κι' ἀλλάζοντας ταχύτητα τὸν ἀνέβηκε...

Ἦταν πραγματικὰ ἀπότομος μετ' ὅλες στρ- φές, μὰ στὴν ἀσπὴ ἐδῶλε σημάδια ἀπὸ λάσπη ἀλλὰ αὐτοκινήτων.

Ἐφτασε ἐπτα μετ' ὅλες ταχύτητα στὸ ὕψωμα, ὅπου βρισκόταν μιὰ μεγάλη ἀσπὴ ἀνηφορική. Πᾶντες τὸ γκάρι... Ἐξαφνὰ ὁμῶς εἶδε ὅτι ὁ δρό- μος κοδόνει. Κατέληγε ἀπότομα σὲ μιὰ χαράδρα. Μετ' ὅλες τότε ὁ ταξιδιώτης κατάλαβε πὼς βρισκόταν στὴν ἀκρὴ ἑνὸς παλαιῦ λατο- μείου, ὅπου ὁ ξενοδόχος εἶχε πετάξει πρόσφατα τὰ πτώματα τῆς γυ- ναίκας του καὶ τοῦ φίλου της, τοῦ Ζακνέυ. Αὐτὸ ἦταν τὸ τρίτο στοιχείο.

Πέφτοντας μετ' ὅλες ταχύτητα ἀπὸ τὸ χείλος τοῦ δρόμου μέσα στὴν χαράδρα ὁ ἄτυχος συγγραφεὺς εἶχε τὸν καιρὸ νὰ κανὴ μιὰ πραγματικὴ διαπίστωσι. Εἶχε ἀποτύχει στὴ δουλειά του. Ἀληθεῖα πῶς ἀλλὰ ση- μάδια δὲν εἶχε παρατηρήσει! Πρῶτα τὸ ὕπντο ὕψος τοῦ ξενοδόχου.

Ὑστερα τὸ χάρτη, πού ἴσως νὰ εἶδε ἕνα μέρος ὅπου βρισκόταν τὸ λατομεῖο. Τὴν ἀπάθεια τοῦ ξενοδόχου, πού εἶπε νὰ βρέχονται τὰ ροῦχα στὸ σκονί...

Τὸ αὐτοκίνητο ἔφτασε στὸ βάθος τοῦ λατομείου καὶ τυλίχθηκε ἀπὸ τίς φλόγες. Ἡ φτωχὴ φαντασία τοῦ μυθιστοριογράφου καὶ ἡ λίγη παρα- τηρητικότητά του, τοῦ εἶχε στοιχίσει τὴ ζωὴ!

ΦΥΛΙΣ ΜΠΕΝΤΛΕ'Υ

Ο Ρού Κούλλεν έχει τη μανία να βγάιν λόγους σε δημόσιες συγκεντρώσεις...

ΟΙ ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΙ ΤΟΥ ΤΕΞΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΓΡΑΜΜΑΤΟΙ!

Μόνο για τους φτωχούς δεν υπάρχει εκεί έσσις

Σε κανένα άλλο μέρος των Ηνωμένων Πολιτειών δεν υπάρχουν τόσοι δισεκατομμυριοίχοι (σε δολάρια, φυσικά) όσοι στο Τέξας. Κι' οι περισσότεροι απ' αυτούς είναι αγράμματοι!

«Στο Ντάλλας, γράφει ο 'Αμερικανός συγγραφέας Ούιλλιαμ Ρότζερς στο βιβλίο του «Οι άχρηστοι πολίτες του Ντάλλας», οι άνθρωποι που έχουν περιουσία από ένα ως πέντε εκατομμύρια δολάρια είναι αναριθμητοί. Κι' όσο για τους δισεκατομμυριοίχους, θα κοροϊζόταν κανείς να τους μετρήσει».

Όλοι αυτοί οι άνθρωποι χρωστάνε τις κολοσσιαίες περιουσίες τους στο πετρέλαιο. Οι περισσότεροι ξεκίνησαν από το τίποτα, από ταπεινά έργα, από αλιείες του δρόμου, από ζητιάνοι ακόμη. 'Αλλά, μιά μέρα, η τύχη τους χαμογέλασε. Ανακάλυψαν σε κάποια γωνιά ενός στρώμα πετρελαίου. Κι' από τη μιά μέρα στη άλλη έγιναν πλούσιοι!

Ο 'Αμερικανός συγγραφέας προσθέτει ότι πολλοί απ' αυτούς δεν έχουν καθαρό το ποινικό τους μητρώο. 'Αλλά τα πράγματα αυτά ξεχνιούνται πολύ εύκολα, προκειμένου για ανθρώπους που κάθονται πάνω σε στίβες από δολάρια...

Είναι αυτόνομο ότι οι δισεκατομμυριοίχοι του Τέξας, λόγω της προεξέστας τους, αποτελούν μια ξεχωριστή κατηγορία μεταξύ της αμερικανικής αριστοκρατίας του πλούτου. 'Εκτός από την άγραμματοσύνη τους, άλλα χαρακτηριστικά τους είναι ότι περπατούν για όλα τα τυχερά παιχνίδια, πίνουν ούακλες, θαλάσσης από οινόπνευμα και σταματούν τα χρήματά τους ασυλλόγιστα.

Στους δισεκατομμυριοίχους του Τέξας βρίσκει κανείς τις πιο αλλόκοτες ιδέες. 'Ενας απ' αυτούς π. χ., που είναι άτεκνος, έχει συστήσει ένα ίδρυμα, που σκοπός του είναι να βοηθή εκείνους που απέτυχαν στη ζωή τους από δικό τους σφάλμα. 'Ενας άλλος δεν ανέχεται γύρω του ανθρώπους που δεν κατάφεραν να πλουτίσουν. 'Είχε άλλοτε στην υπη-

ρεσία του έναν έντιμο διαχειριστή της περιουσίας του, από τον οποίον έμενε πολύ ευχαριστημένος. Μιά μέρα, ωστόσο, έπειτα από δεκαπέντε χρόνια, τον απέλυσε. Για την απόλυση του αυτή έδωσε την ακόλουθη εξήγηση: «Ο διαχειριστής μου πληρωνόταν καλά και έκανε παραπάνω από το καθήκον του. 'Αλλά δεν έδειξε ποτέ καμμία επιθυμία να γίνει κι' αυτός εκατομμυριούχος και ν' αποκτήσει δικές του πετρελαιοπηγές. Για μένα, ένας άνθρωπος που σκέπτεται σαν κι' αυτόν και που δεν έχει φιλοδοξίες, δεν αξίζει τίποτα. Μου έκανε κακό να τον βλέπω γύρω μου. Γι' αυτό τον απέλυσα!»

— Και τι έπρεπε να κάνει για να γίνει εκατομμυριούχος; τον ρώτησαν. — Να έπιωφελή από μία εύκαιρία, να με ξεγελάσει στην υπογραφή ενός συμβολαίου και να σφετερισθώ μία ή περισσότερες πετρελαιοπηγές, να συνεννοηθώ κρυφά με τους έμπορους μου, να με κλέψω ακόμη! Το ότι τόσα χρόνια δεν έκανε τίποτα από όλα αυτά είναι για μένα άκατανόητο!...

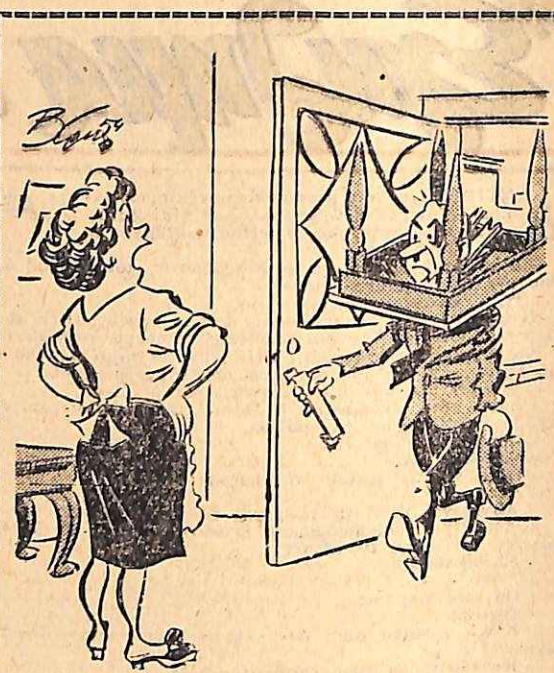
Από το Τέξας δεν λείπουν και οι άνθρωποι, που εξόδευαν τα χρήματά τους για κοινωνικά έργα. Ο πιο γενναίος δώροδ ανάμεσα σ' αυτούς είναι ο Χιούγκ Ρού Κούλλεν, ηλικίας σήμερα 72 χρόνων. 'Εχει βγάλει μόνο την τρίτη του δημοτικού και εξήσκησε διάφορα επαγγέλματα, προτού εξελιχθώ σ' έναν από τους οικονομικούς γίγαντες της εποχής μας. Ζηλιτότατος και ή μανία του είναι να εμφανίζεται κάθε τόσο σε δημόσιες συγκεντρώσεις και να βγάλει λόγους. 'Εχει διαβάσει ως σήμερα πάνω από διακόσια εκατομμύρια δολάρια σε εκκλησίες, νοσοκομεία, πανεπιστήμια κλπ. Το 1947, σε ένα λόγο του, ανήγγειλε ότι είχε ν' ανακοινώσει κάποιο «μικρό μυστικό». Αυτό το μυστικό ήταν μιά δωρεά 80 εκατομμυρίων δολαρίων στο πανεπιστήμιο του Χούστον. Την άλλη μέρα, οι καθηγητές πήγαν όλοι μαζί για να τον ευχαριστήσουν. Τους κράτησε σε τραπέζι και στο τέλος του γεύματος τους ανήγγειλε ότι ανέβασε το ποσό της δωρεάς του σε 160 εκατομμύρια.

'Ενας άλλος δισεκατομμυριούχος του Τέξας παρακολούθησε το 1948 τους αθλητικούς αγώνες που γίνονταν στο στάδιο του Χούστον. Μόλις τελείωσαν οι αγώνες, σηκώθηκε από τη θέση του και προσκάλεσε όλους τους θεατές, που ανέρχονταν σε χιλιάδες, να πάνε σπίτι του για να φάνε...

Από τους 3.000 κατόικους των 'Αθηνών — ή πόλις αυτή βρίσκεται στο Τέξας — οι 50 είναι δισεκατομμυριοίχοι. 'Ενας απ' αυτούς, ο 'Εντγκαρ Μπάτσιαμ Νταϊν, πιστεύει ακράδαντα ότι η κολοσσιαία περιουσία του οφείλεται σε ειδική ευνοία της θείας πρόνοιας. Γι' αυτό, περνάει τον καιρό του φτιάχνοντας εκκλησιαστικούς ύμνους. Ζή, εξ' άλλου, πολύ λιτά. Φτιάχνει ο ίδιος το φαγητό του, μαντάρια τα εσώρουχά του κλπ. 'Εχει διαθέσει ως σήμερα πάνω από 15 εκατομμύρια δολάρια σε δώρα προς τους φίλους του. Κολοσσιαία ποσά αντιπροσωπεύουν επίσης οι δωρεές του σε διάφορα ιδρύματα.

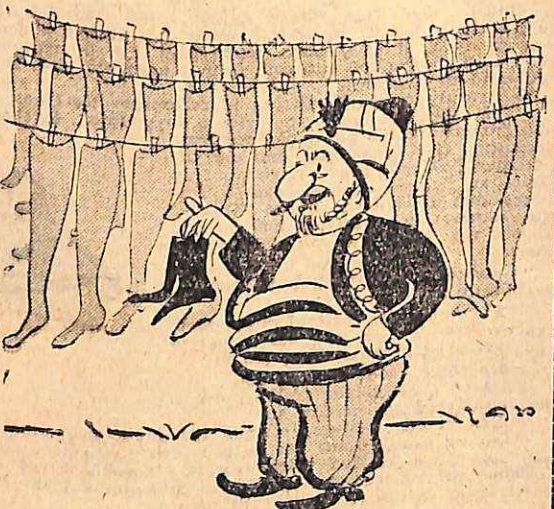
'Ενας άλλος δισεκατομμυριούχος, ο Χιούγκ, βγαίνει αζύριστος, φορεί τριμμένα ρούχα και σχισμένα παπούτσια, βλέποντάς τον κανείς, τον νομίζει για αλήτη. 'Αλλ' ο αλήτης αυτός διαθέτει εκατοντάδες εκατομμύρια δολαρίων με μιά μονοκτυλιά!

Στο Τέξας, όπως είπε κάποιος δημοσιογράφος, μόνο για τους φτωχούς δεν υπάρχει έσσις. 'Ενας άνθρωπος χωρίς λεφτά αξίζει λιγότερο κι' από το τίποτα!

— Θα τους παροφύσκω πάλι στο καφενείο, προκομμένο, με τις παρόλες σου!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

— Και πού να κρεμάσω τώρα τις κάλτσες του πασά;...

— "Α, γύρισε, βλέπω, η γυναίκα μου!..."

Ο καλός νοικοκύρης

Η 'Ιουλιττα 'Αμάραντη είναι καλή αναγνώστριά μας, μητέρα τριών παιδιών. Ο άντρας της είναι ένας καλός νοικοκύρης. Την περνά τεσσέρα χρόνια στην ηλικία. Την αγαπά παρα πολύ, φροντίζει το σπιτι του, τα παιδιά του κι' εκείνη παρα πολύ. Κι' εκείνη τον αγαπά, γιατί δεν της χαλά κανένα χατήρι και περνά μιά άνετη ζωή.

Ως εδώ... πάμε καλά. 'Αλλά η 'Ιουλιττα, έχει ένα παραπάνω: «Ο άντρας μου, γράφει, είναι μόνος ένας καλός νοικοκύρης. 'Αλλά, ύπαρξη μεγαλύτερη εκδήλωση αγάπης από εκείνη που της δείχνει ο άντρας της να είναι το καλός μαζί της;

Οι οίος φαίλει; Κων' πολιν: Το πάρα πολύ καλογραμμένο κι' ευγενικό γράμμα σας το διάβασα με προσοχή. Μ' ερωτάτε ποιος φάει, που δεν βρήκατε ακόμη την αγάπη. Κανείς! Φαίλει όμως, η ευαίσθητη καρδιά σας, που το παραμικρό από τα ανθρώπινα ελλείμματα την κάνει ν' απογοητευτεί, να μαρμαρινεί. 'Εκείνη που γυρεύετε, δεν θα τη βρείτε, τόσο απόλυτα, στους ανθρώπους. Θα τη βρείτε στη μουσική, στο διάβασμα ενός καλού βιβλίου. Θα τη βρείτε, ακόμη, και στην εργασία σας. Ποιά όμως, θα είναι η αγάπη που θα σας κάνει ευτυχισμένη; Αυτή θα χτυπήσει μόνη της, διακριτικά, τη πόρτα της καρδιάς σας, όταν θαρθή η ώρα. Είσαθε πολύ νέα ακόμη. Μη βιάζεστε, ή μοίρα που σας έχει προικίσει με τόσα χαρίσματα, θα έχη διαλέξει κι' εκείνη, που θα γίνει ο εκλεκτός σύντροφός της ζωής σας. Και κάτι άλλο: Να έχετε πάντοτε εμπιστοσύνη στον εαυτό σας.

Αν όμως σ' έδω αγάπες: Αυτήν πολύ, γιατί δεν μπορώ να σας ενοχλήσω σ' ασυλλόγιστα προβλήματα, που μου θέτετε, τόσο ανεπιφύλακτα, για ένα κοριτσάκι της ηλικίας σας. Πάντως, επειδή αισθάνομαι την υποχρέωση να σας δώσω μιά συμβουλή, άκομστε την και ακολουθήστε την με φρόνηση πριν να σας συμβεί το ανεπανόρθωτο: 'Απομακρυνθείτε κι' από τον πρώτο και από το δεύτερο. Γιατί ο πρώτος έδειξε με την κακή του συμπεριφορά, απέναντί σας, δυσανεμία και προστυχία, χωρίς ίχνος αγάπης και ο δεύτερος, ο οποίος φαίνεται τιμιώτερος από τον πρώτο... δεν σας αγαπά. Γιατί, αν σας αγαπούσε πραγματικά, θα σας συμβούλευε να κутτάτε τα μαθήματά σας, αντί να σας τραβά σε περιπάτους, που δεν θα έχετε καλό τέλος.

Μά, ούτε κι' έσεις αγαπάτε κανένα από τους δυό. 'Η φαντασία της νεανικής σας ηλικίας δημιουργεί πόνο, και καθύστε για ανύπαρκτες αγάπες. Συνέλεθε! Σεβασθήτε τον εαυτό σας και την οικογένειά σας. Το σπλιδί ενός κοριτσιού είναι η αξιοπρέπεια. Κ υ ρ. Μ ι χ α: Αυτό συμβαίνει πάντοτε, όταν μιά κοπέλλα είτε από ανάγκη, είτε από ένθουσιασμό παντρεύεται έναν ξένο, με τον οποίο δεν μπορεί να συνεννοηθεί ψυχικά. Όλα διαφέρουν μεταξύ σας, ή θρησκεία, οι συνήθειες, η γλώσσα, οι τρόποι, ο τρόπος του σκέπτεσθαι. Πώς θέλετε, λοιπόν, να υπάρξει συμφωνία χαρακτήρων και συμφωνία στη ζωή; 'Επειτα από τους πρώτους ερωτικούς ένθουσιασμούς, όλα περάσαν. Και τώρα απομένει στην καρδιά σας η απελπισία και η απογοήτευση. Πάντως κάνετε υπομονή, όσο μπορείτε, και νάρθτε μαζί του σε μιά εξέγηση. 'Αν όμως δεν θέλη να συμμορφωθεί, τότε είσαθε δικαιολογημένη να ζητήσετε την έλευθέρια σας. Προτιμώτερο ένα διαζύγιο, παρά η ζωή αυτή.

Ερωτεύμενο Κρητικό ό-πουλο: Νά μη λάθετε υπ' όψη σας την αδιαφορία της και να συνεχίσετε να της γράφετε, αφού σας άρεσει αυτό. Αν επιμένει, τότε σταματήστε κι' έσεις την αλληλογραφία.

Α δ α σ τ α χ τ ο π ό ν ο: 'Ενας καλός και τίμιος νέος, όταν αγαπά ένα κορίτσι, το σεβάται. Όταν λέει ότι αγαπά, σημαίνει ότι σεβόμαστε, ότι νομίζει, ότι ενδιαφερόμαστε για το πρόσωπο, που αγαπούμε, και δεν θέλουμε να πάθει κακό. Τη στιγμή, που δεν έχετε τίποτα το θετικό στη σκέψη σας, τίποτα που να της προσφέρετε ως προσοσία για το μέλλον της, τότε γιατί να την έθεσετε; Γιατί να βάζετε, σ' αυτό το κοριτσάκι των δεκαπέντε χρόνων ιδέες στο μυαλό του και να την απασχολήτε από τα μαθήματά της; Γιατί να θέλετε να μιλούν οι άλλοι ελς βάρος της; 'Εσεις πρέπει να είστε πιο λογικοί. 'Αλλοίως αυτό λέγεται εγωισμός και όχι αγάπη. 'Απομακρυνθείτε, λοιπόν, από το δρόμο της, και μη την ενοχλήτε, μη της φέρετε καμιά συμφορά στη ζωή της.

Φοιτητής Ε.: Είσαθε ένας άνθρωπος μορφωμένος και μέλλον επισημών. 'Αλλοίμονο, λοιπόν, σε σας και στη μελλοντική σταδιοδρομία σας αν σας συγκινούν τόσο εύκολα, και μάλιστα ερωτικά οι διάφορες γνωριμιές που θα έχετε στη ζωή σας. Αυτό λέγεται ασταθής χαρακτήρας, έλλειψις εμπιστοσύνης στον εαυτό σας. Γι' αυτό, πρέπει να σεβασθήτε τη φίλια της συμφοιτητιάς σας, όπως πρέπει να σεβασθήτε και το λόγο που δώσατε στην αρραβωνιαστικιά σας.

Α πισ τ η σ ό ζ υ γ ο: Είναι αλήθεια, πως φερθήκατε πολύ επιπόλαιο. Είσατε πλούσιος, μορφωμένος, παντρεμένος, μ' έναν άντρα που σας αγαπά, και μητέρα ενός κοριτσιού, που συμπληρώνει, όπως λέτε, την ευτυχία σας. Κι' έσείς, για ένα από κείνα τα εσώματα σε καπρίτσια, πέσατε ασυλλόγιστα σε μιά περιπέτεια χωρίς να σκεφθήτε τις δυσάρεστες συνέπειες που τώρα σας κάνουν να υποφέρετε.

Σ ταμ α τ ώ ε δ ω, γιατί, αν συνεχίσω να σας μιλά για το άπειρο σφάλμα σας, θα σας πιεστώ πολύ κι' αυτό δεν το θέλω. Σας συμβούλευα, λοιπόν, χωρίς ανάσολη, χωρίς των παραμικρό διανέσολη, χωρίς να γυρίζετε κοντά στο σταγμό, να γυρίζετε κοντά στο σταγμό, και στον άντρα σας, ο οποίος με τόση μεγαλοψυχία σας όποιος με και σας καλεί να του συγχωρέτε την ευτυχία. Τρέψετε, ενασώστε την ευτυχία. Τρέψετε, πριν να είναι αργά, κοντά του. Όμορφότερο με ελκρινεία το σφάλμα σας, μετανοημένη. Δεν θα σας είναι δύσκολο, αν λάθεθ' όμ' όμ' μου τη φράση σας «αγαπώ τον άντρα μου». Όσο για το φέδο σας, ότι «θάρρη ή στιγμή που θα μου πετάξω κατά πρόσωπο την απιστία μου», αυτό εξαρτάται από σας, από τη συμπεριφορά σας, από την αφοσίωσή σας. Ο άντρας σας είναι πολιτισμένος άνθρωπος, και δεν θα το κάνει ποτέ. Φτάνει

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ

Ίατοδς

Δεοντολόγος - Αισθητική

Δένεται 11—1 και 5—7

Σέκρη 4, α' έθροος. Πάρο-

δος Κανάς. Τηλ 612-450

νά τον πείσετε με τη μετανοιά σας, με την πραγματική σας αγάπη, κι' όλα θα πάνε καλά, όπως πριν. Σας το εύχομαι με όλη μου την καρδιά.

Ερωτας ή καθήκον. Τ. Σ.: Μου φαίνεται πως άρχισατε πολύ σωχημα. 'Αλλαθί, αφού είχατε στο νου σας να ξαναπαντρευθήτε, θα έπρεπε πρώτα ν' άρχισατε από το παιδί κι' έπειτα με τον άντρα. Το παιδί είναι μεγάλο κι' είναι εύνητο πως έαφανε αντίρρησης. Γι' αυτό, έπρεπε να κάνετε πρώτα το κοριτσάκι σας να συμπαύησει εκείνον. 'Εσεις, φαντάζομαι, ότι θα το φέρνατε ως τετελεσμένον γεγονός. Προσπαθήτε, λοιπόν, όσο είναι καιρός, να γίνει εκείνος καλός φίλος του παιδιού σας.

Α καρδον. Σ. Κ.: 'Από τα γράμματά σας συμπεραίνω, ότι δεν είσατε δόλοιο άκαρδος, αλλά λογικός, ευγενής και πρό πάντων αξιοπρεπής. Σας συγχωρώ για τα τόσα χαρίσματά σας, τα όποια, δυστυχώς, σπανίζουν σήμερα σε νέους της ηλικίας σας. Πολύ σωστά σκεφθήκατε να κутτάτε τις σπουδές σας και ν' άφισατε αυτή την κοπέλλα, η όποια είναι αυθεντική, που δεν σας αγαπά πραγματικά. Όλο της το φρόνιμο δείχνει πως μόνο μιά περιπέτεια την κάνει να φέρνεται τόσο άνοητα απέναντί σας. 'Αφήστε την κι' ακολουθήστε το δρόμο της λογικής, που έχετε χαράξει με τόση φρόνηση και να είσατε βέβαιος πως δεν θα πονέση καθόλου. 'Εξ άλλου, έκείνη βρίσκεται στην ηλικία των κοριτσιών που δεν είναι ώριμα να σκεφθούν γι' αγάπη και να πονέσουν γι' αυτήν.

Μικρή ερωτεύμενη: Είσαθε ένα πολύ λογικό και φρόνιμο κορίτσι. Ούτε φωτογραφία πρέπει να δώσετε, ούτε θάρρος πιο πολύ. 'Από το γράμμα σας, βέβαια, φαίνεται, ότι σας αγαπά, γι' αυτό να μη τον έμποδίζετε να σας ζητήσει από τους γονείς σας. 'Ετήση από τους γονείς σας, έσ' άλλο, ότι τον μόνον θα δείξει, έσ' άλλο, ότι σας αγαπά πραγματικά. 'Αλλά, νομίζω, πως είναι και καθήκον σας, να ενημερώσετε τους γονείς σας για το αίσθημά του, ούτως ώστε να είναι προετοιμασμένοι, για μιά επίσκεψή του σπιτι σας. Μ ε λ α χ ρ ο ι ν ή, μα θ η τ ρ ι ού λ α: Φερθήκατε πολύ ταπεινά, πολύ άσχημα. Δεν σεβασθήκατε

ούτε τον εαυτό σας, ούτε τη μνήμη του πατέρα σας. Τώρα βλέπετε σε τί άποτελέσματα έφθασε η έπιπολασιότητα σας. Γι' αυτό, το καλύτερο που έχετε να κάνετε, είναι να πάτε να βρήτε τους γονείς του και να τους διηγηθήτε με όλη την ελκρινεία το περιστατικό. Μόλον εκείνοι θα σας σώσουν γιατί κι' εκείνος εξαρτάται απ' αυτούς.

Δυστυχισμένο φανταράκι 730 Γ Ε Σ: Γιατί δημιουργείτε τόσες περιπλοκές στη ζωή σας; Γιατί σκέπτεστε χωρισμούς, όταν αγαπάτε μέχρι τρέλλας αυτή την κοπέλλα, και μόνο σκοπός της αγάπης σας είναι να την κάνει γυναίκα σας; Μη διατάξετε, λοιπόν, να τακτοποιήσετε τη ζωή σας, και ν' απομακρυνθείτε από τις άλλες παρές. Να έλθετε σε μιά τελική εξέγηση μαζί της και να της δώσετε την ευχαρίστηση, ότι μπορείτε να τη ζητήσετε από τους γονείς της. Και να το κάνετε, αφού ο μόνος σκοπός σας είναι αυτός.

Μ π ε τ ρ ού ε ν Ν. Σ. δ: Μά είναι φανερό, πως τόσο έκείνη, όσο κι' έσεις, είσατε δύο νέοι, με ήλικες άφρονες, άεξοπρεπείς. Δεν μπορώ να σας πω αν έκείνη σας αγαπά, όπως κι' έσεις — όπως κατάλαβα καλά — δεν είσατε βέβαιος για την αγάπη, που αισθάνεσθε γι' αυτή την τροπαλή κοπέλλα. Πάντως, το μόνο που έχω να σας συμβούλευσω είναι ν' άφισατε τα πράγματά να κάνουν τον κανονικό τους καλό δρόμο, που έχετε χαράξει και χωρίς βιασύνη. Μιά πραγματική αγάπη στερεώνει πιά καλά, όταν έχη για πλαίσιο το σεβασμό και την έκτιμησι. 'Επειτα, μη ξεχνάτε και την τύχη, που μάς κανονίζει τη ζωή.

Τελειώστε, λοιπόν, τις σπουδές σας πρώτα, όπως κι' έκείνη το σχολείο της και αν είναι τυχερό να ένώσετε τη ζωή σας, αυτό θα γίνει.

Προς το παρόν, συνεχίστε να είσατε δύο καλοί φίλοι, χωρίς ζηλίες. Μεγάλη και αγίατρευτή άρρώστια είναι η ζήλεια!...

Ο Μαρκάκιος μενεξές, μου γράφει ένα πολυσέλιδο γράμμα και μιά άσηχημά του αίσθηματικού άθλους της από δεκαεσσάρων χρόνων.

Είναι μιά περιπετειώδης ζωή, που κατανιά να μην την πιστεύη κανείς.

'Επειτα όμως από τόσες γνω-

Η ΜΠΕΤΤΥ ΓΚΡΕΝΜΠΛ ΚΑΙ ΟΙ ΚΟΡΕΣ ΤΗΣ

'Η Μπέττυ Γκρένμπλ, που γυρίζει τώρα στο Χόλλυγουντ ένα φιλμ με τίτλο «Πώς να γίνει σημαντική πρόσωπο» έδεχθη μιά μέρα στο στούντιο την επίσκεψη των δυό κοριτσιών της, της Τέσας, 8 χρόνων και της Βίκυ 10 που την λατρεύουν κυριολεκτικά. «Για μένα, είπε η Βίκυ στους ανθρώπους του στούντιο, άγκαλιάζοντας την μητέρα της, δεν είναι η δική μου στή, αλλά η πιο καλή μαμά του κόσμου!»

"ΑΛΕΚΤΟΡ"

Λανολίνη ΜΕΛΠΑΝ

Ο φύλαξ άγχεις της ομορφιάς σας

ΣΕ ΣΟΛΗΝΑΡΙΟ Η ΝΕΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑ

Λανολίνη

ΒΑΣΟΣ ΜΑΥΡΙΚΟΣ ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟΣ

Δέχεται καθ' έκάστην και όραν 8 μ.μ. επί της οδού 'Αγ. Κων. τίνου 5. — Τηλ. 56.713.

ρίμιες που έχει κάνει, έπειτα από όσα έχει μάθει πια για τους άνδρες, φοβάται τώρα να παντρευθεί. Κι' αυτό, γιατί διαρκώς έλεπε μπροστά της τα ίδια πρόσωπα, που είχε γνωρίσει, και δεν πιστεύει πια σε κανένα.

Μεγάλο πρόβλημα γι' αυτή την νέα, που αποφάσισε πια να δώσει ένα τέλος στις περιπέτειες και να ζήσει μια ήρεμη, απλή, οικογενειακή ζωή. Και ρωτάει με απελπισία:

«Τώρα τι να κάνω; Δεν πιστεύω ούτε στους άντρες, που μου λένε ότι μ' αγαπούν, ούτε σ' εκείνους που με ζητήσαν από τον πατέρα μου. Είναι άραγε ελκρινείς; Άλλά πώς μπορεί να είναι, πώς μπορεί αυτοί να κάνουν εξαιρέσεις;»

Απαντώ στο «Μαρμένο μενεξέν», όχι για να κρίνω τις πράξεις του παρελθόντος, που αυτές την έφεραν στο σημερινό κατάντημα, αλλά για να της πω, πώς δεν είναι όλοι οι άνδρες σαν κι' αυτούς που γνώρισε και που έπαψε μαζί τους. Υπάρχουν πολλοί σοβαροί και καλοί. Αυτούς θα τους βρή ανάμεσα σ' εκείνους που θα της συστήσουν οι γονείς της και που θα της υποδείξουν τον πιο κατάλληλο, για να δουν κι' αυτοί την κόρη τους εύχισμένη.

Α' γάπη — Υπολογισμός: Στο έρωτα, που μου κάνει σ' απαντώ ότι, στην πραγματικότητα, δεν χωρεί υπολογισμός στην αγάπη. Μόνο ελκρινεία, κατανόηση και πρό παντός άλλου αξιοπρέπειας. Καμιά τρέλλα, καμιά ασυλόγιστη παραχώρηση. Κι' επειδή βλέπω ότι είστε ένα φρόνιμο κορίτσι, αλλά και πολύ θερμόαιμο, σας συμβουλεύω να χαλιναγωγήσετε τα αισθήματά σας και να περιμένετε, να εκδηλωθεί έκείνος πρώτα. Μόνο έτσι θα καταλάβετε αν πραγματικά σας αγαπά. Ποτέ μια κοπέλα που σέβεται τον έαυτό της δεν πρέπει να εξομολογείται σ' ένα νέο τον έρωτά της, πρώτα αυτή, όσο κι' αν είναι έρωταμένη. Γιατί ο άνδρας όσο κι' αν κολακεύεται, δεν τ' άρσκει αυτή η πρωτοβουλία εκ μέρους των γυναικών. Τις γυναίκες οι άνδρες τις προτιμούν σεινές στο ζήτημα αυτό, και στις σεινές έχουν περισσότερη εμπιστοσύνη. Περιμένετε, λοιπόν, να σας φανερώσει αυτός πρώτα τον έρωτά του και τότε χωρίς, το φόβο να παρεξηγηθεί, θα τ' άνοιξε θα έχετε και κάθε δικαίωμα να του πείτε ότι μπορεί να πάη στους γονείς σας να σας ζητήση. Όσο για τα χρήματά του, αυτό δεν πρέπει να σας άσασχολή. Τόσο το καλύτερο, αν ο αγαπημένος σας έχη και τα μέσα να δημιουργήσετε άνετα την οικογένειά σας.

Β' λάχο — Κριεκουκίου: Το να αγαπά κανείς μια κοπέλα δεν είναι κρίμα και μάλιστα όταν σκέπτεται ότι αυτή την κοπέλα μπορεί να την κάνει σύντροφο της ζωής του. Πρέπει όμως να τον αγαπά και εκείνη. Άλλά κι' αν είναι από τις κοπέλλες εκείνες, που δεν εκτίθενται σε έρωτες και γνωριμίες με τα παλληκάρια του χωριού, πρέπει τουλάχιστον να είναι σύμφωνοι και οι γονείς της. Πώς να την πάρει, λοιπόν, έσεις, αφού έχετε προστριβές οικογενειακές, αφού σεις ο ίδιος γυρεύατε, ζητώντας το δική σας, να τους ταλαιπωρήσετε με δικαστήρια κι' αφού αυτοί σας κατηγορούν για διάφορα πράγματα; Ξεχάστε την και μην επιμένετε, γιατί κάθε άλλη ενέργεια σας πιθανόν να σας βγλή σ' ένα κακό.

Μορφωμένο Τσέλινο: Πολλοί γάμοι από συνοικέσιο δημιουργούν εύχισμένες οικογένειες και οι σύζυγοι έβειαν στοργή και κατανόηση. Έχουμε πάρα πολλά τέτοια παραδείγματα. Ένω, αντίθετος, γάμοι που έγιναν ύστερα από ένα παράφορο έρωτα, απέτυχαν. Το παλάτι των δνείων και της εύχιστης που χιτάσαν πάνω στους πρώτους ένθους, γκρέμασε όταν έρωτευαν μπρός στην πραγματικότητα μετά το γάμο. Όσοι άφορα το πώς και πού θα βρής την άνειμενής Βασιλοπούλα σας, δεν είμαι σε

θέσι να σας το υποδείξω. Αυτό εξαρτάται αποκλειστικά από σας και από την τύχη σας. Είστε μορφωμένος, όπως λέτε, και φαντάζομαι να παρακολουθήτε πολλές περιπτώσεις, που μπορούν να σας χρησιμεύσουν ως παραδείγματα.

Μαθητιούλα Β.: Το γραμματάκι σας είναι τόσο διαστικό και κοκογραμμένο, που έκανα τη σκέψη, πως πολύ θα ντρεπόσατε την ώρα που το γράφατε. Και πρέπει να ντρεπείτε, με την άνοητη σκέψη σας: ν' αυτοκτονήσετε γιατί οας τυραννούν οι γονείς σας! Πρωτακουστο για ένα κορίτσι της ηλικίας σας! Κανένας γονιός δεν τυραννά το παιδί του. Το μάλωνει μόνο, το προσέχει και το συμβουλεύει για το καλό του. Φαντάζομαι πως μάλλον έσεις θα τους τυραννάτε με τον αντίθετο χαρακτήρα σας. Το μόνο που σας συμβουλεύω είναι να φροντίσετε να είστε καλή και ύπακοη με τους γονείς σας, που από το ύστερήμα τους φροντίζουν για να σας σπουδάσουν. Πρέπει να γίνετε πειθαρχική και καλή μαθήτρια και θα αντιληφθείτε μόνη σας, πόσο θα σας αγαπούν και πόσο ωραία θα είναι η ζωή σας, που τώρα θέλετε να την εγκαταλείψετε! Πάντως θέλω να πιστεύω, πως δεν γράφατε στα σοβαρά όσα διάβασα.

Κ. Κ. και Σ. Μ. Σ.: Μερικές κοπέλλες είναι πολύ άνοητες ή πολύ πονηρές, όταν κάνουν μερικές άπλες έρωτικές. Χρειάζεται προσοχή στο ζήτημα που μου γράφετε.

Πληγωμένο νέο: Παράνομο και άπαράδεχτο είναι το μπλέξιμό σας, γιατί σπάνια φτάνουν δύο νέοι εκεί που φθάσατε έσεις και μάλιστα όταν είναι πρώτα ξαδέλφια. Γι' αυτό πρέπει να ομολογήστε το σφάλμα σας στους γονείς σας κι' εκείνοι, επειδή θα βρεθούν πρό άδελφού, θα σας παντρεύουν. Γιατί αν σκοτωθήτε τότε η άμαρτία είναι μεγαλύτερη και κανένα το άφελος. Έσεις έσθε άντρας κι' έχετε το προνόμιο να μη στιγματίζεστε από νεανικά σας σφάλματα. Ένω η γυναίκα στιγματίζεται και αυτή και όλόκληρη η οικογένειά της. Ασφαλώς αυτό δεν το σκεφθήκατε.

Χαμένα όνειρα: Πολύ με συγκίνησε το γράμμα σας. Άλλά δεν πρέπει να χάνετε το θάρρος σας και να απελπίζεστε σ' σημείο που να ξεχνάτε τον έαυτό σας, και τις δουλειές σας. Το καλύτερο που έχετε να κάνετε είναι να συγκεντρωθείτε και να όπλισθε με ύπομονη και έπιμονή. Να πηγαίνετε στο κρεβάτι του άνου της δυστυχισμένης σας άγνης, να την παρηγορήτε, να τονάζετε το ήθικό της μ' έλπίδες, που ασφαλώς δεν θα βγούν υψέλικες. Τά σημερινά έπιστημονικά μέσα είναι άφθονα. Σπάνιος πεθαίνουν στη σημερινή έποχή, άπ' αυτή την άρρώστια. Αισιοδοείτε, λοιπόν, και μεταβάστε την αισιοδοξία

σας και στην άρρωστη κοπέλλα. Ένα χαμόγελό σας, ο καθαρός άέρας και η άφθονη τροφή είναι τα κυριότερα φάρμακα, που θα την κάνουν καλά και να έσθε βέβαιος πως γρήγορα θα εύτυχησε. Σας το εύχομαι με όλη μου την καρδιά.

Σοφιστήριον — Σπύρο: Έδωσα το γράμμα σας στον ειδικό συντάκτη, ο οποίος θα σας απαντήσει στη στήλη του.

Γλάρον: Στο γράμμα σας δεν καθορίζετε αν τον αγαπάτε για όλα αυτά που προσφέρει και είναι διατεθειμένος να κάνει η για τα ψυχικά του χαρίσματα. Όπως αντιλαμβάνομαι όμως από όσα μου γράφατε, σεις, δεν τον έχετε καλά άφου το «οικοκυριό» του βρίσκεται πολύ μακριά. Έκείνος κάνει συνεχώς προτάσεις, που μπορούν να άκυρωθούν από τη μία μερά στην άλλη, καθώς κι' αυτός άκόμη ό άρραδωνας. Σ' το μεταξύ όμως μπορεί να πετύχη η δική σας εύγνωμοσύνη πολλά πράγματα. Δεν είναι, λοιπόν, σωστό όλ' αυτό που σας προσφέρει. Άν, όπως λέει, προσφέρει να σας σπουδάσει, τότε δεν τον έχετε και και σ' έθεί να σας παντρευτεί. Γιατί δεν θα είναι τόσο κουτός να εδωχέη τόσα χρήματα, να σπουδάσει έσας, κι' έσεις μια μέρα να έρωτευθήτε και να παντρευθήτε έναν άλλο. Θα θέληση άποδοθήτε να έξασφαλίσθ' ή να πάρη τουλάχιστον ένα αντίταγμα.

Βασίλισσα τών ούρανών: Δεν πρέπει να μελαγχολήτε, ούτε να τράξετε, που ό άγαπημένος σας έφυγε για δουλειές του και θα έανταγυρίση σε 3-4 μήνες. Άλλά, όύτε και να ξαναβρίσκεστε, έπειδή πρόκειται να γράψη στους δικούς σας και να τους έκθέση τους εύγενικούς σκοπούς του. Αυτό άποδεικνύει ότι σας αγαπά, και ότι δεν θέλει να σας άνατή, σ' άλλα μάτια του κόσμου με τις διάφορες συνηθειές του.

Λόμνη Α. Χ.: Όσο καθαρογραμμένο είναι το γράμμα σας, τόσο κακογραμμένο είναι το ψευδώνυμο. Έλπίζω, αν είναι κανονισμένο, να όδηγηθήτε, τουλάχιστον από τα δύο άρχικά, και να καταλάβετε ότι η άπάντησ' αυτή σας άφρα.

Από δά μου γράφατε, ένα πράγμα βλέπω, ότι αυτό τον νέο δεν τον αγαπάτε. Δεν τον σέβεστε καν ως φίλο. Δεν τον εκτιμάτε. Γιατί πώς άλλωστε έξηγείται η τόση μεγάλη άδιαφορία σας σ' ένα πρόσωπο που φέρνεται εύγενικά σ' έσας; Μόνον κοριτσάκια δίχως καλή άνατροφή φέρνουνται όπως φερθήκατε έσεις. Και τώρα; Εκπληρώστε που σταμάτησε να δέχνη πιά ένδιαφέρον. Άν ήταν άλλος, θα έπρεπε να είχε διακόψει έντελώς και να σας διαγράψει από τη σκέψη του. Ένα μόνον πράγμα σας σώζει: Άν που ζητήσετε συνάντησ' για το άπρεπες παρελθόν, και τού φέρεστε εύγενικά, όπως φέρεται κι' εκείνος σε σας, ΜΙΡΑΝΤΑ

Για να άποκτήσετε και να διατηρήσετε ώραίο δέρμα, δύο πράγματα σ'άς Ζητώ: Να μεταχειρίζεσθε τα κατάλληλα καλλυντικά για το δέρμα σας και να μάθετε πώς να τα μεταχειρίζεσθε.

Συμβουλές κλπ. μόνον με ραντεβού:

Πλουτάρχου 23. Τηλέφωνον 70.873.

Γιάννης Νικολέττος

ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ - ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ - ΜΕΤΑΔΟΤΙΚΑ

822 σελίδες, 120 εικόνες, 3 βιβλία σ' ένα τόμο. Το πλέον έπιστημονικό, άπλό, πρωτότυπο. Όμιλούν σ' ίδιοι οι πάσχοντες. Η ψυχολογία των, του Έλληνα και της Έλληνίδος. Περιέχει πάσαν περίπτωσιν και κάνει περιτο κάθε άλλο βιβλίο. Πωλείται σ'ά βιβλιοπωλεία. Με ταχ. έπιταγή 62 δραχ. στην Κλινική του συγγραφέως, ΑΛΕΞΗ ΤΣΑΚΙΡΗ. Άγίου Κωνσταντίνου 28, στέλλεται στην έπαρχία και στο έξωτερικό.

«Μίαν νέαν στα περίχωρα της Άττικής»: Έφ' όσον μένετε τόσο κοντά στην Άθήνα, θα ήταν εύχης έργον άν περνούσατε μια φορά να σας έξετάση ένας γιατρός. Δεν μου γράφατε, άλλωστε, την ποιότητα της επιδερμίδος του προσώπου σας. Σ'άς συνιστώ λοιπόν την Ρενίε Ρυλλίς σε συνδυασμό με την Ρενίε Ρυλλίς ή την Λυδία Ρ. Νο 3, έφ' όσον έχετε λιπαρόν δέρμα, και την Μουσέ Ρυλλίς σε συνδυασμό με την Μουσέ Ρυλλίς και την Λυδία Ρ. Νο 1, έφ' όσον το δέρμα σας είναι ξηρό. Όποια βρής από τις δύο. Και σας παρακαλώ να μου γράψετε άποτέλεσματα.

Μικρή άδικη μένη: Παρ' όλον ότι μου συνιστάτε να μη σ' άπ' αυτή η έκείνη την μέθοδο, έπιμένω ότι η πιο άποτελεσματική μέθοδος είναι η ηλεκτροπηξία. Μπορείτε όμως και σεις, όπως τόσες άλλες όμοιοπαθείς, να κάνετε προσωρινή άποτηχώσι με τις διάφορες σκευασίες, που μεταχειρίζεσθε όλος ο κόσμος, δεδομένου, άλλωστε, ότι σ'ά μέρη που θα γίνη η άποτηχώσι δεν υπάρχει και έυαισθησία του δέρματος, όπως π. Χ. στο πρόσωπο, τον λαιμό, κλπ.

Δύο φίλες από την Πάτρα: Θα έπρεπε να έχω περισσότερες πληροφορίες από το ιστορικό σας, για να είμαι ακριβέστερος στην άπάντησ' μου. Να πωλέατε π. Χ. αν άρρωστήσατε άπ' έτε, αν σας πειράξη πυρετός, αν έκαμπε κομμάτι άκτινοσκοπική βάρκα κλπ. Πάντως, προς το παρόν, σας συνιστώ να παίρνετε τρία κουταλάκια του γλυκού την ημέρα από το Σιρόν Βεδός Β. 12 και έφ' όσον ό άποτέλεσμα δεν θα ήταν το ποθούμενο, να έξασκοιούσθε με ένέσεις Βεδός Β. 12.

Άναπληρον Ε. Κ. Φ.: Κακώς σας έπιληροφόρησα, ότι η περίπτωση που παρουσιάζετε, είναι δυνατόν να σας προενηση άναπληρον. Πρόκειται απλώς περί μιας έλαφράς άναμάλιας, η όποία δι' ορθώνεται με μίαν μικράν χειρουργική επέμβαση και με άικμονή στην Άθήνα επί δεκαήμερον. Όύτε άναπληρα σας έπιληροφόρησε, ούτε και άπαλλαγην από την στρατιωτική σας όποχρέωσι.

Μίαν άρρωστη: Όμολογώ, ότι, διαβάοντας την περίπτωση σας, λοιπόμαι για τις γιατρούς δεν έχω την δυνατότητα να σας βοηθώ, δεδομένου, ότι δεν υπάρχουν φάρμακα για μίαν έκδηλωσιν, που δεν είναι νόσημα, αλλά κακή έξις και της όποίας άλμας το άποτέλεσμα είναι πάντοτε θάνατος. Γι' αυτό σας λέγω, ότι ό μοναδικός γιατρός έσθε σεις. Ός βοηθητικό θα κάνετε 15 ένέσεις Calcibromine τών 10 c.c. ένδοφλέβως και εν συνεχεία τρία κουταλάκια του γλυκού την ημέρα Passivulol.

Μεσήλικα: Όλα τα φάρμακα που μου περιγράφετε στην έπιστολή σας, είναι ένδοξάμενα για την παρατεινομένη χρονία πάθησ' σας, εκτός όμως μερικών, τα όποια έχουν και άντενδείξεις και άποκαλούν διάφορους παρενέργειες. Π. Χ. εκ τών δύο τελευταίων, το πρώτον θα πρέπη να μην έχετε ύποστη ποτέ γαστροεντερική πάθησ' για να το πάρετε, και για το δεύτερον πρέπη η να σας παρακολουθή γιατρός, με σχολαστικότητα ή να μπητέ στο νοσοκομείο για την έραση του.

Άμαρτία 21: Πρέπη να σας πληροφορήσω ότι το φάρμακο που μου γράφατε δεν είναι καθόλου άκίνδυνο, αντίθετως μάλιστα είναι έκίνδυνο ως επί το πλείστον, και μάλιστα σε άτομο που έχει πάθη φυσιολογία, έρρισκομένη κατά την όμολογία σας εν άποδότη. Νομίζω άλλωστε ότι σεις θα έχετε ύποληψη σε ύπερτροφική διάταξη για να σταθεροποιήσετε την ύγεια σας και σήμερα ζητάτε φάρμακα για να άδυνατίσετε. Δεν σας φαίνεται παράλογο;

Έπαρχιότοπούλα Σ.: Η γνώμη μου για την περίπτωση που μου περιγράφετε στην έπιστολή σας είναι να κάμετε μια έξέταση σ' έκορδών για άμοιβάδες. Άν σ' είναι θετική, τότε θα άποσπασθ' σε ένα παθολόγο, ο όποιος θα σας ύπάλη σε σχετική θεραπεία, που θα σας άπαλλάξη τών ένόχων ά-

Ο γιατρός σας

Άπαντήσεις έπιστολών

Ναυέτ - Ναυέτ, Άγιο: Συνήθως οι έμετοι της έγκυμοσύνης παύουν κατά τα μέσα του πέμπτου μηνός. Έλπίζω και σ' έσας το ίδιο θα συμβή. Άποφύγετε τη λήψη όγρών πρό πάντων κατά τη διάρκεια του φαγητού. Βοηθητικά θα κάμετε καθημερινώς ένα κούκι, εκ. εκ το φάρμακο Vidos-vitamine. Μετά δεκαπένθερο θεραπεία θα έλαττώσετε τη δύσ' σε ή-

Ναυέτ - Ναυέτ, Άγιο: Συνήθως οι έμετοι της έγκυμοσύνης παύουν κατά τα μέσα του πέμπτου μηνός. Έλπίζω και σ' έσας το ίδιο θα συμβή. Άποφύγετε τη λήψη όγρών πρό πάντων κατά τη διάρκεια του φαγητού. Βοηθητικά θα κάμετε καθημερινώς ένα κούκι, εκ. εκ το φάρμακο Vidos-vitamine. Μετά δεκαπένθερο θεραπεία θα έλαττώσετε τη δύσ' σε ή-

ΑΣΠΡΟ

ΑΝΑΚΟΥΦΙΖΕΙ ΤΟΥΣ ΠΟΝΟΥΣ

Αναλγητικό

ASPRO LIMITED - ΑΓΓΛΙΑ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΑΣΠΡΟ

Διαφήμιση ως άποφάσις Υπουργ. Πρωτοίας Ε.Β. 593 13-4-55

ρες, μέχρι των παραμόνων της άδιαθεσίας. Συγχρόνως, θα παίρνετε καθημερινώς, τρία δισκία την ημέρα εκ του φαρμάκου Ε- Vita Tabl. Συνεχίζετε τη θεραπεία επί τριμήνου.

Νησιωτοπούλα, Σέρρες: Λόγω του θέματος σας γράφω λεπτομερώς στη διεύθυνσι που μου στείλατε.

Στοιχειώδη χωρίς φτερά: Ηράκλειο: Πάχετε από πρωτοπαθή όδησική άναπάρκεια χωρίς να ύποβληθήτε σε συστηματική θεραπεία. Θα κάμετε επί τριμήνου και όγδα μέρες πρό της άναμενομένης άδιαθεσίας τέσσερες ένέσεις, Εστρο-Ροι και καθ' όλον τον μήνα θα παίρνετε έσωτερικώς τρία δισκία την ημέρα εκ του φαρμάκου Ε- Vita. Έλπίζω με τη θεραπεία να ύποχωρήση η διόγκωσις και οι πόνοι των μαστών.

Φ. Π. Μ. 16: Η πάθησ' σας παρήλθε και δεν έμποδίζει την τεκνοποίηση. Πρό πάσης άναγραφής φαρμάκων και θεραπείας, λόγω της έιδικης περιπτώσεως σας, έχετε άνάγκη λεπτομερώς γυναικολογικής έξέτασεως.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Ζητώ σωτήρα, Φάρσαλα: Όλα τα συμπτάσματα αυτά είναι της ηλικίας. Δεν πρέπη να σας άνησυχών. Μην σπεύδετε να τα χαρρακίσετε και να ύποφέρετε άπο φόβους άνυπαρκτούς. Για να ήρεμάστε λίγο, να πάρετε Calmonefine fl. Νο 1, τρία κουταλάκια γλυκού ήμερώσις.

Β' ασανιό μένο, Η. Κ.: Τρίκαλα: Να κάμετε πρός πάσης άλλης ένεργείας έξέταση κορπώνων. Το ζήτημα των άμοιβάδων δεν είναι απλή και εύκολη ύποθεσι. Να προσπαθήσετε να έντοπιστε τις σκέψεις σας στο παρόν και να ζητήτε αυτό με όλες του τις συγκινήσεις, χαρές και άπογοητεύσεις. Μη φορτώνετε την ψυχή σας με τις άγωνίες και άδέβαιες εύθυνης το μέλλοντος. Από τον ψυχίατρο θα έχετε χέρι βοηθείας, γι' αυτό να τον έπισκεφθήτε και να ακολουθήσετε τις όδηγίες του. Στην περίπτωση σας είναι άπαραίτητη η νευρολογική έξέτασις.

Ι. Κ. Δικηγόρο, Κέρκυρα: Η άναφορία είναι άποτέλεσμα και συμπτώμα της άλλης νευρικής σας κατάστασεως. Πλην όμως για να δοθή μια άθesis και στον τομέα αυτόν, να κάμετε Amp. Testonipon Dérat 100 μλγρ. μια κάθε μήνα. Έσωτερικώς δε να πάρετε Tab. Ε- Vita fl. Νο 1, τρία ήμερώσις. Η πάθησ' των ώτων έπαιξε σημαντικό ρόλο στην όλη σας άρρώστια. Να πάρετε έσωτερικώς πρώτα και μετά Tab. Sersalil fl. Νο 1. Έπίσης Amp. Calcibromine Νο 10 και Amp. Multi-B Νο 10.

Άτυχότοπούλα Α. Β. Κ. 1935: Όλα τα συμπτάματα προέρχονται από κορυαία του νευρικού σας συστήματος. Διάβασμα, έντονη, άμώλη και στενωγή οικογενειακή ζωή και κυριας το ζήτημα των έξέτασεων, έποκαλέσαν την άρρωστημένη άντίδρασι του νευρικού συστήματος με τις έλαδεις, ιδρώτες, πονοκέφαλούς, ταραχή, ύπνους, κλπ. Στον τομέα αυτόν θα πρέπη οι γονείς σας να σας βοηθήσουν και να δείξουν κατανόηση και στοργή. Κάθε αντίθεσις έχει αντίθετα άποτέλεσματα. Είναι ούτως έπειν μια πρόκλησις πρός τα νεύρα. Να διακόψετε την σχολή, να έξικομωσθήτε, να έλλάξετε περιβάλλον. Τρία ήμερώσις Tab. Sedamyl Tybes Νο 2, θα σας βοηθήσουν πολύ.

Arthur, Australia: Είναι πολύ πρόωρο για την ηλικία σας ν' άσοληθήτε τόσο πολύ με το ζήτημα αυτό. Κατ' όχην, διατήρητε να χαρακτηρίσετε το πάθησ' σας και ν' άρχισετε τις έπισκέψεις στον έατρον. Να σταματήσετε όλα τα φάρμακα, ένέσεις και θεραπείες τουλάχιστον επί τριμήνου, για να συνέλθ' ο όργανισμός σας και τα νεύρα σας. Κατόπιν όλα θα πάνε καλά. Μόνον περιττά σ'άς τοπικά και πρώτα, βράδυ τοπικά ψυχρά λουτρά να γίνουν. Όλα τα άλλα είναι περιττά.

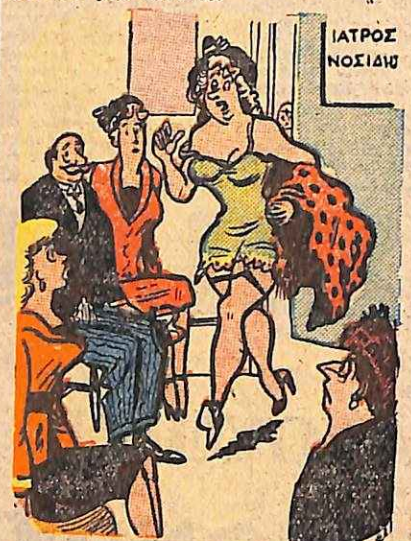
Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Στὸ τσαρδί μας

ΣΩΚΡ. ΠΩΝΑΞ

— Μὲ συγχωρεῖς, Οὐρανία!
Ζαλισμένος ἀπ' τὸ ταξίδι, τὴν
πέρασα γιὰ σένα!...

— Είναι πολὺ βιαστικός ἀ-
πόψε!...

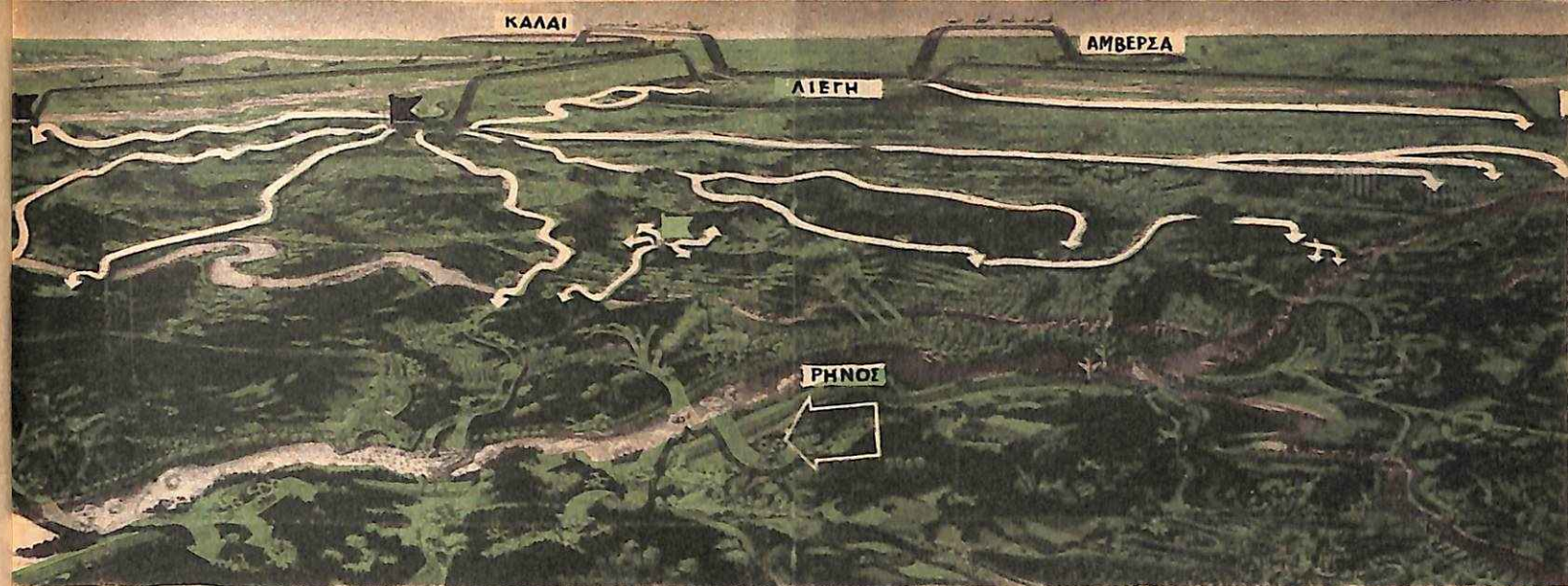

— 'Επιτρέπεται νὰ ρίξω μιὰ ματιά
στὴν ἀθλητικὴ στήλη σας, δεσποινίς;

ΟΙ ΜΥΣ ΕΙΝΑΙ
ἀξιοθαύμαστες μηχανές

Ποῦ ἐφείλεται ἡ χούρτσι

Αὐτό συμβαίνει ὅταν π. χ. κολληθῇ συ-
σπῶς μετὰ τὸ φαγητό. Τὸ αἷμα ἔχει συ-
ντηρῆθαι τότε στὸ στομάχι μας, γιὰ τὴ χῶ-
νι, ὁ μὴς λοιπὸν τὰς χρεάζεται, γιὰ
τὸν δὲν βρίσκουν ὅσο τοὺς χρειάζεται, εἰς
τὴν ἐνστάσι λειτουργία. Συσπῶνται τότε, ἐκ-
δεῖν διαμετρικῶς, καὶ ἀρπύονται νὰ ἐρ-
ασθῶν. Μ' ἄλλα λόγια, ἡ ἐκράμπωσις ἐῖναι
εἰδος... ἀσπυρία τῶν μυῶν!

Ο Ἀμερικανὸς σχεδιαστὴς φρεντ ὄρμμαν, ποὺ συμβουλευθεῖκε ἀνώτερους ἀξιωματικούς τοῦ Πενταγώνου, φαντάζεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο μίαν ἐπιχείρησιν τῶν ἐλικοπτήρων κοντὰ στὸν Ρήνο. Οἱ γραμμὲς δεικνύουν τὴν πορεία ποὺ θὰ ἀκολουθήσουν τὰ ἐλικοπτήρα καὶ τὰ ἀεροπλάνα. Οἱ ἄνδρες καὶ τὰ ἐφόδια θὰ μεταφερθοῦν στὸ Καλαί καὶ τὴν Ἀμβέρσα μὲ τὰ συνθησπομένα μεταφορικὰ μέσα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ (μαῦρα τσιὰ) στὰ ἀρχηγεῖα (οἱ πράσινες, ἄσπρες καὶ μαύρες σημαιοῦλες). Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ τὰ παραλάβουν τὰ μεγάλα ἐλικοπτήρα καὶ, ἀκολουθώντας τὰ λευκὰ βάλει, θὰ τὰ μεταφέρουν στὰ σημεία ἐπιθέσεως. Ἀκόμη κι' ἂν δὲν ὑπάρχουν γέφυρες τὰ ἐλικοπτερα-γερανοὶ θὰ τὶς ἀντικαθίστουν σύντομα, ἐνὺ παράλληλα ἄλλα ἐλικοπτήρα θὰ μεταφέρουν ἄνδρες καὶ ἐφόδια στὴν ἀπέναντι πλευρὰ τοῦ ποταμοῦ.

ΟΙ ΑΛΕΞΙΠΤΟΤΙΣΤΑΙ ΘΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΟΥΝ!...

Θά αντικατασταθοῦν ἀπὸ τὸ «Ἰπτάμενο
Ἰππικό»

Χάρης στην κατασκευή τους, τέλος, τα έλικόπτερα μπορούν να πετάξουν σε χαμηλό ύψος, όπου είναι εξαιρετικά δύσκολο να προσφέρουν στόχο, τόσο στο πυροβολικό, όσο και στην αεροπορία του εχθρού.

Τὸ ἱπτάμενο ἱππικό, τέλος, θὰ προσφέρει τεράστιες ὑπηρεσίες στὴ περίπτωσι υποχωρήσεως τοῦ ἐχθροῦ. Μὲ τὸ νὰ ρίχνουν μονάδες ἐπταμέτερο ἱππικό στὰ μετόπισθεν τοῦ ἐχθροῦ, ὅταν ἀνέινουν ὑποχωρῇ, θὰ τὸν ἀναγκάζουν νὰ παρεκκλῇ συνεχῶς ἀπὸ τὴν καθωρισμένην του πορεία καὶ νὰ συγκεντρώνεται σὲ σημεία, ὅπου θὰ εἶναι εὐκόλο νὰ κτυπηθῇ πρὸ ἀποτελεσματικά.

Η βελίς της γυναίκας

ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΕΣ

Η εφετεινή μόδα δεν μπορούμε να πούμε πως είναι επαναστατική. Παρ' όλ' αυτά εμφανίζει χίλιες δυο τροποποιήσεις κι' αν θέλωμε να μη βρεθούμε στο περιθώριο, πρέπει ν' ανανεώσωμε πολλές λεπτομέρειες κι' ακόμη και μερικές βασικές γραμμές.

Αν με τις ήλιόλουστες ημέρες, θέλετε πράγματι να είσθε της μόδας, πρέπει να φορέσετε κάτω από τη βέστα ή το ελαφρό επανωφόρι μία ευθύγραμμη τουαλέτα εφαρμοστή και χωρίς ζώνη. Πρέπει να έχετε ένα φόρεμα σεμιζιέ χωρίς ραφή στη μέση, που να το φοράτε είτε με ζώνη είτε χωρίς ζώνη. Πρέπει να έχετε μία καζάκα καρντιγκάν και να φοράτε από μέσα το σουέτερ σας χωρίς ζώνη. Πρέπει να καταργήσετε τα μανίκια. Οι γιακάδες, ιδίως οι στρουγγυλοί, παίζουν σπουδαίο ρόλο, ιδίως στα καλοκαιρινά ελαφρά επανωφόρια.

Για τα επανωφόρια τα υφάσματα που συνήθιζονται πιο πολύ είναι τα χονδρά λινά, τα σαντούν και τα τυσάρ. Έχουν μία κούπι έντελως ευθύγραμμη ή ακολουθούν την γραμμή (Α). Αυτό θα κανονισθί σύμφωνα με τη σιλουέττα σας. Όσο για το μάκρος αφίνεται έντελως στο γούστο σας. Το κάνετε έντελως μακρύ, ή σταματάτε στα 9 δέκατα του μάκρους, ή τα επτά όγδοα ή και τα τρία τέταρτα, (τρούα κάρ).

Για να είστε άλλωστε της μόδας πρέπει να χρησιμοποιήτε πολύ τις πιέτες. Πιέτες στις φούστες, πιέτες στα κοράζ, όχι δε αναγκαστικώς και στα δύο, αλλά πότε στο ένα, πότε στο άλλο και πότε και στα δύο. Η ζώνη έχει κι' αυτή τα μυστικά της. Αν δεν υπάρχει ζώνη στην τουαλέττα, τότε η μέση τοποθετείται χαμηλά, κάτω από την κανονική της θέσι, ή αντιθέτως ψηλότερα, άμεσαως κάτω από το στήθος, δημιουργώντας έτσι μία διάμεση κατάρτασι ανάμεσα σε στυλ 'Αμπίρ κα Ισέ γραμμή του 1925.

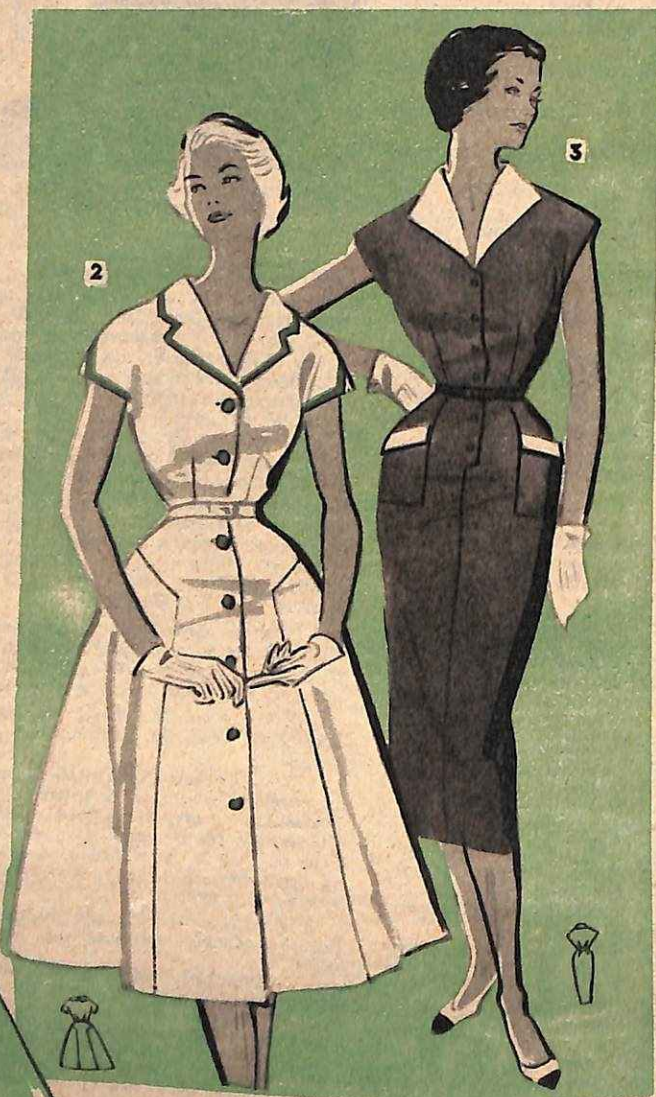
Η ΓΡΑΜΜΗ 1925

Πρέπει να μη ξεχνάμε πως η μόδα του 1925 αποκτά ιδιαίτερη σημασία, γιατί όλες της οι ιδιοτροπίες ξαναζωντανεύουν σήμερα και τις βλέπουμε να μας εμφανίζονται τόσο στις τουαλέτες όσο και στα καλοκαιρινά ταγιεράκια από λινό ή λεπτό λαϊνάζ.

Το ζερζέ, τα κρέπ, οι ζωκρατίσες. Κάτι ακόμη που πρέπει να προσέξετε είναι να εγκαταλείψετε την τουνίκ που καίδευει το σώμα. Είναι ή μανία του Όικου Μπαλαπιάγκα και μπορούμε να πούμε ότι είναι μία από τις επιτυχέστερες δημιουργίες του φετινού καλοκαιριού.

Ας μη ξεχνάμε επίσης πως το κίτρινο χρώμα είναι το πραγματικό χρώμα της εποχής. Έχει όμως ένα βασικό μειονέκτημα: Δεν είναι ένα χρώμα που πηγαίνει σε όλες τις γυναίκες, ούτε στην κάθε ηλικία. Αν οι μελαχρινές το έχουν γιά δικό τους, οι ξανθές πρέπει να το αποφεύγουν. Γι' αυτές όμως ή μόδα λανθάνει το μπλέ και το ρόζ. Είναι τα τρία χρώματα στα οποία ή μόδα έχει δώσει τον χαρακτηρισμό «αισιόδασα», γιατί όχι μόνο είναι τα καλύτερα χρώματα των νεοίτων αλλά προσδίδουν νεότητα και στις πλέον ώριμες γυναίκες.

Άλλο χρώμα της μόδας είναι το κόκκινο, που κάθε γυναίκα το αγαπάει, γιατί είνε χαρούμενο και δίνει μία όμορφη λάμψη στο πρόσωπο. Οι αποχρώσεις του παρουσιάζουν αφάνταστη ποικιλία κι' έτσι μπορούμε εύκολα να διαλέξωμε την απόκρως που μας ταιριάζει. Δεν εύννοι όμως μόνο τα χτυπητά χρώματα ή μόδα. Κοντά σ' αυτά έχομε πολλές άλλες.

λες αποχρώσεις ακαθόριστες όπως λ. χ. τις γκρέζ, τις άμπρέ, τις σάμπλ.

Πρό πάντων άς μη ξεχνάμε και το λευκό που το καλοκαίρι είναι πάντα στις δόξες του. Όχι μόνο σε φορέματα πρωινά, σε απογευματινά, σε βραδυνά, αλλά σε γαρνιρίσματα κολλαριστά: γι-ακαδάκια, πλαστρόν, μανοέττες. Το βαμβακερό υφάσμα προπορεύεται κάθε άλλου. Γι' αυτό και οι βιομήχανοι εφρόντισαν να μας το εμφανίσουν εφέτος υπό διαφόρους μορφάς. Έλαφρό είδος σχεδόν άραχνούφαντο και πιο βαρύ όπως το τουνίτ ή το ζακάρ.

ΟΜΟΡΦΑ ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΑ

Λέμε πάντα την λέξι «άσπρорρουχα» αλλά πολύ σπάνια ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, γιατί πλύν έλαχίστων εξαιρέ-

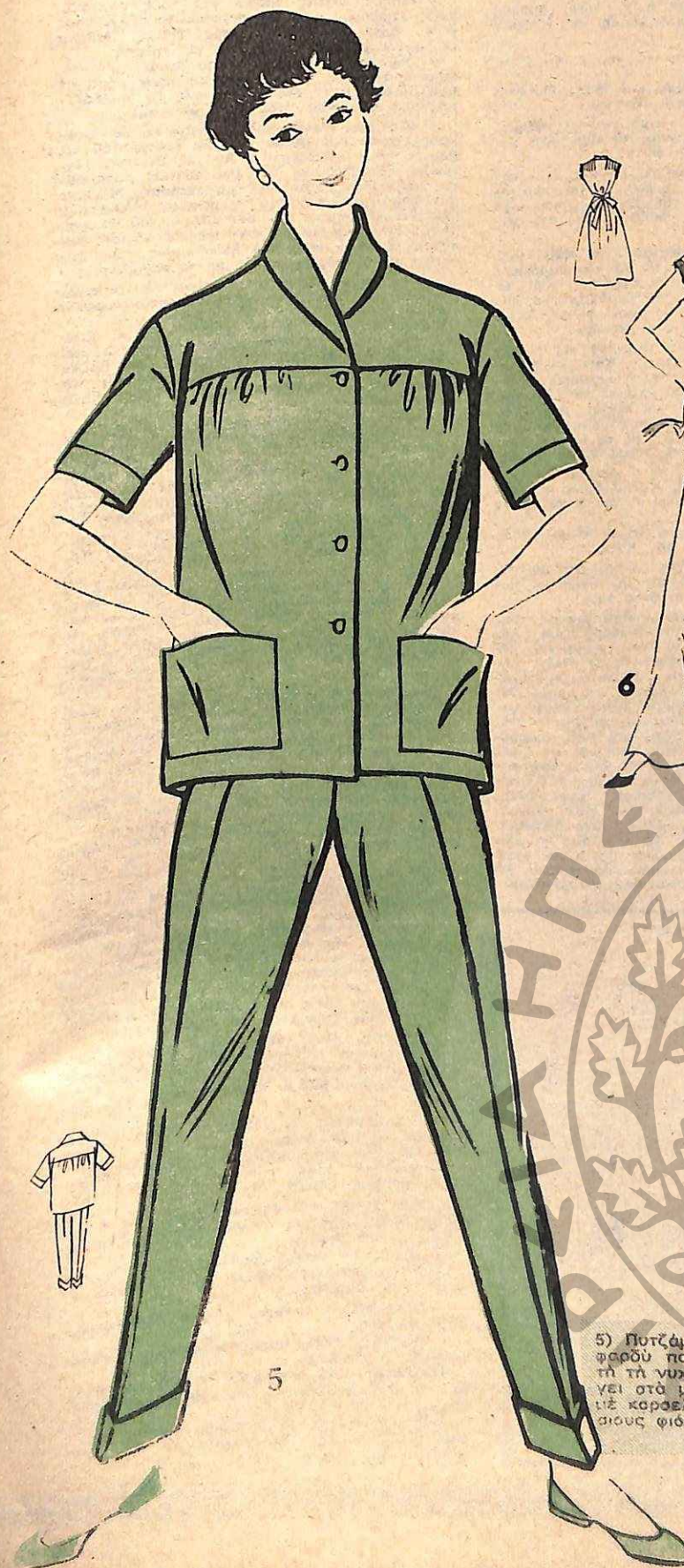
1) Αυτό το χαριτωμένο ντε-πιές αποτελείται από ένα άσπρο κοράζ χωρίς μανίκια με μυτερό άνοιγμα λαιμού και μία πλατεία φούστα είδος αλεξίπτωτο, που κουμπώνει ως κάτω. 2) Όλο το φόρδος αυτού του λινού φορέματος δίδεται με τα δύο παιδιό παννών, που είναι ελαφρά. 3) Φορεματάκι πένσες και γαρνιρίσεται με άσπρο πικέ. Το ίδιο και το ρεβέρ. 4) Φορεματάκι σεμιζιέ με τις ριγές τοποθετημένες ποικιλοτρόπως. Μανίκια τρούα κάρ, σφινγμένα με ένα στενό πουανιέ. Δύο μεγάλες τσέπες γαρνιρούν τη φούστα.

σεων τα άσπρорρουχα μας έχουν όλα τα χρώματα εκτός του λευκού. Ξαναγυρίσαμε σιγά-σιγά στα παλιά και προσαρμόζομε το έσωτερικό μας ντύσιμο με το έξωτερικό. Μ' ένα φόρεμα μπλέ μαρέν φοράμε μπλέ μαρέν κομπινάζον, με ένα ρόζ φόρεμα, ρόζ κομπινάζον, με λευκό λευκή, κ.ο.κ.

Οι καλές κομπινάζον γίνονται από σατέν ή κρέπ ντε οίν και οι λιγώτερο πολυτελείς από φουλάρι. Οι κομπινάζον από ζερζέ τείνουν σιγά-σιγά να καταργηθούν, γιατί λίγα είναι τα ζερζέ που δεν παρουσιάζουν μεγάλα ελαττώματα μετά ένα πλύσιμο. Άλλα ξεχειλώνουν, άλλα στενεύουν και ποτέ δεν είσθε ντυμένη με μία κομπινάζον ζερζέ.

Επειτα μη ξεχνάμε πως μερικά φορέματα θέλουν μισοφόρι με βολάν και τότε πιά το μεταζωτό υφάσμα επιβάλλεται.

Όσο για τα νυχτικά γίνονται επίσης από μεταζωτά υφάσματα, αλλά μπορούν να γίνουν και από βατιστούνες μονόχρωμες ή σταμπότες με λουλουδάκια ή βούλες.

Τα νυχτικά γίνονται μακρύτερα, φαρδύτερα με ζωνίτσα στη μέση και με σουρίτσες στο στήθος ή άμπροσάν. Μερικά κοράζ είναι εφαρμοστά, άλλα πιο ευρύχωρα και άλλα σε στυλ πρενός. Άλλα μονοκόμματα από πάνω ως κάτω χωρίς ζώνη. Όλα όμως γενικώς γίνονται χωρίς μανίκια. Όσοι προτιμούν τις πυτζάμες, θα διαλέξουν υφάσματα μονόχρωμα, παπλίνες, τομπράλκο, ήμίλινα, ραιγιόν σε ανοικτά χρώματα. Τα παντελόνια γίνονται μάλλον φαρδύτερα με γυρίσμα κάτω. Οι βέστες κοντές με έναν ώμικτ που περιλαμβάνει και το επάνω μέρος των μανικιών. Ό γιακάς μικρός με ρεβέρ στρουγγυλό και τα μανίκια κοντά πάνω από τους αγκώνες. Κάποτε ή βέστα παίρνει μορφή καζάκας που φοριέται από το κεφάλι και ποικίλλεται με ζώνη. Άλλα σχέδια έχουν τον μπουστό ένωμένο με το παντελόνι εν είδει φόρμας και στην περίπτωση αυτή ο μπουστός κουμπώνει πάνω στο παντελόνι με κουμπιά τοποθετημένα γύρω-γύρω.

Η καινούργια αυτή κοψί άφορδ την σιλουέτα υπό έντελως νέα μορφή. Για να επιτύχωμε αυτή την κοψί θα προτιμήσωμε βαρύ βαμβακερό υφάσμα.

Όλο το μυστικό συνίσταται στο να σχηματίσετε γύρω από την μέση βαθιές πιέτες, τις άποιες θα αφήσετε τελείως ελεύθερες προς τα κάτω χωρίς κανένα τοκάισμα. Έτσι ή φούστα απλώνεται ελεύθερη με άρκετο υφάσμα που σχηματίζει μία πραγματική «κούπα» γυρισμένη ανάποδα κι' έχετε έτσι την γραμμή που λανθάνει ή μόδα με την όνομασία «κούπα της σαμπάνας».

Το κομμάτι αυτό της ζώνης που εφορμίζεται πάντοτε με δυο κουμπιά στις άκρες τυχάνει ιδιαίτερας ευνοίας από την εφετεινή μόδα.

Βλέπομε μαρτεγκάλ παντού, στα επανωφόρια, στις ζακέττες, στις βέστες κι' ακόμα σε μερικά σπορτιφ φορέματα μονοκόμματα.

Η εφετεινή ιδιοτροπία της μόδας την παρουσιάζει χωρίς να της προσδιορίζη θέσι. Άλλοτε την τοποθετεί πιο ψηλά, άλλοτε ακριβώς στη μέση, άλλοτε πιο χαμηλά, πιο πίσω, πίσω πλάι και πλάι εμπρός.

Μάλιστα στα επανωφόρια την τοποθετεί στα δύο πλάγια πολύ χαμηλά συγκρατώντας τις κουφόπιετες που σχηματίζονται άφ' ενός στο φύλλο της πλάτης άφ' έτερου στα μπροστινά φύλλα.

Συγχρόνως ή μαρτεγκάλ παραμένει πάντοτε ριχτή πολύ ελεύθερη και κυρίως ως διακοσμητικό εξάρτημα μη έχοντας τίποτε το κοινόν προς τον άρχικό της προορισμό που ήταν να συγκρατή τη μέση.

ΕΜΕΡΑΛΔΑ

5) Πυτζάμα από κίτρινωπή ποπλίνα με ώμικτ στη θέσι, κοντά μανίκια και φαρδύ παντελόνι με γυρίσμα κάτω. 6) Πιετούλες «νερβυρέν» δίδουν σ' αυτή τη νυχτική όλο το φόρδος της και κρύβουν ένα άμπροσάν που καταλήγει στα μανίκια. 7) Όλο το κοράζ αυτής της νυχτικής είναι εφαρμοστό με κορσελέ. Το επάνω μέρος γαρνιρίεται σαν ειδικό μπρετέλλες με δύο πλούσιους φινιγκους. 8) Το φόρδος αυτής της νυχτικής ξεκινά από τον ώμικτ, που είναι στρουγγυλός και συνεχίζεται με σουρές.

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΦΡΑΝΣΙΣ ΜΠΑΡΝΕΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο μικρός Κέδρικ Έρρολ ζούσε με τη μητέρα του στη Νέα Υόρκη. Ο πατέρας του, ο λοχαγός Έρρολ, που είχε πεθάνει, ήταν ο τρίτος νιός ενός πλούσιου Άγγλου αριστοκράτη, του γέροντος κόμη του Ντόρινγκου. Μία ημέρα όμως συνέβη κάτι που άλλαξε τη ζωή του Κέδρικ. Ήταν τότε οκτώ χρόνων. Ο παππούς του έστειλε στη Νέα Υόρκη τη δικηγόρο του κ. Χαδίσζου για να τον φέρει στο Λονδίνο. Οι δύο θείοι του είχαν πεθάνει κι έτσι ο Κέδρικ, ύστερ' απ' τη θάνατο του παππού του, θα γινόταν κόμης του Ντόρινγκου. Ο Κέδρικ λοιπόν με τη μητέρα του έφθασαν στην Άγγλία κι εγκαταστάθηκαν χωριστά. Ο μικρός λόρδος έμεινε με τον παππού του που τον αγάπησε από την πρώτη στιγμή. Ύστερα όμως από λίγο καιρό ο δικηγόρος κ. Χαδίσζου έκανε γνωστό το γέρο κόμητα ότι η γυναίκα του δευτερότοκου γιου του, του Μπέις, διεκδικούσε για το νιο της τον τίτλο του λόρδου δευτεροτέρου. Στο μεταξύ ο κ. Χάψ νυσταχούσε τον Κέδρικ.

Κι' αφού το θαύμαζε λίγο, τ'όκλεινε πάλι δυνατά, σκονοτώντας, έκανε μερικές βόλτες ανάμεσα στα σκακιά και στα βρελάρια του μαγαζιού του, πήγαινε ως την πόρτα, έριχνε μια ματιά στο δρόμο και γυρνούσε πάλι να καθήσει στη θέση του.

Το βραδάκι, πούκλεινε το μαγαζί του, άναψε την πίπα του κι έβγαζε τον πεζοδρόμιο που πήγαινε στο σπίτι του Κέδρικ. Άλλα δυο-τρία ο κ. Χάψ διάβαζε την ταμπέλλα που έγραφε: «Ενοικιάζεται».

Ο κ. Χάψ, αφού έριχνε μια ματιά στο σπίτι, κουνώντας το κεφάλι του, γυρνούσε μελαγχολικός σιγά-σιγά πίσω.

Έτσι είχαν τα πράγματα αρκετόν καιρό από τότε που έφυγε ο Κέδρικ.

Μια μέρα, εκεί που καθόταν ο κ. Χάψ, είχε μιαν εμπνεύσι: Νά πάη να δει τ'όν Ντίκ. Δέν τον ήξερε στο πρόσωπο, παρά δ'τι είχε ακούσει από τόν Κέδρικ γι' αυτόν. Ο Ντίκ κι ο κ. Χάψ ήταν φίλοι του μικρού Έρρολ.

Θα πήγαινε λοιπόν να δει τόν Ντίκ. Πολλές μέρες πέρασαν για να πάρη την απόφασή να πάη να τόν δει. Επί τέλους, τ'α κατάφερε...

Η μοναξιά του ήταν απειλητική. Κι' έλεγε μόνος του, ότι αν δέν μπορούσε πιά να βλέπη αυτόν να κουενιάσθη δάταν παρηγορία γι' αυτόν, τότε θα τον ξενιτεύει για τόν ξενιτευμένο μικρό με τόν φίλο του.

Και μια μέρα, εκεί που ο Ντίκ έβουζαζε τ'α παπούτσια ενός τακτικού πελάτη του, ένας άνθρωπος κοντός, παχύς, με πλατύ κόκκινο πρόσωπο και κεφάλι φαλακρό στάθηκε στο πεζοδρόμιο και κτύπησε για λίγο την ταμπέλλα του μαγαζιού του, που έγραφε:

ΝΤΙΚ ΤΙΠΤΟΝ
Οποδηματοκαθαριστής

Ο κ. Χάψ κάθισε έξω από το σιλωατήριο και περιεργαζόταν το εσωτερικό του. Ο Ντίκ, αφού τελείωσε το γυάλισμα των παπουτσιών, είδε τόν κύριο που ήταν απ' έξω και νομίζοντας πως είχε ανάγκη γι' αυτόν, έβγαλε τ'α παπούτσια, τόν ρώτησε με ευγενικό τρόπο:

— Νά τ'α λουστάρουμε, κύριε;
— Ο χοντρός εκείνος άνθρωπος, που δέν είχε σκεφθ' ως τη στιγμή εκείνη με ποιαν άφορη θά πήγαινε στο μαγαζί του Ντίκ, βόηκε την ερώτησή του πολύ κατάλληλα για να πετύχη τόν σκοπό του. Και προχωρώντας του είπε:

— Ναι, έχω ανάγκη από γυάλισμα τ'α παπούτσιών μου...

Και κάθισε στην πολυθρόνα.

Όσο ο Ντίκ καθάριζε τ'α παπούτσια του, ο κ. Χάψ, περιεργαζόταν τις μπουκάλες με τ'α βερνίκια, τις καθαρές βούρτσες, τις καινούργιες πολυθρόνες, που χάρις στη γενναιοδωρία του Κέδρικ, είχαν αποκτήσει ο Ντίκ.

— Πώς τα κατάφερες έτσι κι' έχεις περιποιημένο τόν μικρό σου σιλωατήριο; τόν ρώτησε επί τέλους ο κ. Χάψ.

— ΜΕ βοήθησε ένας φίλος μου, αποκρίθηκε ο Ντίκ. Ένας μικρός φίλος μου χάρισε μερικά χοντράκια κι' άγρόσσα αυτά που βλέπετε εδώ. Είναι ο πιο καλός, ο πιο άγνός μου φίλος απ' όσους έχω γνωρίσει στη ζωή μου! Τόν πήραν όμως στην Άγγλία. Πάει εκεί να γίνει λόρδος!

— Λόρδος;... Ξεφώνησε ο κ. Χάψ. Λόρδος Φαουντιέρου και ίσως και κόμης του Ντόρινγκου;

— Η βούρτσα έπεσε από τ'α χέρια του Ντίκ και φώναξε κι' αυτός:

— Μπα! Μά τόν ξέρετε και σεις; Μιλήστε μου γι' αυτόν, πείτε μου νέα του!

— Τόν ξέρω από τόν καιρό που γεννήθηκε, είπε ο κ. Χάψ σκουπίζοντας τόν ιδρωμένο μέτωπό του. Είμαστε πολύ φίλοι...

Και συγκινημένος αρκετά, έδωσε από την τσέπη του τόν ωραίο χρυσό ρολόι, τόν άνοιξε και τόν διάδωσε την άριερωσή που είχε από μέσα: «Ο λόρδος Φαουντιέρου στο μεγάλο του φίλο κ. Χάψ».

— Αυτό τόν ρολόι, συνέχισε ο κ. Χάψ, μού τόν έδωσε, όταν έφυγε, για να τόν θυμάμαι. Μά πως μπορούσα να τόν ξεχάσω; Και τόν ρολόι να μην μού έδινε, δέν επρόκειτο να λησμονήσω ποτέ τόν καλό μου μικρό φίλο! Άλλα θα ζήσω άρραγε για να τόν ξαναδώ!

— Η αλήθεια είναι ότι ή'ταν τόν πιο ωραίο παιδί απ' όσα έχω δει, είπε ο Ντίκ. Άν ρωτάτε για τ'α αισθήματά του ή καρδιά του ή'ταν χρυσή. Μία μέρα τόν έπιασα τόν τόπι του που είχε πάει κάτω από ένα άμμάι. Αυτό δέν τόν εχθρούσε ποτέ, και κάθε φορά που περνούσε με τη μητέρα του από δώ ή με τη νταντά του, μού φώναζε: «Καλή μέρα, Ντίκ. Καλή μέρα».

— Ήταν τόσο έξυπνο παιδί και τόσο συμπαθητικό, είπε ο κ. Χάψ. Κρίμα όμως που θέλουν να τόν κάνουν λόρδο! Αύτως ή'ταν καλός για έμπορος!...

Οι δύο νέοι φίλοι είχαν να πούν πολλά άκόμη για τόν φίλο τους τόν Κέδρικ.

Έτσι ο Ντίκ συμφώνησε να πάη στο μαγαζί του κ. Χάψ ν' ανταποδώση την επίσκεψή και να μιλήσουν πάλι για τόν φίλο τους.

Ο Ντίκ, που είχε χάσει από μικρός τούς γονείς του, περνούσε μιαν θλιβερή ζωή. Δέν είχε δέν μεγάλο τόν άδελφό του, τόν Μπέν. Αύτως ή'ταν ο κηδεμόνας του. Όταν όμως μεγάλωσε αρκετά, έκανε θελήματα και πουλούσε έφημερίδες. Έπειτα άρχισε να δουλεύει μοναχός του και να φροντίζει για τόν εαυτό του. Δέν ή'ταν κακό παιδί. Έφρονιζε όσο μπορούσε να καλλιερέη τη θέση του και να ζήσει τόν άνθρωπινό. Από τόν καιρό όμως που τόν βοήθησε ο Κέδρικ, οι δουλειές του πήγαιναν καλύτερα και κέρδιζε αρκετά. Έτσι κατάφερε να κοιμάται σ'ε σπίτι, ενώ πριν περνούσε τις νύχτες του, σάν άλχη, τόν ύπαιθρο.

Σκεπτόταν λοιπόν τώρα να νοικιάση κανένα δωμάτιο και με τις οικονομίες του σιγά-σιγά να αγοράση και λίγα έπιπλα. Άλλα πότε θα γίνοντουσαν ό'α αυτά; Τώρα ή'ταν ενθουσιασμέ-

νος που ο κ. Χάψ, ένας μπακάλης με μαγαζί στη γωνιά τού δρόμου, με άλογο κι' άμμάι δικό του, τόν καλούσε στο σπίτι του.

— Μήπως ξέρεis τίποτε για τούς κόμητες, τούς λόρδους και τ'α μέγαρα τους; ρώτησε ο κ. Χάψ πριν φύγη, τόν Ντίκ. Ήθελα να μάθω μερικά πράγματα γι' αυτούς.

— Υπάρχει μία ιστορία που μιλάει για τέτοια πράγματα. Τη δημοσιεύουν κάθε μέρα σε φυλλάδια. Έχω ένα φίλο που τη διαβάζει και μού λέει πως είναι πολύ νόστιμη.

— Σε παρακαλώ πολύ, άγόρασε τ'α φυλλάδια αυτά και αύριο που θά έρθης μού τ'α φέρης. Μ' ενδιαφέρει. Άν κι' εκείνος (έννοούσε τόν Κέδρικ) δέν μού μιλάει ποτέ ούτε για δούκες ούτε για μαρκήσιους. Μιλήσα μία φορά μαζί του για στέμματα. Άλλα δέν έχω δει ποτέ μου και δέν ξέρω, τού έλεγε, αν οι κόμητες είναι υποχρεωμένοι να φοράνε πάντα τόν δικό τους. Θά ή'ταν όμως πολύ δύσκολο να τόν φοράη κανείς με τόν καπέλλο.

— Και άκόμα π'όσο δύσκολο είναι να κοιμάται κανένας μ' ένα τέτοιο στέμμα στο κεφάλι, είπε ο Ντίκ.

— Έτσι άρχισε η φιλία μεταξύ του κ. Χάψ και του Ντίκ. Κι' όταν αυτός πήγε στο μαγαζί του κ. Χάψ τήν άλλη βραδυά, τόν βρήκε πολύ περιποιητικό. Ο μπακάλης τόν έβαλε να καθήσει σ'ε μια καρέκλα, κοντά σ' ένα κιώτιο με μήλα.

— Έπειτα ο κ. Χάψ άναψε τήν πίπα του, τού έβειξε τ'α μήλα και τόν παρακάλεσε να σερβιρίση μόνος του και να πάρη όσα ήθελε.

Κι' ενώ ο Ντίκ με κάποιαν συστολή άρχισε να τρώη ένα μήλο ο κ. Χάψ έριξε μια ματιά στα φυλλάδια που τού είχε φέρει. Ύστερα συζητήσαν για τήν άγγλική αριστοκρατία κι' ο κ. Χάψ δείχνοντας τόν τέλος μερικά σήμάδια, που είχαν άρρηξε τ'α παπούτσια του Κέδρικ σ' ένα κάθισμα, είπε σ'όν Ντίκ:

— Τα ίδια του τ'α πόδια τ'άκαναν αυτά. Σε κοιμά και τ'α βλέπω άρες δόκιμης και σέκπομας πως ή'ταν άλλοτε εδώ κι' έσπαζε κανένα κορδύνη ή έτρωγε κανένα μήλο, πετώντας τις φλούδες στο δρόμο, αυτός που είναι τώρα λόρδος και κάθεται σ'ε μέγαρο! Αύτως ή'ταν σ'ε μέγαρο που βλέπεις εδώ έχουν γίνει από τόν πόδι ενός λόρδου!...

Πριν φύγη όμως ο νέος του φίλος, ο κ. Χάψ τού έκανε τόν τραπέζι, σ' ένα δωμάτιο πίσω από τόν μαγαζί του. Τού σερβιρίσε τυρί, σαρόντλες, άμύγδαλα, καρδιά κι' ό,τι έκλεκτο είχε τόν μπακάλης του. Ύστερα άνοιξε μία μποτίλ्ला μύρα και πίνοντας είπε:

— Στην ύγειά σου! Και εύχομαι να δώση ένα γερό μάθημα σ' όλους εκείνους που λέγονται κόμητες, δούκες, και μαρκήσιοι!...

Από τόν βράδυ εκείνο ο Ντίκ κι' ο Χάψ συναντιόντουσαν τακτικά.

Ο κ. Χάψ έτ'α άρχισε να νοιάθη τόν εαυτό του καλλίτερα. Δέν ή'ταν πιά μελαγχολικός, ούτε κι' έρμος. Διάβαζαν μαζί τ'α φυλλάδια κι' έτσι είχαν αποκτήσει μερικές γνώσεις για τ'α μυστήρια της άγγλικής αριστοκρατίας. Μόνα, που τ'α φυλλάδια εκείνα δέν ικανοποιούσαν τήν επιθυμία, που αισθανόταν ο κ. Χάψ να μάθω για ό,τι άφροδον τόν Κέδρικ, για τή χώρα που έμενε τώρα και για τ'α πρόσωπα με τ'α όποια βρισκόταν σ'ε σχέσεις.

Μία μέρα, λοιπόν, πήγε σ' ένα βιβλιοπωλείο, που ή'ταν κοντά στο μαγαζί του, με τόν σκοπό να πλουτίση τις γνώσεις του.

— Θέλω ένα βιβλίο που να γράφη για κόμητες.

— Για κόμητες; Τι θέλετε να πητε, κύριε; ρώτησε ο υπάλληλος.

— Μάλιστα, για κόμητες... Ξανάπε ο κ. Χάψ.

— Λυπούμαι πολύ, κύριε. Όλα τέτοια βιβλία που μού ζητάτε, δέν έχω... — Δέν έχετε; φώναξε στενωχωμένος ο κ. Χάψ. Τότε δώστε μου κανένα βιβλίο για μαρκήσιους, για δούκες...

— Δέν ξέρω τέτοια βιβλία... — Καλά δέν έχετε βιβλία που ν' άναφέρουν μέσα για κόμητες;

— Όυτε τέτοιο υπάρχει, είπε ο υπάλληλος, χαμογελώντας.

— Αλήθεια; Πολύ παράξενο πράγμα! μούρμούρισε ο κ. Χάψ.

Τη στιγμή όμως που ή'ταν έτοιμος να φύγη από τόν βιβλιοπωλείο, ο υπάλληλος τόν έκράτησε:

— Μήπως θέλετε να διαβάσετε τήν ιστορία της Άγγλικής Αριστοκρατίας; ρώτησε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η Σπαργαγίνα κι' ο Κοκκινογούλης

Σε μία μεγάλη χώρα ζούσε κάποτε μία βασίλισσα, που ο άντρας της λίγον καιρό πριν είχε σκοτωθ' στον πόλεμο. Η βασίλισσα αυτή είχε ένα όμορφο κοριτσάκι, που τόν λάτρευε.

Η Λιζέττα, έτσι έλεγαν τή μικρούλα, όταν έβγινε πέντε χρόνων ή'ταν πολύ ιδιότροπη. Ό,τι φαί της έδιναν οι νταντάδες κι' οι παρανταντάδες της, δέν τόν ήθελε.

Ήθελε πάντα να τρώη εκείνο που της άρεσε. Και τί νομίζετε πως προτιμούσε απ' όλα τ'α ωραία φαγητά; Τ'α σπαργαγί! Μά η Λιζέττα δέν ή'ταν μονάχα ιδιότροπη. Ήταν κι' επίμονο κοριτσάκι. Με κανέναν τρόπο δέν ήθελε ν' άκούση τις συμβουλές που της έδιναν οι μεγάλοι. Και σάν να μην έφτανε αυτό, θυμωνε εύκολα.

Μόλις τήν έβλεπε ο θυμός της δέν ήξερε ούτε τί έλεγε, ούτε τί έκανε. Φώναζε, χτυπούσε τ'α πόδια της, χαλούσε τόν κόμο.

Η βασίλισσα απελπισμένη πιά κάλεσε τούς μάγους και τούς σοφούς τού βασιλείου της για να ζήτηση τήν συμβουλή τους. Κι' εκείνοι τ'α αποκρίθηκαν:

— Η κόρη σου θά τιμηρήθ' απ' τόν θεό και θά γίνη κι' αυτή σπαργαγί!

Δέν πρόφτασαν να φύγουν από τόν παλάτι οι μάγοι κι' οι σοφοί κι' είδαν όλοι στο παλάτι τ'α χέρια και τ'α πόδια της Λιζέττας να μακραίνουν, τόν πρόσωπό της να παίρνη τόν χρώμα τού σπαργαγιού, τόν στόμα κι' η μύτη της να γίνονται στακτοπράσινα και τόν σώμα της να γίνεται λεπτό λεπτό, σωστό σπαργαγί!

Οι νταντάδες, οι παρανταντάδες, οι παλατιανοί κι' αυτή άκόμη η δυστυχισμένη βασίλισσα, όταν τήν έβλεπαν, τούς έπιανε φόβος.

Για να δ'η μάλιστα κι' η ίδια τήν κατάντια της, τήν έπαιρναν και τήν πήγαιναν μπροστά σ'ούς μεγάλους καθρέφτες τού παλατιού. Μά τότε γινόταν τόν μεγάλο κακό. Η Λιζέττα, βλέποντας τ'α χάλια της, τήν έπιανε ο θυμός κι' έσπαζε τούς καθρέφτες.

Η καυμένη η βασίλισσα τόσο πολύ πικρινόταν, που έδωσε διαταγή να τήν βγάσουν από τόν πύλο ως τόν βράδυ περίπου μήπως και διορθωθ'.

Τήν πήγαιναν λοιπόν περίπου, μά όταν τήν έβλεπε να περνούσαν από καμιά λίμνη ή κανένα ήσυχο ποταμάκι η Λιζέττα έσκυβε κι' έβλεπε μέσα εκεί τήν ελπίδα της μορφή. Μά και στήν πόλη που τήν σερβιανούσαν, τ'α παιδιά τήν έπαιρναν από πίσω, φωνάζοντας:

— Νά, η βασίλισσα κι' η Σπαργαγίνα!

Όσα όμως έλαττώματα κι' αν είχε η Λιζέττα, η καρδιά της πονούσε. Δέν μπορούσε να υποφέρει αυτή τή ζωή. Και μία μέρα έξφυγε από τόν παλάτι. Πήρε τόν δρόμο και πήγε σ' ένα άσος, όπου ζούσε εκεί έρμη και μοναχή.

Τότε ένας μάγος παράγγειλε να της στέλνουν κάθε μέρα ένα πιότο σπαργαγί για να μην πεθάνη τήν πείνας.

Μία μέρα, εκεί που καθόταν η Λιζέττα κι' έκλεινε τή μοίρα της, άκούει πίσω από τ'α δέντρα κάλματα πούμοιζαν σάν μοιρολόι.

— Πόιος είσαι συ που ξεφωνίζεις και κλαίς με τόσο πόνο;

— Άχ! άπάντησε η φωνή, είμαι ένα βασίλοπουλο, που δέν έτρωγα απ' όλα τ'α

φαγητά τού παλατιού μου, παρά ένα μονάχα. Έτσι κατάνησα να γυρίζω στήν έρμη για να μη με βλέπη ο κόσμος και φθάσει...

— Ξέρω ποιά φαγητά σου άρεσε, τού λέει η Λιζέττα. Τα σπαργαγί.

— Όχι, δέν τόν βρήκες! Μ' άρεσουν τ'α κοκκινογούλια!

Και σιγά-σιγά, παρουσιάζεται στή Λιζέττα ένα κοντό, άσοτρώγγυλο βασίλοπουλο με φουσκωμένα κατακόκκινα μάγουλα. Τ'α διηγήθηκε τήν ιστορία του και τ'α είπε τόν όνομά του. Τόν έλεγαν Κοκκινογούλη!

Τότε και τ'α δύο παιδιά φώναξαν μαζί: — Για κούτα, καυμένη, πως σε κατάνησαν τ'α κοκκινογούλια!

— Για κούτα, καυμένη, πως σε κατάνησαν τ'α σπαργαγί! Μά νταντά άρεσε εμένα πιότο κοντά στή Λιζέττα κι' έφυγε άμέσως. Τόν βασίλοπουλο, που είχε διαδολεμένη πείνα, άρπαξε τόν πιότο κι' έφαγε όλα τ'α σπαργαγί.

— Και τώρα τί θά φάω εγώ; άπόρησε η Λιζέττα.

— Νά σου πω τήν αλήθεια, τ'α λέει εμένα, άρπαξε τόν δοκίμασε τ'α σπαργαγί σου είδα ότι δέν είναι και σπουδαίο φαγητό. Άπορώ μάλιστα πως σου άρεσαν τόσο πολύ!

Τη στιγμή εκείνη ένας υπηρέτης άρραγε κοντά σ'όν Κοκκινογούλη ένα πιότο κι' έφυγε άμέσως.

Η Λιζέττα, που τήν είχε θερίσει η πείνα, άρπαξε τόν πιότο. Έφαγε τ'α κοκκινογούλια κι' έγλειψε και τόν λαδόκωδο.

Ύστερα λέει σ'όν βασίλοπουλο: — Νά σου πω τήν αλήθεια, δέν είναι και σπουδαίο φαγητό τ'α κοκκινογούλια σου, άρπαξε τόν πιότο σου, που να κατανήσεις να γίνης σήμερα ένας Κοκκινογούλης! Κι' επειδή δέν θέλω πιά να σε άκούω να κλαίς με τόσο, γι' αυτό έφαγα τ'α κοκκινογούλια σου!

— Τότε κι' εγώ θά τρώω τ'α σπαργαγί σου!

Έτσι, τ'α παιδιά, σάν πεισματάρικα που ή'ταν, κατάνησαν να τρώη ο ένας τόν φατό άλλου.

Πέρασαν μέρες κι' η Σπαργαγίνα άρχισε ν' άνακάνη και τ'α μάγουλά της να κοκκινίζουν. Μά κι' ο Κοκκινογούλης άρχισε ν' άνακάνη, ν' άδυνατίζει, να γίνεται ένας συμπαθητικός νέος.

Κι' όταν πήγαιναν στο ποτάμι να πιούν

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Η μαργαρίτα

Μικρή, λευκή βασίλισσα, τήν άνοιξη, άνθίζω, με τ'α λευκά μου λούλουδα τούς κάμους σ'ε στολίζω εγώ η μαργαρίτα!...

Φέρνει πουλιά η άνοιξη — δέν φέρνει έμένα μόνο — κι' άνθη με μύρια άρώματα, για να τ'α καμαρώνω, εγώ η μαργαρίτα!...

Μά κι' αν σ'ε πω δά κάποτε πως δέν σ'ε άγαπή, να ξέρετε πως ψέμματα παιδιά, θά σ'ε τόν πω, εγώ η μαργαρίτα!...

Ι. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

νερό, έβλεπαν με χαρά ότι είχε αλλάξει πολύ η μορφή τους.

Με τή συντροφιά λοιπόν ο ένας τού άλλου, σταμάτησαν τις ιδιοτροπίες, τ'α πειράματα και τούς θυμούς κι' άποφάσισαν να γυρσουν σ'α παλάτια τους.

Η βασίλισσα, όταν έμαθε τήν αλλαγή της Λιζέττας της, έδωσε διαταγή να γίνουν σ'α χώρα μεγάλες γιορτές. Μαζεύτηκε λοιπόν ο λαός μπρος σ'όν παλάτι, οι νταντάδες, οι παρανταντάδες, οι παλατιανοί, οι σοφοί κι' οι μάγοι για να υποδεχτούν τήν βασίλοπουλα τους. Μά και στή χώρα τού Κοκκινογούλη οι γιορτές ή'ταν μεγάλες.

Κι' έτσι, σάν καλή κι' υπάκουα παιδιά που έβγιναν, έξακολουθούσαν τή φιλία τους. Κι' όταν πιά μεγάλωσαν, παντρεύτηκαν κι' έκαναν πολλά παιδιά. Κι' αν τήναι κανένα απ' αυτά να κλην νάζια, θυμούς, και ιδιοτροπίες, τού διηγόντουσαν τήν ιστορία της Σπαργαγίνας και τού Κοκκινογούλη που τιμωρήθηκαν σκληρά στήν έρμη για τήν έτρωγαν όλα τ'α φαγητά.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Τ'α φλούδια

Η μητέρα τού Λάκη είναι έξω φρενών μαζί του.

— Άν δέν καθίσης φρόνιμα σήμερα, αύριο που θά πάω σ'α μαγαζιά, δέν θά σ'ε πάρω μαζί μου, τού λέει αυστηρά.

Ο Λάκης είναι έτοιμος να βάλη τ'α κλάματα, μά τόν παρηγορεί η αδελφούλα του:

— Άνόντε, φρόντισε να μη κάνης καμία άταξία κι' όλα θά πάνε καλά. Η μαμά σου υποσέχθηκε να σε πάρη αύριο σ'α μαγαζιά αν είσαι φρόνιμος...

Πραγματικά, ο Λάκης ήσυχάζει κι' ως τήν άλλη μέρα δέν κάνει ούτε τήν παροικη άταξία.

Έτσι η μητέρα του τόν παίρνει μαζί της και για να τόν ευχαριστήση μάλιστα τού άγοράζει και μπανάνες.

Μά βγαίνοντας από τόν τρόλλευ γυρίζει και λέει σ'όν Λάκη:

— Δέν μού λές, παιδί μου, μέσα σ'όν τρόλλευ έτρωγες τις μπανάνες. Μήπως πέταξες τ'α φλούδια κάμω;

Κι' ο Λάκης φουσκώτατα:

— Έννοια σου, μανούλα, και δέν πέταξα τ'α φλούδια κάμω! Τ'α έβαλα στήν... τσέπη τού κυρίου που καθόταν δίπλα μου!

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιούμφορ

Στό μάθημα της Γραμματικής ο δάσκαλος ρωτάει τόν μικρό Άλέξανδρο:

— Τι μέρος τού λόγου είναι ο βασιλεύς;

— Έπίθετο.

— Για π'ες μου λοιπόν και τ'α τρία γένη.

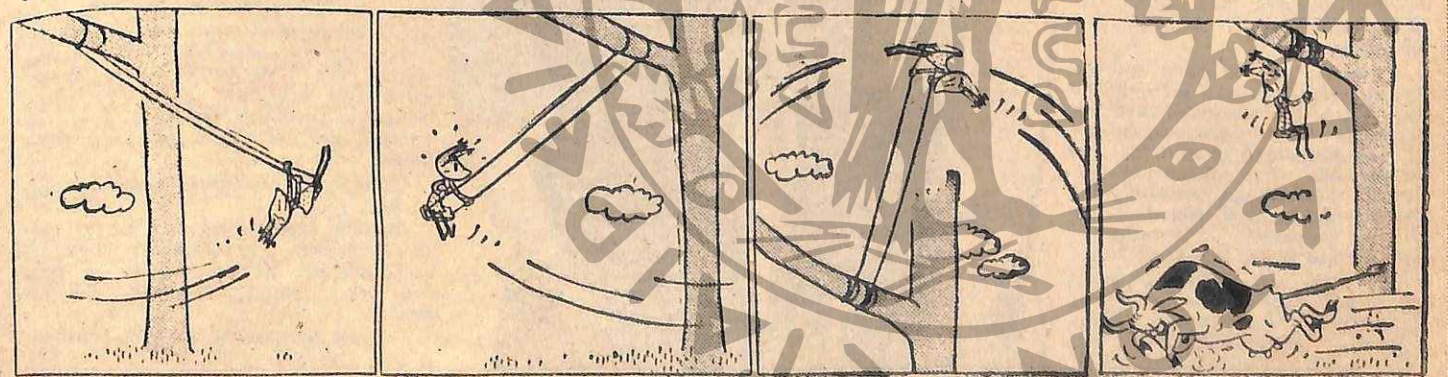
— Ο βασιλεύς, η βασίλισσα, τόν βασιλόπουλο!

— Η δασκάλα κάνει έναν περίπλοκο με τόν μαθητή της στήν Ακρόπολη.

— Έλα από δά, Τότη, τού λέει. Κούταξε αυτά τ'α άρχαία. Είναι ιστορικά έρεπια.

Κι' ο Τότης:

— Δέν μπορώ να καταλάβω γιατί σ'α παλιά τ'α χρόνια οι άνθρωποι έχτιζαν... έρεπια!

Η ΖΩΪΤΣΑ ΚΑΙ Ο ΕΞΑΓΡΙΩΜΕΝΟΣ ΤΑΥΡΟΣ

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Ν. Δ. Τ., Δεσκάτη: 'Από διευ-
 βνήσεις Αυστραλίας, δὲν ἔχομε πα-
 ρὰ νομάχα αὐτοὺς ποὺ δημοσιόμοι
 αὐτάκι στὶς στήλες αὐτές. Δὲν ἔ-
 χουν παρὰ νὰ διαλέξτε. Ἰω ἀν-
 ἔχουν αὐτὴν ἀσὶλ ἀκίνη, Ρέθυμον:
 'Ἡ διεύθυνσις τοῦ 'Εθνικοῦ Κήρυ-
 κος' εἶναι: National Herald, 140
 West, 26th Street, New York, N.Y.
 U.S.A. Ἡ γαγγῶστρια 'Θη-
 σιακοῦρος' Ἡ διεύθυνσις τοῦ 'Α-
 μερικανοῦ Προέδρου εἶναι: Dwight
 D. Eisenhower, President, Wash-
 ington D.C. U.S.A. Μαρία Θεο-
 δώρου, Κομοτηνὴ: Θὰ βρῆτε πὺ
 πάνω τὴν διεύθυνσι τοῦ 'Εθνικοῦ
 Κήρυκος', Γορῶντος Ζωμα-
 ράκη, Καϊσαριανὴ, Νίκων Λουκι-
 καλέων. Δὲν εἶναι ἄλλο.

Δεν έχουμε συστάσεις για διεθνείς του τουρισμού του μας ζητάει. Α. Α. Α. Δεσκατή, Λαριση: Θα βρείτε που πάγω τη διεύθυνση του Αμερικανικού Προξένου. Δεν γνωρίζω τα ελληνικά, μπορείτε όμως να του γράψετε σε οποιαδήποτε γλώσσα. Κρίστ Λύγγη και Κρίστον Δρ. Λυγγερβίγ, Κουβούκλιο: Η διεύθυνση του κ. Aristotle Onassis είναι: Société des Bains de Mer, Monte Carlo, Principauté de Monaco. Έχουμε πάντως την πληροφορία ότι δεν απαντά στα γραμμάτια που αναπαριστάται του. Γ. Κωνσταντίνου, Θεσσαλονίκη: Το θέμα που μας ζητάει είναι αρκετά ενδιαφέρον και θα παρακολουθήσουμε.

στο προσέχεις μέλλου να ικανοποιή-
 σουμε την επιθυμία σου. Γέω-
 ργιο ν Σ φ α λ δ ι η ν, S) T Olym-
 pic Rainbow: Σας εύχεται θερμά
 για την απόδειξί σας. Α κ η ν Φ α-
 ρ ο ύ η ν, 415 Σ.Μ.: Γράφω σε
 προηγούμενο τεύχος μας για τα
 γυαλιά που σας ενδιαφέρουν, δι-
 συτρώς όμως δεν γνωρίζουμε τη δι-
 εύθυνση του εργοστασίου που τα
 κατασκευάζει. Εύ α γ γ ε λ ο ν
 Κ α σ ι μ ι ρ ο ν, Ένταθα: Μόνος
 τρόπος να εκπληρωθεί είναι να
 δημοσιεύσθ το όνομα σας στη στή-
 λη αυτή, μαζί με την αίτησή σας.
 Αν το επιθυμείτε αυτό, ξαναγρά-
 ψτέ μας. Σ τ ρ α τ η ρ Γ κ ι ο υ
 Ξ έ λ η ν και Β. Αθανασούλη: Δυ-
 στυχώς, αγαπητοί μας φίλοι, ο
 «Θησαυρός» έχει ως άρχην να μη
 δημοσιεύει στις σελίδες του συνε-
 γατία των αναγνωστών του, Α-
 ώ ν υ μ ο ν ά ν α γ ν ώ σ τ η ν: Ζη-
 τήστε τις πληροφορίες που σας εν-
 διαφέρουν απ' ευθείας από την
 Διευκτική Σχολή Εθνικού Θεά-
 τρου, 86ος Μεταμόρφω 86, Αθήναι.
 Εύ α μ π λ ι α: Παρόμοιες δημοσι-
 έας δημοσιεύονται εύχαριστώ
 εύχες σας αν συνοδεύονται από 50
 δραχμές, αν συνοδεύονται από 50

[illegible]

τήν διευθύνει τον Πρόεδρου 'Αϊζεν-
 χάουερ. 'Η διευθύνσις του προέ-
 δρου τῆς Ἀργεντινῆς εἶναι: S.E.
 el Señor General Juan Domingo Pe-
 ron, Presidente de la Republica Ar-
 gentina, Residencia Presidencial
 «Casa Rosada» Buenos Aires, Repu-
 blica Argentina. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν
 αἴτησι γὰ ἀλληλογραφία, να πῆτε
 στὶς ἀδελφεὶ σας ὅτι γὰ να δημο-
 σιεύσῃ ἡ ἀγγελία του, πρέπει να
 μᾶς στείλουν τὸ ἀνοματεπώνυμό
 τους καὶ τὴν διευθύνσι τους. Ρί-
 κα: Θὰ βρῆτε πῶς πάντα τὴν διευ-
 θύνσι του Προέδρου 'Αϊζενχάουερ.
 Ἡ Λίαν Γ. Ἡλίαν: Ἡ διευ-
 θύνσις του Ἀμερικανοῦ Προέδρου
 ἰσχύει καὶ γιὰ τὴν αἰζού του Ma-
 mie Eisenhower. Εὐγ. Βίαν καὶ
 Τζούλη Παπαγεωργίου, Κομοτινή:
 Θὰ βρῆτε πῶς πάντα τὴς διευθύνσεις
 τῶν δυο ἑλλήνων ἐφημερίδων τῆς
 Ἀμερικής. Γεώργιος Κεφα-
 λᾶν, Ἀγία Λαρίσης: Δὲν δημοσι-
 εύουν τὰ τουρκικά περιοδικὰ παρό-
 μοιες ἀγγελίες. Θὰ βρῆτε ὅμως
 τακτικά τὶς στήλες μὲς ἀνόματα
 καὶ διευθύνσεις Ἑλλήνων τῆς
 Τουρκίας πού ἱστῶν ἀλληλογρα-
 φία. Βικτωρία Ἀθανασο-
 πόουλου, Κρέσταινα καὶ Κ. Β.
 Μ. Τίκ., Θεσσαλονίκη: Δίνομε πῶς
 πάντα τὴν διευθύνσι του κ. Ἀναστ.

Ἡ Μαριούλα Ἀντύπα
Ἀχαρναί, ζήτηε μὴ μάθη τὴ διευ-
θυνσιὶ τοῦ ἀνθροπολογικοῦ Πανα-
γιωτῆ Μαχὰ καθὼς καὶ τοῦ συντα-
κταρίου Παναγιωτῆ Συριοπού-
λου. Ὁ Χρήστος Παπαδό-
πουλος, Δοκτορ, Δράμας, θέλει
ν' ἀνταλλάξῃ ἑλληνικὰ γραμματι-
σθία μὲ γερμανίσθια τοῦ Μεί-
κου, τῶν ἀγγλικῶν ἀποικίων, τῶν
Ἰνδιῶν καὶ τῶν γαλλικῶν κτήσα-
ν. Ἡ δὲ Παναγιώτα Ματσορέα,
Κλινικὴ Σαγιέλλα, Νέα Φιλαδέλ-

Η ΕΡΑΙΟΤΕΡΗ
 Πρό ημερῶν ἔγινε στὴ Νέα Ὑόρκη φιλανθρωπικὸ σκοπὸ, ποὺ ση-
 ἔλεπε στὴν ἐκλογὴ τῆς «Εραϊοτῆ-
 νεδείλχη» ἡ «Αννίτα» Έκντρυγκ.
 Ὁ θρόνος στὸν ἑαυτὸ καθῆσε με-
 ἔως βλῆπετε, ἀπὸ τὰς φλογε-
 διοργάνωσαν οἱ φοιτηταὶ τὴν
 διετέθησαν ὑπὲρ τοῦ ταμεῖου

χρειάζεται τη βοήθεια ενός φιλαν-
θρώπου που θα της επέτρεπε να κά-
νη μια δύσκολη και δαπανηρή έγ-
χείρησι στον έγκεφαλο.

Ὁ Φίλιππος Λεωνίδας (20 χρόνια), Σπαρτιάτης ὁ Λεμεσός, Κύπρος, ἐπὶ ἀλλογραφίᾳ μὲν νέος τῆς Ἑλλάδος, ἡλικίας 17—20 χρόνων. Ὁ Πάρις γενεὸς ὁ Λας Κυπριανὸς 3, Ἀμυγδαστός, Κύπρος, ἐπιθυμῇ ἐν ἀλλογραφίᾳ μὲν Ἑλληνίδες τὸ ἐξωτερικόν, ἡλικίας 30—35 χρόνων μὲ σκοπὸν τὸ γάμον, σπῆν Ἀλλήνικη ἢ ἀγγλικὴ γλώσσα. Ὁ Ἀνδρᾶς Νικολαΐδης (17 χρόνια), Κολλεγίου Λευκωσίας, Κορυαῖ, Κολλεγίου Κύπρος, ὁ Ἀνδρᾶς Μικακρίδης (18 χρόνια) καὶ ὁ Φίλιππος Χρυσόστομος (17 χρόνια), Ἀγγλικὴ Σχολή, Μορφά, Κύπρος, ζητοῦν ἀλλογραφίαν μὲν Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλων τῶν κόσμων, Κώστας Γεωργιάδης, Ν. Α.Α.Φ.Ι.Ν. 59.16., Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ἐν ἀλλογραφίᾳ μὲν Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλων τῶν κόσμων ἀνὴρ τῶν 20 χρόνων. Δημήτριος Χαράλαμπος (18 χρόνια) καὶ ὁ Ἰωάννης Παυλίδης (19 χρόνια), Σύμυρνης 13, Παλλουριώτισσα, Κύπρος, ζητοῦν ἀλλογραφίαν μὲν Ἑλληνίδες. Ὁ Ἀνδρᾶς Προκομμένος (19 χρόνια), Γερμανὸν Πατρίον 36, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλλογραφίαν μὲν νέος τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Γεώργιος Πίτσαςος, Πλατεῖα Δικαστηρίων 15, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμῇ ἐν ἀλλογραφίᾳ

η με νέες της Ἑλλάδος. Ὁ Ἀ-
 θανάσιος Τσιρικός (16
 χρόνων), Καποδίστρια 3, Λεμεσός,
 Κύπρος, ζητεί ἀλληγογραφία με
 Ἑλληνίδες, στὴν ἐλληνική ἢ ὀ-
 γχική γλῶσσα. Ὁ Μάκης της Ἀ-
 γιλλέας, Πλατεία Δικαστηρίων
 17, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ἀλ-
 ληγογραφία με νέες της Ἑλλάδος.
 Ὁ Χρήστος Νικολαΐδης,
 Ρ.Ο. Box 247, Λεμεσός, Κύπρος,
 ζητεί ἀλληγογραφία με νέες της
 Ἀμερικής, τῆς Ἀφρικής καὶ τῆς
 Αὐστραλίας, με σκοπὸ τὴν μετὰ-
 στεινί. Ὁ Ἀγγελος Μιχαή-
 λιδης καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Κω-
 νσταντίνιδης, Εὐριπίδου 12, Λεμεσός

ΑΜΑΡΤΩΛΗ»
 κη ένας διαγωνισμός καλλονής
 ιωση πρωτοφανή επιτυχία. Απέ-
 ης αμαρτωλής» και νικήτρια ά-
 ο φουτιέρια από την Έλβετία,
 α τον θρίαμβό της περιβάλλεται
 ρ... κοράσας. Τον διαγωνισμό
 ας «όρκης» οι δε εισπραξεις
 αργής άπορων φοιτητών.

Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφη-
σουν με 'Ελληνίδες απ' όλον τὸν
κόσμο. Ὁ Ἀντώνιος Σκα-
πουλάριδης (18 χρόνων), ὁ
Ντίκος Κωνσταντίνης (17 χρό-
νων), ὁ Δημήτριος Μιχαλάς (19
χρόνων), ὁ Τάκης Εὐαγγέλου (19
χρόνων), ὁ Ἀκίης Ἀναστασίου
(18 χρόνων) καὶ ὁ Ἀναστάσιος
Τσιτσασίδης (17 χρόνων), ἱερο-
λίμην, Ἀρμόδιας, Κύπρος, ἐπι-
θυμοῦν ν' αλληλογραφηθοῦν με
'Ελληνίδες απ' όλον τὸν κόσμο. Ὁ
Κώστας Ὁρφανίδης (18
χρόνων), Τ.Κ. 368, Λευκωσία, Κύ-
προς, ζητεῖ αλληλογραφία με
'Ελληνίδες, ηλικίας 15—19 χρόνων.
Ὁ Πάμπος Γεωργιάδης
(17 χρόνων), Σχολὴ Μισοῦ, Λεμε-
σοῦ, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ἄλ-
λογραφία με νέες απ' όλον τὸν
κόσμο. Ὁ Γεώργιος Ἀγα-
σταςίου, Ἐλευθερίας 98, Λεμε-
σός, Κύπρος, ζητεῖ αλληλογραφία
με νέες τῆς Ἑλλάδας, ηλικίας 16
μέχρι 20 χρόνων. Ὁ Ἀνδρέας
Λέλλας, Γεωργακκός, Λευκωσία,
Κύπρος, ἐπιθυμῇ ν' αλληλογραφη-
θῇ με 'Ελληνίδες απ' όλον τὸν
κόσμο, ηλικίας 15—20 χρόνων. Ὁ
Μενέλαος Χριστοφί, Τρα-
χωῖν, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ἄλ-
λογραφία με νέες τῆς Ἑλλάδος,
ηλικίας 18—20 χρόνων. Ὁ Κυρί-
ακός Κτενάς (17 χρόνων),
Σχολὴ Μισοῦ, Λεμυθού, Λεμεσός,
Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθῇ
με νέες απ' όλον τὸν κόσμο. Ὁ
Φώτιος Προδρόμου, Ν.Α.Α.
F.I., R.N 5916, Βαρβάς, Κύπρος,
ζητεῖ αλληλογραφία με 'Ελληνί-
δες απ' όλον τὸν κόσμο, ηλικίας
20—26 χρόνων, με σκοπὸ τὸ γάμο.
Ὁ Γεώργιος Πέτρου, Γε-
ρολακός, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπι-
θυμῇ ν' αλληλογραφηθῇ με Ἑλλή-
νίδες τὸ ἐξωτερικόν, ηλικίας 15
—18 χρόνων, στὴν ἐλληνική ἡ-
γυῖα γλῶσσα. Ὁ Χρὶςτὸδου-
λὸς Χριστοφόρου, Γερολα-
κός, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἄλ-
λογραφία με 'Ελληνίδες απ' ὅ-
λον τὸν κόσμο ηλικίας 15—19 χρό-
νων.

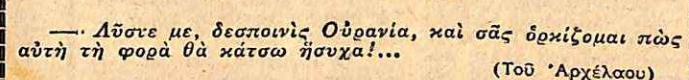
ΟΙ ΔΟΥΔΕΦΕΣ ΝΑΤΟΥΡΑΙΟΙ, Χωράρας
"Ασιτα Τριτάνου, Grèce, 83, Μυτιλήνη, Grèce, επιμόρφον, ν.
άλληλογραφήσουν Grèce, 26—30
τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 26—30
χρόνων. Ἡ Μαρίνη Ἀθανασίου,
κλιπάρη, Ἰωάννη Γ' 5, Θεσσαλονί-
κη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία
νῆαν ἑνὸς ἔτος, ἡλικίας 28—30
χρόνων τοῦ ἐξωτερικοῦ, μετ' σκοποῦ
τοῦ γάμου. Ἡ Τσίνα Ἀργυροπού-
λου, Μαβίλλη 11, Θεσσαλονί-
κη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφί-
αν μετ' νέους ἀπὸ τὸν Καναδά, τὴν
Ἐλβετίαν καὶ τὴν Ἰσπανίαν. Ἡ
Ἐλλή Θεολόγου 2, Χαλκίδα,
νῶν), Μαπαλαίων 2, Grèce, 26—30
χρόνων, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετ' Ἑλ-
ληνες ἀπ' ὅλον τὸ κόσμον. Ἡ
Τζούλια Κοκκίνου, Ἀγίου
Ἀντωνίου 11, Βέρροια, Grèce,
καὶ ἡ Τόνια Παπαδοπούλου
(18 χρόνων), Ταντάλου 5,
Grèce, ζητοῦν ἀλλη-
λογραφίαν μετ' νέους Ἑλληνες τοῦ
ἐξωτερικοῦ. Οἱ Δούδεφες, ἡ
Βουή καὶ Μαρίνη Γουλιέλμ, τῆς
Καζέου 30, Θεσσαλονίχη,
Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν
μετ' κυρίους τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικί-
ας 30—40 χρόνων. Ἡ Δούδεφες
Εὐτυχία Ρουσσέλου καὶ Ἡ Εὐ-
ρήνη Μακρή, Ἀφείδιον, Κε-
φαλληνία, ἀλλοτρίαν, ζητοῦν ἀλληλο-
γραφίαν μετ' νέους καὶ νέες τοῦ ἐξω-
τερικοῦ, τὴν ἑλληνικήν, ἀγγλικήν
καὶ γαλλικὴν γλῶσσαν.

Ζητούν: ἀλλογραφία με 1079
 νίδες; Κωνστ. Λειψιάτης, Μα-
 Ε.Α., Β. Σ.Τ. 904. Δημήτριος Μα-
 ρίνος, Σ. πυρίων Τσιγκας, Πίπης
 Αλεξανδρόπουλος και Ματθαίος
 Κωνσταντίνου, 658 Π.Α.Π., 721 Τ.
 1. 501. Τέλης Γεωργίου, Κεφαλλή-
 Μ. Δ.Δ., Αργυρόστολη, Κεφαλάς
 νία Θεόδωρος Ρούσσος, Κ.Ε.Ν.Τ.
 Πολίτης, Χαράλαμπος Κουτσουμ-
 πός, Σωτήριος Χριστόπουλος και
 Βασίλειος Σακαλής, Κ.Ε.Ν.Τ.,
 Λόχος Δ' όσως, Σ.Τ.Γ. 928. Λα-
 φρονιμικής, Μίσης Μαμουλά-
 κης και Ανδρέας Δ' όσως, Σ.Τ.Γ.
 210ν Σ.Π., Λόχος Δ' όσως, Σ.Τ.Γ.
 920Β. Παύλος Αλεξανδρόπουλος
 και Τηλέμαχος Ευστάθιος, Κ.Ε.Ν.
 Κονίβου, Λόχος Δ' όσως, Σ.Τ.Γ.
 909. Παναγιώτης Μπαρκώτης, Γρη-
 γόριος Αλεξανδρόπουλος, Σ.Τ.Γ.

ρος Ἰασονίδης, Ἀποστ. Μπλάν-
 τρέμς, Σοφοκλῆς Περικτῖδης καὶ
 Στυλιανὸς Τελίδης, 525 Τ.Π., 3ος
 Λόχος, Β. Σ.Τ.Γ. 913Γ. Θεόδ. Ἀδα-
 μανόπουλος, Στέφανος Συμεωνίδης,
 Ἰωάννης Σιάκας, Σπυρίδων Κα-
 ραγιαννοπούλος καὶ Δημήτριος
 Κουντουρουβάς, ΚΕΕΜΠ. 3ος
 Λόχος, Β. Σ.Τ. 902. Ἰωάννης
 Ἀρχος, Α. Σ.Τ. 902. Β. Σ. 902.
 Κώνστας, Καμπύλης, 1168 Μονὰς
 Σ.Τ.Π. 913. Ἀλκις Χριστόπουλος,
 Κ.Τ.Π. Καταδρωμῆς, Α. Βάσσεως,
 Β. Σ.Τ. 902. Γεώργιος Χριστόπου-
 λος, Πέτρος Βαρεβάκης, Νικόλαος
 Ἀποστολάκης, Ἰωάννης Χρυσί-
 κος, Δ.Ε.Ν.Ξ., 2ος Λόχος, Β. Σ.Τ.
 903. Παναγιώτης Τσουλογιάννης,
 Στρατηγὸν, ΧΙ Ἱεραρχία, Γρα-
 φεῖον Γ3. Παναγιώτης Χρυσό-
 πουλος, Κωνστ. Μακρυγιάννης, Γε-
 ώργιος Ροδόπουλος, Ντῖνος Φλώ-
 ρος, Γεώργιος Παναγιώπουλος καὶ
 Λάκος, Σ.Ε.Θάτος, 774 Σ'Α)ΑΠ,
 11 Μοίρα, Β. Σ.Τ. 904. Ἀποστό-
 λος Γιαντιτσόγλου, Στρατιωτικὴ
 Σχολὴ Ὑγιεινῆς καὶ Ἐλονοσιολο-
 γίας, Β. Σ.Τ. 902. Χρῆστος Μή-
 τσης, 393 Σ.Α., 2ος Ἰαλ, Β. Σ.Τ.
 903. Σπύρος Φωτοπούλου, καὶ
 Χρήστος Γιώτης, 618 Τ.Π., 3ος
 Λόχος, Σ.Τ. 920Β. Φώτιος Τα-
 σιόπουλος, Δημήτριος Κασοτάκος,
 Νικόλαος Κούτρας, Θωμάς Κου-
 κουμτζῆ καὶ Σεραφεὶμ Γιαννέλης,
 153 Β.Σ.Ε., Β.Σ.Ω. 904. Χρή-
 στος Τσομακόφ καὶ Βασίλειος Πα-
 παρτίτσος, 721 Τ.Μ., Ὀρχος, Ἀρ-
 χιστολόγιο, Κεφαλληνία. Ἐρωτὸς
 Χρίστος Κανελλῆς καὶ Γεώργιος Λε-
 βας, 1410 Μονὰς, Σ.Τ.Π. 918.
 Κωνστ. Κλαβῆς, 1410 Μονὰς, Σ.
 Τ.Γ. 918. Γεώργιος Χρυσόπουλος,
 Τάχαλ Πάπας καὶ Σπυρίδων Τά-
 χαλ, Κ.Ε.Τ., 1η Ἀλ'Αναγνώρισεως,
 1ης Κ.Ε.Τ., 4ος Λάμπρος Μακρυγιάν-
 νης, Β. Σ.Τ. 902. Λάμπρος Μακρυγιάν-
 νης, καὶ Γεώργιος Καρφισόπου-
 λος, 567 Τ.Π., Σ.Τ.Γ. 910Β. Γε-
 λος, Ἀλιμπέρτος καὶ Παναγιώ-
 τος Κουντουμιτζῆς, 699 Π.Α.Π.,
 τῆς Σ.Τ.Γ. 911Β. Μενέλαος Γκαρῆτης
 Σ.Τ.Γ. 911Α. Ἀνδρέου, Σ.Ε.Α.Ε.,
 καὶ Λόχος, Σ.Τ.Γ. 911Α.
 6ος Γεωργίου Σπυρίδωνος, 34 Ἀλ-
 γὰς καὶ Μετονομοῦντος 34, Ἀλγὰς
 καὶ Ἀθῆναι, Κωνστ. Ζητέη ἄλλη-
 λεω, Ἄλγας με νέους καὶ νέες αἱ ὁ-
 λογραφαί τῆς Ο. Σ.Τ.Α.Μ.Α.Τ.

λον των κοσμοῦ. Ἐργαστά-
σιον Νερανιστὰς, Ἑλγυστά-
σιον Ἀχρυσίαν, Νέα Χελιδνῶν,
Ἰωνίαν, Grèce, ἐπιθυμῇ τὴν ἀλλοπο-
γραφίαν μετ' ἑλληνίδες ἀπ' όλον
τὸν κόσμον. Ὁ Δημήτριος
Σπινθάρης, Αἰ Βιομ. Ζώνη ε-
ριζα 18, Ἑλευσίαι, Grèce, θέλει ν.
ἀλλοπογραφήσει με νέας τῆς
ἐλλάδος. Ὁ Βασίλειος Κου-
τσάκης (20 χρόνων), Πλάτωνος
16, Πειραιᾶς, μετ' Ἑλληνες καὶ Ἑλλη-
νογραφία ἀπ' όλον τὸν κόσμο. Ὁ Ἰ-
ωάννης ἀστ. Τροπαϊός, Ἰωνῶς
δραγαυίου 10, Ἐλευθερούπολις,
Μακεδονίας Grèce, ζητεῖ ἀλλοπο-
γραφίαν με νέας τῆς Αὐστραλίας.
Ὁ Νικόλαος Τέρμα Πεσματζό-
γλου (18 χρονῶν), Ἀθήναι, Grèce, ζη-
τεῖ ἀλλοπογραφίαν με Ἑλληνίδες
ἐξ ἑσωτερικοῦ, στὴν ἐλληνική ἡ
τοῦ ἀναλικῆ γλώσσα. Ὁ Νικητάς
Ζαγκλῆσσας (18 χρόνων), Ζαγκλῆ-
43, Κακάμια, Grèce, ζητεῖ ἀλλο-
γραφίαν με νέας τῆς ἠλικίας
ἀπ' όλον τὸν κόσμο. Ὁ Νικόλα-
ος Σερβισκόπουλος (27
χρόνων), καὶ ὁ Αντώνιος Νικητα-
ράς (18 χρόνων) Βοσπόρου 86,
Ν. Ἑλετίαι, Ἀθήναι, Grèce, ζη-
τοῦν ἀλλοπογραφίαν με κυρίους καὶ
δεσποτινίδες ἀπ' όλον τὸν κόσμο.
Ὁ Χρήστος Ζαπάντης (18
χρόνων), Τέρμα Φραγκοπούλου,
Κηφισιά, Ἀθήναι, καὶ ὁ
Μάρκος Χρύσαφος (15 χρ.), Ὀδ-
ῆς 9, Θεσσαλονίκης, Grèce, ἐπιθυ-
μῇ τὴν ἀλλοπογραφίαν με Ἑλ-

Ὁ Nick Katsaros (21 χρό-
 νων) 602 Cherokee St, Bethlehem,
 P.A. U.S.A. ζητεί ἀλληλογραφία
 μετ' Ἑλληνίδες 18-21 χρόνων. Τε
 παρακαλεῖ δὲ αὐτὸν στείλουν καὶ
 μετὰ φωτογραφία τους. Ὁ Chris-
 stos Alevissos, B.P. 1256,
 Leopoldville, Congo Belge, ζητεῖ ἀλ-
 ληλογραφία μετ' Ἑλληνίδες 18-25
 χρόνων. Ὁ Georges Fanias, A-
 98 Corniche, Egypte, ζητεῖ ἀλληλο-
 γραφία μετ' Ἑλληνίδες 18-25
 χρόνων, ἀπ' ὅλων τὸν κόσμον. Ὁ
 Alex Kindis, 22 Wilga Street,
 Corrigall N.S.W. Australia, ζητεῖ

ἀλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 17-21 χρόνων που θα επιστρέψουν να μεταναστεύσουν στην Αυστραλία. Επειδή αποδέχεται στο γάμο, τις παρακαλεί να του στείλουν και μία φωτογραφία τους. Ο Νicos Rantoulou, 131 Meple St. London, Ont. Canada, ζητεί ἀλληλογραφία με Αθηναίους, Πειραιώτισσες ή Ελληνοαμερικανίδες στην ελληνική γλώσσα.

Ο Νικόλαος Δορίλας (26
χρόνων), ο Άνδρεας Γιαννακοπούλης
(21 χρόνων) και ο Λεωνίδας Σπυ-
ριδανίδης (26 χρόνων) S/S Loula No-
mikos C/o Southern Steamships Lon-
don Ltd, 4 Broad Street Place, Lon-
don E.C. 2, England, ζητούν άλλη-
λογραφία με Έλληνίδες 16—24
ετών, από τον κόσμο, για
πρόσφατο έτος, με ευχάριστα τίς μο-
νόμενες ώρες τους με τα γράμμα-
τά τους.

Ο Georges Andreadis,
Teknik Universitesi, gumussuyu tale-
me Yurdu, Istanbul, Turkiye, σπου-
δαστής του Πολυτεχνείου, σπου-
δάζει αλληλογραφία με Έλληνίδες, έπ-
αι τον κόσμο. Ο Loizos
Kleanthous 60/62 Pratt St. N.
W.I. London, England, ζητεί αλλη-
λογραφία με νέες από την Έλλά-
δα. Ο G. L. M. Brown, 10 Morven
Avenue, Cape Town, Wood Rd, Green Point,
Cape Town, South Africa, ζητεί αλ-
ληλογραφία με Έλληνίδες για να
εξειδίκευση τα ελληνικά τους. Ο
Lucas Tegatilis, Caanan Sok.
10, Kadiköy, Istanbul, Turkiye,
ζητεί αλληλογραφία με Έλλη-
νίδες.

Ο **Victor Papoulakis** (19 χρόνια), Tarlabasi Yashane Sok, 43(1), Istanbul, Turkiye, ζητεί ελληνογραφία με νέες από την Ελλάδα, και ιδιαίτέρως "Αθηναίσις". Ο **G. Georges Amara** n. 2, 5 Mate S/S Faralis C/o N.J. Goudanis, Baltic House, 27 Leadenhall Str. London E.C.3, England.

Ο **Νικόλαος Λεωντάς** (19 χρόνια) 43, Καϊσαρίνη, Αθήνα Greece, ζητεί ελληνογραφία από όλον τον κόσμο με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Ἡ πτυχιούχος τῆς Γα-
τρικῆς 1955 Ν.Ν.Π., ἐπιθυμῶ
ἄλληλογραφεῖν με ἐπιστήμονες
τοῦ ἑξωτερικοῦ. Γράψετε: Καν Ἐ-
λένη Μέρμερη, διὰ Ν. Ν. Π. ὁ-
δὸς Μαλτέζου 2, Μπραχάμι, Ἀθῆ-
ναι, Grèce. Ἡ δις Χριστίνα
Ἐμμανουήλ, Πολυμέρη 22,
Βόλος, Grèce. Ζητεῖ ἄλληλογραφεῖα

με άναπήρους πολέμου "Ελληνας
άπ' όλον τόν κόσμο, ηλικίας άνω
τών 30 χρόνων.

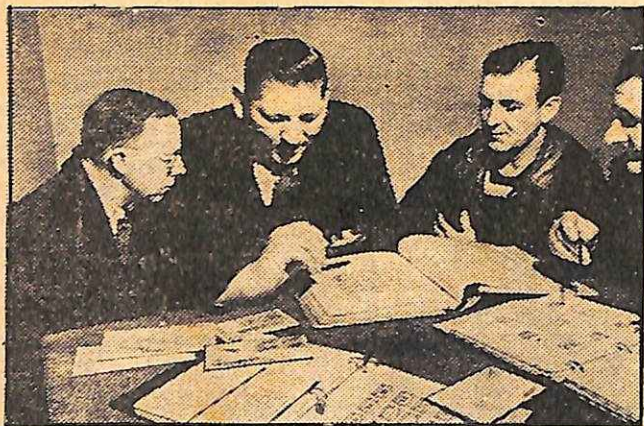
Ἡ Κορίνθα Ἀντωνιάδου καὶ τῆς Φαίρας Λυκούρη, Παρεπιστημιακὴ Λεσχὴ, Ἰπποκράτους 15, Ἀθήναι, Grèce, ζητοῦν ἀλλογραφηθῆναι μετὰ νέους καὶ νέες ἀπὸ ὅλων τὸν κόσμον, στὴν ἐλληνικὴ ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλώσσα. Ἡ Βασίλειος Παπαδόπουλου καὶ Ἡ Στέλλα Παντελίδου, Λυδουνοῦδου 3, Θεσσαλονικί, Grèce, θέλουν ν' ἀλλογραφηθοῦν μετὰ νέους τοῦ ἑσπερίκου αἰῶνος 25 χρονῶν. Ἡ Λίτσα Νοτάκη, Πρωτανυρίστῃ 93, Ἀθήναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλλογραφηθῇ μετὰ νέους καὶ νέες ἀπὸ ὅλων τὸν κόσμον. Ἡ Νανά Ἀναστασίου, Παδοκωτικῆς 70Β, Νεάπολιν, Θεσσαλονικί, Grèce, ζητεῖ ἀλλογραφῆναι.

Ελληνες τὸν ἐξωτερικὴν γλῶσσαν με-
30—35 χρόνων. Ἡ Εὐλεονώ-
ρα, ἡ Εἰλας καὶ ἡ Τζέννη Δανδο-
νίου, Καραπετρίη 8, Ἀγιοί Ἀ-
νάργυροι, Ἀθήνα, Grèce, ζητοῦ-
ν ἀλλογραφίαν μετ' Ἑλλήνες τοῦ
ἐξωτερικοῦ, ηλικίας ἀπὸ τῶν 23
χρόνων, μὲ σκοπὸν τὸ γάμον.
Φίλες Φιφί Ζαφερίου Οἱ δύο
Μίρελα Χαλκιάς, Posle Restante,
Κεντρικόν, Θεσσαλονίκη, Grèce,
ἐπιθυποῦν ν' ἀλλογραφηθῶσι με-
τέως ἀπ' ὅλων τὸν κόσμον·
ἐλληνική, γαλλική καὶ ἀγγλική
γλώσσας. Οἱ τρεῖς φίλες
καὶ ἡ Νόβα Κάπαρ (18 χρό-
νων), Ἐλένη Βουγιούρη (18 χρο-
νων) καὶ Ἄννα Μπατιστάτου (18
χρόνων), Νέασος, Πάρος, Grèce,
θέλουσιν ἀλλογραφηθῆσαι με-
τέως τῆς ηλικίας τους. Ἡ Βούλα
Καλιάντηρη, Ζαχαροπλα-
στεῖον «Ἀκρόπολις», Αἰγίνον, Grèce,
ζητεῖ ἀλλογραφίαν μετ' ὅλους καὶ
μέτες τῆς Ἱταλίας, στήν ἑλληνική
γλώσσαν. Ἡ Ρίτα, ἡ Αἰκατέρηνη
καὶ ἡ Νίτσα Βήνον, Βελτίουν 5.
Ἀργινιον, Grèce, ζητοῦν ἀλλο-
γραφίαν μετ' ὅλους καὶ μέτες ἀπ' ὅ-
λον τὸν κόσμον.

'Ο Costas Sohos (21
 χρόνια), Jean Xintarakos (20
 χρόνια), και ο Basilios Spanacos
 (20 χρόνια) της SIS World Glory,
 Transconscience Marine Corp., 39 East
 51 Street, New York 22, N.Y., U.
 S.A., ζητούν αλληλογραφία με νε-
 αράδες Έλληνες, 'Ο Dimitri-
 os Anastasiadis, 317
 Georgia Co Southern Shipping and
 Finance Co Ltd, 6 Bevis Marks,
 London E.C. 3, England, ζητεί αλ-
 ληλογραφία με νέα Έλληνες.

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Γεώργιον Σπουδαζόμενον, Χαράλαμνον Μαυρίν, Ἀπ. Δεκουλάκον, Ἀναθ. Παπαθεοδώρον, Ἰωάννην Ἐξήτασελεύδιον, Π. Α. Ἀντωνιάδην, Δημ. Ζαχαροπούλον, Γεώργιον Γεωργιάδην, Θ. Χατζηπλου, Χρήστον Μανέταν, Εὐλαμπιον Παπαδᾶν, Ν. Σακελλαριάδην, Ἰωάννην Ἠλιδιόπουλον, Μεν. Σαράκην, Παντελῆν Γρηγορογιάννην, Μίλτον Αἰδερίου, Δημοσθένην Παπᾶν, Ε. Παπᾶν, Γεώργιον Τύρναβον, Γεώργιον Ἀσπασκοπούλον, Ε. Μπερέταν, Κων. Γιαννίκον, Ἀλέκον Δερμιτζάκη, Ν. Ρούσον, Ἀν. Εὐαγγελίδην, Χ. Παπᾶν, Ζαχαρίαν Μπεγατέον καὶ Γερ. Ἀνδρεάδην ΚΕΠΝ 907: Τέτοιαι ἐπιδείγματα ἔχουσιν τὰ δικὰ σας, μοι ἐκείνην ἐκαστὴν χωρὶς. Εὐχαρίστησά, Φίλοι, ἡ κορὴ ὑμῶν, ἡ παρουσία: Δὲν ἔλαβον κανένα τέτοιο γράμμα. Λυποῦμαι. Γεώργιον Σαράντην, Μ. Πεύκο: Ὅπως βλέπετε, δὲν γράφω ἐπιστολάς τοῦ περασμένου πολέμου, ἀλλὰ τοῦ τελευταίου. Τὸ ἀφήγημά σας εὐφραίνεται. Κρατῶ τὰ χειρόγραφα σὴ διδασθεῖ σας. Ἀντίφωνη Βερνάρδου, Ἐνταῦθα: Τὸ ἐλισκοῦν αὐτὸ δημοσιεύθηκε σὲ προηγουμένον τεύχος. Πῶς δὲν τοῖ εἶπατε; Νικόλαον Μπούμπουρον, Σῦρον: Δυστυχῶς, οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοῦς, ζοῦν καὶ ἐκείνην. Ἐλκυσθὶς τιμωρήθη, ὡς εἰπόμενον, ἅπας, πού συγχωρεῖ. Μήχανικὸς ὁ Λάος, Ζάκυνθος: Τώρα πού περάσαν όλα καὶ ἡ ζωή ἐξανθήρη τοῦ δρόμο τοῦ γράμματος, λίγη ὑπομονή. Στὰ ῥα ῥα Ὁ Ζωγράφον, ἐνταῦθα. Μις σκῆκάν ἐντύπισαν. Σὲ κάθε ἐκτελεσμένον πατριότου, ὑπῆρχαν καὶ ὀρισμένοι «πατρισητριάς», ὅπως λ. χ. οἱ ἱερεῖς πού τοὺς κοινοῦσαν. Οἱ τελευταῖοι, ἔγγραφον συγκατηκτικὰς ἐκθέσεις πρὸς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν γιὰ τὰς τελευταῖες στιγμὰς τῶν ἐκτελεσθέντων. Γ. Οἰκονομόπουλον, Ἀγρίνιον: Σὲ πολλὰ σημεῖα κάνετε λάθος. Ἐπομένως καὶ τὰ ὑπόλοιπα στοιχεῖα πού μοῦ στείλατε, ἐφευρόντων ἀπὸ τὸν ἔλεγον μου. Κρατῶ τὰ χειρόγραφα σὴ διδασθεῖ σας. Ἡλιᾶν Ἀλεξιάκη, Πειραιά: Ναί, τὸ «ταῦτά» αὐτὸ ἦταν πλαστό, γιὰ νὰ παραπλανήσῃ τοὺς Γερμανούς. Ἐπρεπε νὰ παρουσιάζεσθαι σ' αὐτοὺς σὰν ἕνας «λύκος τῆς θαλάσσης», ὅπως καὶ τὸν ἐνόμιζαν συνηθιστικῶς. Κωνστ. Ἀλεξάνδρου, Ρίτιμον, Καλιφόρνια: Σὰς εὐχαριστῶ θερμὰ. Ποτέ δὲν ἔγραψα τὸ ἐνδιαφέρον σας. Σπύρον Α. Καλογιάννην, Κέρκυρα: Σὰς γράφω ταχυδρομικῶς. Εὐσπράτιον Βιαννιτῆν, Μυτιλήνη: Τὸ ἴδιο. Γεώργιον Βάρδα, Ἐνταῦθα: Τὸ διηγήματά σας φανερώνει ἀληθινὸν ταλέντο. Ἀλλὰ, ὡς «σπουδαστὴς» ἔχετε ἀρχὴ νὰ μὴ δημοσιεύετε συγγράμματα ἀναγνωστῶν. Θεῖμ. Μπουκουδάλα, Κόρινθος: Γιατὶ τὴν ἀποσινοῦσθε; Ὅλα πᾶσι ἐγὼν παροῦσι. Δημ. Μαλαμίδη, Βαρσῶσια, Κύπρου: Δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ σας ἀπαντήσω ἀπὸ τὴ στήλῃ αὐτή. Νὰ μοῦ στείλετε τὴ διεύθυνσίν σας. Α. Γ. Ν., Πατήσια: Τὸ «Ἀγίαστὸς φλόγεις» δὲν συνεχίζεται. Ἐπομένως... προσκαλεσθε. Κωνστ. Γαρεφᾶλην, Θεονίκην: Δὲν ἦταν ἀνέγκη νὰ γίνοντο όλα αὐτά. Νομίζω ποὺ χάσατε ἀδικα τὸ παιχνίδι. Ν. Ἀγγελόπουλον, ἀσπασμῶν στήν Β.Α.Ρ., Ἀδριανὰ: Οἱ συνάδελφοί σας, εἶχαν πάντοτε τὸν πρῶτον ρόλο τῆς ἐποχῇ ἐκείνῃ. Ἀπ' αὐτοὺς ἐξετελέσθησαν, δυστυχῶς, οἱ περισσότεροι. Παναγιώτην Ἀλεῶν, Θεονίκην: Εὐχαριστῶ θερμὰ. Θὰ συνεχιστοῦν. Αἰμιλία Τσορκόκαλλίδου, Κων/πολῖ: Ποτέ δὲν τὸ φαντάσθηκα αὐτό, Ἀλλὰ φέρονται ἵδρωσθαι στήν Ἀθήναι, ἔπρεπε νὰ περάσῃτε ἀπὸ τὰ γράμματα μας. Ἰσιδωρον Τσιμαπᾶκη, Μετλήα: Αὐτὸ εἶναι προτερῆμα. Μπράδω σας, Ε. Γεωργόπουλον, Ὑ.Π.Ε., Ἐνταῦθα: Τὰ βιβλιοπωλεῖα ἔχουν καὶ τοὺς δύο τόμους. Γ. Ρ. Ι.

Έκατομμύρια άνθρωποι στο κόσμο ασχολούνται στις έλευθερες ώρες τους με τη συλλογή γραμματοσήμων. Στη φωτογραφία μας υπάλληλοι και εργάτες ενός αμερικανικού εργοστασίου, μετά τη λήξη της εργασίας των, συγκεντρώνονται και ανταλλάσσουν γραμματόσημα.

Ειδικές εκδόσεις γραμματοσήμων στα 1955

Εκδόσεις, τελετές και όμιλίες στις Ηνωμ. Πολιτείες

Μία έρευνα που έγινε από μεγάλες αμερικανικές εφημερίδες, αποκαλύπτει ότι οι φιλοτελιστάι σ' όλοκληρο το κόσμο θα έχουν πολλές δουλειές κατά το διάστημα του 1955.

Ανηγέλθη ήδη η έκδοσι τεσσάρων ειδικών γραμματοσήμων. 'Επί πλέον αμερικανικά αναμνηστικά γραμματόσημα θα εκδοθούν αναμνηστικά εντός των επόμενων μηνών.

Η πρώτη νέα έκδοσι — ένα γραμματόσημο των 3 σέντς — εκτυπώθηκε στη Φιλαδέλφεια την 15ην 'Ιανουαρίου, για την 150η επέτειο της 'Ακαδημίας Καλών Τεχνών της Πενσυλβανίας. Το γραμματόσημο αυτό παρουσιάζει τον Τσαρλ Ουίλσον Πάλλ, διάσημον 'Αμερικανόν προσωπογράφο και ιδρυτή της 'Ακαδημίας Πενσυλβανίας, που ήταν η πρώτη στο είδος της στις 'Ηνωμένες Πολιτείες.

Η δεύτερη σειρά εκτυπώθηκε στις 12 Φεβρουαρίου. Πρόκειται για ένα γραμματόσημο πάλι τριών σέντς, αναμνηστικό της πρώτης παροχής χτημάτων που έγινε σε γεωργικούς συνεταιρισμούς.

Το γραμματόσημο του διεθνούς Ρόταρυ, που διατέθηκε προς πώλησι την 23η Φεβρουαρίου, αξίας 8 σέντς, είναι χρώματος λευκού και κυανού.

Παρουσιάζει ένα χάρτη της υδρογείου σφαίρας με δεσπόζον το Δυτικό 'Ημισφαίριο, ένα άπλωμένο χέρι που κρατάει ένα αναμμένο δαυλό, τις δύο χρονολογίες 1905 - 1955 και το γνωστό γνωμικό του Ρόταρυ «Η έδωπηρήσις υπέρων του ατόμου».

Η Κούβα, η Αυστραλία και οι Φιλιππίνες ανήγγειλαν τα σχέδιά τους, για να εκδώσουν γραμματόσημα, που να παρουσιάζουν την πεντηκονταετή πρόοδο του 'Ρόταρυ».

Μία άλλη παγκόσμιος ειδική σειρά γραμματοσήμων που πρόκειται να εκδοθή την 24ην 'Οκτωβρίου, θα παρουσι-

σιάζει την 10η επέτειο των 'Ηνωμένων 'Εθνών.

Ο αμερικανικός σύλλογος των 'Ηνωμένων 'Εθνών προτρέπει τις 'Ηνωμένες Πολιτείες και τις άλλες κυβερνήσεις να θυμηθούν το γεγονός αυτό και να εκδώσουν ειδικές σειρές γραμματοσήμων.

Ηδη η αμερικανική διεύθυνσι των ταχυδρομείων, ανήγγειλε ότι θα εκτυπωθούν κατά την εποχή αυτή αναμνηστικά γραμματόσημα των 3 και 8 σέντς.

Μία διεθνής έκθεσι γραμματοσήμων πρόκειται να γίνει στη Νέα Υόρκη, η οποία θα συμπέσει με τα εγκαίνια του νεοαναγεωθέντος Σταδίου του Κολόμπους Σέρκς, που υπολογίζεται ότι θα άππερατώθ κατά το Μάρτιο του 1956.

Το 'Αμερικανικό 'Υπουργείο Ταχυδρομείων καθώς και πολλές έζνες κυβερνήσεις πήραν προσκλήσεις για να λάβουν μέρος στην έκθεσι αυτή.

Κατά το 1954 πουληθηκαν 17.532.000 αμερικανικά γραμματόσημα σε διάφορους συλλέκτες σε 18 τελετές της πρώτης ημέρας της εκδόσεως.

Το 'Αμερικανικό 'Υπουργείο των Ταχυδρομείων αναφέρει επίσης ότι πέρυσι σε εκδόσεις πρώτων ημερών άκυρώθηκαν 5.276.660 αιτήσεις για γραμματόσημα.

Τελετές πρωτοφανείς στην αμερικανική φιλοτελική παράδοσι έγιναν έξ άλλου στην Ουάσιγκτων, όταν ο πρόεδρος Αϊζενχάουερ μίλησε από την τηλεόρασι, για τη σημασία ενός νέου αμερικανικού γραμματοσήμου. Το γραμματόσημο αυτό ήταν ένα ειδικό του αγάλματος της 'Ελευθερίας, απάνω στο οποίο ήταν γραμμένες οι λέξεις «Οι έλιτίδες μας στο Θεό», με τα έθνικά αμερικανικά χρώματα, κόκκινο, άσπρο και μπλέ.

Ο αντιπρόεδρος των 'Ηνωμένων Πολιτειών Ρίτσαρντ Μ. Νίξον, το γραφείο του προέδρου, και όλοι οι έζνοι

διπλωματες και τα μέλη της αμερικανικής Γερουσίας και της Βουλής των αντιπροσώπων, έλαβαν μέρος στις τελετές αυτές.

Ο πρόεδρος είπε ότι το γραμματόσημο του αγάλματος της 'Ελευθερίας συμβολίζει την απόφασι των 'Ηνωμένων Πολιτειών να παραμείνουν έλευθερες και άσυλο έλευθερίας για κάθε κατατρεγμένο και καταπιεζόμενο όλου του κόσμου.

Ο γενικός γραμματεύς των 'Ηνωμένων 'Εθνών Ντάγκ Χάμμερσκελντ, στον οποίον προσφέρθηκε μία ειδική συλλογή γραμματοσήμων του αγάλματος της 'Ελευθερίας από τον γενικόν διευθυντή των Ταχυδρομείων είπε ότι «τα γραμματόσημα σε καιρό ειρήνης αποτελούν τα τεκμήρια της διεθνούς συνεργασίας».

□□

Ο Μάιος κι' οι γάμοι

Η λαϊκή πρόληψι ότι οι γάμοι που γίνονται το Μάη δεν προκόβουν, χρονολογείται πολύ πριν από τον 14ον αιώνα.

Αλλά και στους αρχαίους ο Μάης είχε κακή φήμη ως γαμήλιος μήνας.

Ο Ρωμαίος ποιητής 'Οβίδιος, σε μία όδη του γράφει σχετικώς τα έξης:

«Ας προσέχουν τα κορίτσια κι' οι χήρες να μην ανάδουν το μήνα αυτόν τα κερία του υμεναίου, γιατί τα κερία αυτά μπορούν να μεταβληθούν ύστερα από κάμποσο καιρό σε νεκρικές λαμπάδες».

Επίσης μία γαλλική λαϊκή παροιμία λέει σχετικώς:

«Οι γάμοι του Μαγιού είναι γάμοι του θανάτου».

Υπάρχουν δε και μερικά ιστορικά παραδείγματα, που δικαιολογούν την δεισιδαιμονία αυτή:

Η 'Ερριέτα της Γαλλίας, κόρη του 'Ερρίκου του δού, παντρεύτηκε τον Κάρολο τον Α' την 11 Μαΐου το 1625.

Είναι δε γνωστόν ότι ο δυστυχής 'Ερρίκος κατηγορήθηκε για προδοσία και καρατομήθηκε το 1648.

Η Μαρία 'Αντουανεττα πάλι, που πέθανε στο ι-κρίωμα, μαζί με το σύζυγό της βασιλέα της Γαλλίας Λουδοβίκο 16ο, είχε γίνει βασίλισσα την 16 Μαΐου του 1776.

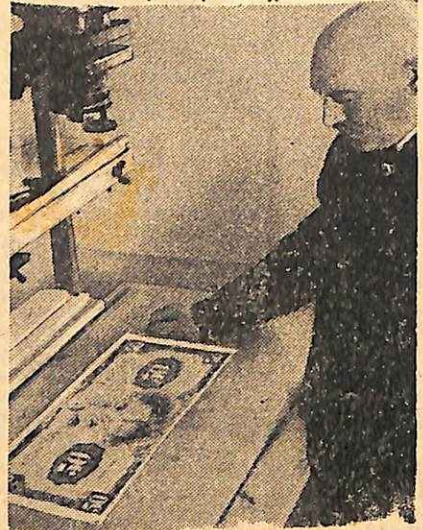
Η πρόληψι αυτή, να μη γίνονται γάμοι κατά το Μάιο, παραδόξως επικρατεί ακόμα σε πολλούς λαούς μολοντί η φύσις και η επισημή υπαγορεύουν το αντίθετο...!

ΑΤΟΜΙΚΟ ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΟ

Το μαγικό χαλί των ανατολικών παραμυθιών έγινε πραγματικότητα, χάρις στις απίστευτες τεχνικές προόδους της εποχής μας. Το νέο τύπου αυτό ατομικό ελικόπτερο — το «Ελιέκτορ», όπως ονομάστηκε — επιτρέπει στον έπιβάτη του, που το πιλοτάρει προς όποια κατεύθυνσι του όριζοντος θέλει, να απολαμβάνει όλες τις χαρές του έζωτερικου ταξιδιού. Το «Ελιέκτορ» αναπτύσσει ταχύτητα 150 χλμ. την ώρα και φθάνει σε ύψος 3.000 μέτρων.

ΕΛΛΗΝΙΑΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ
'Η έκλεκτη ήθοποιος της πρόας 'Αλίκη Γιωργούλη, της οποίας η εμφάνισι στο θέατρο 'Αθηνών έσημειωσε έοχάτως έ-ξαιρετική επιτυχία.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΥΛΑΚΗ ΣΤΗΝ ΘΘΝΗ
Ο διάσημος Σουηδός παραχαράκτης Κούρτ Πέγκλοφ πρωταγωνίστησε τελευταία σ' ένα φιλμ... κατά διαταγή και χωρίς να του δοθί καμμία άμειδή για τον κόπο του! Το φιλμ γυρίστηκε από την σουηδική αστυνομία, για να γίνει αντικείμενο μελετών από τα ειδικευμένα της όργανα, και ο Πέγκλοφ, που κρατείται τώρα στις φυλάκες, έκλήθη να έπιδειξη, μπροστά στο φακό του όπερατέρ, τα μυστικά της τέχνης του!

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μέσα στα έρεϊπια

Είχε σουρουπώσει κι' η Μαριγώ δεν έδραπε πιά ν' αποτελειώσει το κέντημα που κρατούσε στα χέρια της.

Σηκώθηκε, έριξε μία ματιά στην έρημη αλλη, που οι γείτονες είχαν εγκαταλείψει τ' άπογευμα έ-κεινο για να πάνε περίπατο κι' έ-κανε να μη στο δίπλωτο δωμάτιο, όπου κοιμόταν το μωρό της στο μ-όρο του κρεβατάκι, όταν ξαφνικά κρόσενα ένα βουπό κάτω από τα πόδια της και είδε το σπιτί να κου-νιέται όλοκληρο από τα θεμέλια του.

Έβγαλε μία κραυγή, έκανε το σταυρό της κι' έτρεξε στο κρεβατάκι του παιδιού της. Ένας κρό-τος άνηχησε στ' αυτιά της κι' ένα σύννεφο σκόνης πην τυλώσε. Με τα μάτια κλειστά και την αναπνοή κρατημένη άρραξε το μωρό στην άγκαλιά της και με μισάνοικτα τα βλέφαρά της πήδισε έξω στην αλλη.

Ένας τοίχος γκρεμίστηκε πλάι της και οι πέτρες τή χτύπησαν στα πόδια.

Σαν τρελλή όρμησε τότε προς τη μεγάλη άνοιχτή αλληόπορτα κι' άρχισε να τρέχει στο δρόμο.

Τα άρσβα φώτα του δρόμου ήταν σβυστά. Μέσα στο σούδαμπο έδραπε σκόνη, να τρέχουν, όπως κι' αυτή, όκίες κρουγές, κλάματα, φωνές, άκουε τούς δικούς τους, και να καλούν τον τοίχους που γκρεμίζονταν από μέσα σε μεγάλα σύννε-φα από σκόνη.

— Παναγία μου, όπως το παιδάκι μου! μουρμούριζε η Μαριγώ και ά-νάρμοσα από τα βλεφαρά της κυλού-σαν δάκρυα ίκεοίς.

Που πηγαίνε; Ότε κι' αυτή δεν ήξερε, γιατί όλα είχαν αλλάξει ό-ψι, όλα ήταν μαύρα και συννεφια-σμένα από τή σκόνη, όλα άγνώρι-στα, που έτρεχαν σαν φαντάσματα πει, όλες τις διευθύνσεις, άλλοι προς δώ κι' άλλοι από κεί.

— Ήταν κάτι το φοβερό, το τρα-γικό, μέσα στην άγνωση του κιν-δύνου.

Λαχταρισμένα, δίχως δυνάμεις, άκούμπησε πάνω σ' ένα κοντρό δεν-τρο μιας πλατείας. Κουνιόταν κι' αυτό, σαν να θέλε να ξεφύγη από τις ρίζες του.

Δεν κρατιόταν πιό πολύ η Μαρι-γώ. Σωριάστηκε χαμη με την πλά-τη άκουμπισμένη στο δέντρο.

Το μωρό της άρχισε να κλαίει ά-πό το φόβο του και τα βουδά δά-κρυα της μάνας του έομιγαν με τα δικά του.

Γύρω τους μονάχα η καταστροφή, οι κραυγές, οι κρότοι, οι άπελλι-σμένες φωνές, τα κλάματα των παι-διών...

Το παιδί της κι' αυτή είχαν σωθί, σκεφτόταν τώρα η Μαριγώ, σ' ό άντρας της; Ο άντρας της μά ό άντρας από το πωλί. Τί ναξε που έλειπε από το πωλί. Απογίνει άραγε;

Ξαφνικά έκανε να σηκωθεί, να τρέξη πίσω στο σπιτί της... Άν γύ-

ριζε εκείνος και δεν τους εύρισκε; Μπορεί να νόμιζε πως οι γκρεμισμέ-νοι τοίχοι είχαν θάψει αυτήν και το μωρό. Όχι, δεν ήθελε να τον στε-νοχωρήσει κι' άς ήταν αυτός κακός και άχάριτος, άς είχε λημονήσει τη γυναίκα του και το παιδί του, έπειτα από δύο χρόνων παντρεί, άς την είχε ποτίσει με φαρμάκια, άς είχε ξελογιστεί με κάποια άλ-λη! Ήταν ό άντρας της, ό πατέ-ρας του παιδιού της, που ποίος ξε-ρει, αν ζούσε αυτή τη στιγμή κι' έτρεχε σπιτί του σαν τρελλός, για να τους βρή...

Στη σκέψι ότι μπορούσε να τον είχε σκοτώσει κανένας τοίχος, πέ-φτοντας, η Μαριγώ ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά δυνατά, και με μία άποφασιστική κίνησι, σφί-γοντας τα δόντια της, άνασκήθη-κε στα πόδια της.

Έπρεπε να γυρίσει πίσω, έπρεπε να πάν να σταθί κάπου εκεί άπ' έ-ξω από το σπιτί της, στο δρόμο...

Ποίος ξέρει... Μπορεί να του έ-μεινε ακόμα λίγη άγάπη στην καρ-διά του, λίγη στοργή για το παιδί του...

Μπορεί να τούς συλλογίστηκε την στιγμή αυτή της καταστροφής και του θανάτου...

Κι' έσυρε τα πόδια της που έ-τρεμαν μ' ένα αδέσαιο, κλονισμέ-νο βήμα, προς την κατεύθυνσι που ήξερε τώρα πως βρισκόταν το σπιτί της. Έν' αυτοκίνητο μ' αναμμένα φανάρια έρχόταν, κατά πάνω της και σταμάτησε λίγα βήματα μπρο-στά της. Τρόμαξε, τινάχτηκε, σφι-στερά, δεξιά θέλοντας να ξεφύγη από το δυνατό φως. Μία φωνή της φώναζε:

— Ψυχραιμία! Μακρύνά από τα πε-ζοδρόμια και πρόσεχε μπροστά σου!

Ήταν αστυνομικός. Έσφιξε το μωρό στην άγκαλιά της και συνέ-χισε το δρόμο της.

Πού να το φανταζόταν η Μαριγώ δύο χρόνια πριν, όταν εκείνος, πραγματευτής και γυρολόγος από το Βόλο, έμπαινε χαρούμενος στο σπι-τικό της στη Σκιάθω να τη ζητήσει από τη μητέρα της, ότι θα περνού-σε τόσα βάσανα και στο τέλος αυ-τή την καταστροφή στη πόλι όπου την είχε φέρει να ζήσει;

Τόν είχε βέβαια άνασψει κι' αυ-τή, γιατί ήταν όμορφος ό Βαγγέ-λης. Αυτός είχε ζετρελλαθεί μαζί της, μόλις την είδε. Δεν θάφευγε ποτέ από το νσίσι της η Μαριγώ ν' άρραξη τη μάνα της, που ήταν χή-ρα και μόνη, δίχως άλλα παιδιά. Ά-γαπούσε, όμως, τον Βαγγέλη, και η δουλειά του ήταν στο Βόλο. Μα μό-λις πέρασε ο πρώτος χρόνος, ό Βαγ-γέλης, παρ' όλη την άγάπη, που της έδειχνε και τις φροντίδες για το σπιτί του, ζαναγύρισε σε παλιές υποχρεώσεις και γνυμιές που τις κατάλαβε η Μαριγώ από τα ξε-νικά του και τους τρόπους του. Μα η Μαριγώ δεν ήθελε να προσβάλη τον έρωσμό της ως μητέρα και να δώσει άφορμή στον άντρα της, για φιλονεικίες, όσο κι' αν της φερνό-ταν αυτός απάνθρωπα. Ήξερε πως μία μέρα θα τ' άφηνε όλα για ν' ά-φοσιωθεί στο σπιτί του, στη γυναι-κα του και στο παιδί του. Μήπως, έκείνο το ίδιο το πωλί, όταν της άφισε τα λεφτά για τα υφάνια, δεν της είπε πως δεν θαρχόταν το με-σμερί, γιατί τούχαν τραπέζι κάτι φίλοι του;

Τους ήξερε αυτούς τούς φίλους; Ήταν μία ζανθή που τον είχε ξελο-γιάσει!

Η Μαριγώ σταμάτησε απότομα μπρος στην αλληόπορτα της. Κι' ά-κουσε φωνές, μέσ' άπ' την αλλη:

— Μαριγώ! Μαριγώ!...

Γνώρισε τη φωνή του Βαγγέλη και την πήραν τα δάκρυα, που της έπνιξαν τη φωνή και δεν μπορούσε ν' άπαντήση.

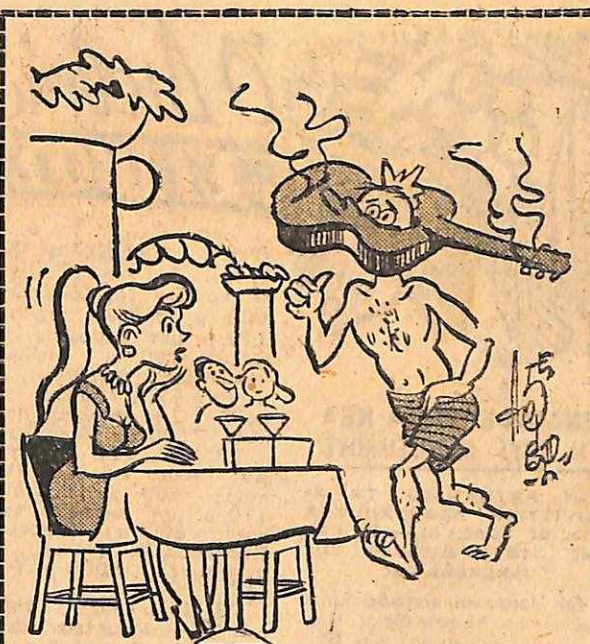
Μά δεν άργησε να δει μία σκιά που ξεπετιόταν μέσ' από τα έρει-πια στο δρόμο.

— Μαριγώ! Ξεφώνισε ό άντρας της, όταν την γνώρισε. Μαριγώ, συχώ-ρεσε με!...

Κι' άγκαλιάζοντας κι' αυτήν και το παιδί της ξέσπασε σ' ένα βουδό κλάμα, ψιθυρίζοντας:

— Ο Θεός με τιμώρησε, Μαριγώ! Συχώρεσε με! Γύρισα για πάντα κοντά σου!

ΜΙΡΑΝΤΑ

— Έν τάζει, Ζουζού... Σόφλησα και την... ζο-χήστρα... Μπορούμε να πηγαίνουμε... (Τού 'Αρχέλαου)

— Κάποιος ζητάει να μιλήση στον άρχηγό αυ-τού του σπιτιού. Έσύ δεν είσαι;

— Μη βάλης άδικοις όπνοίς, σε παρακαλώ. Είναι το παλιό σου κοστούμι που τόδεγαλα για να το ξεσκονίσω!

82

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

1) ΠΑΡΛΙΣΙΝΑ - ΜΑΙ-ΟΣ. 2) ΦΑΡ-
ΣΙ - ΤΑΛΑΠΩΡΙΑ. 3) ΟΣ - ΔΙΑΝΟ
ΝΤΑΝ-ΝΙ. 4) ΝΤΑ - ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ - ΤΑΜ-
5) ΙΡΙΣ - ΟΙΣ - ΑΡΙΑ. 6) ΑΙΜΙΛΙΑ-
ΝΟΣ - ΕΛΑ. 7) ΣΚΩΤ - ΣΟΥΤΑ-
ΝΟΣ. 8) ΑΝΗΛΙΚΑ - ΚΕ - ΘΗΡΩ. 9)
ΡΗ - ΠΡΟΤΙΜΩ. 10) ΑΚΕΚΑΙΑ - ΜΟ-
- ΔΕΜΑ. 11) ΑΔΗΣ - ΜΕΣΙΤΕΙΑΙ. 12)
ΠΟΛΙΟΡΙΟΝ - ΚΩΚ. 13) ΑΝΑΡ - ΟΛΙΑ
ΣΟΛΑ. 14) ΘΙΣ - ΙΣΧΑΝΑΣΙΣ -
ΣΟΛΑ. 15) ΕΣ - ΝΕΤΟΙ - ΟΜΑΣ -
ΙΟ. 16) ΣΙΓΑΝΟ - ΚΡΙΝΟΛΙΝΟΝ. 17)
ΑΒΛΑΣΤΟΣ - ΣΑΚΟΣ.

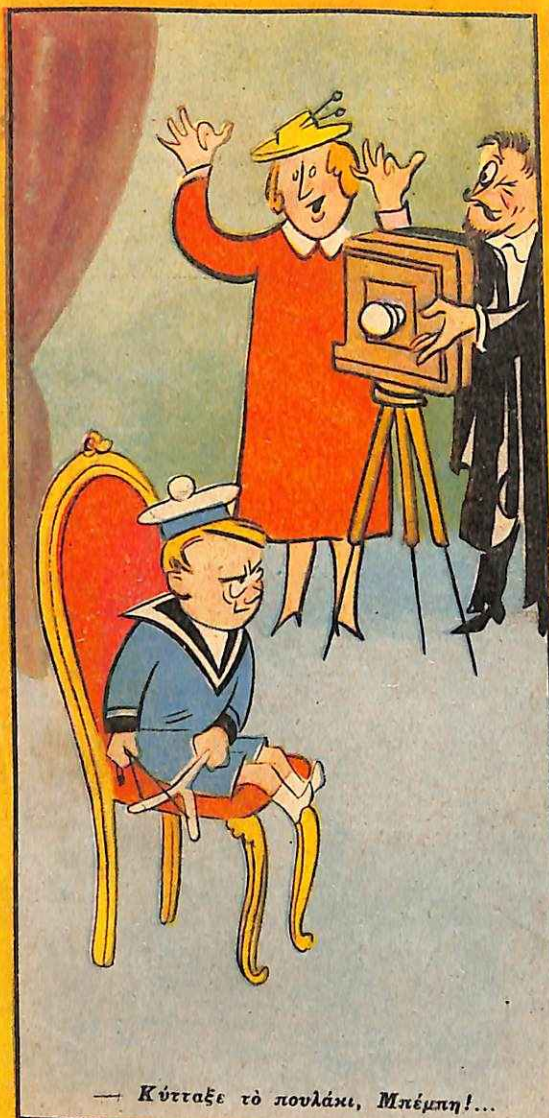
ο' έκεινον που πιστεύει...
 4. Ταχυά, άκούστηκε ό θύνα
 τής κούρας τού κεραυνού κι' ήταν
 σαν ένα βροντερό 'Αμην!...
 Ζ. ΓΟΥΝΛΕΡ

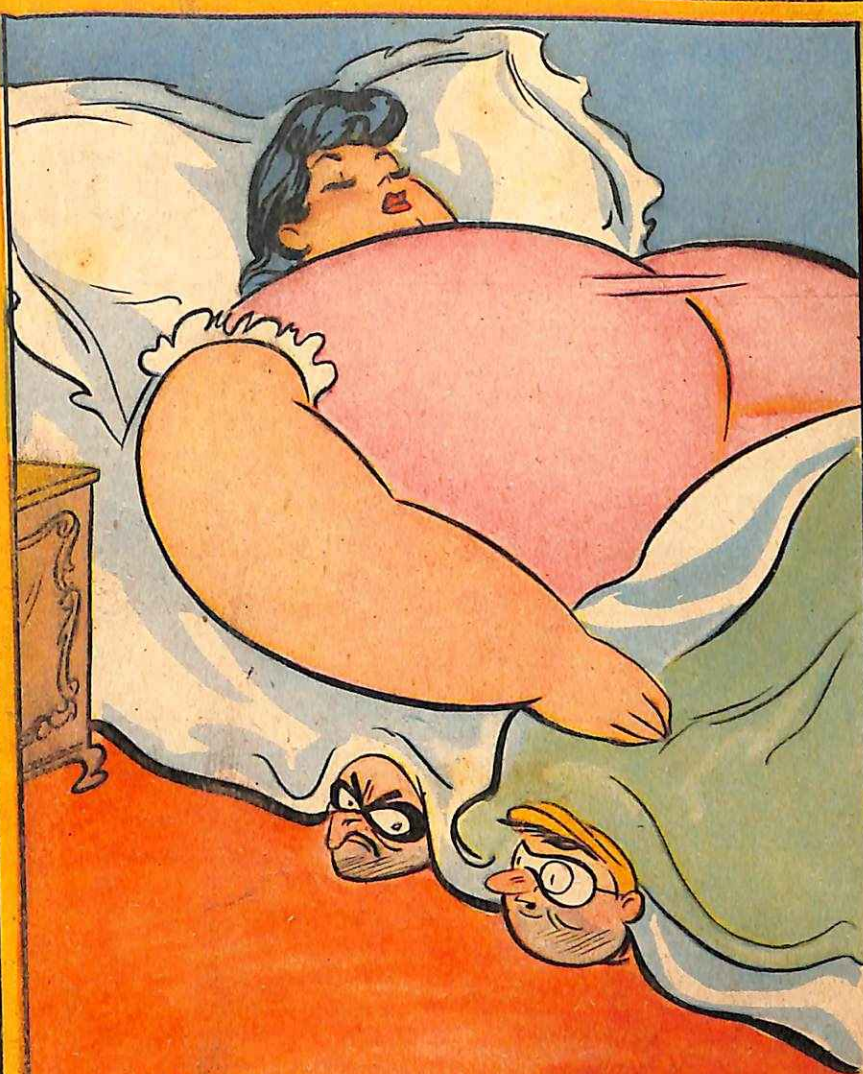
Οι δερματίτιδες αυτές υποχωρούν εύκολα μόλις βρεθεί και λειψή το αίτιο, που τις προκαλεί. Οι δερματίτιδες υποχωρούν πιο εύκολα από την κνίδωση.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ (Ιατρός Δερ)λόγος

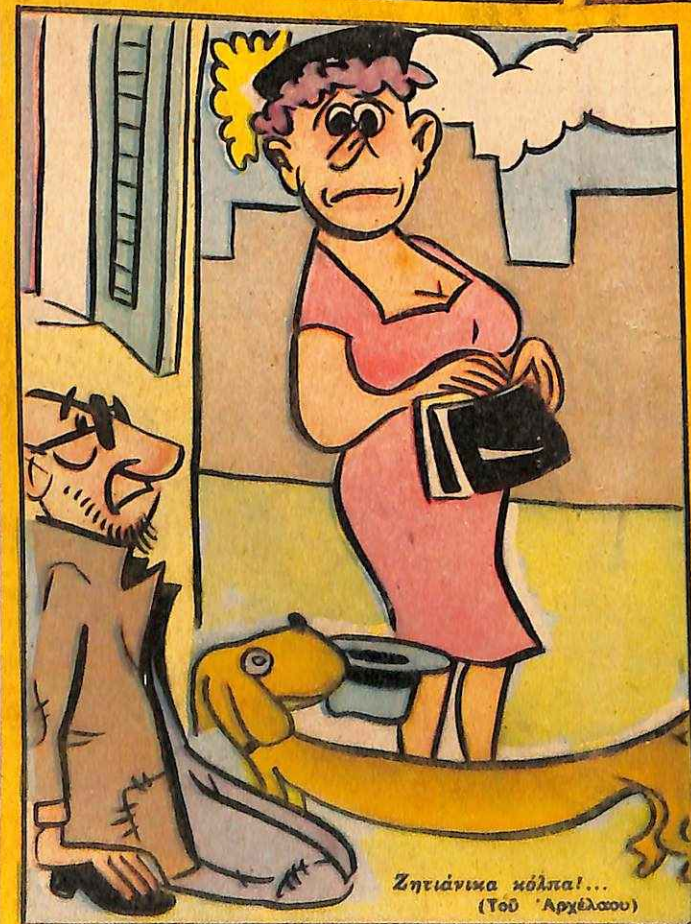
ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ Ιατρός Δερματολόγος

— Κύνταξε τὸ πουλάκι, Μπέμπη!...

— "Άλλη ἔλπις νὰ γλυτώσουμε τὸ σκάσιμο, συνάδελφε, δὲν μᾶς μένει παρὰ νὰ παραδοθῶμε ἀνεν ὄρων!..."

Ζητιάνικα κόλπα!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Γιὰ τὴν τιμὴ τῶν ὅπλων...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)